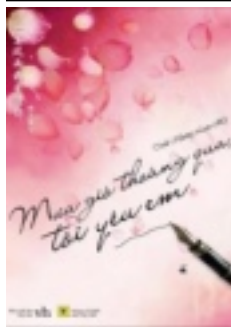

Mưa gió thoảng qua, tôi yêu em

Contents

Mưa gió thoảng qua, tôi yêu em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	9
3. Chương 03	19
4. Chương 04	30
5. Chương 05	37
6. Chương 06	44
7. Chương 07	53
8. Chương 08	61
9. Chương 09	71
10. Chương 10	80
11. Chương 11	88
12. Chương 12	97
13. Chương 13	108
14. Chương 14	117
15. Chương 15	127
16. Chương 16	139
17. Chương 17	149
18. Chương 18	158
19. Chương 19	168
20. Chương 20	183
21. Chương 21 End	202

Mưa gió thoảng qua, tôi yêu em

Giới thiệu

Thư Quân, trẻ trung, vô tư, đang lúc thất nghiệp nghe lời dụ dỗ của một người bạn đã thử bước chân

1. Chương 01

CHƯƠNG I

BẠN TÌNH

Cô là người tình của anh, nhưng chẳng phải là người duy nhất, anh là đối tượng thư giãn giải sầu của cô, mà cô cũng tuyệt đối không thể nào yêu anh.

Cuộc gọi điện thoại tối qua cũng chẳng thể nào ảnh hưởng nhiều đến giấc ngủ của Thư Quân.

Trên thực tế, lúc đó cô đang mơ mơ màng màng, chỉ biết mình dường như đã chọc giận người trong điện thoại. Thế nhưng bởi vì quá mệt mỏi, chỉ nghe anh nói hai câu thì cô đã ôm điện thoại ngủ mất rồi.

Đến khi tỉnh giấc thì mặt trời đã nhô cao quá ba sào, chiếc điện thoại di động vẫn còn gác bên tai. Thư Quân suy ngẫm, rốt cuộc vẫn gọi điện thoại lại, nhưng hiển nhiên là điện thoại đã được chuyển giao. Nhận điện là giọng nữ với ngữ điệu “công thức hóa”: “Châu Tổng hiện giờ đang họp...”.

Thật ra cô không quen biết người thân cận của Châu Tử Hoàn, công ty của anh lớn như vậy, danh tiếng ai ai cũng biết nhưng chưa lần nào cô đặt chân bước vào. Thư ký không nhận ra cô, hỏi thăm theo thường lệ: “Xin hỏi cô là...?”.

“Bỏ đi.” Thư Quân ngồi trên giường suy nghĩ. “Chẳng có việc gì quan trọng cả, cô không cần nói với anh ấy. Cảm ơn cô! Tạm biệt”

Đầu dây điện thoại vừa ngắt, một giây sau Nicole gọi đến nói với cô: “Buổi ghi âm chiều nay tạm thời hủy bỏ, chuyển sang 8 giờ tối”.

“Vì sao?” Thư Quân vừa mở ti vi vừa hỏi.

“Từ Bội Bội cũng cần dùng phòng thu, chúng ta đành phải nhường thôi.” Giọng Nicole nghe chừng đầy cứng cỏi, đây là dấu hiệu cho thấy tâm trạng của cô đang không vui.

Thư Quân không phản ứng chỉ khẽ nhướn chân mày rồi “Ồ” một tiếng ra ý đã hiểu.

Ai bảo người ta là chị cả, tựa như mặt trời giữa ban ngày cơ chứ? Thật ra, với cô sao cũng được, chỉ là một vai diễn nhỏ, chịu chút thiệt thòi cũng chẳng sao. Nhưng chỉ lo Nicole lần này bức xúc trong lòng, dù gì cũng đã từng là bầu sô sáng giá. Giờ bắt buộc dĩ phải dẫn dắt người mới thế này, lại còn phải nhịn nhục nữa.

Công việc hoạch định từ trước đã bị hủy bỏ, Thư Quân lại cảm thấy hơi vui vui.

Gần hai tuần trong trạng thái bận rộn quá mức khiến cô thật sự cảm thấy ăn không tiêu, nhưng ở trước mặt mọi người lại phải duy trì tinh thần căng đầy, để lộ chút vẻ mệt mỏi đều có khả năng bị nhắc nhở. Vì thế mà chỉ có thể về nhà, tẩy rửa lớp phấn trang điểm dày đặc mới có thể trông thấy quảng thâm mắt của mình.

Cô gọi cho mình một phần cơm trưa, lại thừa dịp có thời gian rảnh rỗi buổi chiều tận dụng cái lò nướng mới, làm thử món bánh trứng gà nướng theo công thức trên mạng.

Lò nướng cùng toàn bộ dụng cụ đều là của Quách Lâm tặng lúc dọn nhà mới.

“Biết cậu không có tài nghệ bếp núc, cứ xem như là để trang trí đi, nhà bếp trống không cũng không đẹp mắt đâu.” Lúc đó Quách Lâm đã nói thế.

Bánh trứng gà ra lò, quả nhiên là tác phẩm thất bại, Thư Quân ngăm nhìn mâm đồ ăn nho nhỏ nướng vàng hời lầu, nhắc lên đưa vào miệng cắn một miếng, trong lòng buồn bực, rõ ràng là đã làm theo các bước chỉ dẫn chi tiết sao lại không thành công chứ?

Có lẽ, trên đời này thật sự có hai chữ “thiên phú” là đáng nói. Ví như, cô không có thiên phú nấu ăn. Cái cô biết chỉ là ca hát.

Lúc đầu, quá trình đặt bút ký với công ty bằng đĩa này cũng không rắc rối gì, cũng chẳng giống như nhiều đại minh tinh lúc nhận lời phỏng vấn nói những lời đại loại như: “Dẫn bạn đi phỏng vấn kết quả trời xui đất khiến thế nào cuối cùng mình được nhận lời luôn”. Kinh nghiệm của cô không đủ diễn hý kịch nhưng may mắn thì cô có đủ.

Khi Mạc Mạc gửi bản ghi âm của cô đi, cô vốn không hề hay biết. Mãi đến hai tháng sau nhận được phúc đáp của công ty bằng đĩa, Mạc Mạc vui mừng hơn hờ chạy đến tìm cô, cô vẫn còn chưa ý thức được bản thân mình sắp bước chân đi trên con đường này.

“Ai bảo tớ muốn làm ca sĩ?” So với sự kích động của Mạc Mạc thì Thư Quân lại có biểu hiện thờ ơ.

“Ngôi sao đó! Làm đại minh tinh không tốt ư?” Mạc Mạc giương to mắt vô tội hỏi vặn lại

“Nhưng cũng có thể cả đời không nổi tiếng nổi!”

“Chưa đi phỏng vấn làm sao biết được? Giọng cậu hay như thế, không đi thật tiếc quá!”

Cô có hơi khó xử: “Nhưng mà tớ không thích ca hát”.

“Cưng à, cậu quên là mình đang thất nghiệp à? Bây giờ có một công việc bày ra trước mặt, tại sao lại không thử chứ? Huống hồ lại là công việc hào nhoáng, sau này có thể sẽ có rất nhiều “đuôi” đấy!” Mạc Mạc tiếp tục cố gắng thuyết phục: “Đây là công việc, mục đích là kiếm tiền, có gì mà thích hay không thích chứ! Có bao nhiêu người thật sự yêu thích công việc của mình đâu chứ?”.

Câu cuối cùng hơi hơi có lý, vả lại vừa đánh trúng huyết tử của Thư Quân.

Đúng thế, cô đang không có việc làm, mà số tiền gửi ít ỏi trong ngân hàng cũng chẳng cầm cự được bao lâu nữa.

“Mỗi ngày thư giới thiệu và bản ghi âm gửi về cho công ty bằng đĩa nhiều như vậy, của cậu không bị vớt vào sọt rác vốn đã là may mắn rồi.” Hôm chính thức ký hợp đồng, Mạc Mạc đã nói như vậy.

Thư Quân mỉm cười, kéo bả vai cô: “Đúng vậy, đúng vậy, cậu chính là nữ thần may mắn của tớ, bằng cuộn băng ghi âm thời đi học giúp tớ tìm được việc làm, thật là cảm kích vô cùng. Đi nào, tớ mời cậu đi ăn mỳ kéo!”.

Cô không để Mạc Mạc nhìn thấy tâm trạng bất an của cô. Bước vào giới này, trực giác mách bảo sẽ có rất nhiều chuyện không hay đang chờ đón cô.

Quả nhiên công ty sắp xếp cho cô một người đại diện tên là Nicole. Tiếp xúc được vài ngày, Thư Quân chỉ đành âm thầm than khổ trong lòng. Tuy nói là người đại diện, nhưng tính khí và phong thái còn chẳng hơn cả ngôi sao nữa, cả ngày mang một vẻ mặt lạnh lùng, nói chuyện lúc nào cũng giản tiện dễ hiểu, thế mà nghe tựa như đang phát ra mệnh lệnh.

Ở Nicole không thể nói cảm tình được, Thư Quân mới vào nghề chưa hiểu quy tắc vẫn

thường bị mắng cho u đầu mẻ trán. Cho đến một ngày nào đó nghe thấy tin đồn trong nhà vệ sinh, lúc này mới biết hóa ra Nicole đã từng một thời huy hoàng, thời kỳ đỉnh cao trong tay đã dẫn dắt vài ngôi sao nổi tiếng trong giới ca sĩ hiện nay.

Đến nay chỉ phụ trách người mới kém cỏi như cô, đổi lại là người khác trong lòng cũng sẽ cảm thấy không công bằng. Thư Quân nghĩ vậy, cũng dần dần cho qua những lời lẽ sắc nhọn của Nicole .

Cũng may Thư Quân không ngốc, ngày thường vô cùng nỗ lực, đợi đến qua thời kỳ thử việc, cả hai cùng tìm hiểu rõ tính nết của nhau thì cô và Nicole mới có thể sống với nhau trong hòa bình.

Thời gian ghi âm sắp đặt là tám giờ tối, Thư Quân đến trước nửa giờ đồng hồ, ngồi ở chiếc ghế bên ngoài nghịch chiếc điện thoại mãi đến khi trợ lý nhắc nhở cô: “Đến giờ rồi”.

Cô ngẩng đầu nhưng ánh sáng trong phòng thu vẫn còn sáng, hiển nhiên người trong đó vẫn còn sử dụng.

“Tính sao đây?” Trợ lý Tiểu Kiều nhìn đồng hồ, “Đã chậm 10 phút rồi”.

“Đợi thêm đi.” Thư Quân xoay sang an ủi cô ta.

Đợi được khoảng nửa tiếng đồng hồ thì Từ Bội Bội bước ra, Thư Quân lúc này mới đứng lên cất chiếc điện thoại đi. Làn hương thơm lan tỏa ra từ thân thể, đại minh tinh đeo mắt kiếng đen, so với dáng vẻ thân thiện cùng nụ cười tươi như hoa đứng trước ống kính khác nhau một trời một vực, bị vây quanh bởi vài người trợ lý, bảo vệ, mặt không biến sắc lướt qua mặt cô.

Tiểu Kiều dường như không phục, lại như có chút ngưỡng mộ, trợn mắt ngược nhìn theo bóng hình của họ. Thư Quân nhìn cảm thấy thật buồn cười, liền cầm bản nhạc vỗ vỗ vào vai cô ta: “Đi thôi!”.

Tiểu Kiều hoàn hồn, cười hi hi hỏi: “Chị Thư, khi nào chị giống như cô ấy?”.

“Không biết.”

“Đợi chúng ta cũng “nổi” rồi, thì không cần phải nhịn nhục nữa.”

Thư Quân ngừng lại khẽ mỉm cười, “Sao, cảm thấy ảm ức à?”

“Có một chút”, Tiểu Kiều mím môi, ánh mắt thành thật, “Chị Thư hát hay như vậy, em thấy còn hay hơn cả Từ Bội Bội, không lý nào không nổi?”.

“Cảm ơn lời khen.” Thư Quân vẫn mỉm cười, trong lòng lại nghĩ, cùng lắm là không làm nữa, dù sao thì sự hứng thú của cô không phải ở đây. Hà tất phải tranh đấu với người ta sút đầu mẻ trán, lại còn phải liều lĩnh mạo hiểm với những rủi ro của quy tắc ngầm nữa chứ?

Ghi âm xong thì cũng đã khuya, Thư Quân ngồi trong xe rút điện thoại ra xem, chẳng có cuộc gọi nhờ nào cũng chẳng có tin nhắn nào chưa đọc.

Lẽ đương nhiên, Châu Tử Hoàn chẳng bao giờ gửi tin nhắn. Cuộc sống của anh có lẽ muôn màu muôn vẻ, mỗi ngày mỗi đêm đều được làm đầy bởi những mùi hương ấm áp cùng thân thể mềm mại ngọc ngà. Nhưng ở một vài phương diện khác lại giản đơn đến đáng sợ.

Ví như, bất kỳ sự việc gì anh cũng đều có thói quen giải quyết qua điện thoại, cho dù là anh và đối phương chỉ cần nói một câu. Có vài lần trông thấy cô cầm điện thoại gửi tin nhắn anh hoài nghi: “Em không thấy vậy là phiền phức sao?”.

“Hoạt động ngón tay cái có thể rèn luyện trí óc.” Cô khác với anh, cho rằng gửi tin nhắn cũng là một thú vui. Mà từ sau đêm qua, cả điện thoại anh cũng không gọi cho cô.

Thật ra cô không cảm thấy ngạc nhiên về việc này, cô biết anh đang giận.

Tổng Giám đốc Châu tính khí thế nào, e là cô là một trong số ít người trên thế gian này hiểu rõ. Yêu cầu gặp mặt tối qua đã bị cô khước từ, sau đó cô lại ngủ ngay trong cơn nổi giận tam bành đầy trọng đại. Theo tính cách kiêu căng tự phụ của Châu Tử Hoàn nếu còn chủ động liên lạc với cô thì đó gọi là chuyện “nghìn lẻ một đêm”.

Taxi dừng ngay cửa khu biệt thự trong màn đêm, Thư Quân kéo kéo chiếc mũ, chạy xồng xộc đến trước khu biệt thự màu đỏ, tiến lên trước, ấn chuông cửa, kiên trì như thế vừa đứng trong 5 phút, quả đúng là tư thế không vào được quyết không ngừng lại.

Cuối cùng có người đến mở cửa.

Hai tay cô cho vào túi áo thể thao, chớp chớp mắt mang biểu cảm cười mà như không cười, “Anh ở nhà à?”.

Người đàn ông trước mặt không đáp trả, ánh mắt lạnh lùng lướt một vòng trên gương mặt cô.

“Lạnh quá, vào đi rồi nói...” Cũng không đợi đối phương đồng ý, cô liền dùng bả vai huých vào cửa, chen thân hình mảnh mai tiến vào trong.

Trong phòng hệ thống sưởi ấm đầy đủ, ngay cả sàn nhà cũng ấm áp.

Thư Quân đá văng giày, cởi áo khoác ngoài, sau đó hỏi với nụ cười chứa chan: “Ai làm anh không vui à?”.

Thật ra Châu Tử Hoàn chỉ mặc quần cộc áo đơn thoải mái, đầu tóc cũng hơi rối nhưng hoàn toàn không có vẻ gì là lộn xộn, mà lại là dáng vẻ đầy phong lưu lịch thiệp. Thần sắc anh miễn cưỡng nhìn cô, vẫn ngồi ở sofa, gác chân lên, vỗ vỗ vào ghế trống bên cạnh: “Lại đây nào!”.

Quả nhiên Thư Quân vâng lệnh bước sang, cô lúc này và tối qua hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn vâng lời.

Nào ngờ mông vừa kê sát đến ghế sofa liền bị Châu Tử Hoàn ôm chặt lấy rồi ôm chầm lấy

Anh không chút thương hoa tiếc ngọc, cô bị đau, khẽ rên lên một tiếng: “Ai da...”, cơ thể mất tự chủ tựa vào người anh.

Bộ ngực Châu Tử Hoàn ấm áp rắn chắc, chỉ cách bởi một lớp vải bông, khuôn mặt cô áp sát vào anh, dường như có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ rắn rỏi trong lồng ngực.

“Rất cuộc em có ý gì, hả?” Người đàn ông đẹp trai rõ ràng không vui, âm điệu cuối kéo dài mang chút âm vị nguy hiểm, ngón tay không mạnh không nhẹ mân mê gò má chưa tẩy trang của cô.

“Ý gì là ý gì chứ?” Thư Quân cố sức ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện sự vô tội.

Châu Tử Hoàn không nói gì, chỉ khẽ nheo đôi mắt, lúc này cô mới thật thà giải thích: “Gần đây mệt mỏi quá, ngày nào cũng không ngủ đủ”.

Xem ra đúng là cô rất mệt mỏi, từ góc nhìn của Châu Tử Hoàn thấy rõ sắc xanh thâm dưới quầng mắt, làn da láng mịn giờ cũng nổi hai nốt mụn hồng nhạt ở gò má.

Châu Tử Hoàn mỉm cười. “Nếu đã vất vả đến thế thì bằng rồi khỏi chốn đó đi.”

“Thế thì không được.” Thư Quân nhân lúc chuyển tư thế, cố gắng không xoay người, tuy nhiên vẫn không cách gì thoát được sự khống chế của anh.

“Vì sao?”

“Em muốn nổi tiếng mà.” Đáp án lần thứ 101 của cô được đưa ra giống hệt như nhau.

“Nói sao!” Châu Tử Hoàn mỉm cười, vạch trần cô không chút khách khí, nhưng cũng không truy vấn gì thêm nữa.

Thật ra mỗi lần đều như vậy, vấn đề này được nhắc đến không dưới một lần, nhưng chưa bao giờ vượt quá hai câu. Cô thì thoảng than thở công việc vất vả trước mặt anh, còn anh cũng hảo tâm đưa ra lời đề nghị nhưng cũng chẳng kiên quyết. Rõ ràng biết lý do của cô là giả, vạch trần thì vẫn cứ vạch trần nhưng anh không hề có chút hiếu kỳ với đáp án thật sự là gì.

Tựa như nghe nói cô mệt, anh cũng không thật sự đau lòng.

Giữa anh và cô, có lẽ vốn dĩ không nên can thiệp vào những cảm nhận riêng tư, ví như niềm vui và nỗi buồn đơn độc, mỗi người có khoảng trống của riêng mình.

Quan hệ của họ từ khi bắt đầu đến nay dường như chỉ duy trì bởi một thứ. Có lẽ nói chính xác đó chính là bị gấn bó bởi sự “có vay có trả”.

Đêm nay, Thư Quân đã trả giá cho sự kiêu ngạo hôm qua.

Châu Tử Hoàn có thể lực rất tốt, nhưng cô chẳng tin rằng đó là kết quả tu tâm dưỡng tính của anh mấy tuần qua. Ngược lại, cô phát giác ra sự đa dạng của anh còn nhiều hơn so với lần đầu gặp mặt, hoàn toàn có thể do khai thác, tích lũy từ chỗ khác.

Nhưng cô chẳng mấy để tâm đến những việc này.

Ngay từ khi bắt đầu ở bên nhau, cả hai đã cùng xây dựng một thỏa thuận ngầm. Cô là người tình của anh nhưng cũng chẳng phải là người duy nhất, anh là đối tượng thư giãn giải sầu của cô mà cô tuyệt đối không yêu anh.

Nếu đã không tồn tại tình yêu thì cũng sẽ tự nhiên không sản sinh ra nhu cầu chiếm hữu đáng sợ.

Thư Quân chỉ biết rằng, bản thân đồng ý cùng Châu Tử Hoàn duy trì mối quan hệ như thế này hoàn toàn là vì anh là cao thủ tình trường bẩm sinh.

Ông trời chưa bao giờ công bằng cả, thế nên mới cho một số người quá nhiều ưu điểm.

Ví như người đàn ông trước mắt cô đây.

Anh đẹp trai, tính cách ngang tàng, phong lưu bẩm sinh, biết dỗ ngọt khiến người khác vui, nhưng lại không quá dung túng... Anh có đủ tiền tài có thể thỏa mãn vô số nhu cầu vô lý của bạn, nhưng bạn đừng bao giờ nghĩ rằng anh có sẽ đáp ứng tùy tiện nhu cầu của người xung quanh. Ngược lại, ở anh có một sức mạnh khiến người khác không thể coi thường được, có đôi lúc mạnh mẽ đến mức gần như là độc tài.

Nghe ra thì thấy mâu thuẫn nhưng cũng chính khí chất mâu thuẫn đó khiến vô vàn phụ nữ không thể cưỡng lại được.

Sau một thời gian tiếp xúc, Thư Quân không thể không thừa nhận, anh là người tình khiến cô mãn nguyện, hoàn hảo ở mọi khía cạnh. Là phụ nữ trưởng thành, trong cuộc sống đơn điệu gia nhập thêm một vai diễn với cô chẳng có gì là xấu. Thế là, cô cứ cùng anh tiếp tục mối quan hệ nhập nhằng như thế, đến tận bây giờ.

Ngày hôm sau khó khăn lắm mặt trời mới lộ dạng, tia sáng phản chiếu từ áng mây xa xăm xuyên qua làn sương mù mỏng, mềm mại tựa như lớp cát vàng nhạt chảy, chuyển động vờ vụn ra trong làn không khí lạnh lẽo mát lạnh.

Thư Quân lười nhác cuộn tròn người trên giường cả ngón tay cũng không buồn nhúc nhích. Cô đã tỉnh một lúc rồi, Châu Tử Hoàn đang đứng bên hành lang gọi điện thoại. Thời tiết lạnh lẽo thế này, mà anh chỉ khoác chiếc áo ngủ, thân hình cao dong dỏng đứng đối diện cô, cả người chìm trong màn sương mờ ảo.

Bởi vì cách nhau một lớp cửa kính, cô không nghe thấy anh nói gì, nhưng có thể tưởng tượng ra ngữ khí của anh thật sự không lấy gì vừa ý cho lắm. Anh vốn có tính ngủ lơ đãng, cũng chẳng rõ hôm nay là ai không biết sống chết, sớm như vậy mà đã tự tìm đến xui xẻo rồi.

Cuối cùng thấy anh đã ngắt điện thoại, cô mới trở mình, lại vùi mình vào chăn.

Châu Tử Hoàn vừa giáo huấn thuộc hạ đầu dây bên kia điện thoại xong, xoay đầu sang liền trông thấy trên giường nhô lên một khối. Anh bước sang, bước chân không cố ý nhẹ nhàng nhưng vừa giơ tay ra bên chiếc gối rồi cuộc dừng lại.

Anh nhẹ nhàng tấm chăn ra, chỉ thấy lưng Thư Quân đối diện anh, hai mắt nhắm nghiền đang ngủ say. Mái tóc cô vừa dài vừa dày, được uốn thành những gợn sóng. Lúc này mái tóc rối ấy đang được xoa trên gương mặt cùng bờ vai càng tôn thêm nước da trắng ngần.

Châu Tử Hoàn cúi xuống, đặt đôi môi lạnh lạnh của mình lên làn da sáng bóng mịn màng. Sau đó lặng lẽ cắn một cái không một lời giải thích.

"... Ái!" Thư Quân đau quá không khỏi rùng mình kêu lên.

Châu Tử Hoàn khẽ nheo mắt, cười như không cười nói: "Em vờ ngủ".

"Sao anh biết em tỉnh rồi?" Thư Quân lăm bắm một tiếng, mở mắt nhập nhèm nhìn anh,

trong giọng điệu mang chút trầm khàn quyến rũ: "Có muốn ngủ cùng em thêm một lát nữa không?" .

Châu Tử Hoàn nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, ung dung ngắm nhìn cô. "Cùng em thì có gì hay không?"

Mắt Thư Quân đã nhắm lại, nghe anh nói vậy, cô chỉ khẽ sững người, tiếp đó mím môi nói: "Sao phải nói với anh chứ!".

Tuy là nói vậy nhưng trên gương mặt cô vẫn mang nụ cười duyên dáng, hàng mi rậm rạp khẽ chớp chớp, cứ thế từ từ khuấy động con tim Châu Tử Hoàn, tê tê buồn buồn khiến tâm tư anh khẽ ngưng đọng.

Thật ra anh cũng đã sớm phát hiện ra bản thân mình thích bộ dạng lúc ban mai của Thư Quân, có chút gì đó mơ màng lại kiều diễm biết bao. Nhất là giữa lúc tỉnh lúc mê cười đùa cùng anh. Trên gương mặt vẫn thường toát ra hơi thở cực kỳ quyến rũ. Mỗi lần như vậy, người nằm trên giường dường như không phải là người phụ nữ mà là động vật nhỏ anh nuôi dưỡng, lại còn là một con hồ ly tinh ranh ma mãnh.

Thư Quân cuộn tròn người chờ đợi, phát hiện ra đối phương đột nhiên chẳng có động tĩnh gì, lúc này mới mở to đôi mắt nhìn. Kết quả bất ngờ đúng ánh mắt chăm chú khó hiểu của Châu Tử Hoàn, cô ngậy người ra trong giây lát, hỏi: "Anh nhìn gì vậy?".

“Nhìn em.” Biểu cảm Châu Tử Hoành cột nhả cú rập thân người xuống, áp sát bên tai cô nói câu gì đó, khiến Thư Quân lại mím môi mắng yêu: “Lưu manh!”

“Anh thấy em thích lưu manh.” Châu Tử Hoành cười, cởi chiếc áo choàng ngủ, thân thể trắng kiêu nhanh chóng dễ dàng dễ dàng chắt lấy thân thể phía dưới, bắt đầu một vòng vận động mới trên giường.

Đợi đến lúc chính thức tỉnh dậy thì cũng đã quá trưa, do nhà anh không có quần áo của cô, Thư Quân chỉ khoác chiếc áo sơ mi nam đi đi lại lại trong phòng.

Cô tò mò hỏi: “Hôm nay anh không đi làm à?”

Châu Tử Hoành châm điếu thuốc, ngồi xuống sofa lật cuốn tạp chí, không ngẩng đầu lên hỏi ngược lại: “Còn em?”

“Ghi âm xong bài hát rồi, có thể nghỉ ngơi hai ngày. Cơm trưa ăn gì nào?”

“Em quyết định đi.”

Thư Quân cúi đầu lật danh bạ điện thoại di động, “... Số điện thoại của hàng giao thức

ăn gần đây là số bao nhiêu? Lâu quá không dùng, quên mất rồi”.

“Gọi hỏi tổng đài ấy.” Giọng điệu bình thản của người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa, rõ ràng là không có hứng thú giúp cô.

Thật ra bọn họ ở cùng nhau đã lâu, số lần cùng nhau xuất hiện công khai lại cực kỳ ít. Cô không đi xe của anh, cũng cố gắng không cùng anh ra ngoài dùng cơm.

Có lần Châu Tử Hoành đã uống quá nhiều, trong đêm khuya trực tiếp đi đến chỗ ở của cô, dường như là không hài lòng, anh ngã xuống giường, chau mày nhìn cô hồi lâu, đột nhiên hỏi: “... Em muốn phân rạch rồi giới hạn như vậy ư?”

Cô cũng không phân biệt rõ được có phải là anh thật sự say không, bởi lẽ sau một hồi, anh lại đột nhiên nhếch khóe môi, mỉm cười. “Yêu lén lút vụng trộm rất kích thích phải không?... Thư Quân, biểu hiện của em vô cùng thích hợp.”

Vui buồn thất thường như vậy, cô chẳng thêm chấp nhận bởi lẽ anh cũng ngủ say trên giường cô.

Cuối cùng Thư Quân tìm thấy trong điện thoại di động số điện thoại của nhà hàng cơm Tây, gọi đến đó, rồi quay đầu sang hỏi Châu Tử Hoành: “Anh ăn gì?”

Châu Tử Hoành nhìn lướt cô một cái, “Em quyết định đi”.

Thư Quân cảm thấy trong lòng có chút kỳ lạ, cô thật sự không hiểu nhiều về sở thích của anh chỉ có thể thay anh đặt phần cơm xào hải sản. Ngắt điện thoại, cô mới phát hiện Châu Tử Hoành đã rời mắt khỏi tạp chí từ lúc nào, chỉ nhìn chăm chăm cô với vô vàn tâm sự.

“Sao thế?”

“Không sao cả.” Châu Tử Hoành mặt không biến sắc đứng lên, ánh mắt lướt qua đôi chân thon dài dưới chiếc áo sơ mi nam. “Anh về phòng gọi điện thoại. Em đợi một lát mặc quần áo xong rồi mới mở cửa.”

Kết quả đợi đến khi cơm trưa giao đến, anh không ngồi xuống chỉ liếc mắt nhìn một cái liền tuyên bố: “Anh đi uống hải sản”.

Thư Quân cầm chìa khóa bắt giắc sừng người, vậy sao lúc này anh không nói?

Còn anh dường như nhìn thấu tâm can của cô, khẽ nhướn đuôi mắt mang chút biểu cảm châm biếm, lại như có chút trào phúng, mỉm cười rồi nói: “Xem ra em thật sự không hiểu gì về anh”.

Anh có ý gì đây?

Thư Quân không khỏi nghi hoặc chau mày lại, bỏ qua quan hệ thân phận, số lần hai người cùng nhau dùng cơm vốn cũng không nhiều. Còn anh hiện giờ như đang chỉ trích cô?

Châu Tử Hoành kiêu cách kẻ trên người dưới, khi nói chuyện đồng thời động tác khẽ cúi người xuống cùng hơi thở áp sát, đôi mắt sâu đen khẽ nhú lại, dường như không vừa ý với biểu hiện của cô.

Còn cô cũng chẳng chịu yếu thế, dừng trong giây lát liền cười hỏi ngược lại: “Có cần thiết không?”.

Lời vừa thốt ra, cô hiển nhiên cảm nhận được không khí trong phòng chợt chùng xuống.

Thật ra thần sắc của Châu Tử Hoành trong mắt cô chẳng thay đổi gì quá lớn, nhưng cô cũng không chắc chắn về suy nghĩ của anh lúc này đây, cũng không rõ phản bác của bản thân mình có phải đã đụng chạm đến sự cao ngạo ngạo mạn của người đàn ông này không.

Không ai nói thế với anh ư? Trực giác Thư Quân tiên đoán bản thân cô có lẽ là ngoại tộc, nhưng cô trước nay vốn có đủ bản lĩnh. Chỉ là vì cô cũng chẳng nợ anh cái gì, thậm chí cả một xu cũng không chia tay ra lấy của anh .

Giữa họ quan hệ rất đơn thuần, không ràng buộc đến lợi ích và tình cảm, thế nên cũng không cần tỉ mỉ cẩn trọng phục vụ đối phương.

Thế nhưng, hiển nhiên phỏng đoán vừa rồi của cô là hoàn toàn dư thừa, Châu Tử Hoành chẳng nổi giận về lời nói thật của cô, gương mặt tuấn tú đẹp trai vẫn trầm tĩnh, chỉ thấy anh gật gật đầu, cười nhạt tán thành: “Em nói rất đúng”. Ngữ điệu chậm rãi nhẹ nhàng, ánh mắt lại dừng trong giây lát trên gương mặt cô sau đó rời đi .

Thật ra có lúc, anh mỉm cười còn đáng sợ hơn cả đang tức giận. Thư Quân không cố ý xoáy vào đề tài này, vì thế mà hảo tâm đề nghị: “Hay là, em đổi cho anh”.

“Thôi khỏi.” Châu Tử Hoành nhắc chìa khóa xe từ trên bàn trà nước, lạnh lùng căn dặn: “Vừa đúng lúc anh có việc phải ra ngoài, em từ từ ăn, bữa khác chúng ta liên lạc”.

“Ồ, được thôi.” Thư Quân cũng không có ý kiến, lúc này đi hóa lại hay, vừa rồi đã có điềm báo không vui về gì, tiếp tục nói chuyện rất có khả năng kết cục không vui mà còn chia tay nữa. Nhân lúc chủ nhà đi đến trước cửa, cô mới nói thêm: “Khi nào đi em sẽ khóa cửa giúp anh”.

“Đa tạ.” Dáng hình dong dỏng cao không dừng lại đến nửa giây, bước chân ung dung biến mất trong tầm nhìn của cô.

Lên xe, Châu Tử Hoành gọi điện cho Diệp Vĩnh Chiêu.

Đối phương đang ở một nơi vô cùng náo nhiệt, chỉ nghe thấy tiếng hét của Diệp Vĩnh Chiêu: “Bọn mình đang uống rượu cùng nhau nè, mau đến đây... Tiểu tử này, lúc này còn nói là có việc không đi được, sao lúc này lại có thời gian hả?”.

“Đâu ra mà nhiều lời vô nghĩa thế hả? Đến rồi nói.” Châu Tử Hoành vứt điện thoại sang một bên, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi căn hộ trong tiếng rít của chân ga.

Lúc đẩy cửa tiến vào, Diệp Vĩnh Chiêu đang gấp thức ăn cho bạn gái mới. Trong nhóm bạn của anh người này nổi tiếng là cẩn thận chu đáo, phóng khoáng vì thế mà cho dù khi đã chia tay nhau, những người bạn gái trước đây đều không tài nào quên được cậu ta, chưa từng nghe thấy ai nói nửa lời oán hận cậu ta.

Châu Tử Hoành và cậu ta làm bạn từ thuở nhỏ cũng đã được mười mấy năm, lúc này liếc nhìn quanh sảnh bao, mỉm cười rồi nói: “Hương vị tuyệt hảo nhỉ, phong cách trang trí cũng không tệ, cậu cho tớ số điện thoại công ty thiết kế, khi nào nhà hàng tân trang, tớ khỏi phải đi tìm chỗ”.

“Không thành vấn đề.” Diệp Vĩnh Chiêu nheo mắt cười rót đầy ly rượu cho anh. “Đây là rượu tớ lấy từ trong kệ rượu của bà nhà tớ đấy. Của ngon đấy!”

Bởi vì có sự gia nhập của Châu Tử Hoành, không khí trong sảnh bao càng náo nhiệt hơn.

Màn hình tinh thể lỏng đang phát quảng cáo, giữa lúc đó có người phát biểu: “Cô nàng này diện mạo cũng chẳng kém cạnh gì”.

Là người đại diện cho trang sức đá quý Hồng Kong, trước ống kính tư thái cô nho nhã, nụ cười ngọt ngào tựa như búp bê Barbie.

Diệp Vĩnh Chiêu nhìn nhìn, dường như đột ngột nhớ ra: “Tớ có người anh em quan hệ rất tốt với cô ta. Các cậu ai có hứng thú, hôm nào tớ hẹn nàng ấy, mọi người cùng nhau dùng bữa cơm”.

Người ngồi trước cười nói: “Được đấy”.

Kết quả là người khác tiếp lời: “Chỉ e là đại minh tinh, tư thái cũng chẳng, không dễ gì chịu cho hẹn ra ngoài”. Thế nhưng liền bị người bên cạnh phản bác: “Thôi đi, cậu cũng đề cao những người này quá rồi. Có tiền còn sợ nàng ta không đến ư? Hồng Kong nhiều ngôi sao nữ như vậy, chẳng qua chỉ là giá mạt hàng hiệu mà thôi, cùng dùng bữa cơm đưa ít nhiều. Năm nay, đa phần bước vào cái giới này đều vì danh và lợi cả. Cái được gọi là “chảnh”, cơ hồ là để bày ra cho các fan hâm mộ xem xem thôi...”.

Trên bàn nhậu vốn nam nhiều nữ ít, nhân cơ hội bất tiện, việc này vừa thảo luận đã như cá gặp nước, câu chuyện dần di chuyển sang đề tài khác.

Mọi người nói chuyện sôi nổi, duy chỉ có Châu Tử Hoàn không nói lời nào. Mẫu tin quảng cáo của Từ Bội Bội đã kết thúc, mọi người đều nói cô ta xinh đẹp, nhưng Châu Tử Hoàn ngày thường chẳng mấy quan tâm đến những chuyện này. Thế nên quảng cáo vừa hết, anh cũng chẳng nhớ diện mạo của nữ minh tinh đó. Thật ra anh chẳng có sở thích yêu ghét đặc biệt gì đối với làng giải trí, nhưng có lẽ là trùng hợp, trong tất cả những người phụ nữ anh quen biết chỉ có Thư Quân là làm ngành này.

Nhớ đến người phụ nữ ấy, trong mắt anh chợt lóe lên chút gì đó mỉa mai. Chẳng rõ nên nói cô là giản dị hay là có mưu đồ nữa, duy trì mối quan hệ bạn tình gần cả năm trời, cô dường như sợ bị người khác biết, cứ ra sức vạch rõ ranh giới với anh ở nơi công cộng.

Cô cũng chưa bao giờ nhận bất kỳ quà tặng nào của anh, dường như chề tiền của anh là bản vậy.

Lẽ đương nhiên, anh biết cô thật ra không ghét tiền, chẳng có ai chề được tiền cả. Thế nhưng đã từng có thời gian, cô rõ ràng là rất cần tiền, nhưng ở trước mặt anh lại tuyệt nhiên không đề cập đến nửa chữ. Chuyện này không hợp tình hợp lý, hoàn toàn khác với bất kỳ người phụ nữ anh đã tiếp xúc trước đây. Nhưng cô càng như vậy, anh lại càng không khỏi suy đoán về tâm tư và động thái của cô.

Kể cả thái độ của cô với anh.

Người phụ nữ này khi thì ngoan ngoãn khi lại lạnh nhạt, chơi trò ú tim tương đối giỏi, bằng kế sách dụ địch thâm sâu lúc gần lúc xa. Vì thế mà anh vừa âm thầm quan sát cô, lại vừa không khỏi thừa nhận có cô trong cuộc sống này, mới không khỏi đánh mất đi một số lạc thú mới mẻ.

Vả lại niềm vui ấy chỉ thuộc về riêng anh, ngay cả bạn thân chiến hữu Diệp Vĩnh Chiêu cũng không biết đến sự tồn tại của Thư Quân. Cũng hết như lúc nhỏ có được món đồ chơi cực kỳ thú vị, thế là giấu đi, tuy là thiếu đi niềm vui chia sẻ nhưng cũng có được cái niềm vui do che giấu mang lại.

2. Chương 02

CHƯƠNG II

DUY TRÌ HIỆN TRẠNG

Em không muốn để người khác thấy em là một trong những người tình của anh, cho dù đó là sự thật thì em cũng không muốn.

Thư Quân rời khỏi khu biệt thự, phải đi bộ một đoạn đường khá xa mới bắt được xe. Nhiệt độ máy lạnh gần 0 độ khiến cô nhớ lại cảm giác cuộn tròn trong chăn buổi sáng sớm, lúc đó không chỉ có luồng khí ấm áp của hệ thống sưởi mà còn có hơi ấm trên cơ thể Châu Tử Hoàn.

Ngồi trong xe, cô cảm thấy đầu hơi nhức, có lẽ là do gió thổi hoặc là do nguyên nhân khác. Gần đây, cô và Châu Tử Hoàn số lần “cọ sát” dường như nhiều hơn trước đây, không tính tới qua và tới hôm trước đó, rồi

lại lần gặp mặt trước nữa, giữa họ cũng vì chút chuyện nhỏ mà không vui, sau đó cô lại bận bịu ghi âm ca khúc vừa kịp lúc lấy đó làm cái cớ để một thời gian dài không gặp mặt nhau.

Kỳ thực những lúc không gặp mặt, thi thoảng cô cũng nhớ anh, đặc biệt là nửa đêm tỉnh giấc lại có ảo giác có người ôm lấy mình từ sau lưng nhưng giờ tay đưa sang chỉ chạm vào một nửa đi vắng lạnh lẽo.

Tối qua lại không phải như vậy.

Tầng sáng cô tỉnh dậy muốn uống nước, vừa xoay người thì trong ánh sáng đêm yếu ớt cô kịp trông thấy gương mặt Châu Tử Hoàn, gương mặt anh đang ngủ say hướng về phía cô. Vẫn là khuôn mặt cô từng quen thuộc, làn môi mỏng khê mỉm lại thế nhưng tâm trạng vẫn tĩnh lặng như vậy, khác với dáng vẻ ngông nghênh can rở hoặc lạnh lùng sắc bén thường ngày.

Cô nửa ngồi nửa quỳ bên mép giường, nhất thời quên cả đi rót nước, chỉ nhìn anh, trong lòng chột xao động.

Dường như cảnh tượng khá lâu rồi, cũng chính vì đã quá lâu khiến cô như đã quên mất bộ dạng Châu Tử Hoàn trong hồi ức ban đầu là thế nào rồi.

Mà trên thực tế, từ lúc lần đầu tiên cô và anh lên giường, từ lúc xác định rõ mối quan hệ của hai người, những hồi ức về anh tựa như dòng chữ bằng sương mù viết lên tấm cửa kính. Giấy phút ấy dần dần trôi qua, dấu tích cũng mờ nhạt dần. Đến nay thì đã không còn nhìn thấy gì nữa. Mà thay vào đó là gương mặt của anh hiện giờ, là biểu cảm thần sắc bất cần đời cùng với đôi mắt vừa sâu vừa đen thẳm khiến người khác mãi mãi không cách gì nhìn thấu được cảm xúc chân thật.

Trong hồi ức và thực tại, rốt cuộc thì cái nào mới là con người thật của Châu Tử Hoàn chứ? Kỳ thực Thư Quân đã rất lâu không suy nghĩ đến vấn đề này, dù sao nói dễ nghe hơn chút thì họ là bạn tình. Nếu nói khó nghe hơn thì e là họ cũng chẳng phải người tình.

Buổi tối ăn cơm gặp Mạc Mạc, hỏi về chuyện ca khúc mới: “Khi nào mới có thể nghe giọng ca của cậu trên ti vi đây?”

“Một thời gian nữa, còn phải chờ chế bản hậu kỳ nữa.”

“Có thấy phần khởi không? Nhạc sĩ cho rằng ca khúc lần này hình như cũng khá nổi tiếng đó. Xem ra công ty cũng quan tâm đến cậu đấy chứ!”

“Cũng tạm.” Thư Quân không có hứng thú nói nhiều, lướt qua đề tài này rồi chuyển sang đề tài khác, cô hỏi Mạc Mạc: “Lần trước đối tượng xem mặt thế nào rồi?”

“Đừng nhắc nữa. Gần đây chẳng phải tớ bận sao, anh ta cách hai phút là gửi một tin nhắn, tớ làm sao mà mỗi tin đều trả lời lại cơ chứ? Kết quả là khiến người ta hiểu lầm tớ làm cao, dù sao thì chuyện này cũng gác qua một bên đi.”

“Gần đây bận gì thế?”

“Công ty chúng tớ vừa nhận lời tổ chức cuộc họp báo cho sản phẩm trang sức cao cấp mới, tớ phụ trách khâu bố trí hiện trường và điều động. Đúng rồi, đến lúc đó cậu có muốn đi cùng tớ không, tuần sau nè. Công ty bọn mình có mời một số khách, tớ giúp cậu sắp xếp một chỗ chắc cũng không vấn đề gì.”

Hóa ra chỉ là đi góp vui cùng với Mạc Mạc, kết quả Thư Quân không ngờ sau khi buổi họp báo kết thúc cô lại đụng mặt Châu Tử Hoàn.

Một nhóm người đi cạnh anh tựa như cả chùm trăng sao sáng vừa nghênh diện bước tới, chẳng thể vờ như không trông thấy được. Huống hồ, anh thật sự cuốn hút người khác ngay cả khi mặc bộ y phục tây âu đơn giản nhất. Anh đứng trong đại sảnh rực rỡ lộng lẫy, có thể xem là vị công tử thực thụ, tựa như Ngọc Thụ nghênh diện trước gió.

Anh hiển nhiên cũng đã trông thấy cô.

Sau khi ánh nhìn lướt qua cơ thể cô, cuối cùng thì dừng lại trên khuôn mặt cô, cố

định trong vòng hai giây, trầm mặc bình tĩnh, không có chút gì kinh ngạc. Còn cô đón ánh nhìn của anh, trong đôi mắt ấy phẳng phất ánh sáng khác thường, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, rất nhanh lại như lóe lên suy nghĩ bốn cọt. Ánh nhìn đó khẽ lóe lên rồi tan biến đi.

Con tim Thư Quân đập thành thịch, liền xuất hiện dự cảm không hay. Cô thà nghi ngờ rằng đó là ánh đèn mờ ảo trên đỉnh đầu còn hơn là đoán mò xem Châu Tử Hoàn giờ phút này đang mưu tính điều gì.

Cũng may lúc đó có người tiến lên trước bắt chuyện với Châu Tử Hoàn, tạm thời ngăn ánh mắt anh lại. Thư Quân lặng lẽ không nhìn nữa, chân không ngừng bước ra khỏi cánh cửa lớn.

Tình huống hôm nay, lần đầu tiên từ rất lâu rồi mới đụng phải. Cô không có nhiều kinh nghiệm để xử lý, chỉ muốn giả vờ không quen biết rồi nhanh chóng bỏ đi. Thế nhưng đợi đến lúc cô dần dần bước qua những người xung quanh, thì nhân vật tiêu điểm trong đám đông lại đột ngột bỏ qua cuộc nói chuyện với đối phương, xoay đầu lại liếc nhìn cô, phẳng phất như mở miệng nói băng quơ: “Vị tiểu thư đây tôi thấy trông rất quen”.

Một câu nói đã thành công trong việc ngăn chặn bước chân của Thư Quân, cô vốn dĩ sợ người nhưng lại nghe thấy đối phương chậm rãi từ tốn hỏi: “Hồ Tổng, cô ta là khách quý của anh à? Chi bằng giới thiệu cho tôi”.

Trong khoảng khắc, dường như tất cả ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về cô, Thư Quân cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Còn vị Hồ Tổng vừa rồi đón tiếp Châu Tử Hoàn, ắt hẳn là người tổ chức cuộc họp báo, lúc này đây anh nhìn cô, trên gương mặt không để lộ dấu vết gì, chỉ cười đáp trả: “Người phụ trách cụ thể về danh sách khách mời không phải là tôi”. Anh tiến đến trước hai bước, đưa bàn tay phải về phía Thư Quân, khách sáo tự mình giới thiệu: “Xin chào, tôi là Tổng giám đốc kinh doanh của Tập đoàn trang sức XX. Xin hỏi quý danh của tiểu thư?”.

Thư Quân hết cách, chỉ đành bắt tay anh ta, miễn cưỡng giới thiệu bản thân: “Tôi họ Thư, Thư Quân”.

Nghe thấy cái tên lạ hoắc, đối phương cuối cùng cũng lộ vẻ hơi hoang mang.

Thư Quân dở khóc dở cười, đang suy nghĩ xem có cần phải giải thích xem mình làm thế

nào mà có được tấm vé vào cửa không, thì người khởi xướng cuộc chơi này lại kịp thời mở miệng nói: “Hóa ra là cô Thư”.

Ngữ khí vừa kịp làm bùng tỉnh, anh liếc nhìn cô, khóe mắt hẹp khẽ nheo lại, nhướn cười: “Tuần trước chúng ta đã cùng nhau đi dùng cơm, lúc đó còn có cả Trần Tổng nữa”.

Cô vốn dĩ không quen biết Trần Tổng gì đó. Người đàn ông trước mắt nhìn chăm chăm Thư Quân, vô cùng hoài nghi về nhân vật gọi là Trần Tổng mà anh thuận miệng đề cập đến. Mà tuần trước, cô và anh chỉ dùng cơm một lần, địa điểm rõ ràng là trong biệt thự của anh.

Nhưng Châu Tử Hoàn đã nói vậy, người bên cạnh tự dưng cũng không nghi ngờ nữa. Thế là Hồ Tổng lấy thân phận của chủ nhân khách khí hỏi: “Buổi tiệc vừa mới bắt đầu, cô Thư định bỏ về sao?”.

Thư Quân hơi ngượng ngừng mỉm cười với anh, hành vi không lễ phép này, đang ở trước mặt phía bên tổ chức, cô thật sự không cách gì thừa nhận hợp tình hợp lý.

Châu Tử Hoàn liền cười, nói với cô: “Vừa đúng hôm nay tôi không dẫn theo bạn gái, nếu như đã trùng hợp thế này, không biết cô Thư có đồng ý nể mặt tôi cùng vào không?”.

Lại lần nữa, anh thành công trong việc dẫn dắt Thư Quân trở thành đối tượng gây sự chú ý của mọi người xung quanh. Mọi người đang chờ đợi phản hồi của cô, bởi vì Châu Tử Hoàn đang chờ đợi, mà Châu Tử Hoàn không cất bước đi thì bọn họ cũng chẳng thể tiến vào hội trường.

Cuối cùng, Thư Quân thắm hít một hơi rồi chậm rãi gật đầu, nhìn Châu Tử Hoàn cơ hồ nói từng chữ từng chữ: “Tôi rất vinh hạnh!”.

Khách tiệc rượu đều đã đến đông đủ, đa số đều là doanh nghiệp, tổng giám đốc các công ty và những nhân vật trong giới thời trang. Vì ít khi tham gia những buổi tiệc thế này, Thư Quân không biết nói gì, chỉ im lặng nghe Châu Tử Hoàn nói.

Cô là bạn gái của anh, thế nên lẽ đương nhiên là phải đi sát bên anh.

Hóa ra anh biết giao tiếp đến vậy. Cô đứng cạnh anh, tỉnh bơ ngắm nhìn anh trò chuyện nói cười đủ các loại chủ đề với những người khác.

Thật ra thì cô hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây chính là bộ mặt khác của anh? Ung dung, khéo léo, trên mặt luôn mang nụ cười nhạt thế nhưng trong ánh mắt lại có điều gì đó, gần như là sự sắc sảo ẩn giấu bên trong khiến người ta không thể nhìn chăm chú được.

Lúc này cô mới biết, dẹp bỏ thái độ khinh khỉnh bất cần đời và mỗi một thì ở anh phảng phất sản sinh ra một luồng khí cực mạnh, bất luận là đi đến đâu cũng vẫn là trung tâm của sự chú ý.

Châu Tử Hoàn như vậy đối với cô mà nói, gần như hoàn toàn xa lạ.

“Đang nghĩ gì thế?” Đột nhiên bên tai vọng lại thanh âm khẽ và trầm. Cô hoàn hồn, chau mày nghiêng đầu hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

Ngữ khí của cô không vui, nhưng Châu Tử Hoàn dường như cũng không để tâm.

Cô hoài nghi hỏi: “Có phải anh cố ý chơi xỏ em?”.

“Vậy thì có lợi gì cho anh đâu?” Anh nhướn mày vô tội.

“Em sao biết được! Nhưng rõ ràng anh đã quên thỏa thuận của chúng ta.” Cô nhìn cảnh tượng trang hoàng náo nhiệt không muốn tiếp tục đùa với anh nữa. Đang định xoay người bỏ đi, bả vai của cô lại bị kéo lại.

“Đừng động tay động chân, để người khác thấy không hay.” Cô dường như giận quá mất khôn, nhưng không vùng ra được, may mà không có ai đứng bên cạnh.

Kết quả là lần này, Châu Tử Hoàn sa sầm mặt, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, giận quá hóa cười: “Ồ bên cạnh anh em thấy mất mặt sao?”.

Cô ngăn người, nói: “Em không hiểu ý anh?”.

“Em không hiểu? Anh cũng chẳng hiểu trong lòng em toan tính cái gì? Anh Châu Tử Hoàn làm việc không cần phải úp úp mở mở. Nếu như hôm nay không phải anh gọi em, em có định vờ như không quen anh, bỏ đi không?” Anh cười nhạt, ánh mắt lạnh lẽo. “Có thể hỏi đầu anh còn thấy trò chơi này thú vị, nhưng lâu dần anh thấy ngán rồi.”

Anh rất ít khi nổi giận với cô thế này, hướng hồ là trong tình huống này. Thư Quân đã cảm giác được có ánh mắt liếc sang, cô không muốn trở thành nữ nhân vật chính trong tin xì căng đan ngày mai, vả lại lúc này cô vừa phát hiện ra Từ Bội Bội đang ở góc bên kia hội trường.

Cô ngừng lại, đành nói: “Có gì chúng ta ra ngoài nói, được không?”.

Có lẽ do ngữ khí cô dịu lại, Châu Tử Hoàn nhìn cô, cũng không nói gì chỉ kéo tay cô đi thẳng ra ngoài.

Xe của anh đậu ngay cửa, cô hoài nghi giấy lát theo bản năng, kết quả là anh không nói gì kéo mở cửa xe, đẩy cô vào trong xe.

Bởi không bật đèn nên trong xe tối om, lạnh lẽo, chỉ có thể dựa vào ánh sáng đèn đường. Cô ngẩng nửa khuôn mặt nhìn nghiêng không chút biểu cảm của anh, trong lòng nghĩ, lần này thì anh thật sự nổi cáu rồi.

Thế nhưng, vì sao cơ chứ?

“Nếu như hành động của em hôm nay động chạm đến lòng tự trọng của Châu đại thiếu

gia đây, vậy thì cho em xin lỗi!” Rốt cuộc vẫn là cô phải nhượng bộ mở lời trước, sau đó thì di chuyển ánh nhìn, đôi mắt nhìn thẳng vào chiếc xe trước đài phun nước lớn màu trắng khắc đá cẩm thạch, dường như hơi thất thần nhưng tốc độ vẫn không hề giảm, cô nói tiếp: “Nhưng chúng ta đã thỏa hiệp từ trước rồi mà, sẽ không công khai mối quan hệ này, chẳng phải sao?”.

Ngữ khí cô bình tĩnh, lời vừa dứt trong giây lát thì nghe thấy Châu Tử Hoàn lạnh lùng hỏi: “Hiện giờ thế này, em có được cái gì nào?”.

Thư Quân không phải chưa từng suy nghĩ đến câu hỏi này, đáp án đã có sẵn trong đầu từ lâu.

“Thoải mái tự do.” Cô nói: “Mọi người ở bên nhau vui vẻ, không phải chịu ảnh hưởng của thế giới bên ngoài, cũng không phải chịu trách nhiệm và áp lực, như vậy đối với em mà nói đã là quá tốt rồi”.

“Vậy sao?” Khóe mắt Châu Tử Hoàn phảng phất ánh lên tia nhìn châm biếm, liếc nhìn cô. “Lẽ nào em không nghĩ, một chút biến động cho mối quan hệ hiện tại có lẽ em sẽ có được nhiều ích lợi hơn sao?”

“Có ích lợi gì nào?” Bộ não chuyển động cực nhanh, cô mỉm cười đáp trả anh: “Để mọi người biết em là người phụ nữ của anh, với em thật sự chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Chỉ là để có được sự ngưỡng mộ của ai đó ư?”. Cô lắc đầu không chút khách khí, không kìm được bật cười nói tiếp: “Nhưng mà em chẳng thấy có gì đáng ngưỡng mộ cả. Em không muốn để người khác thấy em là một trong những người tình của anh, cho dù đó là sự thật thì em cũng không muốn”.

Cô đưa tay ra kéo cửa xe: “Không có gì thì em đi trước đây”.

“Chờ đã.” Lúc cô sắp sải bước đi ra thì giọng nói từ phía sau gọi cô lại.

Cửa kính khoang điều khiển xe kéo xuống, trong bóng tối mờ ảo ngọn lửa khê lóe sáng.

Châu Tử Hoàn châm điếu thuốc, nhưng chưa hút chỉ đặt lên môi trong giây lát rồi buông xuống, ngón tay kẹp điếu thuốc đặt ngang ngoài cửa sổ xe, làn khói thuốc trắng mờ ảo cuộn cuộn lượn lờ bay vẩn vút.

Anh nhìn cô, trong mắt ánh lên sắc thái phức tạp.

Những phụ nữ anh quen biết không phải ít, có người đẹp hơn cô, càng dịu dàng chu đáo hơn cô, nhưng chưa từng có ai dám nói những lời lẽ thế này trước mặt anh cả.

Lúc này cô ngồi tại đó, gương mặt xinh đẹp sắc sảo vô cùng bình thản, dường như đang chờ đợi anh mở lời, nhưng cũng không gấp gáp vội vã thậm chí hoàn toàn không lo lắng quan điểm của mình có phải đã làm khó đối phương không

Anh ngấm nhìn chăm chú một lượt đôi mắt, mũi, khóe miệng của cô, rồi đột nhiên hơi hoảng hốt.

Cô đã không còn giống như trước đây nữa rồi. Thế nhưng, rốt cuộc thay đổi ở chỗ nào, nhất thời anh không nói nên lời được.

Nhưng chỉ ít có có điểm Châu Tử Hoàn có thể khẳng định.

Anh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Nếu đã như vậy, chỉ cần em thích, anh sẽ không để tâm mà tiếp tục duy trì hiện trạng này”. Trong màn đêm u ám, anh dường như đã hồi phục lại thần thái vốn có thường ngày, giọng nói cũng không lạnh lùng nữa mà tuyên bố trả lời bằng giọng điệu hời hợt.

Thư Quân khẽ thở phào ngay lúc lời anh thốt ra, nói: “Cảm ơn”.

Tuy nhiên, sau khi hai người chia tay nhau vài giờ đồng hồ, cô nằm trong bồn tắm tại

nhà mới bắt đầu ý thức được rằng, kết cục tệ nhất chẳng phải là chia tay thôi sao, nhưng sao bản thân mình lại căng thẳng trước quyết định của anh chứ?

Hôm sau, lúc gặp mặt Từ Bội Bội tại công ty, Thư Quân vốn không muốn chào hỏi cô ta, kết quả lại được vị đại minh tinh nổi tiếng ấy nhún nhường thân phận cao quý, dừng bước ngay trước mặt cô.

“Chào buổi sáng.” Thư Quân đành lộ ra vẻ mặt tươi cười

Thế nhưng Từ Bội Bội không lên tiếng, ra vẻ vốn dĩ không muốn trò chuyện cùng cô, chỉ là nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt phảng phất ánh lên vẻ khinh miệt và đắc ý.

Thư Quân chỉ cảm thấy lạ, nhất thời không kịp suy nghĩ nhiều, trợ lý tiểu Kiều vừa kịp ló

đầu ra từ văn phòng bên cạnh, chào hỏi cô: “Chị Thư, chị Nicole tìm”.

Nicole là người phụ nữ mạnh mẽ 35 tuổi, bất kỳ lúc nào cũng giữ một thái độ nghiêm túc và tràn đầy sức lực. Cô ta nhìn Thư Quân sau chiếc bàn làm việc, liền hỏi: “Tối qua có chuyện gì?”.

Thư Quân không hiểu.

“Em đi tham gia buổi họp báo trang sức, sao không báo trước với chị?”

“... Nhưng mà, em không biết...” Thư Quân hơi ngạc nhiên, nhưng nói chưa dứt lời liền bị Nicole cắt ngang: “Hợp đồng ký với công ty em chưa xem kỹ sao? Trong điều khoản có quy định rõ ràng, người nghệ sĩ tham gia bất kỳ hoạt động công khai nào, đặc biệt là những trường hợp truyền hình trực tuyến đều phải có sự phê duyệt của công ty”. Thấy Thư Quân á khẩu, Nicole ngừng trong giây lát, chống tay lên trán, nói: “Hành động của em hôm qua, thật khiến chị khó làm việc”.

Ngữ khí tuy là nghiêm khắc nhưng cô ta thật sự không có ý chỉ trích Thư Quân. Tiếp xúc lâu như vậy rồi, cô ta biết Thư Quân không có mưu đồ gì, lần này cũng là nhất thời sơ suất. Dù gì cũng là người mới, còn nhiều quy tắc ngầm vẫn chưa hiểu cho lắm. Thế nên mới bị một số người nắm thóp, thừa dịp sơ ý đi báo cáo với sếp trên

Trông thấy đáng về Nicole dường như thật sự đau đầu, Thư Quân thật sự cảm thấy có chút hối lỗi, mím môi, hỏi: “Vậy giờ tính sao?”.

Nicole nhìn cô, cuối cùng xua xua tay cho qua: “Lần sau chú ý một chút”. Ra ý lần này không truy cứu nữa.

Thư Quân cười hì hì “Cảm ơn”, rồi nói tiếp: “Thật ra không nổi tiếng cũng có cái hay của nó, chỉ ít tối qua giới truyền thông không quen biết em, thế nên không cần phải lo lắng em sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho công ty đâu”.

“Em còn dám nói nữa.” Nicole trừng mắt nhìn cô. “Tối nay đài phát thanh Tỉnh Không Thành Thị phát thanh ca khúc đầu tiên của em trong chương trình Chia sẻ ca khúc hay mới, có thời gian rồi thì nghe thử đi. Công ty vẫn rất xem trọng em, tiếp đó còn phát sóng ở các tiết mục xếp hạng âm nhạc trên các đài phát thanh, đài truyền hình, chị mong em có biểu hiện tốt.”

Thành thị Tỉnh Không là đài phát thanh âm nhạc nổi tiếng ở thành phố C, Thư Quân còn nhớ lúc đó học trung học, ở trong ký túc xá, cả đám nữ sinh trong ký túc xá đều dựa vào tiết mục này mà trải qua vô vàn buổi đêm.

Cô thông báo cho Mạc Mạc, kết quả Mạc Mạc còn phấn khởi hơn cả cô, mau mau chóng chóng xách một túi to đồ ăn vặt và thức uống, chuẩn bị buổi tối cùng cô tận hưởng.

“Ca khúc của cậu bao giờ phát sóng?” Điều chỉnh xong tần số, Mạc Mạc hỏi dồn dập.

“Chẳng biết.” Thư Quân cúi đầu sửa móng tay.

“Nói với tiểu tử Quách Lâm chưa? Sớm biết vậy gọi cậu ta đến luôn, ba người còn có thể tụ họp chơi bài đầu hai bên đầu với chủ nhà.”

“Cậu ta đi công tác Nhật Bản.”

“Ồ, lẽ nào trong đám bạn bè, cậu chỉ thông báo với mỗi tớ thôi ư? Còn có ai biết chuyện tối nay nữa?”

Thư Quân suy nghĩ: “Hình như hết rồi.”

Kết quả đang định nói thì điện thoại reo lên.

“Hôm đó em ở nhà anh, có nhìn thấy cây bút máy màu đen không?” Giọng điệu đầu dây bên kia điện thoại trầm thấp như mang từ tính, ung dung chậm rãi vọng lại.

Cô thấy hoài nghi, nhưng vẫn trả lời: “Không thấy”.

“Vậy, đồng hồ thì sao? Anh nhớ là để trên bàn trà nước, sau đó cũng không tìm thấy.”

Kỳ lạ, những chuyện này sao lại tìm cô mà hỏi chứ? Từ sau hôm đó, đã nửa tháng nay cô không đến nhà anh rồi.

Cô nhúu mày, kiến nghị: “Hay là anh hỏi thử người giúp việc đi”.

Mạc Mạc bên cạnh liếc sang ánh nhìn chăm chú nhạy cảm, cô khẽ ho một tiếng, như có tật gật mình “ Nếu không có việc gì nữa, em cúp máy đây”

“Vội gì chứ?” Rõ ràng là Châu Tử Hoàn không chịu dễ dàng buông tha cho cô, trong giọng điệu mang chút ý cười khó hiểu: “Giờ này lẽ nào đang bận rộn hẹn hò ư?”

Cô không muốn để Mạc Mạc biết sự tồn tại của Châu Tử Hoàn, đành nghiêng răng đứng lên vội vàng trốn vào phòng ngủ, thấp giọng nói: “Đâu có. Tối nay anh rảnh rồi quá à?”

“Sao em biết?”

“Bình thường anh có bao giờ gọi điện thoại cho em đâu?”

Đầu dây điện thoại chỉ tĩnh lặng trong một giây, rồi sau đó vọng lại giọng cười thật thà

xem chừng tâm trạng của Châu Tử Hoàn hôm nay dường như không tệ. “Lẽ nào em đang trách anh bình thường phớt lờ em?”

“Tuyệt đối không phải.”

Tiết mục phát thanh sắp bắt đầu, Mạc Mạc đang thúc giục, Thư Quân dường như sắp phát cuồng, không vui hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì nào?”

“Bên cạnh hình như còn có người à?”

“Đúng thế, một người bạn đến nhà chơi.” Cô cũng không biết bản thân mình dựa vào đâu mà phải giải thích cho anh nghe nữa, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng “đuổi” anh đi, thế là dứt khoát nói với anh: “Lát nữa ca khúc mới của em sẽ phát sóng trên đài phát thanh, hiện giờ thật sự không có thời gian để nói với anh”.

“Đài nào?” Ngưng một lát, Châu Tử Hoàn hỏi.

“Tĩnh Không Thành Thị, thế nhé, bái bai.” Cô không nói lời nào nữa cúp điện thoại, lúc này mới thở phào rồi đi ra ngoài.

Nge giọng điệu vốn vã gấp rút vọng ra từ điện thoại, Châu Tử Hoàn lại phát giác ra tâm trạng cả buổi tối lộn xộn rốt cuộc cũng có chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Xe chậm rãi di chuyển xuống giao lộ đông đúc. Anh ngồi phía sau dặn dò tài xế: “Bật radio lên, nghe Tĩnh Không Thành Thị”.

Thật ra anh rất ít khi nghe đài trong khoang xe, lúc có anh ngồi, khoang xe mãi mãi tuyệt đối yên tĩnh. Thế nên, tối nay tài xế cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh đúng tần suất.

Giọng nữ MC uyển chuyển êm tai vọng ra, thân thiện và nhiệt tình chào hỏi thính giả. Bài hát của Thư Quân được xếp hạng vị trí đầu bảng mang hương vị quảng bá đầy long trọng, bởi lẽ rõ ràng là mang ý ca ngợi tán dương.

Mạc Mạc ghen lời, hỏi: “Những lời này cậu đã được nghe trước chưa?”

“Chưa.” Thật ra Thư Quân có chút bất an, tựa như lúc này đây nhân vật chính đang được bình luận trong máy radio không phải là chính mình vậy. Rốt cuộc cô vẫn chưa thích ứng được vai diễn này, bước vào làng giải trí có lẽ vốn là một sai lầm.

Đây là lần đầu tiên Châu Tử Hoàn nghe ca khúc của Thư Quân. Mãi đến giờ anh mới biết, hóa ra giọng nói quen thuộc hàng ngày thường nghe sau khi được sàng lọc qua thiết bị điều chỉnh âm thanh kỹ thuật số thì lại có hiệu quả thế này đây.

Ấm áp, nhàn nhã mang chút âm hưởng trầm khàn, rõ ràng là đang hát uyển chuyển nhưng lại càng tựa như đang lặng lẽ kể một câu chuyện.

Trong giọng điệu của Thư Quân dường như có sức mê hoặc lòng người, đặc biệt là trong đêm tối tĩnh mịch, e là không có mấy người có thể cưỡng lại được.

Hơn bốn phút ngắn ngủi, Châu Tử Hoàn trước sau vẫn trầm mặc, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì. Anh chỉ tựa mình vào sau ghế, nghiêng đầu nhìn cảnh vật về đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn neon vụt lóe

qua sóng mũi cao cùng đôi môi mỏng khẽ mím lại, dường như dưới đáy mắt sâu thẳm phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Đến khi nhạc dừng lại, anh mới nói: “Tắt đi”.

Âm thanh đột ngột dừng lại, trong khoang xe tĩnh lặng trở lại.

Tài xế liếc nhìn từ kính xe chiếu hậu, anh ta biết rằng chỉ cần đi nhà Châu gia về thì tâm trạng của sếp tất nhiên không được vui. Đây đã trở thành thói quen từ rất lâu

nay rồi. Vì thế mà anh hỏi rất cẩn trọng: “Châu Tổng, giờ ngài muốn đi đâu?”.

Châu Tử Hoàn tựa về phía sau, tay day day vào chân mày đang nhú lại. Cuối cùng để lộ ra một chút mệt mỏi, nói ngắn gọn: “Về nhà”. Sau đó thì gọi điện thoại cho Trần Mẫn Chi, dặn dò cô thay mình hủy bỏ những cuộc hẹn đã định sẵn.

“Nhưng mà thư ký Bạch đã hẹn chúng ta mấy lần rồi, lần này đã hứa với người ta rồi lại đột nhiên không đi, liệu có làm cô ấy giận không?” Trần Mẫn Chi vẫn còn ở công ty tăng ca, lật sổ lịch trình trong PDA ra kiểm tra.

“Em xử lý đi.”

Điện thoại ngắt ngang, Trần Mẫn Chi đã quá quen nên chẳng trách cứ gì, chỉ là đau đầu không biết làm sao ứng phó với Bạch Hân Vy tính khí nóng nảy khiếp người.

Quả nhiên, dù cô chuẩn bị đầy đủ những lý do, nhưng vẫn khó tránh khỏi khiến đối phương nổi giận.

Bạch Hân Vy cười lạnh nói: “Châu Tổng thái độ thật chán. Cô chuyển lời với ông ta, lần sau G&N muốn hợp tác cùng công ty chúng tôi, thì cũng phải xem tâm trạng của tôi cái đã”.

Trần Mẫn Chi chỉ đành miễn cưỡng vội vàng nói lời tạ lỗi, nhưng không mấy hiệu quả, cô thậm chí hoài nghi, hành động lần này của Châu Tử Hoàn liệu có làm công ty có đánh mất một đối tác làm ăn rất lớn không?

Bên này Bạch Hân Vy vừa ngắt điện thoại, chỉ nghe thấy người bên cạnh lạnh nhạt nói: “Tính khí của em vẫn tệ như thế.”

Cô vẫn bình tĩnh, nhìn chiếc xe trước mặt, thuận miệng đáp trả: “Vậy thì sao?”.

Đối phương im lặng.

Cô đợi hồi lâu không kiếm được liếc khóe mắt sang, khóe môi nhếch lên hình vòng cung nhỏ: “Xem ra tính xấu của em vẫn còn đậm nét trong trí nhớ của anh.”

“Cũng tạm.” Vẫn là những lời ít ý nhiều, dường như nói nhiều hơn nửa chữ cũng là phí phạm.

Bạch Hân Vy bắt gặp ánh nhìn nghiêng đầu nhìn.

Khoảng thời gian mấy năm cũng không khiến Bùi Thành Vân thay đổi gì nhiều, ngoài khí chất trưởng thành hơn trước kia, thì anh vẫn là anh, gương mặt đẹp trai lạnh lùng, gương mặt luôn lộ ra vẻ xa cách, ngay cả nói chuyện cũng vậy, cho dù đó là cô.

Thế nhưng, trong mắt Bùi Thành Vân, thật sự cô và người khác thì có gì khác nhau cơ chứ?

Bạch Hân Vy dường như mỉm cười tự giễu, nhanh chóng dứt bỏ suy tư, cho xe chậm chậm dừng trước cửa nhà hàng.

“Cảm ơn em nhiều vì đã sắp xếp thời gian ra sân bay đón anh.” Bùi Thành Vân xuống xe, xách chiếc va ly đơn giản nói với cô.

Sau lưng là ánh đèn sáng choang của nhà hàng, để nói chuyện cùng cô, anh khẽ cúi rạp người xuống, một bàn tay đặt trên nóc xe. Cho dù chỉ cách nhau mấy mét ngắn ngủi, gương mặt anh hiện ra mơ hồ qua làn cửa kính.

Bạch Hân Vy thoải mái cười nói: “Giữa chúng ta còn khách sáo gì chứ!”.

Bùi Thành Vân khẽ gật đầu: “Vậy thì hẹn hôm khác lại liên lạc”.

Anh xoay người định đi, từ góc nhìn của Bạch Hân Vy chỉ có thể trông thấy nửa bóng hình anh xuyên qua cửa sổ xe. Anh khoác chiếc áo gió có cổ màu xám đậm, tóc hơi ngắn, đứng trong trời đêm đông lạnh lẽo này, dường như hòa vào sắc đêm, bóng hình càng hiện ra dáng hình cao dong dỏng mà gầy guộc.

Trong lòng cô xao động, tựa như nhớ lại những khung cảnh ngày ấy, đột nhiên có chút gì đó không muốn chia tay anh thế này, thế là đẩy cửa xe, cất cao giọng gọi: “Thành Vân!”.

Người đàn ông trước mặt dừng bước quay lại nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng.

Cô đột nhiên không dám nhìn thẳng vào anh, dừng khí thoáng qua lúc này đã tiêu tan rồi.

Xa cách nhiều năm, cô lại lần nữa xưng hô với anh thân thiết thế này, cả bản thân cô cũng thấy hơi không thích ứng.

Cô cố tình tránh ánh mắt của anh, cố gắng để ngữ khí của mình càng trở nên tự nhiên hơn: “Hiện giờ đúng lúc em rảnh, có thể cùng em đi uống chút gì không?”. Nói xong bản thân cảm thấy thật buồn cười. Đã lâu như vậy rồi, cô vẫn có thói quen việc gì cũng trưng cầu ý kiến anh, việc gì cũng do anh nắm quyền chủ động và quyết định.

Thế nhưng, số lần bị từ chối cũng nhiều.

Lần này cũng không phải ngoại lệ.

Bùi Thành Vân im lặng trong giây lát, giọng điệu điềm đạm lễ phép, hết như cự tuyệt một người bạn thông thường: “Xin lỗi, e là hôm nay không được rồi”.

“Không sao.” cô khẽ mỉm cười quay vào trong xe, trước khi đạp chân ga vẫn còn không quên vẫy tay chào từ biệt anh.

Anh trước nay vốn là như vậy, cô nghĩ, đã nhiều năm vậy rồi chưa bao giờ thay đổi, vẫn không biết chăm sóc tâm tình đối phương, cho dù cô chủ động hạ thấp thái độ, cho dù cô chịu thiệt thòi để toàn cuộc trọn vẹn.

Thế nhưng, Bùi Thành Vân vẫn là Bùi Thành Vân người từng làm cô tổn thương sâu đậm

Xe thể thao hai cửa đỏ rực hòa nhập vào dòng đường đông đúc, trước mặt là một dải đèn đường xa xa tạo thành một tia uốn lượn cong cong. Bạch Hân Vy chìm đắm mình trong dòng xe như ngựa nước ấy, tâm tư càng bay xa.

Cô là châu báu sáng giá trên tay Bạch gia, từ nhỏ đến lớn muốn cái gì mà không có được chứ? Thế nhưng cô trước nay vốn luôn tự cao, duy chỉ đối với Bùi Thành Vân mới cam tâm tình nguyện hạ thấp thái độ. Cô đã từng làm mọi cách để lấy lòng anh, cố gắng hết mình thuận theo ý của anh, thậm chí vì anh mà cô dẹp bỏ tính khí đại tiểu thư. Khoảng thời gian ở nước ngoài, với Bạch Hân Vy mà nói tựa như sự trôi nổi giữa địa ngục và thiên đường, đau khổ cùng niềm vui vẫn luôn tồn tại khiến cô chịu sự dày vò nhưng lại không nỡ dứt bỏ.

Lúc đó, cô cứ ngỡ đó là thời điểm cô gần gũi Bùi Thành Vân nhất từ trước đến nay nhưng trước sau cô vẫn chẳng thể hiểu được anh muốn điều gì. Đêm đêm họ ngủ cùng nhau nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo và buồn bã không gì bằng.

Cô có đủ tiền bạc để có thể sống cuộc sống đầy đủ sung túc tại quê nhà, cái ăn cái mặc chưa bao giờ cảm thấy mình thiếu thốn, thế mà cái cô muốn có nhất lại là cái cô mãi mãi không bao giờ có được.

Cô muốn Bùi Thành Vân yêu cô.

Mãi đến khi sau xe tiếng còi liên tục vang lên thúc giục, Bạch Hân Vy mới chú ý đèn đỏ trước mặt đã chuyển sang đèn xanh. Cô có đôi chút cảm giận, rõ ràng đã mấy năm rồi không gặp, làm sao mà con người đó vừa xuất hiện thì lại bắt đầu làm đảo lộn tâm tư của cô chứ?

Cũng chính ngay lúc này đây cô mới ý thức được radio trong xe vẫn đang mở, tiết mục cũng đã sắp đến hồi kết, MC chương trình phát thanh cúi đầu chúc mọi người một đêm ngon giấc.

Đây là tiết mục gì Bạch Hân Vy vốn không hay biết. Vừa nãy cô và Bùi Thành Vân ở cùng nhau trong một không gian nhỏ hẹp, cô không muốn không khí quá nặng nề, vì thế mà tiện tay mở radio.

Kết quả là từ radio phát ra giọng ca của người phụ nữ, uyển chuyển du dương lại ly kỳ hấp dẫn. Cô vừa kịp lúc tìm được đề tài xóa tan sự im lặng kéo dài: “Bài hát này cũng không tệ, không biết là của ai hát?”.

Thế nhưng Bùi Thành Vân chẳng trả lời.

Cô không khỏi nghiêng đầu nhìn anh, còn anh thì thần sắc khê sững sờ, gương mặt thanh tú dường như chau lại.

Lúc đầu cô hơi hoang mang, đợi đến khi ca khúc kết thúc, chỉ nghe thấy MC nói: “Đây là ca khúc hay mới của công ty DMI mà Thư Quân vừa mang đến cho chúng ta...”.

Con tim cô đột nhiên như rút từ không trung xuống, tựa như trước đây chơi nhảy bungee ở nước ngoài, có cảm giác hai đôi chân rời xa khỏi mặt đất nhất thời hoảng loạn không nhận ra phương hướng.

Thư Quân...

Thư Quân...

Theo bản năng cô muốn quay đầu lại nhìn Bùi Thành Vân, thế nhưng cuối cùng lại kiềm được, chỉ nắm chặt lấy vô lăng, đôi mắt nhìn chăm chăm về ánh đèn phía trước. Thế là tất cả dường như bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng cũng chính vì thế, cô phải tập trung chú ý nhiều hơn nữa, không được mất tập trung dù chỉ một chút... Cô phải chuyên tâm lái xe.

Cô không muốn nhìn biểu cảm của anh.

Cô càng không muốn biết hai từ đó sẽ có ảnh hưởng thế nào với anh.

Cô không muốn biết chút nào.

Ánh đèn ngoài cửa sổ đan chéo vào nhau, đập vào mặt cô. Bạch Hân Vy suy ngẫm, bản thân cô đã từng ngây thơ nghĩ rằng sẽ có một ngày cô cùng thế giới của Bùi Thành Vân sẽ không xuất hiện cái tên đó. Thế nhưng, sau này sự thật đã chứng minh cô sai lầm, cô không cách gì ngăn cản được sự xuất hiện của Thư Quân. Bởi lẽ Thư Quân vẫn mãi ngự trị trong trái tim Bùi Thành Vân, chưa bao giờ rời đi.

Tối nay, đúng vào ngày đầu tiên Bùi Thành Vân về nước, cô và anh lại lần nữa cùng nhau nghe thấy cái tên ấy. Thư Quân – hai từ này, đối với cô mà nói dường như là bùa ma, cứ bám chặt lấy cô, khiến cô không thể có được hạnh phúc muốn có.

Vì thế khi vừa nhận được điện thoại của trợ lý Châu Tử Hoàn, cô mới nổi giận lôi đình. Kết quả cô không ngờ nhận được câu đánh giá từ người xưa nay vốn kiêu lời Bùi Thành Vân.

Kỳ thực cô rất muốn hỏi anh, bản thân cô trước mặt anh còn không đủ khôn khéo, không đủ cố gắng sao? Một loại cảm xúc bức xúc đến mức muốn moi trái tim ra đưa cho người khác. Bất luận là anh trước đây hay sau này cô cũng chưa bao giờ có được.

Bùi Thành Vân lần này về nước làm việc, trong khoảng thời gian ngắn không có ý định rời đi nữa. Bóng đêm sâu thẳm ngoài cửa sổ, như bao trùm rợp kín cả bầu trời ánh đèn xa xa đang lác đác vụt tắt, cả thành phố gần như sập chìm vào giấc ngủ.

Anh đứng bên cửa sổ gọi cuộc điện thoại đường dài đi Nhật Bản cho Quách Lâm. Bên đó và trong nước chênh lệch nhau một giờ đồng hồ. Quách Lâm vừa mới ngủ, mơ mơ màng màng mắng một câu thô tục sau đó hỏi: “Cậu về rồi à?”.

“Ồ.” Trong ánh mắt Bùi Thành Vân dường như tối sầm lại, một hồi lâu mới điềm đạm mở miệng nói: “Thư Quân làm ca sĩ rồi à?”.

Quách Lâm ngưng trong giây lát, nói: “Đúng thế”. Sau đó lấy lại tinh thần, hảo tâm đề nghị: “Cậu có cần địa chỉ của cô ấy không?”.

“Không cần.” Nói ra hai chữ này, thật sự Bùi Thành Vân rất cuộc vãn hơi do dự, chỉ là vì ngữ khí vốn điềm đạm trước nay đã giúp anh che giấu cảm xúc rất tốt.

Quả nhiên, Quách Lâm thở dài, dường như còn muốn nói gì nữa, Bùi Thành Vân bên kia đã nói lời tạm biệt trước rồi.

Trong xe vô tình nghe thấy giọng ca của Thư Quân, đây là lần đầu tiên anh chính thức biết được tin tức của cô kể từ lúc anh xuất ngoại. Trước đây cũng chẳng phải là không tìm được đôi chút tin tức từ người khác, nhưng chung quy cũng là vì xa quá, nhưng tối nay thì khác. Rõ ràng là cách nhau qua làn sóng phát thanh vô hình xa xăm anh lại cảm giác như thể đang ở rất gần cô

Anh và cô, cuối cùng cũng cùng sống chung trong một thành phố, tựa như nhiều năm trước đây.

Thật ra đã từ lâu rồi, anh cố ý không nhớ đến cô, cứ ngỡ rằng thời gian dài đằng đẳng cùng cuộc sống bận rộn cuối cùng sẽ làm mờ đi những ấn tượng trong lòng, cho dù là người hay là vật, bất kể là ngọt ngào hay đắng cay.

Thế nhưng, tối nay một lần nữa nhớ lại, anh mới phát hiện ra, hóa ra ký ức của bản thân mình vẫn còn tốt đến vậy. Vì vậy vẫn nhớ rõ ràng người con gái để mái tóc tём, cười rạng rỡ trong sáng hơn cả ánh mặt trời.

Có lẽ hiện giờ cô đã có phong cách chừng chắc hơn, nhưng trong lòng anh, trước sau cô vẫn là cô gái mười bảy, mười tám tuổi, có lẽ còn trẻ hơn thế nữa, cả hai vẫn chưa thật sự trưởng thành, tại thời điểm lần đầu anh chú ý đến cô.

Bùi Thành Vân không tin lắm vào cách nói định mệnh an bài, thế nên khi đội bóng đi ngang qua nửa sân bóng nhỏ, từ dưới bàn chân bay thẳng đến chỗ của Thư Quân, anh vốn dĩ không biết giữa họ rồi sẽ xảy ra những gì.

Sau khi trường Cao Nhất khai giảng không lâu, là bạn học cùng trường cùng lớp, câu đầu tiên anh nói với cô là: “Xin lỗi”.

Cô thiếu nữ bé nhỏ vai đeo chiếc túi, có chút căm giận trừng mắt nhìn về anh, bả vai ắt hẳn là rất đau, lưu lại trên chiếc áo đồng phục trắng một dấu ấn thật bất mắt.

Bạn học từ xa hú gọi, anh cáo lỗi với hai chữ, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Mà mãi đến vài năm sau cô tiễn anh ra sân bay, trước khi ra đi anh né tránh đôi tay chìa ra về phía anh. Ánh mắt anh di chuyển lướt đi từ đỉnh đầu của cô, nói một câu hời hợt: “Xin lỗi”.

Theo đoàn người lên máy bay, anh mới hoảng hốt nhớ ra một buổi trưa rất lâu trước đây... anh và cô bắt đầu thế nào, kết thúc ra sao. Bất luận là khoảng giữa đó có biết bao nhiêu rồi ren thì sự bắt đầu và kết thúc lại như khiến người khác kinh ngạc.

3. Chương 03

CHƯƠNG III

QUÁ KHỨ HIỆN TẠI

Thần sắc lúc này của anh vừa xa lạ vừa thân thuộc, nhiều năm trước đây đã từng có một người rất giống với Châu Tử Hoàn hiện nay.

“Bài hát này muốn biểu đạt điều gì?” Mạc Mạc nằm trên sofa hứng chí hỏi.

Thư Quân suy nghĩ, rồi khái quát đơn giản bằng hai từ: “Mơ ảo”.

Thật ra cô không vừa ý lắm về sự diễn giải của mình. Chẳng biết vì sao, lúc ghi âm tâm trạng không được tốt, cuối cùng lại có được không khí mà người sáng tác muốn tạo dựng.

Cô tắt radio, đi vào bếp pha cà phê, không lâu sau Mạc Mạc cũng tiến vào, đứng sau lưng cô dường như hạ quyết tâm lắm mới hỏi: “Cậu có liên lạc với Bùi Thành Vân không?”.

Tay cầm chắc chiếc cốc, bột cà phê nâu bông chốc trượt vào trong.

“Không có.” Thư Quân trả lời bình thản điềm tĩnh.

“Tớ lại nghe Quách Lâm nhắc...” Những lời tiếp theo không biết có nên nói ra hay không, Mạc Mạc quan sát chăm chú, cuối cùng vẫn không kiềm được, “Cậu ta hình như về nước rồi”.

“Khi nào?”

“Vài ngày rồi. Nghe nói tìm việc làm mới, tạm thời không đi nữa.”

Đổ nước nóng vào trong cốc, Thư Quân lúc này mới hoàn hồn, nhướn nhướn mày, “Vậy đợi Quách Lâm trở về, mọi người cùng nhau dùng bữa cơm”.

Mùi thơm cà phê lan tỏa, cô đưa cho Mạc Mạc một cốc, bản thân cô nghiêng đầu thổi hơi nóng, vừa đi ra phòng khách vừa nói: “Nhưng mà với tính cách kỳ quái của Bùi Thành Vân, có chịu gặp mặt bạn bè cũ không cũng chưa chắc đâu”.

“Cậu nghĩ thế thật à?”

“Có gì không đúng sao? Trước đây tớ cũng hoài nghi có phải anh ta mắc bệnh trở ngại trong giao tiếp không, tính khí tệ chết được.” Thư Quân đón lấy ánh mắt lạnh lùng của Mạc Mạc, lời đánh giá cứng nhắc như vậy có thể làm loãng đi những khác thường không thích hợp. Tuy là có đánh mất phong độ nhưng cô là phụ nữ thì cần gì phong độ cơ chứ? Hiện giờ cô chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ, như vậy đã quá đủ rồi.

Mạc Mạc bĩu môi, rất không đồng ý với biểu hiện của cô, tựa như nhất quyết đòi hát đối hý kịch với cô vậy. “Nhưng người như vậy, sao lại có mối quan hệ thân thiết với cậu nhỉ?”

Ngậm cà phê uống quá mạnh, suýt nữa thì đầu lưỡi bị phỏng. Thư Quân vội vàng nuốt xuống, trong yết hầu bốc lên luồng khí nóng ran, cơ hồ cứ thiêu đốt đến tận con tim, mãi một lúc sau dịu lại cô tiếp tục phản bác: “Chuyện cậu nói là khi nào? Quên lâu rồi!” Sắc mặt lại hơi sa sầm, cô trừng mắt nhìn cô bạn không biết sống chết. “Có đồ ăn có thức uống cậu chuyên tâm mà tận hưởng đi được không? Nói nhiều như vậy, cẩn thận tớ nói bí mật của cậu cho Quách Lâm bây giờ, xem cậu làm thế nào?”

“Á... Không được!” Lời còn chưa dứt, Mạc Mạc đã hét nhảy chồm lên, gương mặt đầy hối hận nói lấy lòng: “Tớ sai rồi, cậu đừng đối xử với tớ như thế!”

“Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, ăn nhiều nói ít thôi!” Thư Quân thấy ổn nên cho qua, mỉm cười mắt hí lại cong cong dưới ánh đèn chiếu tựa như hai cây cầu nhỏ xinh xinh.

Thật ra lúc học trung học biệt danh của cô là Tiểu Kiều được Quách Lâm gọi trước tiên. Lúc đó, Thư Quân cảm thấy rất bồn chồn bứt rứt, kết quả Quách Lâm nói: “Cậu đứng trước gương mỉm cười rồi nhìn mắt của mình xem, cực kỳ giống”.

Thư Quân còn nhớ mình còn chưa kịp phản đối thì Mạc Mạc ngồi cùng bàn đã nói trước rồi: “Vậy thì chỉ bằng gọi là Nguyệt nha đi (trăng non), cũng cong cong uốn lượn, nghe còn hay hơn A Kiều”. Cô ném cho Quách Lâm ngồi ghế sau một cái nhìn, dường như có chút khinh miệt, giọng điệu giòn tan: “Con trai đúng là con trai, thật chẳng có tế bào nghệ thuật gì cả”.

“Ai nói nào, tớ cảm thấy Tiểu Kiều còn đáng yêu hơn, lại hình tượng.” Để tìm đồng minh, Quách Lâm huých cùi chỏ vào bạn nam cùng bàn, “Cậu nói xem đúng không?”.

“... Ờ.” Đối phương chỉ hàm hồ đáp trả, vẫn cụp mắt xem sách, cũng không hứng thú gia nhập cuộc thảo luận vô vị đó.

Quách Lâm cũng không để tâm, dù gì bạn ngồi chung bàn với cậu ta vốn tính khí là vậy, trầm mặc kiệm lời đến mức khiến người khác cảm thấy không tiện tiếp cận.

Về sau dưới sự dẫn dắt của anh thêm vào đó giới học sinh đang có phong trào gọi nhau bằng biệt danh, chẳng rõ từ lúc nào Thư Quân phát hiện ra tên thật của mình dần dần không ai gọi nữa. Thậm chí có bạn nam lớp khác lướt qua thi thoảng cũng hỏi thăm: “Nghe nói lớp bạn cậu có nữ sinh tên Tiểu Kiều hả? Có phải trông xinh lắm không? Giới thiệu làm quen được không?”.

Cô đỏ khóc đỏ cười khi biết chuyện này. Việc này là như thế nào ấy nhỉ?

Trong lớp có ba mươi tư bạn nam, duy chỉ có Bùi Thành Vân từ lúc khai giảng đến khi tốt nghiệp đều đường đường chính chính gọi tên cô. Cô và anh đã người bàn trên kẻ bàn dưới suốt 3 năm học, thế nhưng dường như mãi mãi chẳng thể thân thiết, khi Mạc Mạc và Quách Lâm bắt đầu gọi nhau là huynh đệ thì Bùi Thành Vân mượn cô cục tẩy cũng còn khách sáo nói tiếng cảm ơn.

Anh dường như không thích cô, dáng vẻ cứ lạnh băng, lúc nói chuyện ngữ khí vẫn thường hơi mất kiên nhẫn, tần suất giao lưu ánh mắt dường như là con số không. Thi thoảng mái tóc đuôi ngựa của cô bất cẩn quét trên bàn của anh, anh sẽ lấy bút đâm vào lưng cô, nhắc nhở cô tránh xa địa phận của mình.

Chính vì thế mà, cô không khỏi sản sinh một loại cảm giác gần như hiếu kỳ đối với anh. Bởi lẽ, so với người cùng trang lứa khác, anh vẫn thường lạnh lùng, ngạo mạn, ở trong lớp hầu như không có bạn bè, bao giờ cũng một mình đến một mình rời đi. Cô chưa từng trông thấy anh và ai đó có sự thân thiết đặc biệt. Nhưng anh lại cực kỳ đẹp trai, vóc dáng cũng bảnh, gầy guộc mà cao dong dỏng. Cô đã thay mặt rất nhiều nữ sinh chuyển giao thư tình cho anh.

Những bức thư tình ấy được xử lý như thế nào, Thư Quân không tài nào biết được, cô chỉ biết lúc Bùi Thành Vân đứng trước con gái vẫn là gương mặt núi băng vạn năm không đổi.

Năm đó đang thịnh hành trào lưu truyện tranh SLAM DUNK bóng rổ, cô nghe vô vàn nữ sinh bàn tán riêng tư về anh đều nói anh giống hệt Rukawa Kaede. Rukawa Kaede ư? Cô thầm nghĩ, anh chơi bóng rổ cũng hay vậy ư?

Cô chỉ biết là anh biết đá bóng, nhưng không đá nhiều, cả những hoạt động khác anh dường như cũng chẳng mấy tham gia. Chỉ có một lần, sau khi Cao Nhất khai giảng không lâu, cô từng bị quả bóng dưới chân anh nện vào, bả vai bị đau trong thời gian khá dài.

Còn anh chỉ nói với cô hai từ xin lỗi đơn giản, nói xong liền bỏ đi, dường như không hề ý thức rằng bọn họ là bạn cùng trường cùng lớp, vả lại cô ngồi hàng ghế phía trước mặt anh.

Mãi đến rất lâu sau, khi bọn họ đều đã rời xa mái trường phổ thông, đám bạn sớm tối có nhau mỗi người mỗi nơi bắt đầu cuộc sống sinh viên mới mẻ, anh và cô lại dần dần trở nên thân thiết.

Bắt đầu như thế nào, từ lâu đã không ngược dòng truy cứu nữa rồi.

Tuy là phần lớn thời gian anh vẫn giữ vững tính khí tột độ lạnh lùng, nhưng giữa cô và anh bỗng chốc thân thiết hơn rất nhiều.

Khi cô lần nữa nhắc đến chuyện trước đây, anh lại mỉm cười, bàn tay đặt trên bờ vai cô ngừng trong giây lát, sau đó khẽ liếc nhìn sang, hỏi: “Có bị thương không?”.

Hóa ra anh cũng biết nói đùa, vả lại dáng vẻ mỉm cười thật sự mê hoặc người khác.

Dưới màn đêm, anh cười nhạt, tựa hồ như làn gió bồi hồi, ôn hòa ấm áp thoáng qua cơ thể, tựa như hơi thở quyến rũ mùa hè rực rỡ. Cô lại cảm thấy hơi lạnh lạnh, bờ vai nơi anh vừa đặt vào mát lạnh, không nói rõ được là cảm giác gì, chẳng phải khó chịu. Cho dù bàn tay anh đã rời khỏi thì cô vẫn đặt toàn bộ sự chú ý vào đó, tất cả đều không phải vô tình.

Nhờ phước của Mạc Mạc, con người đã từ rất lâu không nghĩ đến mấy ngày trời liền lại xuất hiện trong giấc mơ. Khi Thư Quân tỉnh giấc, thật ra cô đã sắp không nhớ được dáng vẻ của Bùi Thành Vân, vì thế trong cơn mơ chỉ là bóng dáng mơ hồ, thậm chí thi thoảng hình ảnh cận cảnh lại bị thay thế bởi một người đàn ông khác.

Châu Tử Hoàn.

Nghĩ đến con người này, Thư Quân nhàn rãi ngồi không đột ngột xúc động, cả đánh răng cũng chưa đánh, nhắc ngay điện thoại lên bấm số.

Cô rất ít khi chủ động tìm anh, vì thế mà giọng điệu trong điện thoại nghe có vẻ hơi ngạc nhiên. Cô nói: “Tối qua em nằm mơ thấy anh!”.

“Ồ?” Châu Tử Hoàn mỉm cười, “Thật hiếm thấy”.

Cô nói tiếp: “Nhưng mà, em chỉ mơ thấy dáng hình anh, thật ra người đó chẳng phải là anh”.

Đầu dây điện thoại tĩnh lặng trong giây lát, rồi nhanh chóng phản ứng lại: “Ý em nói là, anh chỉ là vật thay thế?”.

“Cứ cho là vậy đi.” Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rực rỡ, cô đột nhiên cảm thấy tâm trạng khá lên.

Châu Tử Hoàn không nói lời nào.

Cô cười hi hi, nói: “Nghe thấy tin này, có ảnh hưởng gì đến anh không?”.

“Không hề.” Bên trong cánh cửa sau lưng là cả nhóm người đang chờ họp, người đàn ông đứng bên ngoài phòng họp đáp lại với vẻ rất phong độ: “Nếu như vậy, đó cũng vẫn là niềm vinh hạnh của anh”.

“Vậy thì tốt.” Thư Quân đứng trên lan can, hít làn không khí trong lành, miệng thở phà ra làn khói trắng, “Anh làm việc đi, không làm phiền nữa”.

“Sao thế, hiếm khi sáng sớm gọi điện thoại đến, chỉ là để nói với anh chuyện này à?” Châu Tử Hoàn chặn lời cô, thật ra giọng điệu anh cực kỳ bình tĩnh nhưng cô vẫn nghe loáng thoáng ý cười.

Thế là dường như vô tình cô cũng mỉm cười vui vẻ hòa cùng tâm trạng. “Chứ không còn có thể là chuyện gì nữa?”

“Tối nay cùng dùng cơm nhé!” Anh nói.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Được, sáu giờ em đến nhà anh”. Đó là thông lệ.

Thế nhưng đối phương lại chẳng ý kiến gì, chỉ dặn dò qua loa: “Chiều đợi điện thoại của anh”.

Kết quả là đến chạng vạng tối, Thư Quân vừa đi xuống lầu dưới liền trông thấy chiếc xe rất quen thuộc dừng ở bên đường. Cô hơi ngạc nhiên nhìn người đàn ông cao to đẹp trai đang sải bước ra từ trong xe đi đến trước mặt mình, sau đó đẩy cô vào ghế phụ bằng động tác gọn gàng và nhanh chóng.

“... Sao anh lại bạo lực đến thế?” Cô xoa cánh tay, không kìm được ánh nhìn giận dữ.

Châu Tử Hoàn lại tỉnh bơ, lạnh nhạt liếc ánh mắt sang, “Chỉ sợ động tác của anh chậm một chút, em sẽ không chịu hợp tác lên xe”.

Cô ngẩn người mới chỉ ra sự thật: “Rõ ràng anh đã phạm quy rồi”.

“Gì mà phạm quy chứ, ai quy định nào?” Làn môi mỏng khẽ động đậy, dường như mang theo ý cười khinh miệt. Châu Tử Hoàn bình tĩnh nói: “Thoải mái chút đi, được không? Thi thoảng ngồi xe của anh, cũng chẳng khiến người ta liên tưởng đến chúng ta có mối quan hệ đặc biệt gì đâu!”.

Anh tỏ thái độ hoàn toàn không màng đến khiến cô tỏ vẻ khinh thường, giọng điệu rít qua kẽ răng: “Cẩn thận tránh đâm dẫm lắm mồm”.

Xe đã khởi động, lúc này cô ở cái thế cười hổ khó xuống, nói càng nhiều chỉ tổ thêm mệt mỏi. Quả nhiên, cô càng tức giận anh lại càng như vui mừng trước sự đau khổ, giống như đang xem vở kịch hay, liếc nhìn cô cười mà như không cười.

“Sao nào?” Cô không khỏi tức giận hỏi. Trong xe luồng khí nóng hừng hực khiến đôi mắt sáng lấp lánh trong suốt ấy phẳng phất phản chiếu ra một luồng ánh sáng sắc màu rực rỡ.

Trước mặt vừa kịp là đèn đỏ, hàng xe dài đều lục tục đều ngừng lại. Châu Tử Hoàn một tay đặt tại vô lăng, một ngón tay giơ ra chạm vào mặt cô, đột ngột ngừng lại sau khi bắt giác nhận ra, anh đột nhiên véo véo vào má cô, không chút suy nghĩ gì nói một câu: “Dạo này có phải là béo ra không?”.

“Gì cơ?” Cô hoài nghi mắt chớp chớp, hiển nhiên là vẫn chưa hiểu rõ việc gì.

Kết quả anh lại làm ra vẻ không có việc gì rút tay lại, nhìn phía trước nói: “Không có gì?”.

Kỳ thực ngoài những lúc lên giường ra, giữa anh và cô rất ít khi có những cử động thân mật tự nhiên thế này. Còn anh vừa rồi lại không kiềm chế được mình, chỉ cảm thấy đáng vẻ trò chuyện của cô đáng yêu, vì thế mà lần đầu tiên không mang bất kỳ ý nghĩ sắc dục nào theo tiềm thức muốn đưa tay ra chạm vào cô.

Vừa lúc gương mặt cô gần trong gang tấc, do vừa mới lên xe, bị hơi ẩm thổi vào làn da, khuôn mặt tựa như nửa trái đào mật, phảng phất lan tỏa từ trong ra ngoài hơi thở ngọt ngào mê hoặc lòng người.

Thế nhưng vừa đưa tay lên, anh nhìn thấy bóng mình trong mắt của cô, lúc này mới như chợt thức tỉnh – anh chưa bao giờ xúc động như vậy, càng chưa bao giờ có những hành động như vậy bất luận là với người phụ nữ nào đi nữa.

Vậy mà hôm nay, anh lại như bị trúng tà vậy.

Anh âm thầm kinh ngạc, không khỏi hành động khác đi để che giấu. Vì thế mà, anh lựa chọn cách véo véo má cô tượng trưng sau đó tùy tiện nói một câu để lảng tránh đi ý đồ ban đầu của mình.

Thật ra cô không béo, không béo chút nào. Trước đó, công việc quá bận rộn, cả gương mặt gầy đến mức dường như chỉ sót lại đôi mắt to, bảo anh làm sao mà thấy thoải mái cho được. Trong lòng ngẫm nghĩ, dù gì cũng là người phụ nữ của Châu Tử Hoàn, sao cô khiến bản thân mình trở nên đáng thương đến thế chứ?

Vậy mà, trên xe chẳng qua chỉ vài giai điệu nhỏ nhất. Châu Tử Hoàn xưa nay là cao thủ luôn nắm thế chủ động. Vì lẽ đó mà trước khi Thư Quân tỏ vẻ nghi hoặc anh lại chuyển đề tài thoải mái vui vẻ. Phút xao động trong khoảng khắc vừa rồi cũng tựa như ánh đèn xe lóe sáng trên làn đường, đến nhanh biến mất cũng nhanh.

Bữa tối ăn ở bên ngoài, một câu lạc bộ mới được khai trương.

Cho dù Thư Quân không vừa lòng lắm với sự sắp xếp này nhưng vẫn không khỏi thừa nhận rằng dường như chỉ cần Châu Tử Hoàn nguyện ý làm, anh sẽ làm cho sự việc hoàn thiện mỹ mãn. Chỉ ít là sảnh bao tối nay đặt trước cực kỳ bí ẩn. Trong lúc dùng bữa ngoại trừ một người cố định phục vụ họ ra thì trong suốt bữa ăn không gặp bất kỳ người nào khác.

Dường như hiểu được tâm tư của cô, dùng xong cơm Châu Tử Hoàn hỏi: “Bữa tối thế này không làm em khó xử chứ?”

Cô nhìn biểu cảm của anh, không rõ anh thật sự hỏi thăm hay cố tình châm biếm, thế là vờ ngốc nghếch, chỉ gật đầu nói: “Hương vị thức ăn cũng không tồi”.

Anh cười nhạt, chợt dừng một lát rồi đột ngột nói với cô: “Hôm nay là sinh nhật anh”.

Cô nghe mà giật mình, nói: “Thật thế ư?”

Thật ra anh cũng kinh ngạc, vì sao lại nói với cô điều này? Nhưng vẫn gật đầu.

“Sao không nói sớm chứ?” Bộ dạng cô dường như hơi khó chịu. “Em cũng chẳng chuẩn bị quà”.

Mãi trò chuyện hai người về đến nhà lúc nào không hay. Châu Tử Hoàn ngồi xuống sofa, biểu cảm rất ung dung thoải mái: “Anh cho phép em tặng bù”.

Cô đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ rồi đột nhiên cười rạng rỡ, tiến đến hai ba bước quỳ xuống trước anh, như chuồn chuồn đậu trên mặt nước đặt làn môi lên đôi môi anh.

“Chỉ thế thôi?” Anh nhướng nhướng mày, trong mắt toát ra thông ý ngờ vực.

Cô điệu bộ nghiêm túc, gật gật đầu, “Tạm thời chỉ thế thôi!”.

“Thật nhỏ mọn.”

“Vì thật sự nghĩ không ra anh muốn cái gì!”

“Thông thường em hay tặng quà gì cho bạn trai?”

Cô vẫn ngồi trên đùi anh, mặt không biến sắc nói dối: “Em chưa từng tặng quà cho người khác phái”.

Anh quả nhiên không tin, vòng tay mở rộng ôm eo cô, khẽ dùng sức, mang chút ý vị mơ hồ gượng ép, trong mắt sáng đen hẹp dài toát lên nụ cười nhẹ: “Thật ư?”

“Gạt anh làm gì?” Cô mím môi, hỏi vặn lại. “Hôm nay anh nhận được bao nhiêu quà rồi?”

“Chẳng có món quà nào.”

Cô mỉm cười, “Lẽ nào những người bạn gái của anh đều nhỏ mọn giống em ư?”.

“Em không nhỏ mọn.” Anh liếc nhìn cô, môi áp sát cổ cô, giọng điệu khê trầm trầm, nói nửa đùa nửa thật: “Em chỉ là không thích lấy lòng anh thôi”.

Luồng hơi ấm quen thuộc rạo rực phà vào cổ, ánh đèn trong phòng trong suốt, rõ ràng là không bật lò sưởi, Thư Quân lại cảm thấy cơ thể nóng ran, lại càng cảm thấy bất an. Ánh mắt Châu Tử Hoàn vốn sắc nhọn, tiếp xúc lâu vậy rồi, cô đương nhiên tin là anh hiểu cô, nhưng đến nay anh nói thẳng thắn như vậy lại khiến cô không biết nên phản ứng thế nào.

Tự dưng không thể thừa nhận được, trong những ngày tháng này, trong không khí này đây, thừa nhận đồng nghĩa với việc phá hoại tình cảm. Thế là cô nhếch khóe môi mỉm cười, dùng thủ thuật quan thuộc, cúi đầu phủ nhận: “Đâu nào?”.

Giọng điệu uyển chuyển mang chút ý vị nũng nịu rõ rệt. Cô biết rõ chiêu này cực kỳ hữu dụng. Trong mối quan hệ này, Thư Quân không quên vai diễn của mình. Khi nào cần dịu dàng thì dịu dàng, cần làm nũng thì cũng tuyệt đối chẳng mớ hồ. Cô là người tình của anh, vì thế mà trước tình huống bản thân không buồn bã thì cô có nhiệm vụ khiến Châu Tử Hoàn cảm thấy mãn nguyện hài lòng.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy cổ họng lại trềng cười nhạt, tiếp đó là thùy tai của cô khẽ bị ngậm lấy. Cô sợ nhột, nơi đó là vành đai miễn cưỡng, nên chỉ mỉm cười trốn chạy. Trong lòng suy ngẫm đề tài nói chuyện không thích hợp vừa rồi xem như cũng đã kết thúc theo ý nguyện.

Hai người nô đùa một lúc trên sofa, bàn tay Châu Tử Hoàn thuận thể đưa vào trong lớp y phục của cô, cảm giác tiếp xúc hơi mát lạnh khiến cô bất giác run rẩy, bàn tay không cẩn thận ấn ngay vào nút điều khiển ti vi.

Màn hình tinh thể lỏng cực đại sáng lên, bên trong vọng ra tiếng người dẫn trình tin tức phát sóng đầy trịnh trọng, cả hai ngưng lại trong giây lát. Niềm hứng khởi bị đứt đoạn, Thư Quân đứng phắt dậy đi tìm đồ uống. Kết quả phát hiện trong tủ lạnh ngoài nước suối ra thì toàn là bia. Cô nói: “Lần sau kêu người giúp việc mua chút nước uống để ở trong nhà nhé”.

“Muốn uống gì, viết lên tờ giấy để trên bàn trà.” Châu Tử Hoàn châm điều thuốc, tập trung vào tin tức, hít hai hơi thuốc mới ung dung đưa tay gọi cô đến.

Cô đến giày cũng chẳng mang, xách một bình nước suối, ngoan ngoãn rón rén trở lại bên sofa.

Bàn tay anh vòng ra sau gáy, vòng sang bàn tay cô để uống nước. Gương mặt hai người sát vào nhau, cô phảng phất thấy mùi thuốc lá nhạt nhạt trong miệng anh, thuận miệng nói: “Công ty xem trọng giọng ca của các nghệ sĩ hơn bất kỳ cái gì, ra lệnh cấm không được ăn cái này, không được ăn cái kia. Anh thì lại quá tốt, thường để em hít khói thuốc”.

Châu Tử Hoàn nghiêng đầu nhìn cô, không nói gì. Một lúc lâu sau đó, trước khi dập đầu thuốc anh lại hít hai hơi thuốc cuối cùng, rồi lại đột ngột xoay sang vặn khuôn mặt cô, đôi môi bị khóa chặt lại với tốc độ chớp nhoáng.

Cô đã quen với nụ hôn của anh, thế nên chẳng phòng bị gì. Mùi thuốc lá nồng sộc vào trong, thật ra cũng không làm cô ngạt thở, chỉ sững người, đôi mắt sâu đen gần trong gang tấc ấy bên trong còn ánh lên nụ cười ma mãnh.

Đôi môi của cô đã bị vùi dập một hồi mới được giải thoát. Mùi thuốc khi có khi không giữa hai người vẫn vít lấy nhau, Châu Tử Hoàn cuối cùng đã hài lòng. “Bây giờ không còn là hít khói thuốc nữa rồi.”

Cô ngẩn người trong giây lát mới từ từ mất nhìn với vẻ phần nộ. “Biến thái!”, vừa nói vừa nằm sấp xuống cảm phần nghiêng rãnh, không đứng lên nữa thuận thể gối đầu lên đùi anh xem ti vi.

Đôi chân dài rắn chắc của anh gối đầu lên thật sự rất thoải mái. Thư Quân càng nằm càng lười, cuối cùng tìm được tư thế thoải mái nhất, cả mắt cũng dứt khoát nhắm luôn lại.

“Ngủ sớm thế?” Thanh âm vừa kịp văng vẳng trên đỉnh đầu.

Cô trả lời hàm hồ: “... Ồ, chứ không thì làm gì?”.

Ti vi gần như im lặng, ánh đèn trên đầu tựa như pha lê đang hắt xuống.

Cô cuộn tròn người bên anh, mái tóc đen tĩnh lặng xoa trên cổ thon dài trắng trẻo xinh đẹp, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê mơ hồ phảng phất một mùi hương dịu dàng tinh tế.

Tối nay có hơi đặc biệt, bởi lẽ Châu Tử Hoàn đã nhiều năm không ở cùng người khác một cách tĩnh lặng như hôm nay. Thật ra ngoài Châu Gia và vài người bạn thân thuở nhỏ ra dường như chẳng ai biết sinh nhật của anh, mà anh cũng chưa bao giờ ăn mừng. Thế nhưng cũng tối nay, anh không hề nghĩ đến sẽ có người phụ nữ này ở bên anh, và lại chẳng làm gì cả, chỉ là yên lặng nằm ngủ trên đùi anh. Còn anh, lại cảm thấy như thế này cũng không tồi.

Cảnh tượng này may chưa bị bọn Diệp Vĩnh Chiêu bắt gặp, chứ không e là ngạc nhiên đến mức đánh rơi cả con người.

Anh gơ tay ra, ngón tay thon dài luồn vào lọn tóc đen nhánh. Mềm mại, suôn đều, cảm giác mát lạnh thoải mái ở đầu ngón tay. Anh bắt giác luồn thêm vài vòng, kết quả không ngờ là nghe thấy tiếng “ai da” thốt lên.

Hóa ra là Thư Quân trở mình, thật chẳng ngờ vừa lúc da đầu cử động, cảm giác nhói đau bất thành linh khiến giấc ngủ mơ màng bỗng chốc tan biến.

Cô tỉnh dậy, ngược mắt nhìn không khỏi sửng sờ, dường như đột nhiên ý thức rằng không khí lúc này và trạng thái thường ngày khi ở bên nhau của hai người khác xa trời vực. Giữa cô và anh, mãi mãi vẫn là ưu tiên cho tình dục, bất luận là những trò đùa bốn cột trên giường hay là những nụ hôn mãnh liệt thì cuối cùng cũng chỉ hướng đến một mục đích duy nhất. Vậy mà hình ảnh giờ đây quá nhẹ nhàng mơ hồ... Mơ hồ đến mức khiến cô hoảng hốt sợ hãi nhìn vào mắt anh, lo sợ rằng tâm tư sẽ sa đà rơi xuống vực thẳm, không cẩn thận sẽ không thể trở về được.

Anh có sức quyến rũ thế nào cô không phải là không rõ. Hơn nữa, một mối quan hệ duy trì lâu bền hay không, phải biết nắm bắt có chừng mực là điều quan trọng nhất. Đặc biệt là ở cùng với người đàn ông Châu Tử Hoàn này. Vì thế mà, trước khi để trong lòng mình xuất hiện khoảng cách nhỏ phồng thủ, Thư Quân quả quyết đứng dậy.

Cô mỉm cười nhìn Châu Tử Hoàn, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng ánh lên những ánh sáng gợn sóng lấp lánh mê hoặc lòng người, chẳng khác gì trạng thái mệt mỏi, lặng lẽ lúc này.

“Còn có một phần quà sinh nhật lớn nữa, có muốn tự tay mở ra không?”

Cởi lớp áo khoác ngoài, đường cong lả lướt trên cơ thể dính vào mảnh vải mềm mại, hai bên bả vai cột ruy băng, chiếc nơ xinh đẹp tương tự như món quà cột dây ruy băng. Cô khẽ cắn môi, tựa như mèo nhỏ nửa ngồi nửa quỳ trước mặt anh, phát ra lời mời mọc hấp dẫn.

Mắt Châu Tử Hoàn khẽ nhú lại, ánh mắt anh lướt từ gương mặt cô xuống vùng cổ trắng mịn như tuyết. Cô vẫn như mọi khi chờ đợi anh, tuy không nói gì nhưng phát ra tín hiệu rất rõ ràng. Cảm giác mơ hồ bất an khi này đã đột nhiên không còn sót lại chút gì trong nụ cười e thẹn đó.

Cô đang đợi, cô ngỡ rằng anh sẽ giống như vô số lần trước đây, sẽ đè cô xuống hoặc là bế thẳng cô lên không trung, sau đó ném cô lên giường lăn lộn vài vòng. Ấy vậy mà, lần này cô đã đoán sai rồi. Khoảnh khắc ngắn ngủi này, cô trông thấy trong mắt anh rõ ràng lóe lên, tựa như ngọn lửa đang nhảy nhót, khiến đáy mắt sâu thẳm thẳm chiếu rọi ra sự nguy hiểm mê hoặc lòng người. Thế nhưng ngay lập tức ánh lửa bập bùng đó bỗng chốc tắt lụi đi. Anh chỉ cười véo véo vào cằm của cô, “Đồ ngon thì phải để dành đến tối đêm từ từ thưởng thức chứ?”

Cô bị thái độ của anh làm trở nên mơ hồ, chớp chớp mắt hỏi: “Vậy bây giờ?”. “Bây giờ...” người đàn ông đẹp trai mệt mỏi ấy lại châm cho mình điếu thuốc, trong làn khói thuốc, giọng anh dường như hơi mơ hồ: “Em có thể trò chuyện cùng anh”.

Mãi đến rất lâu sau này Thư Quân nhớ lại đêm hôm đó, không khỏi hối tiếc trong lòng. Thoải mái trò chuyện gì cơ chứ? Một đôi nam nữ chỉ lấy hoan lạc thể xác là mục tiêu cao nhất thì sao lại cần thiết nói

chuyện tâm tình cơ chứ? Thế nhưng khi Châu Tử Hoàn đề xuất yêu cầu này, cô cũng chẳng từ chối.

Cô đoán rằng bản thân nhất định là bị ma quỷ ám rồi, chỉ là vì giờ khắc này đây anh dường như thu đẹp biểu cảm hơi hợt thường ngày, ngón tay kẹp lấy điều thuốc đang tựa lên sofa, mặt mày lộ ra nét mỗi mệ cùng sự lãnh đạm. Vì thế mà cô trúng tà, nhất thời không ý thức được rằng hành động kết giao tâm hồn này thuộc về phạm trù giao lưu về mặt tinh thần. Hoàn toàn vượt xa giới hạn của mối quan hệ này.

Cô ngồi cạnh ngắm nhìn anh, hơi hốt hoảng. Biểu cảm anh lúc này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, nhiều năm trước đây cũng từng có người hơi giống Châu Tử Hoàn hiện giờ.

Thật ra bọn họ rất giống nhau, cô nghĩ vậy. Tuy rằng cô đã quên mình làm thế nào phát hiện ra điểm giống nhau ấy, tuy rằng Châu Tử Hoàn phần lớn thời gian trước mặt cô đều mang khí chất phong lưu đa tình, nhưng cô trước sau vẫn có thể thông qua anh nhìn thấy dáng hình của một người khác.

Kỳ lạ biết bao. Dường như cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chăm của đối phương, người đàn ông vốn trầm mặc ấy đang nghiêng người gầy gầy tàn thuốc, tiếp tục dựa vào sofa, khóe mắt hẹp dài lộ ra nụ cười nửa chính nửa tà, ánh mắt liếc sang, hỏi: “Nhìn gì mà ngây người ra thế?”. Thư Quân vẫn mỉm cười, không trả lời. Ánh mắt anh sụp xuống dường như đang nghiền cứu ánh lửa đỏ hồng giữa ngón tay, đánh giá hơi hợt thoáng qua: “Em không như trước đây nữa rồi”.

Thư Quân ngẩn người, hoài nghi nói: “... Trước đây?”.

Anh nghiêng đầu, hàm ý sâu xa, giọng điệu tỉnh bơ: “Lúc ở Lệ Giang”.

Lệ Giang.

Thư Quân đã chẳng biết bản thân mình sống ở đó bao nhiêu lần nữa. Có lẽ từ lúc nghe nói, cô đã xiêu lòng, vẫn mong muốn nhất định sẽ phải đi xem sao. Khi còn học trung học thì chẳng thể nào, đợi đến lên đại học thì cô tham gia tổ chức xã hội mỹ thuật có tổ chức vài lần hoạt động dã ngoại nhưng đa phần chỉ là vẽ thực vật ở khu vực gần ngoại ô, lúc đó cô đã bắt đầu khuyến khích Mạc Mạc đi du lịch với cô. Mạc Mạc lại chỉ thờ dài, “Cậu biết rồi đấy, mọi người đều là sinh viên nghèo, khó mà đi được...”. Thật ra vốn dĩ đó chỉ là lý do, Mạc Mạc chỉ ở nhà, cô là người phụ nữ tiêu chuẩn gia đình. Không phải lên lớp học thì cũng có thể ở lý trong ký túc xá ba ngày ba đêm không bước ra khỏi cửa. Thư Quân hết cách chỉ đành lựa chọn đối tượng khác, hỏi khắp bạn bè, cuối cùng mới hỏi đến Bùi Thành Vân.

Kết quả Bùi Thành Vân nghe xong nhắc nhở cô bằng giọng điệu lạnh lùng khô khan trong điện thoại: “Nơi đó nên đi một mình, sẽ có duyên kỳ ngộ”.

“Em là loại con gái tùy tiện ư?” Cô chất vấn với ngữ khí không vui. “Vậy anh cũng không rảnh.” Anh nói. “Nghĩ hè anh còn có kế hoạch khác”. Cô không khỏi thất vọng tràn trề, thật ra cô vốn không mong đợi Bùi Thành Vân, người con trai máu lạnh như anh, có thể nói lời hay ý đẹp với nữ giới đã là chuyện không thể có rồi. Đi chơi du lịch cùng ư? Kiếp sau có lẽ mới có khả năng.

Thế nhưng không tới hai tuần, một ngày cô đi ngang qua sân bóng, vừa kịp trông thấy anh ngồi bên sân xem đá bóng. Anh dường như có niềm đam mê thể thao nhưng lại rất ít khi thấy anh ra sân tham dự. Cô bước đến hỏi: “Chỉ xem mà không luyện tập thì có ý nghĩa gì chứ?”. Khuôn mặt anh hơi sa sầm lại, tựa như bị chọc vào chỗ đau, thái độ cực kỳ xấu, chỉ đưa ánh mắt về cô, chẳng hề có ý định đáp trả. Mà cô cũng chẳng mấy để tâm, bởi lẽ anh vẫn mang bản tính chết tiệt ấy, làm như ai nợ anh năm trăm vạn vậy.

Anh vẫy vẫy tay về phía cô, nhân lúc cô cúi người xuống tiện tay lấy bình nước suối vừa mở nắp trong tay cô, hộp vài ngụm. Cô vội vàng la lên: “Cái này em uống rồi mà!” Nhưng chẳng kịp giằng lại.

“Sao mà nhỏ mọn thế chứ?” Gương mặt anh tỏ vẻ coi thường liếc nhìn cô. “Cả bình nước cũng không đành lòng, vậy mà còn mong anh đi chơi Lệ Giang cùng em.” “Nói cũng như không, anh cũng chẳng đi!” “Nếu như anh thay đổi ý định thì sao nào?” Một lúc sau, anh đột ngột hỏi. “Hả?” Cô nhất thời không phản ứng lại, còn anh đứng phắt dậy, vừa đi vừa nói: “Anh còn có việc, lúc khác có thời gian thì thương lượng”.

Bóng anh dần khuất xa. Thật đáng tiếc, kế hoạch mùa hè đi Lệ Giang cuối cùng cũng chẳng thành. Bởi lẽ tháng Tư năm đó đột ngột bùng phát dịch SARS, khắp nơi phong tỏa, đi đâu cũng khó. Cô và Bùi Thành Vân cứ thế vô tình để vụt mất cơ hội chỉ có hai người ở bên nhau. Còn về sau này, khi cô một mình đi đến

nơi sơn thủy hữu tình, trên đoạn đường đi không khỏi suy nghĩ, cô và anh, liệu có phải thật sự không có duyên phận?.

Năm cuối đại học, Thư Quân một mình xách ba lô đến Lệ Giang. Lệ Giang thật sự đẹp như trong tưởng tượng. Cô tay xách máy chụp ảnh đầu đội chiếc mũ rơm mua bên lề đường, lang thang từng góc ngách lót đá phiến, gần như không muốn rời khỏi đó. Cô không muốn đi, không muốn trở về thành phố C. Bởi lẽ ở nơi đó thiếu một người. Anh nói lời xin lỗi cô. Rất lâu như vậy rồi, anh dường như chỉ nói với cô hai lần xin lỗi. Ở sân bay, đông người là thế, cô suýt không kiềm chế được rơi nước mắt còn anh vẫn bộ dạng lạnh như băng ấy, thậm chí có hơi mất kiên nhẫn. Thế nên, rốt cuộc cô vẫn kiềm lòng không khóc, chỉ khẽ ngẩng đầu nhìn anh, hỏi ra vẻ không có chuyện gì: “Vì sao nói điều này chứ?”.

Trong khoảnh khắc ấy, cô hoài nghi mình nhìn nhầm, nụ cười của anh có chút chua xót, tựa như một thứ rượu mạnh nhất đắng nhất lần từ cổ họng cứ thế chảy vào con tim cô. Anh lựa chọn ra đi, đi rất đột ngột, giữa anh và cô dường như vẫn phẳng phất một ánh mắt bí ẩn, người xung quanh không hiểu mối quan hệ của họ, thậm chí ngay cả cô cũng không hay không biết gì.

Lúc đó cô không vội vã, cứ ngỡ vẫn còn nhiều thời gian để tiếp tục lãng phí. Thế nhưng kết quả, cô vẫn là người cuối cùng biết tin ấy. Anh phải đi xa, còn cô là người biết chuyện khi đã rồi.

Kỳ thực hai người không phải không có hành động thân mật gì. Mấy ngày trước khi anh ra đi, họ nắm tay nhau lần đầu kể từ khi quen nhau, nhưng cũng là lần cuối cùng. Thư Quân mãi mãi không quên được buổi tối đó.

Gió sông thổi nhẹ, vô cùng vẫn vương. Hai người trò chuyện, không khí hiếm khi tuyệt vời như vậy, êm dịu tựa như ánh trăng mờ ảo trên bầu trời. Cuối cùng anh đưa cô về đến trước cửa nhà, lúc phải chia tay, anh đột nhiên gọi cô. Trong khoảnh khắc đó, đáng ra phải xảy ra điều gì đó. Anh cúi đầu, trong ánh mắt phẳng phất sót lại hình bóng của cô. Cô hơi căng thẳng có lẽ vì thế nên mới bỏ qua mất sự đấu tranh giấu kín trong lòng anh.

Hai người tựa gần nhau hơn nữa, anh cơ hồ muốn hôn cô nhưng lại có vẻ không muốn. Cuối cùng tiếng bước chân vọng ra từ hành lang, ánh đèn cảm biến bật sáng, sợ hãi thoái lui trong sự quần quýt, bịn rịn. Anh thuận thế lui về sau hai bước, cười nhạt nói: “Về đi, ngủ ngon”.

Gặp lại nhau là ở sân bay, đối diện với hai người bạn đồng học cùng đi tiễn cô thật sự chẳng cách gì nói nên lời những hoài nghi trong lòng mình. Vì sao lại đột ngột như vậy? Cô không hiểu. Lòng tự trọng đầy mạnh mẽ cùng sự xấu hổ đã khiến cô từ chối thừa nhận bản thân từng có những suy nghĩ viển vông. Khi cô đang mơ một giấc mơ đẹp thì anh lại thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi thành phố này thậm chí là đất nước này. Vậy thì, tối hôm đó là thế nào chứ?.

Sự ra đi của Bùi Thành Vân đối với Thư Quân mà nói phẳng phất như tựa tấm nhả sợi. Chẳng hề có sự đau thương không dứt đầy choáng ngợp, nhưng lại càng giầy vò, từng chút từng chút một, bào mòn cô trong từng khoảnh khắc nhỏ nhất.

Đến nay, cô mới biết thời gian mấy năm qua bản thân mình đã đặt bao nhiêu tình cảm vào một người đàn ông. Dường như chỉ là thoáng qua, nhưng hóa ra đã khắc sâu tận xương tủy. Sự lựa chọn của anh gần như là cự tuyệt, mà lại đúng vào lúc mơ hồ đưa một nhát dao mềm mại chí mạng. Anh đối xử với cô như vậy, khi lạnh lùng khi ấm áp, khi thì thô bạo khi thì nhẹ nhàng, chính vào khoảnh khắc cô xao xuyến rung động, anh đâm cô một nhát dao vào tim mà ngay cả một lời giải thích cũng chẳng có. Sao lại có người tàn nhẫn thế chứ?.

Cô không thể tin đó là Bùi Thành Vân, thậm chí hoài nghi bản thân có phải bị mù. Thế là dứt khoát một mình chạy đến Lệ Giang. Nơi anh không thể cùng đi với cô, cô phải đi một mình. Tại đó cô gặp Châu Tử Hoàn, hoàn toàn tình cờ.

Đó là ngày cuối cùng cô ở Lệ Giang, kỳ nghỉ ngắn hạn cũng sắp kết thúc. Cô vốn chỉ vu vơ lang thang trên khắp các con phố cổ trong hoàng hôn mà không giống với đa số các khách du lịch khác tìm kiếm thú vui tại các quán bar nổi tiếng.

Kết quả là cô thật sự có được duyên kỳ ngộ. Đối phương là người đàn ông thân hình dong dỏng cao, từ góc độ của cô chỉ thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh, trẻ tuổi đẹp trai, cho dù trong làn sương mù dày đặc,

anh vẫn khiến người khác trầm trồ kinh ngạc với những đường nét trên khuôn mặt toàn mỹ. Anh mặc áo sơ mi màu đen, tay áo tùy tiện gấp đến khuỷu tay. Trong khí trời thế này dường như có hơi mỏng manh, nhưng thân hình tuấn tú dong dỏng cao đứng trên chiếc cầu đá nén hơi nước rực rỡ hơn so với những gương mặt mơ hồ của những người du lịch phía sau lưng. Thư Quân vô tình tiến lại gần, nhìn chăm chú mới phát hiện ra anh đang nói điện thoại. Thế nhưng phần lớn thời điểm này đến Lệ Giang, thông thường đều là những người đi tìm cho mình sự thoải mái nhưng người đàn ông này lại không hòa nhập vào không khí xung quanh.

Tuy rằng không nghe thấy rõ anh đang nói gì, nhưng tay cầm chiếc điện thoại, đầu mày khẽ nhíu lại. Dáng vẻ chẳng có chút gì là thoải mái cả. Lúc này đây, anh kết thúc cuộc gọi, thần sắc không có chút gì biến chuyển, ánh mắt ủa dột nhìn về nơi xa xăm, toàn thân toát ra hơi thở lạnh lùng hờ hững. Bốn bề đều là ánh đèn rực rỡ và dòng người di chuyển, duy chỉ có một chỗ là gần như tĩnh lặng.

Thư Quân nhìn anh, hơi thở không khỏi khẽ ngưng đọng. Một người lạ mặt vậy, lại khiến cô có cảm giác quen thuộc. Cô đương nhiên biết anh ta giống ai. Khoảng khắc lúc này từ dáng hình của anh ta cô dường như trông thấy một bóng dáng khác. ... Cô suy nghĩ, nhắc máy ảnh ngắm chuẩn cự ly, điều chỉnh chế độ chụp tối, bấm máy.

Thật sự chỉ là xúc động nhất thời thế nhưng chẳng thể ngờ đối phương lại mẫn cảm đến vậy. Cách nhau một khoảng cách nhất định, anh lại có phản ứng lập tức quay đầu lại. Vì thế mà dường như chính vào khoảnh khắc đèn lóe sáng ấy, qua ống kính cô nhìn thấy ánh mắt của anh. Cô ngẩn người hai giây, anh từ xa chậm rãi lại gần, hai tay cho vào trong túi quần đi không nhanh không chậm về phía cô, dường như chẳng hề sợ sệt cô sẽ quay đầu bỏ đi. “Sao lại chụp hình tôi?”.

Đứng trước mặt anh, cô mới phát hiện mình thấp hơn anh nửa cái đầu, cũng chẳng rõ là vì sao, cảm giác đè nén khó hiểu khiến cô cảm thấy bất an. “Cô là phóng viên à?” .

Người đàn ông lạ mặt đẹp trai hỏi. “Không phải.” “Đến du lịch?” “Ừ.” Cô cảm thấy có lỗi. “Thật ngại quá, nếu anh thấy bị xâm phạm quyền chụp ảnh chân dung thì...”.

“Cho tôi xem xem.” Anh đột ngột hất hàm. Cô dõi theo ánh mắt của anh nhìn chiếc máy ảnh trong tay, màn hình vẫn mặc định để sẵn ở cảnh lúc này, cô vâng lời đưa máy cho anh. Người đàn ông đẹp trai lại hơi lạnh lùng ấy cũng chẳng đưa tay ra đón lấy, nhưng hạ tầm mắt xuống lướt nhìn một lượt. Sau đó nhìn cô rồi lại quay lại câu hỏi lúc đầu: “Vì sao chụp hình tôi?”.

Cô mím môi không đáp nên lời, chỉ khẽ ngẩng đầu, nhìn trân trân vào anh, ra ý mình chẳng có bất kỳ ý đồ gây rối nào . Tuy là không hiểu vì sao nhưng Thư Quân vẫn nhận ra người đàn ông này dường như rất nhạy cảm với việc bị chụp ảnh. Cô không muốn mạo phạm bất kỳ ai. Thế nhưng, đứng gần như thế này, gần đến mức gần như có thể trông thấy bóng hình phản chiếu của ánh đèn bên bờ sông, ấy vậy mà cô lại chẳng cách nào trông thấy được anh rốt cuộc đang vui hay buồn. Có lẽ anh giận rồi, thế nhưng trong ánh mắt hoặc biểu cảm của anh không biểu lộ ra chút nào.

Con người này, dáng vẻ xa xăm lạnh lùng âm thầm thật sự rất giống với Bùi Thành Vân, thế nhưng khoảng cách gần lại mới phát hiện ra trên bản thân anh có quá nhiều sự phức tạp. Một cá tính lạnh lẽ, mạnh mẽ áp đặt cùng với vẻ trầm mặc nhạy bén khiến người khác không thể nắm bắt được. Nhưng xem ra anh vẫn còn rất trẻ, không lớn tuổi hơn cô là bao.

Chính vào lúc cô không biết nên làm thế nào xử lý vẹn toàn việc này thì người đàn ông lên tiếng: “Châu Tử Hoàn”. Anh báo cáo tên của mình, rồi đột nhiên mỉm cười, “Tài nhiếp ảnh của cô cũng không tệ”. Anh có đôi mắt hẹp dài, trong lớp sương chiều nặng nề, nụ cười nhạt lộ trên khóe mắt dường như ngay lập tức hóa giải hơi thở lạnh lùng trở thành vô hình. Anh nhướn nhướn mày, ngữ điệu thoải mái nhưng không đánh mất sự chân thành trong nói lời mời mọc: “Quán bar ở đây rất nổi tiếng, có muốn cùng đi uống một ly không?”.

Trước khi gật đầu đồng ý, Thư Quân trông thấy nụ cười thoải mái trên gương mặt Châu Tử Hoàn, đột nhiên có một cảm giác dâng trào trong lòng, có thể trông thấy hình bóng của Bùi Thành Vân ở người đàn ông này, đại khái chỉ là ảo giác thoáng qua mà thôi.

Tối đó Thư Quân uống hơi nhiều. Chẳng ngờ thứ cocktail trông giống loại thường lại mạnh đến vậy, tác dụng ngấm dần. Mà cô dưới sự dẫn dắt của bầu không khí xung quanh, cô đổ tất cả loại rượu đủ màu sắc

hòa lẫn với ngập tràn nỗi lòng tâm sự nuốt cả vào bụng. Lúc rượu vào cổ họng hơi chan chát, cảm giác kích thích khẽ thiêu đốt thực quản. Thế nhưng sau ba đến năm ly, cô bắt đầu cảm thấy thoải mái, não bộ dường như hoàn toàn trống rỗng, tâm tình nặng nề cũng bay càng lúc càng xa.

Cô rất phấn chấn, cuối cùng cũng có thể tạm thời không suy nghĩ chuyện gì khác nữa, vì thế mà nâng ly lên càng lúc càng không ngừng lại được. Đến khi đi ra khỏi quán bar, cô bước đi hơi lảo đảo, chân thấp chân cao. May mà có đôi bàn tay đỡ lấy cô, cô liếc mắt nhìn sang, ánh mắt mơ hồ, cười hi hi nói: “Chúng ta đi đâu?”.

Kỳ thực cô mù đường, khi tỉnh táo còn cần phải có bản đồ mất thời gian tìm phương, hướng, hướng hồ là hiện giờ? Cô bị đưa đến một căn phòng, ngã nhào xuống giường ngênh diện nhìn người đàn ông góc giường. Thân hình anh cao lớn, nhưng cô không nhìn rõ dáng vẻ của anh. Càng muốn cố gắng mở mắt thì đầu óc càng quay cuồng mụ mị. Cuối cùng cô âm thầm từ bỏ, khẽ rên rỉ một tiếng nhắm nghiền đôi mắt lại.

Giống anh quá, giống quá đi mất... nhưng cô không dám nhìn anh cũng không muốn nhìn anh. Anh không những mang đi thứ tình cảm chưa bắt đầu đã chết yểu ấy, thứ anh mang đi thật ra là sự tin tưởng của cô. Cô đã tin tưởng anh như thế, khi vô tình ở bên nhau đã đặt toàn bộ tinh thần vào anh, đã từng nghĩ rằng cả thế giới có thể đối xử không tốt với cô chỉ có anh là không. Cho dù không là tình nhân được thì cả hai cũng có thể là tri kỷ thật sự của nhau.

Kết quả vẫn là anh, khiến cô phát hiện ra vốn dĩ cô đã quá sai lầm. Thư Quân tràn đầy tức giận cảm phần trong lồng ngực, mượn rượu giải khuây. Cô quên khuấy đi bản thân mình đã nói những gì, và cứ thế lặng lẽ, hỗn độn ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi nửa đêm tỉnh lại, cô mới bất chợt kinh ngạc. Bức rèm cửa sổ ren xanh lục nhẹ lặng lẽ rủ bên cửa sổ, ánh trăng le lói rọi vào, ánh sáng mờ ảo hắt trên sàn nhà. Còn nơi đây, rõ ràng là một nơi xa lạ... Cô kéo cổ áo lại theo phản xạ, bước chân trần đi ra ngoài thì nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên sofa. Dưới ánh trăng, gương mặt anh nhìn nghiêng vô cùng tuấn tú, mái tóc mai rủ xuống, dường như ngủ trầm lặng yên tĩnh, gương mặt so với lần đầu nhìn thấy lúc chạng vạng tối hoàn toàn khác nhau. Vậy mà vào lúc Thư Quân yên lòng bắt đầu cố gắng nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra trong quán bar thì người đàn ông đó bất chợt tỉnh dậy.

Cặp mắt hẹp dài phản chiếu ánh trăng mờ nhạt, dường như rất rõ ràng. Hai người ánh mắt đối nhau trong giây lát, Châu Tử Hoàn bật mình ngồi dậy tiện tay bật đèn. Căn phòng tràn ngập ánh đèn.

Tại nơi danh lam của cuộc gặp gỡ diệu kỳ trong truyền thuyết này, gặp người đàn ông lần đầu sau khi say rượu được dẫn đến một căn hộ xa lạ. Dù là hiện giờ quần áo trên người vẫn chỉnh tề, Thư Quân vẫn không khỏi cảm thấy bối rối. Cô vốn không phải là người tùy tiện, xử lý tình huống cũng chẳng có nhiều kinh nghiệm. Cuối cùng, cô đành gượng gượng đứng tựa vào cửa, nhoẽn nụ cười gượng gạo vẫy vẫy tay về phía anh. “Hi”.

“Không ngủ được à?” Dáng vẻ Châu Tử Hoàn bình tĩnh, ngữ khí tự nhiên, như không thấy sự gượng gạo, bối rối của cô. Điều này khiến cô trấn tĩnh hơn, giọng điệu khẽ thấp, đứt đoạn: “Đầu hơi nhức”. “Uống nhiều là vậy đó.”

Nghe chừng anh rất có kinh nghiệm. Nhưng đây là lần đầu tiên cô say rượu, huyết thái dương đột nhiên giãn giãn, huyết mạch dường như sắp vỡ tung ra. Cô khẽ nhắc nhở: “Chắc em phải giải rượu thôi”. Có lẽ dáng vẻ của cô có đôi chút trẻ con khiến Châu Tử Hoàn thấy thú vị.

Chỉ trông thấy anh khẽ mỉm cười, chỉ vào chiếc sofa đơn: “Đừng đứng đấy, ngồi xuống sẽ tốt hơn”. Đợi đến khi cô ngoan ngoãn ngồi xuống, anh mới nói: “Nếu đã không ngủ được, vậy thì nói chuyện nhé”. Ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng điều kỳ lạ rõ ràng chỉ là lời đề nghị nhưng lại phảng phất sức mạnh khiến người khác chẳng thể khước từ.

Thư Quân nhớ, họ đã ngồi nói chuyện phiếm mấy tiếng đồng hồ. Kỳ thực cô vốn không phải người nội tâm, còn Châu Tử Hoàn dường như càng có một năng lực khó diễn giải bằng lời, chỉ cần anh muốn duy thì không khí sẽ không rơi vào thế cục ngại ngùng, bối rối. Thế nhưng, anh dường như không thích nói chuyện, đa số thời gian chỉ là người nghe trầm lặng kiên nhẫn, nghe cô nói một mạch những điều thú vị mắt thấy tai nghe.

Một cô gái đi du lịch một mình, cho dù gặp khó khăn, nhưng sau này khi chia sẻ cùng bạn bè sẽ trở thành một đoạn hồi ức khó quên, vô cùng đáng quý. Thế nhưng, lúc đó cô và anh vốn dĩ cũng chẳng phải là bạn bè, chỉ là bè nước gặp nhau. Qua ngày mai thì ai đi đường đó, có lẽ cả cuộc đời này cũng chẳng gặp lại. Thế nên về sau, ngay cả chính Thư Quân thậm cảm thấy kỳ lạ. Đối mặt với người đàn ông này, dưới sự dẫn dắt âm thầm của anh, bản thân lại bất giác mở miệng nói chuyện, sau đó thì không cách gì thu lại được, nói chuyện tới mức thoải mái, tùy ý một cách khác thường. Trong vài giờ đồng hồ ngắn ngủi, lại dường như thật lòng đối đáp với nhau.

Cuối cùng vẫn là cô kiềm lại được, mí mắt bắt đầu đánh nhau. Cô che miệng ngáp một cái, không khỏi hiểu kỳ nói: “Bốn giờ sáng rồi sao tinh thần anh vẫn tốt vậy?”

Châu Tử Hoàn không trả lời, chỉ nói: “Em vào phòng ngủ chút đi”. “Ngày mai anh có kế hoạch gì không?” Sau khi hỏi cô mới cảm thấy dường như không thỏa đáng. Anh lại chẳng để tâm, ngữ khí bình tĩnh nói: “Anh đến đây để tìm đồ, có lẽ phải lưu lại đây hai ngày”.

Cô “Ồ” một tiếng, lần này chú ý hơn chút, cũng chẳng dám mạo phạm hỏi dò những việc bản thân không nên hỏi. Cô đứng dậy về phòng, giữa chừng tình cờ quay đầu lại nhìn. Châu Tử Hoàn vẫn ngồi ở sofa, duy trì tư thế vừa rồi. Ánh mắt dừng ở một góc nào đó. Cũng chẳng rõ có phải do góc độ không, hay là vì quá buồn ngủ mà hoa mắt. Cô chỉ cảm thấy mắt anh sâu thẳm mênh mông tựa như đầm nước xưa cũ trầm mặc, ngay cả ánh đèn sáng rực trên đầu cũng cách biệt hoàn toàn, không cách gì phản chiếu được.

“... Nếu như anh không nhắc, em cũng sắp quên mất rồi.” Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi hồi ức, Thư Quân dường như hơi nghẹn ngào, vội vàng thu dọn lại mới cảm xúc rồi hỏi: “Em lúc đó và bây giờ có gì khác nhau?”. Châu Tử Hoàn đưa mắt liếc cô, tuy chỉ là một giây ngắn ngủi, nhưng ánh mắt của anh sâu thẳm như biển khơi khiến cô hơi sợ hãi. Mãi lâu sau Châu Tử Hoàn mới mở miệng, ngữ khí chế nhạo nói: “Bây giờ trưởng thành hơn”.

Cô bĩu môi, rõ ràng biết đáp án trong lòng anh vốn không phải vậy nhưng cũng không vặn lại, chỉ thuận theo mà cười, nói: “Đã mấy năm trôi qua rồi, nếu vẫn còn ấu trĩ như thế thì chẳng phải buồn cười lắm sao?”.

Châu Tử Hoàn không có ý kiến, lại liếc nhìn cô, vẻ mặt hàm ý thâm thúy khó hiểu. Cô tránh ánh mắt của anh, trực giác cho thấy Châu Tử Hoàn tối nay có chút gì đó khác thường nhưng lại không nói ra được cụ thể là gì. Chỉ đành tạm thời thông minh lựa chọn im lặng. Kỳ thực, sau này khi họ gặp lại tại thành phố C, không ai cố ý nhắc lại quãng thời gian đã qua ấy. Cô nhận ra anh, anh dường như cũng nhớ cô chỉ vậy thôi.

Sau này Thư Quân cũng từng suy nghĩ, có lẽ vốn dĩ không có thời gian để họ cùng nhau nhớ lại buổi tối xa xỉ ở Lệ Giang đó. Bởi lẽ gặp lại nhau không lâu cô đã lên giường cùng anh, về sau thì mối quan hệ của họ xảy ra sự thay đổi thật sự.

Khi giữa hai người phân rạch rồi ranh giới, khi cô đến cả xe của anh cũng không chịu ngồi thì những hồi ức ấy tự dưng trở thành những điều không cần thiết, nhắc lại làm gì nữa.

4. Chương 04

CỔ NHÂN TRÙNG PHÙNG

Gương mặt cô cũng chẳng thay đổi gì nhiều, nhưng đối mặt với anh cả nụ cười cô không để lộ ra.

Hai ngày sau cùng Mạc Mạc dạo phố, đi qua gian hàng thời trang nam, Thư Quân dừng lại. Con người Mạc Mạc di chuyển, ma mãnh hỏi thăm dò: “Muốn mua quần áo tặng ai à?”.

Gương mặt Thư Quân nghiêm túc, “Tùy hứng xem chơi thôi, ai nói là phải mua đâu!”. Ánh mắt rời khỏi chiếc áo sơ mi nam.

Quần áo của Châu Tử Hoàn quá nhiều, đã được người giúp việc sắp xếp vô cùng ngăn nắp. Cô đã từng có dịp trông thấy phòng y phục của anh. Bên trong có đến mười mấy kiểu dáng sơ mi nhưng chỉ có ba màu đen, trắng, tro. Cô suy ngẫm, quà sinh nhật hay là thôi đi, dù sao anh cũng chẳng thiếu thứ gì.

Trung tâm mua sắm lớn này của tập đoàn tài chính nổi tiếng thế giới mới mở trong thành phố, quy mô hoành tráng, bất luận là trang trí hay cơ sở vật chất đều rất trang trọng.

Hai người đi dạo vừa đúng ba tiếng đồng hồ, cũng chẳng qua chỉ là ghé mắt lướt qua. Cuối cùng Mạc Mạc thật sự không thể kiên trì tiếp tục được nữa, nói: “Tụi mình lên lầu ăn chút gì đi, chân sắp gãy ra rồi!”.

Vì không phải cuối tuần, thêm vào đó không gian bên trong trung tâm mua sắm đủ rộng rãi, đưa mắt nhìn quanh thấy chẳng bao nhiêu người. Mà ưu điểm của vắng người là không phải chen lấn lúc đi thang máy. Thực ra, Thư Quân mắc chứng bệnh sợ không gian eo hẹp, bình thường thà đứng ở thang máy cuốn từng bậc từng bậc còn hơn đi thang máy nâng.

Thế nhưng, hôm nay thật sự quá mệt, Mạc Mạc mang giày cao gót, gót chân nổi lên hai mụn nước lớn. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Mạc Mạc, Thư quân đành đi theo tiến về phía thang máy.

Hai cánh cửa kim loại mở ra, bên trong chỉ có đôi tình nhân. Thư Quân tiến vào trong, cho dù là mặt bức tường thủy tinh cao, sáng và trong suốt, không gian vô hình phóng lớn trong thị giác, nhưng khi cửa đóng lại, tim cô bất giác đập dồn.

Thang máy từ từ đi từ tầng ba lên tầng mười, cô vô tình ngẩng đầu đếm những con số chuyển động trên màn hình tinh thể lỏng. Mạc Mạc trông thấy đứng bên nói đùa: “Đừng sợ, nếu không xoay người lại, nhìn ra bên ngoài đi, dù gì cậu cũng không sợ độ cao mà!”.

Thư Quân cũng muốn nói gì đó để xoa dịu tinh thần căng thẳng quá mức của mình, nhưng miệng vừa cử động thì ngay lập tức cảm thấy mặt đất dưới chân rung động dữ dội. Vốn dĩ không kịp suy nghĩ nhiều, bỗng nhiên mất thăng bằng. Cô phải chống tay vịn vào bức tường thủy tinh mới đứng vững được.

Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, rồi dừng lại, kể cả đèn trong thang máy vụt lóe lên, và trở lại như lúc ban đầu.

“Chuyện gì thế...” Người con gái đó tay nắm chặt lấy bạn trai, đầy hoảng sợ.

Thư Quân tựa vào tường, nhìn ra ngoài theo bản năng. Sau đó một cảm giác đè nén tận đáy lòng nhanh chóng nuốt trọn lấy cô.

Thang máy dừng lại, bọn họ bị kẹt giữa không trung.

Lập tức nghe thấy tiếng la thất thanh đầy hoảng loạn từ cô gái trẻ, người phản ứng bình tĩnh nhất trong bốn người là bạn trai của cô gái kia. Sau khi phát hiện sự việc này, anh ta nhanh chóng ấn vào chuông báo động trên phím điều khiển. Sau đó xoay người lại an ủi bạn gái.

“Đừng sợ, nhân viên cứu hộ sẽ nhanh chóng đến thôi... Không phải đợi lâu đâu, tin anh đi!”

Giọng anh ta còn rất trẻ, nghe kỹ thấy bản thân cũng có chút lo lắng nhưng vẫn gắng an ủi bạn gái đang hoang mang, hoảng sợ. Tiếng kêu la tan biến, Thư Quân trong lòng cảm kích liếc nhìn một cái. Cô muốn nói chuyện, nhưng nhận ra giọng điệu của mình dường như nghẹn lại trong khoang ngực, không thốt nên lời.

Lúc này Mạc Mạc cũng dựa vào tường, đưa tay ra chạm vào cô, hỏi: “Không sao chứ?”.

Gương mặt cô hẳn là đã trắng bệch, vì sự lo lắng của Mạc Mạc, cô miễn cưỡng gật đầu, vừa cử động cô liền có cảm giác muốn nôn.

Thư Quân cố gắng không nghĩ đến việc mình đang ở nơi nào, nhưng bộ não hoạt động không theo sự kiểm soát của cô, dường như có tiếng nói cứ quanh quẩn bên tai cô: “Ta bị mắc kẹt rồi, trong không gian nhỏ hẹp... mắc kẹt rồi!”.

Giọng nói đó không ngừng lặp đi lặp lại, xâm nhập không chút thương tiếc vào dây thần kinh đang căng cứng. Hơi thở của Thư Quân bắt đầu trở nên khó khăn, có một cảm giác chết đuối đang bủa vây lấy cô, quẩn lấy cô càng lúc càng chặt từ ngoài vào trong, khiến cô không tài nào vùng thoát ra được.

“Thư Quân!”, thấy thần sắc cô càng lúc càng nghiêm trọng, Mạc Mạc không khỏi bắt đầu lo lắng, “Đừng nghĩ lung tung!”. Mạc Mạc toan đưa tay ra ôm lấy Thư Quân nhưng Thư Quân từ từ trượt xuống mặt đất, càng thẳng đến mức môi trắng tái đi.

Đôi tình nhân đứng đó dường như cũng phát hiện ra sự khác thường, dần dần bị Thư Quân thu hút sự chú ý, nhất thời cũng quên cả hoảng sợ.

Mạc Mạc đành ngẩng đầu giải thích: “Cô ấy không quen ở trong không gian hẹp”.

Đôi tình nhân gật gật đầu ra ý hiểu chuyện, thế nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Thư Quân.

Mạc Mạc hết cách chỉ đành tiếp tục an ủi bạn: “Ráng chịu thêm chút nữa đi, người ta sắp đến rồi”.

Thư Quân nhìn cô ấy, mím môi khô trắng bệch như trả lời.

Mười phút sau nhân viên cứu hộ đến. Thang máy vừa lúc kẹt giữa tầng năm và tầng sáu, khoảng cách gần với tầng sáu hơn. Họ mở cửa từ bên ngoài, sau khi xác định người bị mắc kẹt bên trong an toàn, lập tức kéo từng người lên.

Thời gian vài phút đối với Thư Quân mà nói dài tựa cả năm. Cô như người bị chết đuối cuối cùng tìm được thanh gỗ, bán mạng ôm vào đất liền. Sau khi thoát nạn cũng chẳng màng đến những thứ khác, cô lui sang một bên, ôm lấy đôi cánh tay thở phào.

Lúc đó bên cạnh vọng lại giọng nói, hỏi: “Cô ơi, cô không sao chứ?”.

Thư Quân vẫn chưa hoàn hồn sau cơn hoang mang, ánh mắt không khỏi ngưng đọng nhìn về dáng người đàn ông quần lý, lắc lắc đầu, với vẻ rất kiên quyết.

“Bạn tôi mắc bệnh sợ không gian vây kín, cơ sở vật chất của các anh làm sao mà...” Mạc Mạc giải thích thay cho Thư Quân. Vậy mà ánh mắt vừa di chuyển thì những từ cuối cùng liền gượng gạo nghẹn lại.

Mạc Mạc khẽ há hốc miệng, không khỏi kéo vạt áo của Thư Quân, gọi nhỏ một tiếng.

Thư Quân lúc này mới hoàn hồn, ngược mắt nhìn lên. Ánh mắt tự nhiên lướt qua vai của người quần lý, xuyên qua đám người vây quanh. Cuối cùng hạ tầm nhìn xuống một bóng hình.

Người quần lý thành thật cáo lỗi: “Đây là sơ suất của chúng tôi, đem đến phiền phức cho mọi người, thành thật xin lỗi...”. Người phía sau bỗng chốc đã bước đến trước mặt, anh nghiêng nghiêng người, người quần lý giới thiệu với bốn vị khách kẹt trong thang máy: “Vị này là người phụ trách hành chính của trung tâm mua sắm chúng tôi, Tổng quản Bùi”.

Người đàn ông trẻ tuổi vội vã chạy đến vừa dừng lại. Trước khi mở miệng nói chuyện anh quan sát nhanh tình hình xung quanh. Ánh mắt bình tĩnh, kiên định di chuyển từ thang máy lơ lửng giữa không trung sang những người quan sát ngày càng đông, đầu mày bất giác khẽ nhíu lại. Sau đó anh không có biểu hiện gì nữa, cuối cùng mới nhìn về phía đương sự – cặp tình nhân cùng hai cô gái.

Lúc này, ánh mắt vốn bình tĩnh đột ngột gợn sóng, khẽ giật mình, ánh mắt dừng lại một hướng nào đó không rời đi.

Người quần lý cũng không phát hiện ra điểm khác thường nhỏ nhất ấy, chỉ đứng sang một bên nói thấp giọng vào tai anh mấy câu, cẩn thận truyền đạt thông tin vừa nhận được.

Thư Quân đứng tựa vào tường, không cử động, chỉ nhìn chăm chăm đối phương.

Cánh tay cô vẫn vòng chặt trước ngực, tựa như cổ gắc lăm mới giúp cô không khỏi run rẩy, ngón tay vô tình xoắn lấy vạt áo. Thật ra cô không còn sợ nữa, thoát khỏi khoang thủy tinh nhỏ hẹp trở về không gian sáng sủa, thoáng đãng, cảm giác bị dồn nén dần dần biến mất. Thế nhưng cô phát hiện ra nào cô đột ngột trống rỗng, dường như mất đi khả năng suy nghĩ vậy.

Điều duy nhất cô có thể làm là, nhìn chăm chăm người đàn ông đã lâu không gặp, nhìn không chớp mắt.

Cuối cùng, cô nghe thấy anh nói: “Sự cố lần này là do trục trặc đột ngột của thang máy...”. Giọng nói vẫn giống như trong hồi ức, mang chút cảm xúc trong trẻo lạnh lùng như băng giá nhưng đồng thời có chút trầm lắng và chín chắn.

“... Rất xin lỗi đã đem lại phiền phức cho mọi người đặc biệt là ảnh hưởng đến tinh thần của bốn vị đây, trung tâm thương mại chúng tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm.” Ánh mắt của anh lần nữa dừng lại ở Thư Quân trong giây lát, cuối cùng nhìn đám đông xung quanh, giọng điệu bình tĩnh không mất đi sức thuyết phục. “Qua sự việc này, chúng tôi sẽ tìm hiểu và yêu cầu các phòng ban có liên quan bảo đảm chất lượng cơ sở vật chất và quản lý, đồng thời cũng hoan nghênh sự góp ý của quý vị.”

Mọi việc kết thúc, thấy mấy đường sự dường như không có ý định truy cứu, những người xung quanh dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác cũng dần dần tản đi.

Theo chỉ thị của Bùi Thành Vân, Thư Quân cùng mọi người tạm thời được đưa sang một căn phòng nhỏ trống bên cạnh, sau khi thương lượng xong tiếp tục giải quyết sự việc. Phía trung tâm mua sắm thương mại chủ động bồi thường đích đáng cho những người bị mắc kẹt, đồng thời đưa ra phương án giải quyết. Nếu cả bốn người đều không có ý kiến gì khác, thì đều được nâng thành khách VIP, sau này được hưởng một số ưu đãi nhất định của trung tâm mua sắm.

Bình thường, để trở thành khách VIP của trung tâm mua sắm thì số điểm được tích lũy sau mỗi lần mua sắm không phải nhỏ. Đôi tình nhân hiển nhiên là khá vừa ý với phương án này, nhưng trước khi gật đầu đồng ý vẫn đưa mắt sang hỏi ý kiến của hai người đi cùng.

Thư Quân im lặng, trên thực tế, sau khi Bùi Thành Vân xuất hiện, cô chẳng mở miệng nói gì. Mặc Mặc ở cạnh quan sát rất lâu, không đoán được cô đang nghĩ gì, cuối cùng đành trả lời: “Vây thì làm thế đi”.

Người quản lý thầm thở phào. Làm bảy, tám năm trong ngành này, khách hàng khó tính thế nào anh cũng đều gặp qua rồi. Đương nhiên, anh cũng biết chứng sợ không gian vây kín là thế nào, vốn dĩ còn nghĩ sự việc lần này chẳng thể giải quyết thuận lợi được. Thế nên Bùi Thành Vân vừa xuất hiện, anh liền báo cáo tình hình, kết quả thật bất ngờ, tình hình lại dễ dàng giải quyết ngoài sức tưởng tượng. Đối phương chẳng những không đưa ra điều kiện bồi thường thậm chí chẳng nói câu nào.

Nhân viên cứu hộ dẫn họ đến trung tâm mua sắm để đăng ký thông tin cá nhân. Khi mọi người bước ra khỏi cửa, giọng nói lạnh lùng, bình tĩnh đột ngột vọng lại từ phía sau: “Thư Quân”.

Bóng dáng phía sau khẽ sững sờ, cuối cùng cũng quay đầu lại.

Sắc mặt cô không tốt lắm, có lẽ chưa hồi phục lại sau cơn hoảng sợ, hoặc cũng có thể là vì nguyên nhân nào khác. Gương mặt cô nhìn anh không hề biểu lộ gì, môi mím chặt, đôi mắt đen toát ra cảm xúc khiến anh cảm thấy xa lạ.

Cô dường như có chút hồ hững, không biết là đang suy nghĩ gì, cứ thế lặng lẽ nhìn anh.

Bùi Thành Vân cảm thấy lồng ngực hơi ngột ngạt, ngón tay trong túi áo co lại. Ở trước mặt cấp dưới, anh nói như không có việc gì: “Chúng ta lâu rồi không gặp, lúc này có bị hoảng sợ không?”. Chờ trong giây lát vẫn không thấy Thư Quân trả lời, anh đưa danh thiếp của mình ra: “Nếu cần gì, có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào”.

Ngón tay thon dài nhấc lấy tấm danh thiếp mỏng đưa ra ngay trước mặt cô, có chút gì đó giống với nhiều năm trước đây, mỗi lần có kỳ thi, anh đều khều khều cây bút nước vào vai cô, sau đó truyền cho cô giấy làm bài thi. Vì anh quen biết với anh Thư Thiên, trước đó cô đã chú ý nam sinh ngồi bàn sau có đôi bàn tay cực kỳ đẹp, rất thích hợp học đàn piano giống anh trai cô.

Những hồi ức vụn vặt tựa như sợi dây quấn quanh vặn vẹo vào nhau, khiến Thư Quân hốt hoảng, nhưng cô cũng nhanh chóng hoàn hồn trở lại. Kể cả các nhân viên điều phối thuộc bộ phận quản lý đứng đó đều trông thấy cảnh này. Dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, cô chỉ có thể đón nhận lấy tấm danh thiếp sau đó kéo Mặc Mặc xoay lưng bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Trung tâm phục vụ nằm ở lầu một, tài liệu cá nhân khách VIP cần phải điền rất nhiều thông tin. Thư Quân xem biểu mẫu trong tay đột nhiên thay đổi quyết định: “Không điền nữa”.

Cô đặt bút xuống, bỏ đi. Mặc Mặc cố ngăn lại nhưng chẳng được.

Thư Quân đi được một đoạn, vừa đi vừa ngẫm: “Thật ngốc! Lúc đầu thì chẳng rõ đầu cua tai nheo thế nào kẹt trong thang máy suýt mất mạng, sau đó thì lại bị dẫn đến đây điền thông tin gì đó. VIP cái gì chứ?”

VIP có gì hay đâu nào? Có thể bù đắp tất cả kích động mà cô phải chịu đựng trong thời gian ngắn ngủi một giờ đồng hồ không? Chẳng qua trung tâm thương mại muốn tránh phiền hà nên mới đồ ngon đồ ngọt. Chẳng qua họ Bùi kia ban cho chút ân huệ nhỏ nhất, còn cô dựa vào cái gì mà lại thuận theo ý anh kia chứ. Vui mừng rộn rã nhận tấm thẻ từ mỏng hơn tờ giấy nữa chứ!”

Lúc cặp tình nhân làm thẻ như thể đã có được thứ gì đó quý giá lắm vậy, còn cô càng nghĩ càng thấy tức. Bùi Thành Vân mất tích mấy năm trời đột ngột xuất hiện, lại vào đúng thời điểm xấu hổ của cô nữa chứ. Còn anh tuyệt nhiên tưởng bỏ rằng có thể xua cô đi bằng việc bù đắp nhỏ nhoi ấy.

Anh chẳng bồi thường được đâu, mãi mãi cũng không thể được.

Khi ra ngoài cô mới phát hiện trời đang mưa phùn, gió lạnh cùng hơi nước lạnh hòa vào nhau hắt vào mặt khiến mắt cô không mở được.

Thư Quân chờ một lúc Mạc Mạc vẫn chưa bước ra, cô đành chui vào xe taxi một mình.

“Cô ơi, đi đâu đây?” Tài xế đặt bình nước giữ ấm xuống hỏi, máy điều hòa trong xe già cỗi, chẳng ấm bao nhiêu so với bên ngoài.

Thư Quân tháo khăn choàng cổ, nói luôn địa chỉ.

Cần gạt nước mưa trên kính cọ sát vào nhau phát ra tạp âm đơn điệu, tài xế chưa kịp khởi động, đã trông thấy trước mặt có người đang nhanh chân bước đến.

Người đó đi qua đầu xe, khom người xuống gõ vào cửa sổ ghế phụ.

Những giọt nước mưa nhỏ li ti dày trên cửa sổ, gương mặt điển trai hoàn hảo có gì đó mơ hồ không rõ ràng.

Hạt mưa bụi lặng lẽ dày đặc thấm vào mái tóc ngắn đen nhánh, thấm ướt một mảng trên bả vai. . Thư Quân do dự trong chốc lát cuối cùng vẫn kéo hạ cửa sổ xe xuống.

“Giờ em có rảnh không?” Bùi Thành Vân đứng bên ngoài cúi người xuống hỏi.

Mùi thơm trong tiệm cà phê ngào ngạt, trên vách ngăn bằng kính rộng lớn khung cảnh phía dưới mười tầng hiện ra rõ ràng. Đây là khu vực sang trọng nhất, những ánh đèn sáng hội tụ lại thành dòng sông yên ả di chuyển trong cơn mưa.

Tay Thư Quân ôm chặt chiếc cốc sứ, ngắm nhìn bột sữa dần dần hòa tan vào dung dịch màu nâu ấy. Từ lúc xuống xe cô vẫn im lặng vì nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao mình lại dễ dàng đồng ý lời đề nghị của Bùi Thành Vân.

Anh muốn ngồi nói chuyện với cô, thế nhưng, nói về cái gì?

Cô ngẩng đầu, ánh đèn không phải quá u ám mà người đàn ông đang ngồi đối diện khiến cô cảm thấy hơi xa lạ.

Hơn bốn năm trời không gặp, cả một cuộc điện thoại trong khoảng thời gian đó cũng không có. Họ từng liên lạc thường xuyên với nhau nhưng kết quả từ giây phút anh lên máy bay, chỉ trong một đêm toàn bộ mối quan hệ đã bị cắt đứt.

Cô vốn chưa từng nghĩ rằng anh sẽ lại xuất hiện trong cuộc sống của mình. Những tháng ngày quá khứ cứ như một cơn gió, thổi qua rồi tan biến mất. Chỉ ít, cô hy vọng là vậy.

Trầm mặc hồi lâu, Bùi Thành Vân dựa vào sofa, giọng nói thoải mái: “Mấy năm nay em sống thế nào?”.

Khúc dạo đầu khuôn sáo, đơn điệu và nhàm chán. Thư Quân đánh giá trong lòng không khỏi cười thầm. Ngày trước chẳng phải như thế này. Trước đây bọn họ đâu võ mồm cũng phải liên tục vài giờ đồng hồ.

“Em rất khỏe.” Cô cũng có qua có lại hỏi: “Còn anh?”.

“Cũng tạm”.

Cô nghĩ, không khí thế này thật kỳ lạ, quả thực là đang kiểm tra sự kiên nhẫn và khả năng ngồi thiền của mình.

Nhưng cô che giấu rất giỏi, làm ra vẻ không có chuyện gì, hớp một ngụm cà phê.

Bùi Thành Vân suy nghĩ, nói: “Anh không biết em sợ không gian vậy kìa. Chuyện này khi nào vậy?”.

Cô lặng im một hồi, nói: “Lúc còn đi học chắc chắn không có”.

“Sau này đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn cô, cơ hồ là thật lòng quan tâm nhưng cô đột ngột cảm thấy không thích, chỉ trả lời đơn giản: “Có một số chuyện không vui, chẳng có gì hay để nói cả”.

Hóa ra đã xa lạ như vậy rồi.

Bùi Thành Vân không nói gì. Gương mặt cô cũng chẳng thay đổi gì nhiều, nhưng đối mặt với anh cả nụ cười cô cũng không để lộ ra. Đường như có một lớp vỏ ốc cứng bao trùm lấy cô. Còn cô thì chỉ nhìn anh qua lớp vỏ cứng ấy.

Thật ra anh vẫn còn nhớ dáng vẻ cô cười, khoe mắt khê cong cong, hàm răng trắng như tuyết thẳng tắp tựa như những vỏ sò nhỏ, má trái còn có lúm đồng tiền, vô cùng trong sáng, đáng yêu. Trước đây cô rất hay cười, vẫn thường nói cười rạng rỡ, vẻ mặt tươi vui luôn có sức mạnh làm ấm áp lòng người. Năm đó có lẽ chính là vì sức mạnh này cuốn hút anh ngày càng thân thiết với cô.

Mặc cho những hồi ức ấy cứ cuộn cuộn trong lòng, gương mặt của Bùi Thành Vân vẫn không chút cử động. Trông thấy sự cố tình phòng bị của Thư Quân, anh trở vào món ăn trên bàn: “Ăn nhiều một chút”.

Thư Quân vâng lệnh, cầm đầu cầm cổ ăn, không nói gì.

Cuối cùng bước ra khỏi tiệm cà phê, Thư Quân suy ngẫm, dường như đã một thời gian rất dài không giống như tối nay nữa rồi. Lúc đang ăn mà trong lòng lại mang nỗi niềm tâm sự, quả là không tốt cho tiêu hóa. Bước đi hai bước, cô mới chợt ý thức được đó là câu Châu Tử Hoàn đã từng nói.

Đã bao lâu rồi?

Cô không nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ hôm đó cô vừa mất việc trong lòng không vui. Lúc bò dậy từ trên giường, căn phòng rộng lớn chỉ còn sót lại một mình cô. Sau đó đi xuống nhà, cô nhìn thấy Châu Tử Hoàn mặc bộ áo ngủ ngồi trước bàn ăn xem tạp chí, trên bàn toàn là những sơn hào hải vị thơm ngon.

Châu Tử Hoàn vốn có tầm thường thức, từ ăn mặc hàng ngày đến phong cách bày trí phòng ốc, khắp nơi đều là phong cách ấn tượng khiến người khác phải trầm trồ. Cô đứng trên cầu thang nhìn xuống, áo ngủ tơ tằm, người đàn ông nho nhã lịch lãm, thêm vào đó là chiếc bàn ăn sáng, dài cùng bữa sáng tinh tế phong cách Âu. Ánh mặt trời xuyên qua vách kính ngăn rọi choáng cả nửa căn phòng khách. Thư Quân ngạc nhiên phát hiện ra cảnh tượng này vô cùng giống với tình tiết trong phim mà cô vẫn thường xem. Tuyệt vời không gì bằng!

Thế nhưng rất nhanh, bộ phim trong mộng tưởng của cô bị phá vỡ, chỉ vì người ngồi bên bàn đưa mắt nhìn cô với vẻ khó chịu, phán đoán không chút thương tiếc: “Dáng vẻ em ngày ra trông thật ngốc”. Áo giác biến mất, cô bất đắc dĩ bĩu môi bước xuống lầu. Thật đáng tiếc, trong cảnh tượng được xem là hoàn hảo đó Châu Tử Hoàn không phải là nam diễn viên chính nho nhã, lịch lãm trong phim. Tuy rằng anh có ngoại hình chẳng thua kém bất cứ nam ngôi sao nào.

Sau đó, cô ngồi xuống ăn, trong lòng toan tính chuyện công việc. Miếng bánh sandwich nướng vừa bén lửa, miếng ốp la chiên nhìn cũng đẹp mắt. Yêu cầu của cô với đồ ăn vốn rất cao, thế nhưng hôm nay lại hoàn toàn lơ đãng. Nuốt vội vài miếng, cô nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt vọng lại.

Cô tò mò nhìn sang, chỉ thấy Châu Tử Hoàn khê nhướn khoe môi, thần sắc cười như không cười. “Mùi vị thế nào?”

“Ồ...” Cô nuốt thức ăn trong miệng, hàm hồ gật đầu: “Cũng được”.

“Nhiều muối tiêu và sốt cà chua trộn chung với nhau, có mùi vị gì chứ?”

Giọng anh thành thật, với vẻ đang nghiêm túc thỉnh giáo. Cô ngẩn người một lúc mới hoảng hồn, ánh mắt liếc qua đĩa sốt cà chua còn sót lại và biểu cảm của anh, nhất thời không nói gì.

Anh nhìn tờ tạp chí trong tay, lật sang trang mới, vừa xem lướt nhanh như gió vừa ung dung nói: “Lúc ăn mà đầy tâm sự rất dễ ảnh hưởng không tốt cho tiêu hóa”.

Cô cất từng hũ gia vị trong tay về vị trí cũ, miệng vừa chua vừa mặn, ngoài mặt còn vờ như không có chuyện gì, phụng phịu đáp trả từng chữ từng câu: “Cảm ơn lời nhắc nhở của anh”.

“Đừng khách sáo.” Anh thoải mái nhận lấy lời cảm ơn của cô, vả lại cũng chẳng nhìn cô lấy một cái, dường như tin tức có sức hấp dẫn nhiều hơn cả cô.

Nói ra cũng lạ, chỉ là một việc nhỏ nhặt hướng hồ lại xảy ra rất lâu rồi, Thư Quân không ngờ mình lại có thể nhớ rõ đến thế.

Sau khi xuống lầu, cô khéo léo từ chối lời đề nghị đưa cô về nhà của Bùi Thành Vân, tự đi taxi về. Mưa ngoài cửa sổ lớn dần, âm thanh đập vào cửa kính thật khó chịu. Cô nằm trên giường với nỗi buồn biết trước, tối nay chắc chắn chẳng thể nào yên giấc.

Nicole kết thúc buổi họp sáng, bước vào văn phòng trông thấy thuộc hạ đáng yêu đang ngồi trên sofa xem tạp chí.

Tuần san giải trí kỳ mới, nhân vật trên bìa chính là Từ Bội Bội mặt trời giữa ban ngày.

Nicole đưa tay giật cuốn tạp chí, vút cùng với mớ chứng từ lên bàn, cánh tay vòng trước ngực nhường nhướng chân mày thon gọn hoài nghi hỏi: “Em còn có thời gian rảnh rỗi xem xì căng đan nữa ư?”.

Cô nói chuyện vốn mang chút giọng điệu bề trên lắt léo người khác, cũng may Thư Quân đã quá quen rồi. Bình thường hai người đi dạo phố, dù là bình phẩm chiếc áo đẹp Nicole cũng vẫn điệu bộ ấy, xoi mói hà khắc và không cho phép người bên cạnh phản bác, quả là tác phong của nữ hoàng.

Thư Quân làm vẻ mặt ma mĩnh. “Đội chị chán quá. Sao vậy? Gọi em đến có gì cản dận không?”

Cô khẽ ngẩng mặt lên, bộ dạng đó vẫn còn mang chút khí chất trẻ con. Nicole đẩy đẩy gọng kính, trong lòng không khỏi than thở. Làm trong ngành này không thể mãi mãi ngây thơ trong sáng thế này được. Nếu muốn nổi danh nhất định phải lão làng sỏi đời. Thế nhưng về mặt này, Thư Quân hiện giờ vẫn chưa nhận thức được hết, so với Từ Bội Bội đúng là một trời một vực.

“Nicole?”.

Giọng Thư Quân khiến người bầu sáng giá tạm gác lại những suy tư, lật tờ biên bản ghi chép cuộc họp liếc sơ qua xác nhận một lượt, Nicole nói: “Ca khúc đơn đã tung ra được một thời gian rồi, lẽ nào em không quan tâm chút gì về thành tích của mình sao?”.

Thư Quân không nghĩ gì liền ngoan ngoãn hỏi theo ý của cô: “Thành tích tốt không chị?”.

“Cũng tạm ổn.” Nicole cúi đầu xem chứng từ. “Các con số xếp hạng đang nhích lên phía trước, vả lại tuần này còn có xu hướng tăng nữa. Vừa rồi họp cũng có nhắc đến vấn đề này, ông chủ rất hài lòng.”

“Thế nên?”.

“Thế nên”, Nicole ngừng lại, mặc dù gương mặt vẫn không có biểu hiện gì nhưng Thư Quân có thể nhận ra tâm trạng của cô không tệ. “Tiếp đến công ty sẽ chính thức bắt tay vào làm album. Giờ là thời điểm cuối năm, toàn bộ hoạt động tuyên truyền quảng bá cho em sẽ bắt đầu tiến hành vào mùa xuân năm sau. Qua vài ngày sẽ có một bản kế hoạch cụ thể, em cũng phải cố gắng nhiều, tranh thủ phát triển tốt hơn vào năm sau nhé.”

Trên thực tế, chẳng cần đợi đến mấy tháng sau đó, công ty đã nhanh chóng khởi động bước đầu tuyên truyền. Cô bắt đầu liên tục lộ diện trước ống kính, tuy vẫn chưa phải là nhân vật chính nhưng đủ khiến cô mệt đến như tử, dường như đến lúc này mới lãnh hội được vất vả của người làm nghệ sĩ.

“Cậu gầy sắp giống dân tị nạn Châu Phi rồi đó.” Quách Lâm sau khi về nước đã đánh giá cứng nhắc.

Thư Quân nói mất kiên nhẫn: “Có hôm khi trang điểm người tạo hình nói tớ mụ mẫm như trẻ sơ sinh. Thế là ngay hôm sau bị Nicole lập tức bắt giám cân. Hiện giờ, nhiều đồ không thể ăn, hàng ngày còn phải vận động”.

“Như vậy là quá chú trọng hình dáng bên ngoài, lẽ nào cậu phải chạy trên đường thần tượng?”

“Chẳng biết, nghe theo sự sắp xếp.”

“Tớ gần như không thể tưởng tượng được cậu thật sự sẽ trở thành ngôi sao.” Quách Lâm cẩn thận dò xét kèm theo biểu cảm kinh ngạc.

“Nhìn tớ không có chút tố chất nào sao?”

“Chỉ ít tớ không nhìn thấy.” Câu trả lời của cậu bạn chỉ cốt mang đầy sự quyết đoán.

Cậu ấy vốn là như vậy, châm biếm chế nhạo cô những khi cô không tận lực cố gắng. Thư Quân hoài nghi, liệu có phải đó đã trở thành một niềm vui thú trong cuộc sống của cậu ấy. Thế nên cô cũng chẳng chấp nhặt, ăn tạm chút gì đó lót dạ rồi tiến vào phòng tập thể dục.

Nói theo lời của Nicole thì: “Đừng bao giờ suy nghĩ lùi nhac. Chị thừa nhận em có điều kiện trời cho không tệ, nhưng chính vì như vậy, chị mới không mong rằng em tự hủy hoại mình khi còn trẻ như vậy”.

Trên thực tế, cô ngày càng phát giác ra mình không cách gì thích ứng với cuộc sống này. Vừa chạy trên chiếc máy, mồ hôi toát ra như mưa, Thư Quân bồn chồn, lẽ nào trong hơn hai mươi năm qua, trước khi được Nicole tạo dựng hình tượng cô vẫn sống những tháng ngày tự hủy hoại bản thân mình ư?

Ban đầu cô dấn thân vào ngành này vì trời xui đất khiến, thế nên cô vẫn chưa tìm ra được mục tiêu thích hợp thật sự. Tự bản thân không có động lực phấn đấu, xung quanh không ngừng tạo sức ép với cô. Đến nay, cô cứ ngỡ bản thân mình tựa như đôi chân chạy trên chiếc máy này, bị động di chuyển theo đai lưng mà thôi.

Kể cả Mạc Mạc, không ai biết được, cái thế giới hào quang đầy màu sắc này, bắt luận trong con mắt người khác có bao nhiêu thần bí và hào nhoáng thì cô cũng từng cảm ghét nó.

Sau khi chạy chậm nửa giờ đồng hồ, Thư Quân nghỉ một lúc. Điện thoại di động hiển thị cuộc gọi nhỡ, trong lòng cô hoang mang, nhanh chóng gọi lại.

Dì Lưu giọng khẩn cấp trong điện thoại: “Tiểu Quân à, cháu mau đến đi, San San nó nhập viện rồi.”

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

PHONG LƯU CUỐI CÙNG

Tối nay, Châu Tử Hoành phát hiện ra, bản thân mình phải ôm lấy thân thể này mới có thể thoải mái ngủ được.

Thành phố B và C tương đối gần nhau, ngồi xe không đến bốn mươi phút hơn, Thư Quân vội vàng đến bệnh viện trung ương thành phố B, cô nhanh chóng tìm thấy dì Lưu đứng ngoài phòng cấp cứu.

“Hồi chiều nó nói không khỏe, cho nó uống thuốc, ăn xong thì đỡ nó ngủ một lát, ai ngờ vừa rồi đột ngột tái phát”, Dì Lưu nói. “Nhìn đáng vẻ đau đớn của nó, khuôn mặt nhỏ xíu tím lại, dì xót xa quá...”

“Bác sĩ nói thế nào?” Thư Quân vỗ vỗ tay an ủi.

“Vẫn chưa thấy ra nữa.” Dì Lưu lau khôe mắt bằng miếng khăn giấy. “Rốt cuộc ta đã làm nên nghiệp chướng gì mà lại bắt con trẻ gánh chịu tội lỗi thế này chứ!”

Thư Quân không nói nên lời, nuôi lớn một đứa trẻ mắc bệnh tim bẩm sinh là một việc vô cùng vất vả, chỉ mới đúng ba tháng không gặp, người phụ nữ trước mặt dường như già đi rất nhiều.

Mười phút sau bác sĩ vừa tháo khẩu trang vừa bước ra, dặn dò một số việc cần chú ý rồi mới sắp xếp cho họ vào thăm người bệnh.

“San San dạo này cứ nhớ cháu.” Dì Lưu ngồi bên giường vuốt vuốt mái tóc trên trán đứa trẻ.

Đứa trẻ vẫn chưa tỉnh, đôi môi nhợt nhạt, do bệnh tật quanh năm, sắc mặt không hồng hào khỏe mạnh như những đứa trẻ đồng trang lứa khác.

Thư Quân xót xa, hồi lâu mới nói: “Xin lỗi dì, gần đây cháu bận quá”.

“Cháu gái ngọc ngà, sao phải xin lỗi chứ”, dì Lưu nắm lấy tay cô, “Chú Lưu cháu còn đang làm thủ tục ở tầng một, dì đi xem ông ấy thế nào, cháu ngồi với San San nhé!”.

“Vâng ạ.” Thư Quân đặt túi xách xuống, cúi người xoa khuôn mặt bé nhỏ của San San.

Làn da mềm mại nõn nà nhưng trắng tái nên càng yếu ớt, tựa như tuyết dưới ánh mặt trời, dường như vừa chạm vào đã tan chảy ra. Thư Quân vô tình mỉm cười, cô nhớ lại lúc San San vừa chào đời, cô ôm nó vào lòng, thật sự coi nó như bảo vật. Nhỏ nhắn, mềm mại như vậy khiến Thư Quân đến cả hít thở cũng trở nên thận trọng.

Lần đó, anh hai Thư Thiên cười cô, “Bản thân còn là tiểu a đầu, mà lại có tình mẫu tử cơ đấy”. Cô bị nói đến phát ngượng nhưng lại không nỡ bỏ đứa bé trên tay xuống chỉ cảm thấy sinh mệnh thật là kỳ diệu, một thứ bé nhỏ thế này sau nhiều năm nữa chẳng rõ sẽ trưởng thành như thế nào.

Thế nhưng bác sĩ mau chóng báo cho bọn họ một tin xấu, San San khó lớn lên khỏe mạnh bình thường được. Bệnh tim bẩm sinh sẽ đi theo nó suốt cuộc đời đồng thời đôi lúc còn dày vò nó và những người thân xung quanh.

Đau đớn thay, Thư Quân nhìn đứa trẻ nằm trên giường suy ngẫm, cuộc sống đau đớn thế này chẳng phải do San San lựa chọn nhưng lại phải chịu đựng, chẳng ai chịu đựng thay nó.

Điện thoại khẽ rung lên. Lo sợ sẽ đánh thức đứa bé, Thư Quân trốn ra hành lang nhận điện thoại.

Bên đầu dây Châu Tử Hoàn vô cùng ồn ào, hỏi cô: “Em đang ở đâu?”.

Cô thông báo vị trí, sau một hồi, tạp âm trong điện thoại nhỏ dần, cô nghĩ chắc là đã đi đến chỗ yên tĩnh, Châu Tử Hoàn dường như hơi kinh ngạc, “Em bệnh à?”.

“Không phải em.” Cô mệt mỏi tựa vào mép tường, không muốn nói nhiều.

Thế nhưng, cô quên mất rằng anh vốn nhạy cảm vô cùng sắc bén, cho dù cách nhau xa vậy, anh vẫn cảm nhận ngay được sự khác thường. “Xảy ra chuyện gì?”

Trong điện thoại tĩnh lặng là thế, cô mới nghe thấy giọng điệu anh phảng phất mang chút ý cười, cơ hồ vừa tiếp khách xong, thế nên mới có thời gian rồi tìm cô.

Nhưng cô hiện tại không có tâm trí, chỉ lo lắng San San sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào.

“Thật sự không có gì!” Cô muốn ngắt điện thoại.

Anh lạnh nhạt nói: “Thư Quân, cho là bạn bè bình thường quan tâm em, em cũng không nên cư xử như vậy chứ”.

Cô có kinh nghiệm trong trường hợp này rồi, biết rằng Châu Tử Hoàn sau khi uống rượu xong thì rất khó ứng phó. Có lúc tựa như sự kết hợp giữa con trai và đàn ông, vừa cố chấp lại vừa độc đoán, không đạt được mục đích thì không cam tâm tình nguyện bỏ qua.

Huống hồ lời chỉ trích của anh khiến lương tâm cô cảm thấy hơi hổ thẹn. Cuối cùng đành khuất phục. “Có một đứa nhỏ mắc bệnh tim nhập viện, em đang ở đó. Những việc còn lại anh đừng hỏi nữa, nhất thời không thể nói rõ hết được.”

“Không sao!” Châu Tử Hoàn trả lời nhẹ nhàng, tiếp đó lại nói: “Ở bệnh viện đó anh có người quen, là chuyên gia bệnh tim...”.

“Thật ư?” Trong lòng Thư Quân khẽ xao động, ngắt lời anh.

Phản ứng thế này bình thường rất ít khi thấy, đầu bên kia điện thoại yên lặng hai giây, mới vọng lại giọng cười khi có khi không: “Thật mà. Em có cần anh giúp không?”.

Thư Quân suy ngẫm, “Có ạ”.

Thật ra trình độ chuyên môn khoa tim bệnh viện trung tâm thành phố B được xếp hàng đầu trong nước. Một số chuyên gia nổi tiếng đều tập trung tại đây. Tuy là San San đã làm xét nghiệm định kỳ nhưng nghe thấy Châu Tử Hoàn nói, Thư Quân đột nhiên suy nghĩ, nếu như San San được chuyên gia hội chuẩn một lần nữa có lẽ sẽ giúp ích trong việc điều trị bệnh tình.

Cô nói suy nghĩ cho Châu Tử Hoàn nghe, mong anh có thể giúp đỡ.

“Hẹn bữa nào sắp xếp thời gian để mọi người gặp nhau, đến lúc đó sẽ bàn bạc cụ thể hơn.” Anh nói.

“Được.” Cô ngừng một lát, “Cám ơn anh”.

“Em muốn cám ơn anh thế nào đây?” Anh nửa đùa nửa thật hỏi.

Vừa may có y tá từ hành lang bước đến, Thư Quân liền nói: “Khu phòng bệnh không được dùng điện thoại. Khi khác lại nói nhé”.

Trước khi ngắt điện thoại cô nghe thấy anh hỏi: “Tối nay em không về à?”.

“Ừ!”

Cô cất điện thoại, quay lại bên San San đang say ngủ.

Đứa trẻ tỉnh lại sau hai giờ đồng hồ, thật ra chỉ tỉnh lại một lúc, nhưng khi nhìn thấy Thư Quân thì vô cùng vui mừng, nhất quyết không chịu ngủ nữa.

Dì Lưu đành mặt lại, “Còn không nghe lời, về nhà bà ngoại không nấu cơm cho ăn đâu”.

San San vốn sợ bà ngoại, vẻ mặt đáng thương quay sang cầu cứu Thư Quân.

Thư Quân vuốt vuốt chiếc trán nhỏ láng mịn, “Tối nay cô không về, ngày mai còn ở lại với con, được không nào? Ngủ một giấc, ngày mai mới có tinh thần mà chơi chứ”.

Cô không có kinh nghiệm võ về trẻ con nhưng nói ra cũng lạ, San San từ nhỏ đã đặc biệt nghe lời cô. Cuối cùng, có lẽ con bé quá mệt, ngoài miệng nói là không muốn ngủ, nhưng nhanh chóng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Dì Lưu nói với Thư Quân: “Con về nhà ngủ đi, ở đây có chú Lưu lo rồi”.

“Thôi cứ để con ở lại.” Thư Quân kiên quyết, dù sao cũng phải làm đúng nghĩa vụ với cô cháu gái nhỏ.

Cô tiễn hai vợ chồng dì Lưu xuống dưới tầng, mãi đến khi họ rời đi, đột nhiên ánh đèn xe chói mắt từ xa chiếu đến, cứ nhắm về hướng cô mà lóe sáng.

Thư Quân bản khoản ngừng bước, sau đó liền trông thấy một bóng người chui từ trong xe bước ra.

Châu Tử Hoàn đứng bên xe, đôi mắt hẹp dài cười mà như không, dường như rất hứng thú với dáng vẻ mắt mở to, mồm há hốc của Thư Quân.

Anh xưa nay vẫn vậy, lời nói không đi với việc làm, vừa nãy trong điện thoại cũng chẳng chịu thông báo trước một tiếng. Thư Quân kinh ngạc một hồi mới lên tiếng: “Sao anh lại đến đây?”.

Châu Tử Hoàn không để ý lời cô, chỉ nhìn quanh một hồi rồi hỏi: “Buổi tối em ngủ lại đây à?”.

“Ồ, tùy hứng góp vui một đêm thôi.”

Anh suy nghĩ, gật đầu nói: “Thế cũng được!”.

“Chẳng còn cách nào, cũng phải có người ở lại...” Lời vừa dứt, cô mới đột nhiên phản ứng lại, đáp lại giọng điệu có chút miễn cưỡng của anh, chau mày hỏi: “Cũng được là có ý gì...?”.

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, vẻ kiêu ngạo lộ rõ trên gương mặt điển trai tự nhiên một cách kỳ lạ. “Tuy là điều kiện ở đây kém một chút, nhưng có thân thể mềm mại, ngọc ngà để ôm, có lẽ anh cũng ngủ được.”

Cô kinh ngạc nói: “Anh đừng có nói đùa!”.

“Ai nói anh đang nói đùa?”

Anh vừa nói vừa lặng lẽ bước đến chiếc ghế nghỉ trên hành lang, tiếp đó thản nhiên yêu cầu: “Qua đây ngồi, ngẩng cổ lên nói chuyện một quá”.

Cô chẳng còn cách nào, nghe lời ngồi xuống cạnh anh, đầu óc khó hiểu, “Rốt cuộc anh muốn làm gì nào?”.

Anh nhìn cô, khẽ nhướn mày, đôi môi thấp thoáng nụ cười, giọng điệu mang chút ý châm biếm quen thuộc: “Thư Quân, làm người sao lại như em không có lương tâm chứ? Để anh chủ động ở lại chốn này qua đêm chẳng có mấy người bầu bạn cùng, sao em lại làm ra vẻ gặp phải chuyện phiền phức thế hả?”.

Thật sự là phiền phức, Thư Quân cắn môi nghĩ. Người đàn ông này chỉ làm việc theo ý thích của mình, tốt xấu bất thường, khiến cô không sao đoán được suy nghĩ, mục đích thật sự của anh.

Còn cô, căm ghét loại cảm giác này.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mơ hồ vẫn tồn tại giữa họ. Cô không hiểu anh, vì thế mà dứt khoát giữ vững khoảng cách, để tránh một bước sai lầm hối hận không kịp.

Vì đang ở bệnh viện, cô thật sự chẳng thể đòi co nhiều, đành thuận theo ý anh.

Châu Tử Hoàn hồi về bệnh tình San San, cô nói sự thật, chỉ che giấu một số chi tiết không quan trọng. Trong khu nghỉ ngơi rộng rãi, yên tĩnh, cô cúi thấp đầu miêu tả khái quát một lượt tình hình phát bệnh những lần gần đây. Cuối cùng cô hỏi: “Có thể mau chóng giúp em sắp xếp gặp mặt chuyên gia được không?”.

Anh cúi đầu, tạm thời không nói gì.

Cô ngẩng đầu, lúc này mới chú ý đến anh mắt đang nhắm hờ, gương mặt thanh tú nhìn nghiêng mang vẻ tiêu tụy, mệt mỏi.

Cô ngưng trong giây lát, hỏi nhỏ: “Anh mệt à?”.

Châu Tử Hoàn mở to mắt nhìn cô, ngón tay day day đường nhân trung, rồi nói: “Hồi tối anh uống hơi nhiều rượu”.

Trên người anh, hơi rượu nhàn nhạt cùng hương nước hoa quyến rũ hòa quyện vào nhau. Gương mặt tuy vẫn bình thường, nhưng giọng nói có hơi khàn thấp, lộ vẻ rất mệt mỏi. Chẳng hiểu sao, trong lòng Thư Quân đột nhiên xao động, dường như bị vật gì đó va vào, trước khi cô kịp phản ứng lại thì ngữ khí đã dịu trở lại: “Tài xế vẫn đợi ở ngoài xe phải không? Hay là anh về nhà nghỉ ngơi đi”.

Châu Tử Hoàn nghe thấy liền đưa mắt nhìn cô, mỉm cười không nói gì.

“Có nghe thấy không?” Cô bị anh nhìn đến mức cảm thấy khó chịu, nhấn mạnh âm điệu.

“Nghe thấy rồi!” Anh lạnh lùng thôi không nhìn nữa, lại trở về thái độ bất cần đời, thay đổi tư thế ngồi, khẽ nhắm mắt tuyên bố: “Nhưng mà, tối nay anh muốn ngủ cùng em”.

Vì quy định của bệnh viện không cho phép ngủ cùng, vì thế người nhà muốn ở lại phải ngủ tại phòng nghỉ riêng. Điều kiện đương nhiên là không tốt cho lắm, giường cũng hẹp, điều duy nhất đáng mừng là căn phòng nghỉ tối nay chẳng có người nào ngủ lại.

Châu Tử Hoàn sau khi lên giường liền ngủ ngay, kỳ thực anh đã mấy đêm không ngủ rồi. Công ty đang tổ chức một cuộc sáp nhập với quy mô lớn. Càng gần thời khắc quan trọng thì càng chạy đua với thời gian. Anh dẫn đầu một nhóm trợ thủ đắc lực liên tục thức mấy đêm liền, buổi tối còn đi tham dự một buổi tiệc quan trọng, uống hết mấy bình rượu dè, khi buổi tiệc kết thúc mà vẫn duy trì trạng thái tươi tỉnh ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy thần kỳ.

Hai năm trước, Châu Tử Dương vẫn còn học ở nước ngoài, nhân kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh về công ty thực tập. Khi tận mắt trông thấy tình trạng làm việc của anh. Châu Tử Dương tính khí trẻ con không khỏi kinh ngạc nói: “Anh hai, anh là người máy ư?”.

Thế nhưng, người máy cũng có lúc cần đến người khác.

Ví như tối nay, Châu Tử Hoàn phát hiện ra, bản thân anh phải ôm lấy thân thể này mới có thể ngủ ngon được.

Ngày thứ hai chuyên gia gặp mặt Thư Quân, sau khi xem qua bệnh án, bệnh viện tiến hành sắp xếp hội chẩn cho San San.

Từ bệnh viện đi ra, Châu Tử Hoàn nói: “Lần này em đã yên tâm chút nào chưa?”.

Thư Quân nhướn mày cười đầu tiên từ tối qua đến giờ: “Đúng là hiệu quả bất ngờ”.

Châu Tử Hoàn nói: “Tạm thời anh cũng chỉ có thể giúp được vậy. Công ty còn có việc, anh phải đi rồi. Có vấn đề gì liên lạc điện thoại nhé!”.

Cô tiễn anh ra xe, lúc sắp từ biệt lại nói thêm lần nữa: “Cảm ơn”.

Trong làn sương mù dày đặc, gương mặt anh tuấn với đôi môi mỏng khê nhếch lên, cười vẻ gian hiểm: “Anh sẽ nhớ, xem em làm thế nào báo đáp anh đấy”. Anh ngừng lại, hàm ý sâu xa, “Hy vọng sẽ khiến người ta hài lòng”.

Trước mặt tài xế lại không cần đứng đắn như vậy. Thư Quân im lặng không trả lời, tâm trạng đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Thật ra, bản thân Thư Quân cũng chẳng có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi, chỉ ở được nửa ngày trong bệnh viện liền phải vội vàng quay về thành phố C. Lúc gần đi, dì Lưu ra ý sẽ thông báo tình hình của San San cho cô, để cô yên tâm làm việc.

San San không nỡ xa cô, nắm lấy ngón tay cô không chịu bỏ ra, cái miệng nho nhỏ nói: “Khi nào cô lại đến?”.

Cô trả lời thành thật: “Có thời gian thì cô lại đến được không nào?”.

San San lại hỏi: “Vậy bố mẹ con đâu, khi nào họ trở về?”.

Thư Quân cười nói: “Họ bận mà, rất là bận, nhưng họ sẽ rất là nhớ San San!”.

Trên đường quay về, Thư Quân nhớ lại khuôn mặt đáng yêu của đứa cháu gái nhỏ chột bắt đầu hoài nghi về quyết định ban đầu của cô và vợ chồng dì Lưu liệu có đúng không.

Về chuyện bố mẹ của San San, rốt cuộc còn có thể giấu được bao lâu nữa?

Trần Mẫn Chi thức thâu đêm mấy hôm liền cùng với sếp, hôm nay rốt cuộc cũng có vẻ không chống cự nổi, bất đắc dĩ nằm trên ghế nhỏ trong phòng trà lim dim một lát. Nhưng chỉ được một lúc mà thôi, cô nhanh chóng bị gọi dậy. Mở mắt ra, gương mặt Phí Uy trình trọng thông báo với cô: “Sếp đã họp xong, đang tìm chị đấy”.

Thầm than một tiếng khổ, Trần Mẫn Chi sửa soạn một chút, lúc này mới đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc.

Nào ngờ ngoài Châu Tử Hoàn ngồi trong phòng ra còn có cả Châu Tử Dương nữa.

Sao anh ta lại đến đây? Trần Mẫn Chi khẽ nói thầm trong bụng, gương mặt vẫn tỉnh bơ, lễ phép chào hỏi sau đó đợi dặn dò của sếp.

Châu Tử Hoàn dựa mình vào chiếc ghế xoay, dường như đang suy tính chuyện gì, trầm mặc lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Lần trước đắc tội với Bạch Hân Vy, em thấy chúng ta nên làm thế nào đây?”.

Câu hỏi này đến hơi đột ngột, vốn dĩ không thích hợp với tác phong vốn mạnh mẽ quyết liệt của anh. Tuy là quy mô doanh nghiệp nhà họ Bạch không nhỏ, nhưng nếu so sự cách biệt giữa doanh nghiệp đó và G&N trên phương diện thực lực và sức ảnh hưởng trong giới doanh nghiệp, thì dù thật sự có làm Bạch Hân Vy tức giận ảnh hưởng đến sự hợp tác, đối với G&N mà nói cũng không phải là tổn thất gì quá lớn. Vì thế, Trần Mẫn Chi kinh ngạc với câu hỏi của Châu Tử Hoàn, cảm thấy vấn đề này không đáng để anh phải bận tâm.

Nhất thời không nắm bắt rõ được suy nghĩ thật sự của sếp, cô đắn đo một lúc, rồi đưa ra sự phân tích: “Mối quan hệ hợp tác làm ăn của chúng ta và Bạch Thị trước nay vẫn rất tốt. Bạch Hân Vy gần đây mới hoàn

thành huấn luyện, được điều từ chi nhánh công ty về tổng công ty nhiệm chức. Lại là con gái duy nhất của chủ tịch, là người kế nghiệp tương lai, tính cách có hơi khó đối phó. Lúc trước chúng ta hủy bỏ cuộc hẹn với cô ta, khiến cô ta mất mặt. Cho dù hiện thời cô ta có nói gì, nhưng tôi cho rằng đa phần chỉ là lời lẽ tức giận. Dù sao thì người làm chủ trong Bạch Thị vẫn là cha cô ấy. Bạch Chủ tịch là người làm ăn hiểu biết, sẽ không vì chuyện này mà cắt đứt hợp tác với chúng ta”.

Cô ngừng lại, thấy Châu Tử Hoàn không phản ứng gì, mà lại đưa mắt ra ý cho phép cô tiếp tục nói. Cô đành thiện chí đề nghị: “Nhưng mà, nếu như Bạch Hân Vy đã năm lần bảy lượt có thành ý, lúc trước chúng ta thật sự cũng lơ là với cô ta. Để tạo dựng mối quan hệ hữu nghị ngày càng thân thiết hơn nữa trên cơ sở vốn có của đôi bên, tôi đề nghị, nếu như Châu Tổng có thời gian, chủ động hẹn cô ấy”. Sau khi nói xong, cô suy nghĩ, những phân tích vừa rồi của mình, rõ ràng là trách nhiệm của bộ phận PR mới đúng. Chẳng qua vì Châu Tổng phát hiện ra cô ngủ lén nên mới nghĩ ra chiêu này bắt cô tiếp tục công việc.

Châu Tử Hoàn nghe xong gật gù, dường như còn đang xem xét khả năng của phân tích vừa rồi, Châu Tử Dương ngồi ở sofa mở miệng cười, nói: “Anh hai, nếu như anh thật sự muốn hẹn Bạch Hân Vy, em có thể sẽ giúp được anh”.

“Ồ?”

“Em và cô ấy là bạn học chung ở nước ngoài, quan hệ cũng không tệ.”

“Như vậy...” Châu Tử Hoàn đưa mắt nhìn em trai, “Vậy chuyện này giao cho em xử lý nhé”. Rồi lại nói với Trần Mẫn Chi: “Trợ lý Trần, phân tích rất hay, em ra ngoài làm việc đi”.

Mãi đến khi trợ lý thông minh nhanh nhẹn lui ra ngoài, Châu Tử Hoàn mới lạnh lùng nói: “Mượn danh nghĩa của anh gọi người ta vào để nhìn một cái, em không phải là đùa quá trớn đó chứ?”.

Châu Tử Dương vẻ không đồng ý, “Em thật sự rất thích cô ấy, thông minh, nhanh nhẹn và lại còn xinh nữa”.

“Thích là có ý gì?”

“Anh Hai, anh là cao thủ tình trường, tự mình tìm hiểu đi.” Châu Tử Dương nhắc khéo môi cười cười.

Kỳ thực, ngoại hình của anh và Châu Tử Hoàn rất giống nhau, có một đôi mắt đào hoa, sâu, đen lấp lánh. Chỉ có điều, hai người chênh nhau vài tuổi, khí chất so với Châu Tử Hoàn càng phong lưu, đa tình. Từ thời niên thiếu đã đếm không xuể các mối tình văt vại.

Chính vì lẽ đó, Châu Tử Hoàn bắt đầu dĩ nói lời cảnh cáo: “Anh không quản em nghĩ gì, nhưng Trần Mẫn Chi là nhân tài của anh, em bớt để ý cô ấy đi”.

“Em cũng chẳng phải đại họa.” Châu Tử Dương ngoác mồm phản đối, chống tay đứng lên, “Em còn có việc đi trước, chuyện của Bạch Hân Vy đợi điện thoại của em nhé”.

Trần Mẫn Chi ngồi trước máy tính ở ngoài, nghe thấy tiếng động khóa cửa, có người chậm chậm từ trong đi ra, buông thông tay xuống đứng ngay dậy bên mép bàn.

Người đàn ông trẻ tuổi dừng lại trước mặt cô, nheo mắt cười, nói: “Không đến mức phải vội vã tiễn khách thế chứ?”.

Khẽ động dẩy mi mắt dài, Trần Mẫn Chi cụp mắt xuống, trả lời: “Đây là phép lịch sự”.

“Anh còn tưởng rót trà cho anh, mời anh ngồi xuống mới gọi là lịch sự chứ!” Châu Tử Dương nói giọng hờ hững.

“Anh muốn uống gì?” Trần Mẫn Chi ngẩn người rồi hỏi.

“Gì cũng được.”

“Vậy anh ngồi đợi một lát.”

Trước khi xoay người đến phòng trà, cô đẩy chiếc ghế của mình đến trước mặt Châu Tử Dương.

“Sao thế?” Châu Tử Dương khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt thông minh sáng sủa ấy, giọng điệu hơi khó đoán: “Còn sợ vài bước chân anh đi không nổi ư? Hay là, em đối xử với mọi người đều chu đáo như vậy?”.

Trần Mẫn Chi ngẩn ra, tránh ánh mắt của anh ta theo thói quen đáp lại: “Không phải”.

“Nói vậy thì, anh tương đối đặc biệt phải không?”

Đối mặt với sự châm biếm mập mờ này, chẳng rõ vì sao, trợ lý Trần xử lý bất kỳ chuyện gì cũng đều thấu đáo, vậy mà lại ứng phó không lại. Lúc này cô vẫn giữ thái độ đúng đắn, mắt cúi gầm xuống, cả dũng khí nhìn đối phương cũng chẳng có, cố gắng duy trì giọng nói bình thường, trốn tránh câu hỏi của anh, chỉ nói: “Anh ngồi đi, em đi rót trà”. Sau đó sải bước rời đi, cả bản thân cũng cảm thấy mình đang bỏ chạy.

Trong phòng trà không một bóng người, Trần Mẫn Chi dù sao cũng có thể yên tĩnh thở dốc. Thật vô dụng quá, cô tự nguyện rửa mình. Vì sao mỗi lần gặp Châu Tử Dương cô đều giống như nàng dâu chịu ảm ức lại không dám hó hé gì cơ chứ?

Ồ, không phải, thật ra càng giống thiếu nữ ngây thơ, trong sáng gặp được đối tượng yêu thầm của chính mình vậy... Cô cũng chẳng biết vì sao mình lại có cảm tình với anh, mà ngoại hình giống hệt với Châu Tử Hoàn, người trong mắt cô chỉ mãi mãi đơn thuần là cấp trên mà thôi.

Không, không, không. Cô nghĩ, cô không nên thích một công tử đào hoa. Như vậy chẳng tốt đẹp gì cho mình cả!

Thế nhưng anh cứ thích đến chòng ghẹo cô, lúc có lúc không lượn lờ một vòng ở công ty, khiến cô muốn phớt lờ anh cũng khó.

Châu Tử Dương chỉ uống nửa cốc trà Mao Tiêm thì có điện thoại gọi đến, Trần Mẫn Chi đứng dậy tiễn, anh xua xua tay, “Không sao”.

Trần Mẫn Chi chỉ đành đứng như trời trồng, tiễn anh bằng mắt dõi theo bước chân khắp khiêng tiến vào thang máy xuống tầng.

Nghe nói bàn chân trái của anh ba năm trước bị thương rất nặng trong một tai nạn lúc trượt tuyết. Vì thế đã để lại di chứng, ảnh hưởng đến việc đi lại sau này. Thêm vào đó, gần đây thời tiết không tốt, anh cử động dường như khó khăn hơn lần đầu gặp mặt.

Đứng ngẩn ra bên bàn làm việc hồi lâu, Trần Mẫn Chi mới từ từ ngồi xuống bình tâm trở lại. Mở máy vi tính tiếp tục chỉnh sửa những chứng từ mua lại của lần này. Những ngày tháng bên cạnh Châu Tử Hoàn chẳng ngăn ngủ vì thế cô càng hiểu rõ tính khí của sếp. Châu Tử Hoàn yêu cầu gắt gao trong công việc hoàn toàn khác biệt với thái độ lạnh lùng, hờ hững khiến cô không dám sơ suất.

Chính vào lúc Trần Mẫn Chi tập trung tinh thần làm việc, hai cánh cửa gỗ tếch nặng nề bên cạnh mở ra, Châu Tử Hoàn với điệu bộ chuẩn bị ra ngoài, trước khi rời đi còn đặt một miếng giấy ghi chú nhỏ trên bàn làm việc, dặn dò đơn giản: “Tuần sau bốn giờ thứ Hai, thay anh tặng một bó hoa”.

Trên tờ giấy ghi chú màu trắng đó có địa chỉ và tên một người con gái.

Trần Mẫn Chi theo thường lệ xác nhận lại: “Tặng hoa hồng ư?”.

Châu Tử Hoàn nói: “Hoa hồng thường quá, đổi loại khác đi, em đích thân ra cửa hàng hoa nhé”.

Trần Mẫn Chi không khỏi ngẩn người. Tặng hoa, tặng quà những việc thế này trước nay đều do cô làm chủ, Châu Tử Hoàn chưa từng gặng hỏi qua, sự việc thế này quả là trước nay chưa từng thấy.

Cô lưu ý và lại hỏi: “Chỉ tặng hoa thôi ư?”.

Châu Tử Hoàn định xoay người bỏ đi, nghe thấy thế liền dừng bước khẽ nheo nheo mắt, dường như thật sự nghiêm túc suy ngẫm hồi lâu. Sau đó thần sắc trở lại bình thường, nói: “Chỉ tặng hoa, nhưng không cần để lại danh thiếp”.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Trần Mẫn Chi mới cúi đầu nhìn nội dung tờ giấy ghi chú.

Thư Quân!

Một cái tên lạ lẫm, cô khẳng định mình chưa từng nghe qua cái tên này. Mà lúc gọi điện thoại cho cửa hàng hoa, Trần Mẫn Chi mới đột nhiên nhớ ra, sắp dường như đã từ lâu lắm rồi không sai cô tặng quà hoặc hoa tươi cho phái nữ.

Dù là nữ nhân viên tinh thông, nhanh nhẹn cũng không thoát khỏi bản năng “buôn bán”. Lúc này Trần Mẫn Chi không khỏi trầm suy đoán. Rốt cuộc thì cô Thư Quân này là một niềm vui mới của Châu Tử Hoàn hay là người cuối cùng trong lịch sử phong lưu của anh.

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

YÊU CẦU THẤT BẠI

Có lẽ, những thứ đã mất đi đâu có tìm lại cũng chẳng thể được. Dù ký ức có sâu đậm đến đâu đi nữa thì giờ đây mong muốn gần gũi như trước kia đã là chuyện không thể nào.

Khi nhận được hoa, chương trình truyền hình cũng vừa kết thúc, Thư Quân đang tẩy trang trong phòng hóa trang. Cô vừa hát xong bài Như đang phát huy, gương mặt Nicole đứng dưới khăn đài trông không được vui cho lắm.

Trợ lý Tiểu Kiều thay cô nhận lấy bó hoa tulip hồng tím lớn bắt mắt, bó hoa che khuất cả gương mặt cô, cười hi hi nói: “Chị Thư, của chị đấy”. “Không tệ, nhanh vậy mà đã có fan hâm mộ rồi.” Mọi người xúm lại bàn tán.

“Chắc là của bạn trai đấy!”

“Không đâu, nếu là bạn trai thì phải tặng hoa hồng rồi. Đúng không, Thư Quân?”

Thư Quân đặt miếng bông tẩy trang xuống, phần mắt trên quảng mắt vẫn chưa kịp tẩy đi, hai quảng mắt sẫm màu gần như hoàn toàn nổi bật trên nền da trắng thuần khiết. Cô bắn khoắn nhận lấy bó hoa, chẳng biết ai tặng.

“Xem ra thật sự là fan hâm mộ thần bí.” Tiểu Kiều hớn hờ phân tích.

“Không phải đâu!” Thư Quân chẳng tin.

“Vậy thì của ai chứ?” Ánh mắt Tiểu Kiều lóe sáng, cảm xúc hết như nhân vật phim hoạt hình, hai tay vòng trước ngực: “Lẽ nào là đối tượng theo đuổi?”. Cúi đầu nhìn bó hoa, Thư Quân lướt qua một lượt những khả năng trong lòng mình, cuối cùng mặt nghiêm nghị, xua tay phủ nhận phỏng đoán này.

Khi mọi người vừa lên xe công ty, điện thoại di động cô reo lên. “Giờ em có rảnh không?” Ngữ khí đầu dây điện thoại bình tĩnh. Giọng điệu khiến Thư Quân hơi sững người, bó hoa tươi rực rỡ bắt mắt lặng lẽ đặt bên cạnh ghế ngồi. Cô vô tình dải dây ruy băng tơ mỏng quanh ngón tay, từng cuốn từng cuốn, cuối cùng mới lên tiếng hỏi: “Có việc gì không?”. Đối phương im lặng hồi lâu. “Gặp mặt rồi nói nhé?”

Rõ ràng chỉ là câu hỏi hết sức bình thường nhưng Thư Quân cảm thấy tựa như ảo giác, chỉ thấy đây là giọng điệu khiêm nhường chưa từng xuất hiện trong ấn tượng của cô, ẩn giấu kiểu cách tỉ mỉ cẩn trọng khiến người khác cảm thấy xa lạ.

Cô cũng chẳng rõ bản thân mình là thể nào nữa, đầu óc lẫn lộn tái hiện vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, đáng vẻ hơi ngạo mạn thời niên thiếu. Đáng ra phải mở miệng từ chối, thể nhưng cơ thể và suy nghĩ dường như không thống nhất, cô bỗng chốc mềm lòng, khi sự tỉnh thì mới phát hiện ra mình đã nhận lời rồi.

Thời gian đến địa điểm hẹn là nửa giờ đồng hồ sau đó. Trên con phố quà vật cạnh trường phổ thông trung học cũ đang vào thời điểm nhộn nhịp nhất trong ngày. Ánh đèn sáng choang, khói dầu bốc lên tứ phía, mùi vị các món chiên, xào, nấu thu hút những học sinh lưu trú dài hạn ở trường.

Khung cảnh náo nhiệt này chẳng kém cạnh gì so với những năm tháng trước đây. Thư Quân xuống xe, nhưng không tiến lại gần. Đường như cô vừa đưa mắt đã trông thấy Bùi Thành Vân.

Anh khoác chiếc áo gió xám đậm thẳng thớm, thân hình dong dỏng cao gầy, đứng bên lề đường đầy dầu mỡ cạnh người chủ quán hàng rong và một nhóm học sinh loai choai, có vẻ không tương xứng.

Thư Quân cố gắng nhớ lại, và nhận ra dù lúc bọn họ còn đi học, anh cũng đã nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Trong ấn tượng về người thiếu niên lạnh lùng mà cao ngạo ấy, dù là thi thoảng tính cách anh có tồi tệ, nhưng những khi anh trầm mặc thì toàn thân phẳng phất như cây tuyết tùng khiến những người xung quanh chẳng cách gì liên tưởng anh với hoàn cảnh ồn ào bấn loạn.

Trên thực tế, năm đó cô cùng với Mạc Mạc, Quách Lâm kết thành một nhóm, giờ nghỉ giải lao hay tan học thường hẹn hò tụ tập dạo phố nhưng chưa từng gặp Bùi Thành Vân. Vậy mà sau bao nhiêu năm, đến hôm nay, chẳng ngờ rằng anh lại hẹn cô tại đây.

Bước trên mặt đường dơ bẩn, chân Thư Quân vẫn đang mang chiếc giày cao gót bằng vải mịn hình mũi cá. Cô sợ làm vấy bẩn nó, vì thế mà cúi đầu xuống, hết sức cẩn thận tránh những chỗ trũng ẩm ướt và hoa quả bị vứt đi nhìn không ra được màu sắc gì. Cuối cùng cô cũng đi đến trước mặt Bùi Thành Vân. Anh trông thấy cô liền hỏi: “Em mặc phong phanh vậy, không thấy lạnh sao?”.

Cô cúi đầu nhìn mình, quả thật có thừa vẻ thời trang nhưng quá đơn sơ mỏng manh. Vậy mà cô không cảm thấy lạnh, hay nói khác là tâm tư cô vốn không để tâm đến việc này trong suốt quãng đường đến đây. Cô lắc lắc đầu, chỉ hỏi: “Sao anh hẹn em đến đây?”.

Bùi Thành Vân nói: “Hôm nay không phải là ngày sinh nhật âm lịch của em sao, anh mời em đi ăn”. Lúc nói chuyện anh nhìn vào mắt cô, bình tĩnh, dường như chẳng phải đang biểu đạt một tâm nguyện khẩn thiết mà đang miêu tả một sự thật không thể nào thay đổi được. Không khí lạnh về đêm bao trùm toàn thân, Thư Quân khẽ động đậy khóe môi, cảm giác lúc này hơi kỳ lạ khiến cô nhất thời nói không nên lời. Anh đã thay đổi rồi.

Kỳ thực đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn lưu giữ ấn tượng về Bùi Thành Vân ở những thời khắc quá khứ đó. Và kể từ khoảnh khắc chiếc máy bay bay vút trên không trung đến bầu trời Đại Tây Dương xa xăm thì tất cả những ký ức về anh và cô đều theo đó mà bị niêm phong lại. Mãi đến hôm nay, cô chợt phát hiện ra anh đã thay đổi.

Người đứng trước mặt cô lúc này, ánh mắt bình tĩnh khác thường cùng giọng điệu bình thản. Anh cao lớn, chín chắn, từ cậu học trò trở thành người đàn ông trưởng thành. Thật ra, anh và Châu Tử Hoàn khác nhau, khí chất của anh chẳng ngang tàng nhưng từng từ anh nói ra đều toát lên hương vị chân thành đáng tin cậy.

Sau ngần ấy năm gặp lại nhau, anh vẫn giữ những cử chỉ không dễ gì phát hiện ra được để kiểm soát mối quan hệ giữa hai người, hệt như trước đây. Thật ra khi anh hẹn gặp cô, vốn dĩ cô cũng có thể khước từ, nhưng trên thực tế lại ngược lại. Chỉ vì cô mềm lòng thôi, khi một người đã từng cao ngạo như thế, thậm chí khi có người nói với cô bằng giọng điệu mạnh mẽ trưng cầu, cô thật sự chẳng thể nào nhẫn tâm khước từ.

Vậy mà giờ đây, Thư Quân lại không thể không thừa nhận cảm giác ban nãy chỉ là ảo giác mà thôi, có lẽ bản thân nên xem xét lại người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt này.

Hai người tìm thấy một quán cơm ngay bên đường, thời gian đã lâu vậy rồi, toàn bộ những cửa hiệu trên đường cũng đều đã thay đổi không biết bao nhiêu lần nữa, nhưng chủ quán vẫn là người quen thuộc trước đây. Thư Quân liếc qua thực đơn giản dị, tùy tiện chọn vài món. Cô thật sự cũng hơi đói, lúc thu âm tiết mục cần phải duy trì dáng vẻ tràn đầy sinh lực, quả là một việc hao tổn sức lực.

Quán ăn nhỏ nên thức ăn được dọn lên rất nhanh, Bùi Thành Vân cầm chén lên nói: “Cảm ơn em hôm nay đã nhận lời đi ăn”. Xa lạ như vậy, trước đây họ vốn dĩ không cần nói hai từ này.

Trong lòng Thư Quân không thoải mái cho lắm, nhưng vẫn cười nói: “Là em nên cảm ơn anh, vậy mà anh vẫn nhớ sinh nhật của em”. Nụ cười lạnh nhạt nhoeo trên bờ môi cô lúc này khiến Bùi Thành Vân cảm thấy hơi lóa mắt.

Anh dừng một lúc, nói: “Không thể quên được”. Nói xong ngẩng đầu lên, nhanh chóng uống cạn rượu trong cốc. Tiệc ăn không rộng rãi cho lắm, họ ngồi ngay vị trí lối vào cửa, những bàn ăn khác đều bị học sinh chiếm dụng cả. Tay nghề của đầu bếp cũng không tồi, nhưng bữa ăn này cô thật sự không cảm nhận được mùi vị. Cuối cùng lúc thanh toán tiền, Thư Quân chủ động móc ví ra trả, Bùi Thành Vân nhắc khéo mắt liếc cô, trực tiếp đưa tiền trong tay ra.

Anh vẫn như trước kia, gương mặt trầm lặng khiến cả thế giới đều biết anh đang không vui. Ngón tay Thư Quân nắm chặt dưới bàn, nhoeo cười. “Thật ra em nên mời anh mới phải, anh về nước em cũng chưa mời anh dùng cơm.” Những lời lẽ khách sáo ấy cũng chẳng rõ có làm tổn thương đến anh không, Bùi Thành Vân mặt không biến sắc đứng dậy nói: “Ngày tháng còn dài mà”. Thư Quân không trả lời. Anh đứng bên cửa, hỏi: “Có muốn đi dạo quanh đây một lát không?”.

Bên cạnh là trường học cũ, thật ra Thư Quân đã lâu lắm rồi không quay về nơi này. Kể ra thì trong lòng thật sự cũng có chút hoài niệm. Cô hơi do dự chốc lát rồi lắc đầu: “Khi khác đi, em hơi mệt”.

“Được thôi.” Anh cũng không ép cô, rồi đổi đề tài: “Công việc của em rất vất vả phải không?”

“Cũng tạm.” “Sao lại đi trên con đường này chứ? Dù anh là người ngoài giới giải trí nhưng cũng hiểu rõ được cái giới ấy hỗn tạp thế nào!”

“Muốn theo đuổi một cuộc sống tốt đẹp hơn ấy mà.” Cô nhướn chân mày xinh đẹp, mỉm cười, dường như rất thoải mái. “Có thiên phú trời cho mà không tận dụng thì là kẻ ngốc.”

Kỳ thực câu nói này Nicole vẫn thường dùng để răn dạy cô, nhưng lại được cô nói ra với dáng vẻ ngạo mạn và mạnh mẽ. Quả nhiên Bùi Thành Vân nghiêng nghiêng đầu, thần sắc hơi kinh ngạc nhìn cô, nhưng cuối cùng chẳng nói gì nữa.

Xe đậu ngay dưới căn hộ chung cư, trước khi xuống xe Thư Quân khẽ nói tiếng cảm ơn. “Em cứ phải khách sáo thế sao?” Lúc cô kéo nắm cửa, Bùi Thành Vân chậm chậm mở miệng nói. Cô quay đầu lại, ánh đèn trong hoa viên hắt vào mặt, phảng phất như những thước phim ó vàng, bóng sáng chồng chéo lên nhau, khiến biểu cảm ngưng đọng như hư vô.

Cô trầm mặc giây lát rồi nói: “Em cũng không muốn đâu, nhưng chẳng còn cách nào cả”. Nói xong không nhìn anh, cô xoay người mở cửa rồi đi. Anh không đuổi theo. Cô đi một mạch về phía cửa ra vào, phía sau vẫn tĩnh lặng, không có tiếng khởi động xe cũng không nghe thấy tiếng xe chạy. Cô cắn chặt môi không quay đầu lại tiến thẳng đến nhập mật mã ở màn hình bảo an để vào toà nhà.

Liên tục hai lần gặp mặt, ngoài mặt không hoàn toàn hòa hợp. Có lẽ, những thứ đã mất đi đâu có tìm lại cũng chẳng thể được. Dù ký ức có sâu đậm đến đâu đi nữa thì giờ đây mong muốn gần gũi như trước kia đã là chuyện không thể nào. Cô lấy chìa khóa mở cửa bước vào căn phòng tối đen. Gần đây do sự chỉ giáo nghiêm khắc hết lần này đến lần khác của Nicole, Thư Quân rốt cuộc đã bắt đầu chú trọng đến đời tư cá nhân của mình. Cho dù không ở nhà cô cũng kéo rèm cửa chặt kín, cả chút ánh sáng bên ngoài cũng chẳng len vào được.

Cô cảm thấy mệt mỏi, toàn thân mỏi nhừ, cả đèn cũng chưa bật, đi thẳng vào phòng ngủ. Sàn nhà hơi lạnh lạnh, đá văng chiếc giày cao gót, cô bất chợt giật mình.

Trên giường có người!

Cô hét lên, đèn trên giường ngủ khẽ bật lên tiếng bụp. Trong phòng sáng choang. Người đàn ông tuấn tú hai tay để sau gáy, nằm nghiêng người trên giường, không ngẩng ngại hỏi: “Làm em giật mình à?”.

Biết rõ còn hỏi!

Thư Quân vuốt lồng ngực, hơi sau hít vào một hơi sâu, không khỏi trợn mắt nhìn: “Sao anh lại đến?”.

“Anh còn chưa hỏi em đấy.” Châu Tử Hoàn lướt nhìn cô hơi hột. “Em đi đâu vậy? Anh đợi ở đây sắp ngủ say rồi. Còn nữa, hoa anh tặng đâu rồi?”

“Để trên xe công ty quên không cầm về.” Thư Quân đáp trả. “Xem ra em đã đoán ra là anh tặng.”

“Ngoài anh ra, chẳng còn ai làm chuyện này cả.” “Sắc mặt em trông không được khỏe.” “Em chỉ mệt thôi.”

“Anh cũng chẳng nói vì lý do khác mà.” Anh ngừng một lát, neho mắt, cười như không cười nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như nhìn thấu mọi thứ. Thư Quân cảm thấy không thoải mái, dù sao nói dối chẳng phải là điểm mạnh của cô.

Cô nói: “Em phải đi tắm. Còn anh?”.

“Ồ? Đây là lời mời ư?” Châu Tử Hoành mỉm cười. “Em rất ít khi chủ động nhiệt tình thế này!”

Cô ngừng lại lấy chiếc áo ngủ, bấu môi, lộ ra biểu cảm coi thường lại tức giận. “Ý em hỏi, khi nào anh về? Đầu óc toàn là tư tưởng tình dục!”

“Ai nói anh về?” Vị khách không mời mà đến xâm phạm tư gia bất hợp pháp đang chiếm dụng chiếc giường rộng lớn duy nhất trong gian phòng tỉnh bơ tuyên bố: “Tối nay anh ngủ ở đây!”.

Trên thực tế, Thư Quân nghĩ không ra vì sao lúc đầu lại đưa chìa khóa sơ cua cho Châu Tử Hoành. Có lẽ vốn chỉ là vì đề phòng do cô thường vứt chìa khóa lung tung, lo rằng một ngày nào đó không vào được nhà. Còn bây giờ thì chùm chìa khóa đó lại trở thành công cụ dẫn sói vào nhà.

Sáng sớm hôm sau, chuông điện thoại hết lần này đến lần khác phá rối giấc ngủ. Thư Quân trở mình, mơ màng màng nhìn đồng hồ, chỉ mới sáu giờ rưỡi. Cơ hồ trời còn chưa sáng thế nhưng người bên cạnh đã dậy rồi, sau khi nhận cuộc điện thoại ngắn gọn thì nói với cô: “Anh đi trước đây”

“Anh đi đâu vậy?”

“Công ty.” Châu Tử Hoành mặc xong quần áo lại nói: “Buổi sáng có một bản hợp đồng phải ký, em ngủ tiếp đi”.

Anh không nói với cô, hoạt động sáp nhập mấy tháng gần đây rất cuộc đã đi vào hồi kết. Hôm nay tất cả mọi thứ đều đã được giải quyết, tối qua anh tìm đến cô chỉ vì muốn ngủ một giấc ngủ yên bình. Kỳ thực Châu Tử Hoành vốn mắc bệnh suy nhược thần kinh, nhưng gần đây anh phát hiện ra chỉ cần ôm lấy cô thì áp lực lớn đến đâu cũng đều có thể hóa thành vô hình, đêm tối dài đằng đẵng cũng trôi qua nhanh chóng.

Anh mau chóng thu dọn đầu vào đây, trước khi đi không quên quay lại véo vào mặt cô, dặn dò: “Lần sau em mua dao cạo râu để ở trong nhà, phòng khi cần dùng”.

Thư Quân thật ra không nghe thấy rõ, cô còn chưa mở mắt nữa, chỉ tùy tiện hàm hồ đáp lại một tiếng. “Ngoan lắm.” Châu Tử Hoành lúc này mới hài lòng đứng dậy rời đi.

Buổi trưa ăn cơm tại công ty, Tiểu Kiều chỉ vào tin tức tài chính trên tivi nói: “Xem kìa, là ông chủ G&N đấy!”.

Thư Quân lơ đãng ngẩng đầu lên, bất chợt trông thấy gương mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình. Động tác ăn cơm của cô vẫn không dừng lại, chỉ nói đơn giản tiếng “Ồ”, rồi hỏi Tiểu Kiều: “Thì sao nào?”.

Tiểu Kiều ngẩng đầu, phấn khởi hai mắt sáng lên: “Anh ấy là nhân vật làm mưa làm gió trong hai năm nay gần đây đây! Vừa đẹp trai vừa có năng lực, quan trọng là anh ấy vẫn còn độc thân. Người đàn ông như vậy biết tìm ở đâu chứ!”.

“Đúng thế.” Thư Quân đặt đũa xuống, trong ánh mắt đột nhiên ánh lên thứ gì đó rất nghiêm túc. Cô dẫn đi, hỏi: “Em không cảm thấy người đàn ông như vậy có chút gì đó xa rời thế giới hiện thực sao?”.

Tiểu Kiều không hiểu, nói: “Ý chị nói thế giới hiện thực là gì thế? Anh ấy tồn tại thật sự mà!”.

“Thế giới của chúng ta là thế giới của những người bình thường.” Thư Quân nhả nài giải thích. Tiểu Kiều trừng mắt nhìn màn hình suy nghĩ, gật đầu ra ý tán thành: “Ồ, nói như vậy thì, người đàn ông này trong cuộc sống thực tế thực sự không hay gặp”.

“Vì thế, ở bên người này sẽ không thể có cảm giác an toàn.”

“Ai bảo anh ta xuất sắc quá làm gì!” Ánh nhìn của Tiểu Kiều vẫn dán chặt vào dáng hình bảnh trai tuyệt vời ấy, giọng đầy mơ mộng: “Đàn ông quá xuất sắc thường khiến người ta cảm thấy không nắm bắt được”.

Thư Quân bị mắc nghẹn, không tìm được cảm dũa lên gõ vào đầu thức tỉnh cô gái mê muội si tình: “Chị nói không có cảm giác an toàn không liên quan gì đến xuất sắc cả.”

Cô thở dài. “Ồ? Vậy thì có liên quan đến cái gì nào?”

“Liên quan đến...” Thư Quân đột nhiên nói không nên lời.

Chính vì sự xuất hiện của Châu Tử Hoàn trên truyền hình khiến cô nhất thời không kịp phòng bị, đã để lộ tình cảm cá nhân theo bản năng. Cô đánh giá anh theo cảm xúc chủ quan, mãi đến khi lời nói thốt ra khỏi miệng cô mới phát giác ra đó là suy nghĩ thật sự chôn sâu tự đáy lòng mình bấy lâu nay. Trên người Châu Tử Hoàn, cô tìm không ra cái gọi là cảm giác an toàn. Đúng như Tiểu Kiều nói, dường như là một cơn gió, cầm không chắc nắm không chặt, cho dù là đêm đêm ôm lấy anh ngủ nhưng cô vẫn không nghĩ mình thật sự có được anh.

Tuy nhiên, việc này có liên quan đến xuất sắc hay không, cô chưa từng bị điều kiện bên ngoài ưu việt của anh làm khiếp sợ, dù là dưới khí chất mạnh mẽ ấy cô cũng chẳng thấy áp lực hoặc tự ti. Cái khiến cô bất an, chính là tính cách của Châu Tử Hoàn. Bất luận khi anh cao ngạo, mạnh mẽ hay giỡn cợt bất cần đời, tất thấy đều chỉ là lớp mặt nạ, che giấu tính cách thật bên trong vô cùng chắc chắn.

Anh có một đôi mắt thường ánh lên nụ cười, thế nhưng đôi mắt ấy quá đen và sâu thẳm, cho dù là đang mỉm cười cô cũng rất hiếm khi cảm nhận được đó là nụ cười thật lòng. Anh khiến người khác không thể nào đoán được, nhìn thấu được, tiếp xúc với nhau đã lâu, cô dường như chưa từng thấy anh đối với ai thật lòng cả. Đường nhiên là với cô cũng chẳng phải.

Thế nhưng vài tuần sau đó, Tiểu Kiều nghe theo sự sắp đặt của gia đình đi xem mắt. Kết quả lại nhận được sự đả kích lớn, lại càng phiền não hơn nữa là cô liên tục nhắc đến Châu Tử Hoàn. Quả là sùng bái một người đã được phát huy đến mức cao độ. Thư Quân không chịu được kiểu nói lải nhải này, mỗi lần nghe thấy cái tên đó là không khỏi suy nghĩ đến những việc làm vừa thân mật lại vừa bí mật mà hai người đã cùng nhau làm vào buổi tối. Nhưng ngoài mặt lại phải vờ ra vẻ không quan tâm gì.

Cảm giác này thật sự hơi kỳ lạ. Đã có vài lần, cô không khỏi ngăn chặn Tiểu Kiều, cố tình làm ra vẻ mặt cảnh cáo: “Thời gian làm việc không được phép nói chuyện riêng tư”. Sau đó còn nhắc nhở đầy hảo tâm: “Em có thể đổi sang một nam ngôi sao YY gì đó không? Ví dụ như Kim Thành Vũ nè. Hoặc là thú vị hơn chút như Lương Triều Vỹ”. Kết quả Tiểu Kiều lắc đầu quầy quậy, “Xin thứ lỗi, chị Thư, gần đây em chỉ có hứng thú với anh chàng độc thân họ Châu thôi. Vả lại, nam ngôi sao chẳng phải càng không hiện thực hơn ư? Như chị nói đó, cũng quá xa rời cuộc sống hiện thực của chúng ta...”.

Thư Quân gần như bị tắc nghẹn không nói nên lời. Gần đây cô cũng bận rộn thu album đầu tay rồi lại một ca khúc mới phát hành. Người viết lời cho ca khúc vẫn là đối tác cũ do hiểu rõ cá tính của cô, thêm vào đó công ty đặc biệt chiều chuộng, ca khúc mới vừa được tung ra đã thật sự cho thấy tình hình phát triển nhanh chóng đến không ngờ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ca khúc đã một bước tiến thẳng lên xếp vị trí thứ ba trong các bảng xếp hạng âm nhạc.

Truyền thông bắt đầu dùng cụm từ “tung hoành ngang dọc” để miêu tả cô, cả chất giọng của cô cũng nhận được nhiều lời ca ngợi của giới DJ. Thậm chí có người còn đề cập đến một vị thiên hậu kiêm nữ ca sĩ đã qua đời, và liệt cô vào một trong số người kế nghiệp người ấy.

Tóm lại, chỉ trong một đêm, cô như một bảo vật đột ngột được vén lên sau bức màn che kín, xuất hiện trước đám đông với một tư thái tuyệt vời hấp dẫn. Nhờ chất giọng đặc biệt của bản thân cùng một chút may mắn không thể phủ nhận, kèm theo là chính sách tuyên truyền của công ty, cô bắt đầu nhanh chóng nổi tiếng. Thành tích như vậy ngay cả Thư Quân cũng chẳng ngờ đến. Quản lý cấp cao của công ty ngày càng có cái nhìn khác về cô, vì lẽ đó mà đặc biệt tổ chức một buổi tiệc cho cô. Gần như trong đêm đó, Thư Quân được nếm trải mùi vị của sự “sủng ái”. Việc này so với tình trạng lúc mới vào công ty quả là một trời một vực.

Tiếp sau đó là hàng loạt những phản ứng dây chuyền. Về phía công ty hiển nhiên muốn rằng thừa thời cơ “đánh nhanh rút gọn”. Chính vì thế mà công tác ghi âm album đều phải lên kế hoạch thảo luận từ trước, và cơ hội Thư Quân tham gia các buổi tiệc âm nhạc cũng nhiều lên rõ rệt. Gần đây đi lại ở chốn công cộng, cô còn đụng mặt các fan hâm mộ xin chữ ký nữa.

Mạc Mạc hỏi thăm trong điện thoại: “Hiện giờ cảm giác thế nào?”.

“Chẳng làm sao cả.”

“Ây ây ây, sao cậu có thể nói như thế?”

Mạc Mạc nói: “Cậu biết không, công ty tớ có mấy cô gái gần đây đều lấy bài hát của cậu làm nhạc chuông đấy”. “Không phải chứ!”

Thư Quân nghe xong không khỏi khẽ chau mày. “Nói thật, nghe cậu nói thế tớ cảm thấy hơi kỳ lạ.”

“Quen là ổn cả thôi.” Thế nhưng, thật sự có thể quen được không? Thư Quân ngắt điện thoại, lơ đãng đẩy chiếc xe mua đồ đi vài bước, suýt nữa thì đâm sầm vào mép kệ treo hàng siêu thị, lúc này cô mới hoàn hồn. Cô cũng chẳng rõ mình bị làm sao nữa, đối với những người xung quanh thì đó là con đường sự nghiệp may mắn không gì bằng. Còn cô lại chẳng có chút hứng khởi gì để bàn luận cả.

Gần đây, trong phòng thu âm cô thường xuyên mất tập trung. Tất cả các ca khúc của cô đều do những nhạc sĩ tiếng tăm hiện nay sáng tác. Tiểu Kiều nghe thấy cô hát không ngừng khen ngợi. Thực ra cô đã từng nghe qua những ca khúc còn hay hơn nữa, đan xen trong album của các ca sĩ nổi tiếng, từng bài đều là những tuyệt phẩm hiếm thấy mà lúc đó cô chẳng hề nghĩ rằng mình cũng sẽ có ngày bước chân vào ngành này.

Khi tất cả mọi người đang trầm trồ tài hoa của ai đó thì cô chỉ nghĩ đến một người.

Anh Thư Thiên.

Cô nghĩ, anh mới chính là người có tài năng xuất chúng thật sự.

Đã từng là thế.

Tiểu Kiều đứng chờ ở quầy thu ngân khá lâu, cuối cùng cũng đợi được bóng hình quen thuộc đẩy chiếc xe ra thanh toán. Cô ngẩng nhìn hồi lâu không kiềm được mở miệng hỏi: “Chị Thư, sắc mặt chị không được tốt lắm. Có phải có chuyện gì không?”.

“VẬY sao?” Thư Quân xoa xoa má, mỉm cười nói: “Có thể có chuyện gì được chứ!”.

Mãi đến choạng vạng tối, hai người vốn hẹn quay về căn hộ của Thư Quân, Tiểu Kiều sẽ xuống bếp làm cơm tối. Kết quả chưa đi ra khỏi cửa siêu thị điện thoại di động của Thư Quân liền reo lên.

Châu Tử Hoàn nói: “Anh đang ở dưới tầng hầm giữ xe, giờ em qua đi”.

Thư Quân sững người, kinh ngạc nói: “Sao anh biết em ở đâu?”.

Đầu dây bên kia, Châu Tử Hoàn dường như mỉm cười. “Chuyện anh biết còn nhiều lắm.”

Thư Quân hết cách, cũng chẳng thể để Tiểu Kiều trông thấy anh, đành tạm thời nghĩ ra một cái cớ chia tay với Tiểu Kiều ngay cổng siêu thị. Không gian gửi xe dưới tầng hầm chật cứng, trong tuyến ánh sáng không mấy sáng sủa lắm cô nhanh chóng theo chỉ dẫn trong điện thoại tìm thấy xe Châu Tử Hoàn.

“Mua nhiều thức ăn thế, định tự mình nấu cơm ư?” Người đàn ông thân hình dong dỏng cao đang đứng tựa nửa người bên xe hút thuốc, gương mặt điển trai chìm trong bóng tối, đáy mắt ánh lên một tia nhìn hững hờ.

“Vốn định là thế, nhưng bị anh phá tan kế hoạch.” Khoang sau xe im lặng mở ra, Thư Quân đặt giỏ xách vào đó, lên xe không quên hoài nghi nói: “Anh không phải là đang theo dõi em đó chứ?”

“Em?” Châu Tử Hoàn khẽ nhướn nhướn mày, nhắc khéo mắt liếc cô trong tiếng khởi động xe mạnh mẽ, dường như nghe một câu chuyện cười, anh nhắc khéo môi lên: “Tuy là gần đây em bắt đầu nổi tiếng, nhưng cũng chưa nổi đến mức đó. Em nói xem?”.

Thư Quân nhìn không chớp mắt vào chiếc xe phía trước, miễn ý kiến. Hóa ra là nói đùa. Cô đương nhiên không nghĩ rằng anh sẽ làm những chuyện này. Cả cuộc đời này dù là bất kỳ người nào cũng tuyệt đối không có khả năng.

“VẬY thì sao lại trùng hợp thế?” Cô hỏi.

“Anh lái xe ngang qua, vừa kịp trông thấy em đi vào siêu thị.”

“Sau đó thì anh cứ thể đứng ngoài mà đợi?” Lúc này cô không khỏi giương mắt nhìn, gương mặt lộ vẻ đáng ngờ. “Châu tiên sinh, ngài có phải là quá rảnh rồi không?”

” “Ý em nói là hôm nay hả? Thật sự cũng tương đối rảnh rồi.” Châu Tử Hoành trịnh trọng đáp trả. Lúc trò chuyện, xe đã mau chóng rời khỏi bãi đỗ xe, Châu Tử Hoành trực tiếp lái xe đến dưới căn hộ Thư Quân ở.

Sau khi vào phòng, đối mặt với hàng loạt túi mua hàng lớn nhỏ, hai người im lặng một lúc, Thư Quân cuối cùng cũng hiểu được biểu cảm trên gương mặt Châu Tử Hoành, không khỏi lắc đầu quầy quậy: “Lẽ nào anh đang đợi em xuống bếp nấu cơm tối?”

“Chứ không thì em mua đồ về làm gì?” Thư Quân mặt mày đau khổ nói: “Vì sự xuất hiện của anh, đầu bếp đã bị em đuổi đi rồi!”

“Không sao.” Châu Tử Hoành dường như hoàn toàn không để tâm: “Anh có thể đợi, em cứ từ từ làm”. Anh bắt đầu ngồi xuống sofa lật tạp chí, thản nhiên không coi ai ra gì, dáng vẻ như thể quay về chính căn nhà của mình vậy. Trong túi xách đầy ắp những thức ăn, vốn dĩ Tiểu Kiều là người tề gia nội trợ lẽ ra phải ở đây trở tề chứ. Một giờ đồng hồ trước đó, Thư Quân còn tưởng rằng có thể thoải mái tận hưởng bữa cơm tối, nào ngờ hiện giờ tình thế đảo lộn, đối mặt với những thức ăn này cô thật sự bó tay toàn tập.

Cô đứng bên cửa ngáy người ra một lúc, cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của người nhân nhả trong phòng. “Em còn đứng đó suy nghĩ gì thế?” Châu Tử Hoành nhìn cô, dường như cảm thấy kỳ lạ. Cô ngưng một lát, cuối cùng mặt không biểu cảm đáp trả: “Em không biết nấu ăn”.

Trông thấy đối phương tiếp tục nhướng mày cô dứt khoát bổ sung từng câu từng chữ: “Về nghệ thuật nấu ăn, em hoàn toàn mù tịt”. Cũng chẳng rõ Châu Tử Hoành suy nghĩ gì..., chỉ thấy anh chuyển từ kinh ngạc sang nghi ngờ đến cuối cùng là trầm mặc.

Thư Quân từ đầu đến cuối nhìn anh chẳng nói lời nào. Chuyên ngành thì phải có chuyên môn, cô trước nay chẳng cảm thấy có gì là mất mặt cả. Tuy vậy chẳng rõ vì sao trong mười mấy giây Châu Tử Hoành trầm mặc, cô đột nhiên cảm thấy bối rối. Cuối cùng vẫn là Châu Tử Hoành mở miệng trước: “Anh không tin có người không biết nấu ăn, chỉ có ngon hay dở thôi”.

Anh vốn dĩ không tin cô, gương mặt anh đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh. Cúi mắt xuống tiếp tục xem tạp chí hết như bộ dạng tiến vào cửa lúc nãy, miệng căn dặn một cách bình thản: “Anh chỉ cần nấu chín thức ăn là được, còn về chuyện khẩu vị hôm nay anh sẽ cố gắng không kén chọn”.

Cá tươi, thịt sống, trứng gà, cà chua, rau muống... Nửa giờ đồng hồ sau, cảnh tượng trong nhà bếp giống như vừa có cơn bão thổi qua căn quét, cuối cùng cũng khiến Châu Tử Hoành nhận ra được sự thật. “Em thật sự hoàn toàn không biết ư?”

“... Đúng vậy!”. Thư Quân nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả, trong làn khói dầu mỡ tay chân cô bối rối trở mặt miếng trứng gà chiên đen vàng bằng cái sạn. Cô thật sự không có thiên phú ở phương diện này, ngay cả thời gian căn bản và lượng lửa cũng không biết. Cuối cùng tắt bếp, cô hơi tiu nghỉu vớt chiếc sạn xuống, bĩu môi, “Hày, nhìn thấy chưa?”, sắc mặt ử rử, dáng vẻ hậu đậu như vợ thằng đậu.

Châu Tử Hoành tỉnh bơ nhìn một đồng vật thể thảm hại trong nồi, ngừng một lát mới đánh giá: “Em là một trong số phụ nữ ngoại tộc”. Trước đây, anh cứ ngỡ tài nấu bếp là năng lực bẩm sinh của phụ nữ, tình huống tệ nhất cũng chỉ là thiếu kinh nghiệm mà thôi. Nào ngờ lại còn có thể có một Thư Quân như thế này! Gương mặt cô lúc này lem luốc, tức giận phần uất, so với hình tượng thường ngày khác nhau một trời một vực. Châu Tử Hoành chưa từng nghĩ rằng có người tự khiến bản thân mình trở nên xấu hổ như vậy trong nhà bếp.

Anh nhẫn nhịn hồi lâu, cuối cùng nơi khóe mắt xuất ra nụ cười dường như chẳng thể dứt ra được. Anh kéo cô quay ra phòng khách, ung dung chậm rãi nói: “Nấu ăn đến mức khiến mình thẹn quá hóa giận luôn, e là chỉ có em là người đầu tiên”.

“Đều là do anh ép cả.” Thư Quân vẫn sa sầm mặt. Cô trừng mắt nhìn anh, hận đến mức muốn san bằng nụ cười đáng ghét nơi khóe mắt đó. Anh vẫn chẳng hề hấn gì, “Cứ cho là vậy đi. Anh mời em đi ăn cơm. Thế nào?”.

Cô vốn vẫn còn muốn cương thêm chút nữa, nhưng rốt cuộc vẫn chịu thỏa hiệp cho dạ dày trống không, chỉ lên mặt tuyên bố: “Em phải đi tắm trước đã!”.

“Có cần anh giúp không?” “Không cần.” Cô nhấn mạnh từng từ, đẩy kẻ đại lưu manh chẳng tử tế gì ra, mau chóng chuồn vào nhà tắm.

Nào ngờ vài ngày sau, buổi sáng hôm đó khi cô đến công ty tham dự báo cáo thường kỳ thì Nicole ném cho cô một tờ báo. Tin tức toàn kỳ giải trí, Thư Quân chẳng thể ngờ được mình lại chiếm ở vị trí quý giá nhất. Trên đó là bức hình cô và Châu Tử Hoàn, dù là mơ hồ nhưng là chụp ở chế độ phong cảnh, cả động tác và toàn cảnh quả thực như một bức ảnh biết nói, dòng chữ minh họa bên cạnh chỉ là dư thừa. “Việc này là thế nào?”. Nicole mặt không biểu cảm hỏi: “Em quen biết Châu Tử Hoàn à?”.

Thư Quân đặt tờ báo xuống, ngăn người ra: “Chị cũng quen Châu Tử Hoàn sao?”. Đây hiển nhiên là câu hỏi không thông minh, chỉ ít trong lúc này cô nên trả lời Nicole trước mới đúng.

Quả nhiên, Nicole không để tâm đến cô, chỉ tiếp tục tra vấn: “Em và anh ta có quan hệ gì? Người tình ư?”. Thư Quân lại đưa mắt nhìn tờ báo, cũng may lúc cùng nhau ra ngoài cô vẫn luôn chú ý, hai người trong hình chẳng có bất kỳ cử động nào thân mật chẳng qua chỉ là cùng nhau bước ra từ một quán thức ăn nướng nổi tiếng nào đó. Sau đó thì tin tức đăng tin: “Xe hơi hạng sang”.

Cô đắn đo một hồi, thái độ thương lượng, nói: “Em có thể không trả lời không? Đây là chuyện đời tư của em”. Nicole ngồi vào chiếc ghế xoay nhìn cô, ánh mắt dường như không có chút cảm xúc.

“Thật ra chị chẳng có hứng thú với đời tư của em, nhưng là một người bầu dục dốt em, chị nhất định phải có lời giải thích trước công ty. Còn em, cũng phải có nghĩa vụ phối hợp hoàn thành công việc này.” Cô ngừng một lát, giọng điệu cứng cỏi vẫn chưa dịu lại, “Em phải báo cáo một cách thành thật sự việc. Có như vậy, chị mới biết làm thế nào ứng phó những sự việc sẽ xảy ra sau này”.

“Ồ!” Thư Quân khẽ cúi đầu “Nói đi, em và anh ta có mối quan hệ gì?”

“Bạn bè bình thường.” “Chỉ đơn giản như vậy à?”

“Ồ. Chị không tin thì em cũng hết cách.” Thư Quân ngoan ngoãn cúi đầu nói. Nicole trầm mặc hồi lâu, ngón tay theo thói quen gõ gõ lên mặt bàn. “Được rồi, sau này em phải chú ý hơn nữa, công ty không muốn em dính vào scandan bây giờ.”

“Em biết rồi.” Trước khi Thư Quân rời khỏi bàn làm việc, Nicole lại bồi thêm một câu nữa: “Em vẫn là người mới, đang trong thời kỳ phát triển sự nghiệp, chúng tôi đang tạo dựng cho em một hình tượng tươi mới tràn đầy sức sống. Lúc này mà lôi kéo quan hệ với đại gia tộc phú chắt chắt sẽ ảnh hưởng đến tương lai sau này của em. Em liệu mà làm nhé!”.

Câu trả lời của Thư Quân vẫn là: “Em biết rồi”. Chân mày sụp xuống lộ vẻ ngoan ngoãn che đầy đầy mắt cực giỏi, bởi lẽ, nói dối sẽ sản sinh ra cảm xúc ăn năn. Từ trước đến nay, cô luôn không mong muốn mối quan hệ của mình và Châu Tử Hoàn bị người thứ ba biết được, ngay cả Mạc Mạc đứa bạn sống chết có nhau cũng chẳng hề hay biết gì.

Thế mà chẳng thể ngờ được, tình hình hôm nay lại càng khoa trương múa chiêng hơn so với dự liệu của cô nữa, quả là có vẻ muốn công bố cho thiên hạ biết. Vì thế mà trong lòng Thư Quân vô cùng cảnh giác, những lúc gặp mặt Châu Tử Hoàn cô càng cẩn thận, cảnh giác hơn trước đây.

Còn Châu Tử Hoàn chẳng lấy làm lạ gì về hành vi lén la lén lút này của cô. “Em rất thích chơi trò diễn viên đúng không?” Anh hỏi. Thư Quân không hiểu. “Mỗi lần đều lén la lén lút, một lần hai lần còn có chút thú vị, nhưng mà nhiều lần quá rồi.” Anh lạnh lùng nhìn cô. “Xin lỗi, vô vị như thế, anh không có hứng thú tiếp tục chơi cùng với em.”

Cô ngăn người, lúc này mới suy nghĩ làm sao phản bác lại: “Chứ không thì làm thế nào? Cứ để bọn họ chộp được, sau đó để cho tất cả mọi người biết em là người tình của anh sao?”.

“Hình như em rất thích từ này. Có thể nói là bạn gái cho dễ nghe hơn chút không?” Châu Tử Hoàn lúc nói chuyện đã di chuyển ánh nhìn, tin tức tài chính trên tivi dường như đang thu hút sự chú ý của anh.

Lúc này Thư Quân im bất, cô dường như không kịp phản ứng lại. Gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc khác thường, mãi sau mới hồi phục trở lại, quay lại lật xoành xoạch cuốn tạp chí thời trang vô vị, giọng bình thản nói: “Tùy tiện xưng hô thế nào cũng được, chẳng phải giống nhau cả sao”.

Ngưng một lát, không thấy Châu Tử Hoàn lên tiếng, cô xem cuốn tạp chí rồi bồi thêm một câu: “Dù sao thì cũng không thể để người khác biết được”. Giọng cô hơi cứng cỏi, cả bản thân cô cũng cảm nhận được điều đó. Đối phương vẫn không đáp trả. Không khí trong phòng khách dường như đột nhiên trở nên trầm lắng, cho dù giọng nói lưu loát kiên định của người dẫn chương trình thời sự cũng chẳng có tác dụng làm dịu lại.

Kinh tế toàn cầu suy thoái, tình trạng bế tắc, suy sụp cũng giống như tình cảnh của họ lúc này.

Mưa cả ngày, đến lúc này mưa đã nhỏ hạt dần, những hạt mưa hắt vào cửa kính tạo nên âm thanh giòn tan. Thư Quân lật qua một lần cuốn tạp chí, phát hiện ra mình thật sự không có hứng thú với nội dung bên trong. Cuốn tạp chí là do Tiểu Kiều mua về, cô gái này lương bổng thì chẳng cao, mỗi tháng chi tiêu cố định về mặt này lại chẳng ít.

Cuối cùng cô cử động một chút với chiếc cổ mỗi nhừ, đặt cuốn tạp chí xuống ngang đầu nói: “Em đi ngủ trước đây!”. Lúc đứng lên, quan sát Châu Tử Hoàn bằng ánh nhìn còn sót lại, anh ngồi sau vẫn tỉnh bơ không nói gì, chỉ lộ ra nụ cười có mà như không nơi khóe môi. Cô nghi ngờ tất luôn ti vi, đúng lúc chiếu mục quảng cáo xen giữa chương trình thời sự. Cô nghĩ không thông, tiết mục quảng cáo bình thường có gì mà đáng để anh cười nhạo chứ?

Tối đó Thư Quân ngủ hơi bị lạnh.

Thật ra, gian phòng vẫn ở nhiệt độ cố định, nhưng nửa đêm, lúc cô tỉnh giấc cảm nhận được luồng hơi lạnh xâm nhập trên lưng. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu cũng vẫn không hiểu được sự việc xảy ra từ đâu. Mãi đến khi xoay người lại mới phát hiện ra Châu Tử Hoàn quay lưng lại với cô, hai người mỗi người chiếm một góc rộng lớn của chiếc giường, ở giữa là một khoảng cách rộng.

Lúc này cô vẫn còn hơi mơ màng, trong gian phòng tối đen cô giơ tay mò mẫm loạn xạ, làm vậy một hồi mới sờ soạng thấy cánh tay ấm áp ấy. Cô khẽ dùng sức, đối phương chẳng những không cử động mà còn vùng ra khỏi cô theo bản năng. Lúc này thì Thư Quân đã tỉnh táo hơn, cô ngừng trong giây lát liền dứt khoát nhắc người sang áp sát vào thân hình dong cao, rắn chắc ấy. Gương mặt cô áp sát vào lưng của anh, khoảng cách ở giữa không còn nữa, quả nhiên cảm thấy ấm áp hơn một chút. Thế nhưng, khi cô nhắm mắt lại thì lại phát hiện ra dường như vẫn còn chỗ nào đó không thỏa đáng đến mức khiến cơn buồn ngủ tràn trọc của mình dần dần biến mất.

Cô giơ tay lay lay người đàn ông trước mặt. Đối phương chẳng có động tĩnh gì, hơi thở vẫn đều đều. Cô lay mạnh anh lần nữa. Vẫn chẳng có động tĩnh. Cuối cùng cô chớp chớp mắt trong bóng tối, lặng lẽ bò sang từ bên eo của anh, nằm nghiêng sang một góc giường. Giờ thì cô tựa người vào lòng anh, một vị trí vô cùng thoải mái. Như vậy thật tuyệt, thế này mới chính xác. Thư Quân an lòng nằm xuống, túm chặt lấy cánh tay ấm áp ấy, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Mãi đến sáng hôm sau thức dậy, Thư Quân quên khuấy đi mất việc lúc nửa đêm còn Châu Tử Hoàn cũng không hoài nghi gì về việc thay đổi vị trí nằm ngủ của hai người. Mọi thứ vẫn bình thường. Chỉ là, Thư Quân nhanh chóng phát hiện ra, bữa sáng rõ ràng chỉ một mình cô tự biên tự diễn. Bất luận cô nói điều gì thì Châu Tử Hoàn cũng chỉ đáp trả ngắn gọn, đa phần là từ đơn được phát ra từ cổ họng gợi cảm mang chút âm hưởng thấp trầm của buổi ban mai.

Cảm nhận được sự lạnh lùng của đối phương, cô dần cảm thấy nhàm chán, vì thế mà im lặng, lặng lẽ quan sát quanh bàn ăn. Thật ra, những lúc Châu Tử Hoàn trầm mặc có hơi đáng sợ, mang theo cả sự lạnh lùng khô khan mà cô đã quen thuộc. Cô không ứng phó kịp tình huống này. Cô và anh ở bên nhau, phần lớn đều là thêu hoa trên gấm, lần tìm thú vui lạc thú, cho dù đôi lúc tính khí nhỏ mọn, anh cũng không chấp nhặt cô. Thế nên thi thoảng xuất hiện những bế tắc thế này khiến cô cảm thấy tay chân bối rối.

Bữa ăn sáng đó vô cùng khó hiểu. Lúc ra khỏi cửa, Thư Quân cũng chẳng rõ mục đích và tâm tình thế nào mà chủ động đề nghị: “Anh đưa em đi được không?”.

Đây rõ ràng là việc thường ngày cô cố gắng né tránh, vì thế sau khi hỏi xong, cô có phần kinh ngạc. Châu Tử Hoành ngồi vào xe, bình tĩnh nhìn cô xuyên qua cửa sổ xe: “Bị người khác trông thấy thật không tốt chút nào”.

Anh khởi động máy trong nháy mắt, nghênh ngang bỏ đi. Buổi sáng sớm rét đậm, không khí lạnh thấu xương lạ thường. Thư Quân đứng ngẩn ra trước khu biệt thự cao cấp tĩnh lặng, miệng phà ra làn khói trắng, sống mũi lúc này đây lạnh đến mức ửng đỏ. “... Đồ nhỏ mọn, chẳng ga lăng gì!” Cô thấy mắt mặt quá, không khỏi nguyên rủa theo bóng chiếc xe đã mất dạng từ lâu.

7. Chương 07

CHE ĐẬY CHÂN TUỞNG

Chẳng rõ đây được xem là từ bỏ hay chu toàn, anh chỉ cảm thấy may mắn, may mà tất cả vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Trần Mẫn Chi gần đây đang ở ngay giữa vòng xoáy cơn bão áp thấp nhiệt đới, vì thế mà cô luôn tự nhắc nhở bản thân hành sự, nói chuyện đều phải cẩn trọng. Là một trợ lý cấp cao nhưng lại không đoán được vì sao tâm trạng của sếp tồi tệ liên tục trong mấy ngày vừa qua, điều này khiến cô không khỏi có cảm giác thất bại.

Cô từng tự cho rằng mình hiểu Châu Tử Hoành, thế nhưng năm này qua năm khác cô lại phát hiện ra mình hiểu anh dường như ngày càng ít đi. Đây là hiện tượng kỳ lạ hoàn toàn không hợp lý cũng chẳng thể nào lý giải được.

Vì thế, lúc này đây, cô rầu rĩ suy nghĩ, có nên vào nhắc nhở sếp đừng quên tham dự buổi tiệc tối nay không? Hành vi này có hơi mạo hiểm bởi đối tượng được mời chính là quan viên chức trách phản cảm nhất của sếp.

Lúc này, trợ lý thứ hai của tổng giám đốc bước vào. Tuy đều là trợ lý nhưng công việc của hai người đều được phân rõ, cũng không ngồi cùng văn phòng.

Phí Uy vẫn mang bộ dạng quần âu giấy da, dáng vẻ trịnh trọng, quả là vạn năm không đổi, khẽ gật đầu chào hỏi cô: “Trợ lý Trần”, giọng đơn điệu cẩn trọng.

Thật ra Trần Mẫn Chi tự đáy lòng đã bài xích loại người này, giọng điệu người đàn ông này đã bị loại ra khỏi danh sách lựa chọn đối tượng của cô. Cô biết rằng anh ta không phục, luôn âm ức vì dưới quyền phụ nữ, ở góc độ nào đó, phần nào đã tổn hại đến sự tôn nghiêm nam tính của chính anh ta.

Có hơi buồn cười, cô vẫn thường nghĩ như vậy.

Cô nhướn mày cười vừa dịu dàng vừa “công thức hóa”, cô hỏi: “Có chứng từ cần ký à?”.

“Đúng vậy, có tài liệu cần Châu tổng xem qua và ký tên.” Phí Uy nói.

“Châu Tổng đang ở trong đó.” Cô hướng ánh nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt. “Cậu mau vào đi, chứ không một lát ông ấy lại phải ra ngoài rồi.” Nói câu nói này, Trần Mẫn Chi thừa nhận bản thân cô chẳng mấy tốt đẹp gì, trong lòng thậm chí còn hả hê vì có người thay cô đỡ đạn. Cô nghĩ, Châu Tử Hoành tính khí mấy ngày nay chẳng ra sao cả, vui buồn thất thường. Có lẽ, nên để Phí Uy vào trình thám trước cũng tốt.

Quả nhiên không sai, vài phút phút sau, vị đồng nghiệp của cô bước ra từ phòng tổng giám đốc. Tuy dáng vẻ vẫn hiên ngang thẳng tiến nhưng thần sắc rõ ràng hơi trầm buồn, thậm chí quên cả chào hỏi cô, bỏ đi thẳng.

Xem ra bị ăn mắng rồi! Trần Mẫn Chi hả hê trước sự đau khổ của anh ta, lúc này cô mới thu dọn đồ đạc đứng dậy, khéo léo nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc Châu Tử Hoành.

Đó là một nhà hàng lớn nổi tiếng, giá cả đắt đỏ cùng những món ăn độc đáo là những nét đặc sắc nơi đây.

Là vị khách quen, Bạch Hân Vy đang ngồi trong sảnh bao mà cô vẫn thường ngồi, thưởng thức tách trà sau bữa ăn.

Gương mặt lộ ra nụ cười mỉm, cô nói: “Hôm nay Châu Tổng hẹn tôi thật sự chỉ đơn giản là cùng dùng cơm thôi sao?”.

Châu Tử Hoàn ngồi đối diện với cô, tay cầm tách trà thủy tinh.

“Quả thật chỉ đơn giản là vậy.” Anh nói: “Cảm ơn cô đã gắng gồng chút thời gian đến thưởng thức”.

Những lời lẽ khách sáo thường gặp này thốt lên từ miệng anh, hiện rõ khí phách đàn ông, nhưng hoàn toàn chẳng có bất kỳ cảm giác khiêm nhường nào. Bạch Hân Vy lại mỉm cười, nhớ lại lần đầu tiếp xúc người đàn ông này đã để lại cho cô ấn tượng đầy ngọt ngào.

Cô nói: “Không cần khách sáo như vậy. Tôi và Châu Tử Dương là bạn học nhiều năm nay, hướng hồ lần trước ba người chúng ta cùng nhau dùng cơm rất vui vẻ. Có thể gặp riêng với Châu Tổng, đây là niềm vinh hạnh của tôi”.

“Nói vậy thì, tôi đã khiến cô thay đổi quan niệm rồi sao?” Châu Tử Hoàn hỏi nhạt.

Ánh mắt Bạch Hân Vy khẽ khuấy động, cảm nhận người ngồi trước mặt mình dường như có gì đó đặc biệt, năng lực nhạy bén, có thể dễ dàng nhìn thấu được suy tư của người khác. Thế nhưng, cô không biểu lộ ra, ngữ khí dịu dàng và chân thành: “Tôi xưa nay chưa từng có ác ý với anh, thay đổi quan niệm, ý anh là sao?”.

Châu Tử Hoàn khẽ mỉm cười, dường như không cố tình xoáy quanh đề tài này nữa, trả lời chân thành: “So với lần hẹn dùng cơm trước đây, thì sự lựa chọn hiện giờ rõ ràng khiến người ta thấy thoải mái hơn nhiều. Có câu “sắc” đẹp bữa ăn cũng ngon miệng, xem ra không phải không có lý”.

Kinh nghiệm của anh trên tình trường cũng nổi tiếng phong phú tựa như nghiệp vụ tại G&N. Bạch Hân Vy đã sớm nghe nói về vấn đề này, chỉ là mãi đến tận hôm nay mới chính thức được lĩnh giáo. Dường như bất kỳ lời lẽ ca ngợi nào xuất ra từ miệng anh cũng đều được biểu hiện rất tự nhiên, thỏa đáng.

Cũng may con tim của cô không đặt bên anh, mà cô cũng nhìn ra được rằng anh chỉ ca ngợi xã giao đôi chút, vốn dĩ không có ý đồ gì khác cả.

Người cô chung tình là một người đàn ông khác, một dạng đàn ông hoàn toàn tương phản với Châu Tử Hoàn.

Nghĩ đến Bùi Thành Vân, Bạch Hân Vy không khỏi thất thần.

Trong ấn tượng, anh rất ít khi khen ngợi cô, cho dù là những tháng thân mật nhất. Dù cô trang điểm rực rỡ bắt mắt người khác thế nào, hay là một thân thể trẻ trung, khỏe thân quyến rũ, anh cũng rất ít khi khen cô đẹp.

Những lời lẽ riêng thuộc về tình nhân, những tính từ ca ngợi khiến nữ giới cảm thấy mở cờ trong bụng thì đối với Bùi Thành Vân tất thấy đều hóa thành sự trầm mặc. Đến mức một thời gian, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi về sức hấp dẫn của bản thân. Thế nhưng, rành rành đó là những năm tháng tuyệt nhất của cô, đi đến đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Cơ mà, dường như chỉ có anh không biết thưởng ngoạn cô hay nói khác đi là anh luôn phớt lờ cô.

Bữa cơm tối, Châu Tử Hoàn khui một bình rượu vang, Bạch Hân Vy uống hết một phần ba. Thật ra tửu lượng của cô cũng không tệ. Thế nhưng tối nay, cô mượn chút rượu này để bỏ mặc cảm xúc bốc đồng của bản thân.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, cô lái xe đi thẳng đến một nơi không lấy làm quen thuộc lắm với mình. Đó là căn hộ của Bùi Thành Vân, trước đây cô chưa từng đến đây, vì thế mà khi cô ấn chuông cửa thật sự khiến người trong nhà kinh ngạc.

Nụ cười khẽ ánh trên gương mặt ửng đỏ, cô nghiêng đầu nói: “Hoan nghênh em vào nhà ngồi một lát chứ?”.

Đây là căn hộ của người đàn ông độc thân, không lưu lại chút dấu vết nào của phụ nữ. Ánh mắt Bạch Hân Vy lướt một vòng quanh căn phòng. Cuối cùng lọt vào gương mặt anh tú lạnh lùng đó. Đón lấy ánh mắt của đối phương, cô cảm nhận nỗi đau rạo rực trong lồng ngực tựa như hơi men rượu đang tích tụ, ngưng đọng tại nơi nào đó trong cơ thể, thấm dần vào miệng vết thương vẫn chưa lành.

Cô hậm hực coi thường bản thân mình, mở miệng nói: “...Em nhớ anh”.

Bùi Thành Vân nói: “Em đã uống rượu?”.

Cô gật đầu, mắt sáng long lanh: “Em biết anh không thích”.

Bùi Thành Vân không tiếp lời, chỉ về phía sofa, nói: “Để anh rót nước cho em”.

Anh xoay người đi về phía nhà bếp.

Lại là bóng dáng ấy.

...

Anh trước nay vẫn chỉ để lại cho cô một bóng hình, cho dù chỉ vào nửa đêm năm đó.

Bạch Hân Vy suy ngẫm, chợt nhanh chóng tiến về phía trước, không nói lời nào chỉ lê gót theo bước chân anh từ phía sau.

Cô ôm chặt lấy eo của Bùi Thành Vân từ phía sau, động tác vô cùng thuần thục, hết như vô số lần trước đây.

“Hân Vy.” Thân hình mảnh mai thon gầy khẽ ngưng đọng ngay giữa phòng khách.

“Gọi lại lần nữa đi.”

“...”

“Gọi lại lần nữa đi.” Bạch Hân Vy áp sát mặt vào tấm lưng thon thon gầy, nhắm mắt lại, giọng điệu trầm thấp phảng phất như nói với chính mình: “Gọi lại lần nữa đi, được không anh?”.

Cô nghĩ mình nhất định là say rồi nên mới có những hành động, những yêu cầu như vậy. Năm đó họ chia tay, cô kiêu ngạo là thế, cao ngạo đến mức cả biểu cảm đau khổ không hề lộ ra trên gương mặt. Cô chỉ mỉm cười gật đầu tán đồng với anh – có lẽ chúng ta là bạn bè là thích hợp nhất.

Cô nói đầy vẻ bình tĩnh kiên định, nhưng cô biết rằng kiểu kiên định ấy chỉ để thuyết phục bản thân mình. Bạn bè... Chỉ có quan hệ bạn bè mới có thể duy trì được quan hệ giữa anh và cô một cách lâu dài mà thôi.

Cô không muốn mãi mãi mất anh vì thế mà chỉ có thể đón nhận kết quả như vậy.

Thế nhưng tối nay, ham muốn cuối cùng lại một lần nữa chiến thắng lý trí. Cô nghĩ mình nhất định đã say rồi mới bày ra trò này.

Nhưng cô không thể kiềm chế được, cho dù là trong lòng cô thấy mình đang ở tận đáy vũng bùn.

Cô nắm chặt bàn tay, đầu móng tay nhọn đâm vào da thịt. Đường như men rượu đã sộc lên, nhanh chóng tìm thấy lối ra duy nhất. Mắt cô vẫn nhắm nghiền, nhưng nước mắt rơi lúc nào mà không hay biết.

Giọng điệu thì thầm thốt ra trên miệng, những dòng suy nghĩ xoay chuyển trăm nghìn lần trong tâm khảm: “Em thật sự nhớ anh...”.

Đáp trả lại cô chỉ là sự tĩnh lặng trầm mặc hồi lâu.

Bạch Hân Vy nghiêng đầu, cô dường như đang chờ đợi lại như chẳng chờ đợi điều gì. Đây vốn đã là kết quả biết từ trước rồi.

Đây chính là Bùi Thành Vân.

Cuối cùng, cô cảm nhận nỗi đau trái tim gần như đã dịu trở lại, mới từ từ ngẩng đầu lên, ngón tay thả lỏng. Cô nhìn anh từ phía sau, trông thấy cơ thể Bùi Thành Vân khe khẽ lay động.

Anh vẫn không quay người lại, mái tóc ngắn đen nhánh phủ sau gáy, để lộ làn da trắng đến lạ thường.

“Anh sao vậy?” Đường như đột ngột thức tỉnh, giọng Bạch Hân Vy khẽ gấp gáp.

Lúc này cô buông hẳn anh ra, nhanh chóng vòng ra phía trước. Quả nhiên, khuôn mặt ấy đã gần như không còn chút sắc máu, phản chiếu dưới ánh đèn lộ vẻ trắng bệch đến lạ lùng.

Bùi Thành Vân mím chặt lấy đôi môi mỏng, ánh mắt nhìn xuống, cánh tay phải đặt lên vị trí con tim đang co thắt dữ dội.

Tình trạng như thế này Bạch Hân Vy đã tận mắt chứng kiến một lần. Lúc đó, họ còn đang ở nước ngoài.

Cô khẽ rên lên theo tiềm thức. Dáng hình mảnh khảnh, dong dỏng trước mặt dường như đang phải hứng chịu một nỗi đau đớn cực độ, anh liền ngã sòng soài mất kiểm soát trong tiếng kêu khẽ của cô.

Thư Quân nằm mơ thấy ác mộng.

Trong giấc mơ cô trở lại thời trung học, một mình ngồi trong lớp học u ám nghe giảng. Bức tường lớp học lốm đốm loang lổ đã trở nên không rõ hình thù, vô vàn dấu tích vàng, đen chẳng rõ ràng trên tường, trần nhà màu trắng, bàn ghế cũ kỹ, cơn gió cuồng phong lúc chạng vạng tối thổi giạt vào khung cửa sổ gỗ lung lay.

Lớp học vẫn chưa bật đèn, trên tấm bảng đen mơ hồ lưu lại dấu tích phấn viết bằng trắng lơ mờ, dường như là công thức toán học. Thế nhưng, bất luận cô cố gắng mở to mắt thế nào nhưng vẫn chẳng thể nhìn thấy rõ được.

Cô rất tập trung, trong tay cầm bút, trên cuốn tập vẫn là những khoảng trắng. Cô biết thời gian đã sắp hết, tiếng chuông tan học sắp reo lên. Cô căng thẳng, mồ hôi vã ra khắp đầu, xoay người tìm sự trợ giúp. Thế nhưng, cả phòng học rộng lớn biết nhường nào, ngoài cô ra chẳng có người thứ hai. Mặc Mặc và Quách Lâm cũng chẳng biết chạy đi đằng nào nữa, chỗ ngồi quen thuộc trống không.

Chính vào lúc đó có người vỗ vào vai cô, cảm giác phần cổ cứng đờ lại, mắt giương to ra vừa đau lại vừa xót nhưng vẫn chẳng thể nhìn rõ gì.

Cô đột nhiên thấy nhẹ nhõm, dường như biết người đó là ai, cũng chẳng cần quay đầu lại, cảm giác nôn nóng bỗng chốc bị đẩy lui dần đi. Cô vui mừng nói: “Cho mượn quyển tập của anh xem nào!”.

Người đó lặng lẽ truyền quyển tập sang cho cô, cô đưa tay đón lấy. Thế nhưng chẳng rõ vì sao cô tự dưng nắm lấy tay của đối phương.

Trong khoảnh khắc ấy, luồng hơi lạnh thấu xương truyền từ ngón tay người đó sang cơ thể cô.

Cô dường như giật cả mình, kinh hoàng quay đầu lại... Cơn mưa đông kéo đến ngoài cửa sổ, tia chớp chợt lóe trên bầu trời u ám chiếu ngay vào đôi mắt đang nhắm nghiền cùng gương mặt tái xanh rồi vụt tắt ngay trước mắt cô, tựa như những bóng ma. Còn cánh tay lạnh băng chẳng rõ từ lúc nào biến thành một rừng xương cốt trắng toát thắt chặt lấy cổ tay cô, chẳng thể nào vùng thoát ra được khiến cô không khỏi kinh ngạc thất thanh hét lên.

Lúc tỉnh giấc, Thư Quân phát hiện ra nửa cánh tay trượt ra khỏi tấm chăn đặt tại mép giường. Bởi lẽ mạch máu không thông lại chẳng mở mấy sợi nên bàn tay đã tê cứng.

Cô thở dốc, cố gắng gạt bỏ bóng hình đáng sợ trong giấc mộng ra khỏi tâm trí. Thời gian hiển thị trên điện thoại di động là chín giờ bốn mươi ba phút tối. Giờ này vốn chẳng phải thời gian tốt nhất để đi ngủ.

Nhưng cô đã quá mệt mỏi, mấy ngày liên tục cứ cuốn vào công việc. Đi sớm về trễ, tối nay khó khăn lắm mới về nhà sớm, điều duy nhất cô nghĩ đến là leo lên giường ngủ một giấc ngon lành.

Chỉ tiếc là ngủ cũng chẳng được yên vì bị cơn ác mộng thức tỉnh.

Thư Quân mím chặt khóe môi, nằm ngửa trên giường, huyết thái dương cứ giãn giạt dường như vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi.

Cô là kẻ vô thần, chưa bao giờ tin tưởng vào những lời nói kỳ lạ, quái dị của thần linh. Thế nhưng lại chẳng rõ vì sao tâm thần bất an, rõ ràng là muốn quên đi, vậy mà hình ảnh trong giấc mơ cứ bám rết trong não bộ không sao gỡ bỏ được. Thật ra, đã rất lâu rồi cô không nằm mơ thấy Bùi Thành Vân. Cho dù thì

thoảng có xuất hiện trong giấc mơ đi chẳng nữa thì hình ảnh của anh chỉ dừng ở bóng hình mơ hồ, mờ nhạt. Gương mặt cũng chẳng rõ ràng gì, không giống hôm nay từng đường nét trên khuôn mặt sinh động rõ rệt ngay trước mắt, ngay trong tầm tay.

Cô ngồi trên giường một hồi không kiếm được nhắc điện thoại lên nhấn số. Thư Quân cảm thấy mình nhất định là bị điên rồi.

Trong phòng rất tĩnh lặng chỉ có ánh đèn hắt xuống chiếu vào gương mặt trắng bệch đang trầm mặc.

Bạch Hân Vy ngồi dưới đất bên chiếc ghế sofa, cũng chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì đưa mắt nhìn sang. Bỗng chốc, cô cho rằng mình chẳng hiểu người đàn ông này. Những ngày tháng du học, khoảng thời gian cô và anh cặp kè bên nhau chẳng dài mà cũng chẳng ngắn, nhưng trước sau cô vẫn chẳng mấy may thật sự có thể tiếp cận nội tâm của anh.

Tình huống đột ngột như ngày hôm nay cô đã từng trải qua một lần, chỉ một lần duy nhất. Lúc đó, cô hoang mang, tay chân luống cuống, cả điện thoại cấp cứu cũng chẳng biết mà gọi. Cuối cùng vẫn là Bùi Thành Vân cố gắng chống chọi bằng tia mình miễn cuối cùng chỉ cho cô nơi để thuốc. Bàn tay cô luống cuống, bối rối cuối cùng cũng đã cứu mạng anh. Thế nhưng, đợi đến khi hồi phục trở lại thì anh lại im bất chẳng nói gì cả.

Chính vì chuyện đó mà cô và anh cãi nhau một trận. Đó cũng là lần đầu tiên cô nổi cáu. Trước đây, cô vẫn luôn sắm vai người phụ nữ dịu dàng, nhã nhặn rất đạt, suýt nữa là có thể gạt được chính mình.

“Em là bạn gái của anh, vì sao cơ thể anh có vấn đề lại không chịu nói với em?” Lúc đó, cô lớn tiếng phàn nàn. Sau sự việc đó, nghĩ lại cô vẫn còn rùng mình.

Thế nhưng tính cách Bùi Thành Vân vẫn cố chấp như vậy. Khi đã im lặng rồi thì chẳng cách gì khiến anh mở miệng nói chuyện được.

Cô quả thật giận đến chết. Sau đó thì chiến tranh lạnh đúng một tuần. Tận dụng thời gian một tuần lễ đó, cô âm thầm tra cứu tài liệu, xác định chính xác anh mắc bệnh tim.

Tính cách của Bùi Thành Vân vẫn như trước, dường như lần phát bệnh đột ngột đó cũng chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến anh.

Cuối cùng vẫn là cô thỏa hiệp, chủ động nói chuyện với anh, càng ân cần chăm sóc anh hơn nữa đồng thời phát hiện trong lòng có thêm một cảm giác đau xót, dường như càng chẳng thể rời xa anh.

Có lẽ đây chính là thứ tình cảm mẫu tử, cô suy ngẫm tự giễu. Đôi lúc đối mặt với bộ dạng bình tĩnh của anh tựa như ao sâu giếng lặng ấy, cô thậm chí có một hy vọng quái dị, tình huống tương tự thế này sẽ tiếp tục diễn ra lần nữa. Bởi lẽ chỉ có vào lúc đó, anh mới để lộ ra vẻ mặt vô cùng yếu đuối và cô mới có thể cảm thấy bản thân mình là cần thiết.

Vậy mà hôm nay, khi tình huống thật sự xảy ra, Bạch Hân Vy cảm thấy khủng hoảng thật sự. Khi gương mặt trắng bệch ngã vào lòng cô, cô hết hồn đến mức tay chân run rẩy, dường như cả chai thuốc cũng không cầm vững nữa.

Khoảng khắc ấy, cô mới biết rằng thà rằng anh lạnh lùng xa cách, thà rằng cô tiếp tục chịu ảm ức đi theo sau anh cũng chẳng muốn trải qua tình huống kinh khủng này lần nữa.

Dáng vẻ của anh như thể sẽ chết bất cứ lúc nào, còn cô thì sợ chết khiếp. Trước khi cơn đau của anh lùi dần, con tim cô gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không có giây phút nào bình yên.

“... Em đang nghĩ gì vậy?”

“...”

Giọng nói đột ngột thốt lên ngắt ngang dòng suy tư của Bạch Hân Vy.

Bùi Thành Vân chẳng rõ đã tỉnh lại tự lúc nào. Mặc dù gương mặt vẫn còn khó coi nhưng đôi mắt sâu đen đã mở ra, ánh mắt dường như đã phục hồi lại bộ dạng trầm mặc, yên tĩnh. Gần như cơ thể anh chỉ còn chút sức lực nên giọng điệu khe khẽ khàn khàn.

“Thấy thế nào rồi?” Cô ôm đầu gối nhẹ nhàng hỏi, dường như không dám chạm vào anh.

Anh nhắm mắt, bình thản nói: “Không sao”.

Bạch Hân Vy khẽ động khoe môi, như có lời muốn hỏi, kết quả là chiếc điện thoại trên bàn rung lên.

Cô nhắc lên liếc qua, thần sắc biến chuyển, ngón tay nắm chặt lại vô tình nghe thấy Bùi Thành Vân hỏi: “Ai vậy?”.

Cô nhìn anh, đưa điện thoại ra trước mắt anh. Vừa lúc đó, nhạc chuông dừng lại, rõ ràng là đối phương đã nhanh chóng ngắt điện thoại.

Bùi Thành Vân nhìn tên hiển thị trên màn hình. Không nói lời nào cũng không đưa tay ra nhận lấy. Cô dứt khoát đặt điện thoại vào bàn tay anh, sau đó đứng phắt dậy nói: “Em đi rót cho anh cốc nước”.

Cô cố ý trốn tránh. Giữa nhà bếp và phòng khách có một cánh cửa đẩy, cô tiến vào trong cố ý đóng cửa lại.

Thư Quân... cô suy nghĩ, rốt cuộc chỉ là tình cờ hay là họ vẫn thường xuyên liên lạc điện thoại ?

Kỳ thực máy đun nước ở ngay bên cạnh nhưng Bạch Hân Vy lại tìm được bình đun nước. Cắm điện vào rồi từ từ chờ đợi.

Màn hình di động sau một hồi lóe sáng dần dần tối trở lại

Gần ngay trong gang tấc, Bùi Thành Vân nhúc nhích ngón tay nhưng rốt cuộc vẫn không cầm lấy. Anh chỉ hướng ánh nhìn về phía cánh cửa kính mờ đang đóng chặt. Phía sau cánh cửa là thân hình mờ nhạt mờ hồ dường như ngưng đọng thành hình bóng lạng lẽ, đứng chết trân tại đó hồi lâu.

Kỳ thực thân thuộc như thế, bởi lẽ cô đã từng ở bên anh một thời gian khá dài.

Bùi Thành Vân chau mày, gượng đứng dậy. Dù thế nào thì đứng dậy lúc này có hơi miễn cưỡng với anh. Khoảnh khắc đứng lên ấy, cơn choáng váng ập đến, tiếp đó là cơn co thắt nhẹ ở lồng ngực.

Á, anh mỉm cười đau khổ trong lòng, ngồi xuống nghỉ trong chốc lát rồi mới vịn vào lan can đứng dậy. Hơi thở khó khăn, vì thế anh bước đi chậm rãi. Cuối cùng, anh di chuyển đến trước nhà bếp rồi dừng lại, một tay chống bên khung cửa, một tay khẽ mở cửa.

Bạch Hân Vy thấy động quay đầu lại, thần sắc người đàn ông dưới ánh đèn tiều tụy, đôi môi mỏng nhợt nhạt.

“Anh đứng dậy làm gì vậy?” Cô nhanh chóng cất bước tiến về trước theo tiềm thức, nắm chặt lấy bàn tay hơi lạnh của anh.

Ngón tay thon dài của anh co lại, dường như muốn duỗi ra nhưng rốt cuộc vẫn không nhúc nhích gì. Bùi Thành Vân cụp mắt xuống, ánh mắt sâu tối đen tựa như bầu trời bao la không trăng sao. Anh nhìn cô, khoe môi nhoẻn nụ cười mỉm chỉ như đang tự giễu: “Em làm vậy có đáng không?”.

Nước trong ấm đã sôi, kèm theo âm thanh ùng ục. Chốt khóa tự động tắt mở. Một tiếng tách nhẹ nhàng khe khẽ như vừa chạm vào con tim Bạch Hân Vy, cơn đau khó hiểu ập đến.

Cô di chuyển ánh mắt, khoe môi khẽ run run định nói gì đó. Nhưng đúng vào thời điểm đó thì chuông cửa reo lên.

Quách Lâm vào nhà cả giày cũng chưa kịp thay, chỉ lướt nhìn một lượt Bùi Thành Vân hỏi: “Tiểu tử này cậu không sao đấy chứ”.

“Là em báo cho anh ấy biết đấy.” Bạch Hân Vy giải thích với Bùi Thành Vân. Thật ra, cô chẳng còn cách nào cả. Trong lúc anh ngủ mê mết, cô chẳng biết làm thế nào đối mặt với cơn hoảng sợ lớn lao này đành phải tìm đến sự giúp đỡ.

Cô nhặt lấy chiếc túi xách, bình thản nói: “Thời gian không còn sớm nữa, em về trước đây!”. Sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra đầu không ngoảnh lại.

Đến khi xuống dưới nhà, đối diện với làn không khí lạnh thấu xương đêm khuya, Bạch Hân Vy mới vô tình rung mình. Hai đôi bàn chân cứng đờ, tựa như lạnh lẽo lại nặng như chì. Cô càng đi càng chậm lại, rõ ràng xe đậu cách đó không xa nhưng cô dường như đột ngột mất hết sức lực không tài nào đi được nữa.

Cô chậm chậm dừng lại, vừa kịp dừng lại ngay đầu gió. Cơn gió lạnh buốt không ngừng gào thét lướt qua cô. Cô kéo chặt cổ áo lại nhưng vẫn cảm thấy lạnh lạnh. Tuy nhiên ngoài hành động này ra, cô dường như không nhớ ra bản thân mình phải làm gì nữa.

Không đáng...

... Như vậy, chẳng xứng đáng.

Câu nói đó, khi nói anh dường như khe thở dài, mà anh thật sự rất ít khi thở dài. Giọng điệu anh khi thì bình tĩnh không chút gợn sóng, thiếu cảm xúc, khi lại thiếu kiên nhẫn, bộ dạng khiến người bên cạnh thật sự rất khó tiếp cận.

Thế mà hôm nay, anh lại thở dài

Cô nắm lấy cổ áo, cản lại cơn gió và bắt đầu tiến về phía trước. Cô bỗng dưng muốn khóc.

Kỳ thực làm sao mà không biết cơ chứ? Những ngày tháng bên nhau tại nơi đất khách quê người, cô đã từng hỏi bản thân vô vàn lần, rốt cuộc thì có đáng không?

Cô ngưỡng mộ tất cả mọi thứ của mọi người xung quanh, vốn dĩ không nên như thế.

Nhưng chẳng còn cách nào cả, cô cứ như bị trúng tà vậy, cứ coi như kiếp trước cô nợ anh đi. Thế nên kiếp này cô phải moi tim lòi gan ra để bù đắp lại.

Dù là cả anh cũng nói không xứng đáng, nhưng cô vẫn chẳng thể nào buông tay.

Trong xe ẩm áp như mùa xuân, những giọt nước mắt bị đèn nén trước đó cuối cùng như đang tan chảy ra, thoáng chốc hóa thành chất lỏng tuôn chảy ra ngoài.

Âm thanh radio mở cực lớn, Bạch Hân Vy úp mặt trên vô lăng để mặc bản thân mình khóc thảm thiết. Cô khóc rất to, tiếng khóc hòa quyện vào giai điệu âm nhạc cực lớn ấy, gần như tan nát cõi lòng. Nhưng trên tòa cao ốc cách đó mười mấy mét, trong gian phòng với ánh đèn sáng choang ấy, anh đang ở đó nhưng sẽ chẳng bao giờ nghe thấy nỗi đau thương của cô.

Cuối cùng cô ngừng lại, ngẩng đầu lau khô những giọt nước mắt, đạp chân ga chạy vút đi.

Áng mây bao phủ ánh sáng trời đêm yếu ớt, sắc đêm dày đặc bao trùm, chỉ cách nhau bởi lớp cửa kính ánh đèn sáng rực trong gian phòng không khỏi che giấu sự mệt mỏi xanh xao trên gương mặt của Bùi Thành Vân.

Quách Lâm rót cốc nước ấm cho anh, nhìn chăm chú, hàng lông mày rậm chau lại, “Có cần phải đi bác sĩ khám không?”.

“Không cần.” Bùi Thành Vân uống nước xong bắt đầu đuổi vị khách không mời mà đến: “Cậu cũng về đi”.

Quách Lâm nhướn mày, “Lẽ nào Bạch Hân Vy bị cậu đuổi về như thế này ư?”.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa đang mím chặt khóe môi, dường như không buồn trả lời.

“Tớ cứ ngỡ cậu và cô ấy đã sớm cắt đứt rồi chứ.”

“Tớ và cô ấy hiện giờ chỉ là quan hệ bạn bè.”

“Vậy thì sao tối này cô ấy lại xuất hiện ở đây?” Quách Lâm mỉm cười, “Nói chỉ là bạn bè, e là chỉ có mình cậu tình nguyện thôi. Hay là, cả cậu cũng đang tự lừa chính mình?”.

Quách Lâm vừa nói vừa mở tủ lạnh tìm cho mình một lon nước uống, ra về không dự định rời đi ngay.

Bùi Thành Vân không buồn để tâm cậu ta, giơ tay ra ấn vào lồng ngực, đốt ngón tay hơi trắng, lại không khỏi ho khan hai tiếng.

Quách Lâm không nhìn nữa, nhần nại đề nghị: “Tớ thấy cậu nên đi ngủ sớm đi”.

Bùi Thành Vân mặt không biểu cảm nhìn cậu ta, “Cậu ở đây tớ làm sao mà ngủ?”.

Quách Lâm không khỏi há hốc mồm, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cười nói rất thoải mái: “Nếu đổi lại là Bạch Hân Vy thì sao? Thật ra tớ cũng hối hận vì đã đến đây. Cậu xem, tớ vừa đến thì đã đuổi người ta chạy mất. Tiểu tử như cậu trong lòng chẳng biết chừng đang căm hận tớ!”.

Dường như bị những lời lẽ của cậu ta châm chọc, Bùi Thành Vân khẽ chau mày, tiếng ho không khỏi càng nặng hơn.

Quách Lâm chẳng nói lời nào nữa, trước đó còn muốn dìu anh về phòng ngủ nhưng bị anh từ chối khéo. Một lúc sau, khó khăn lắm mới chặn đứng được cơn ho suyễn, Bùi Thành Vân mới khẽ nhắm mắt lại, giọng điệu thấp khàn, điềm tĩnh: “Sau này bớt lấy cô ấy ra mà đùa đi”.

“Cậu cũng biết tớ nói cho vui thôi mà, sao phải kích động như vậy?” Quách Lâm ngừng lại, dường như do dự trong chốc lát rồi lại nói: “Trên đường đến đây tớ suýt nói với Thư Quân đấy”.

“Nói với cô ấy cái gì?” Bùi Thành Vân đột nhiên giương to mắt hỏi.

“Chuyện cậu bị ốm đó, nhưng rồi lại nghĩ đến Bạch Hân Vy đang ở đây, sợ lỡ như hai người ấy đụng nhau thì lại rắc rối.”

Người đàn ông với gương mặt tĩnh lặng tái xanh này dường như đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ ngẩn ngui. Một lúc sau một câu nói tuột ra từ khóe miệng: “Đừng nói với cô ấy”. Thật ra anh đang nghĩ, cứ cho là Thư Quân thật sự biết đi chẳng nữa, e là cũng chẳng đến tìm anh trong đêm tối. Cô hiện giờ khách sáo xa lạ đến mức chẳng bằng mối quan hệ bạn bè bình thường. Từ lâu, anh đã chẳng mong đợi nhận được sự quan tâm chăm sóc như trước đây ở cô nữa rồi.

Nhìn sắc mặt xấu xí ảm đạm của đứa bạn thân, Quách Lâm đành từ bỏ. “Được thôi, tất cả đều tùy cậu, thích giấu giếm ai thì giấu. Bệnh là của cậu mà.” Không muốn đùa giỡn nữa, thần sắc cậu ta trở nên trịnh trọng: “Lần trước phát bệnh là do công việc bận quá. Lần này lại là vì nguyên nhân gì?”.

Bùi Thành Vân ngược mắt nhìn cậu ta, nói với ngữ khí bình thản lạ thường: “Đâu phải mỗi lần phát bệnh đều có lý do”.

“Ý của cậu là...” Quách Lâm rõ ràng hơi kinh ngạc.

“Gần đây số lần tớ phát bệnh ngày càng thường xuyên hơn. Có lúc thì do mệt quá, có lúc thì đột ngột, ngay cả tớ cũng chẳng thể có sự chuẩn bị trước. Thế nên, nếu trước đây cậu đã không nói với Thư Quân thì giờ càng không cần thiết nữa.” Dáng vẻ của anh xem chừng vô cùng bình tĩnh, dường như đang miêu tả một sự việc không hề liên can đến mình vậy.

Anh ngừng lại, đột nhiên cười buồn, nói: “Có lẽ tớ sẽ chết bất cứ lúc nào, sao còn để cô ấy biết làm gì chứ?”.

Kỳ thực trước đó rất lâu, Bùi Thành Vân biết cơ thể rồi cũng sẽ có ngày càng tồi tệ hơn. Đây là căn bệnh di truyền của dòng họ, lúc anh lên sáu tuổi mẹ anh đã chết vì lên cơn đau tim. Đó là lần đầu tiên anh tận mắt trông thấy chết chóc. Cận kề như vậy, cả đời anh sẽ chẳng thể quên được, có lẽ đó là số mệnh của anh.

Để cố gắng cảm xúc không bị kích động, trong suốt thời gian dài anh đã cố gắng hình thành tính cách lạnh lùng, cũng chính vì điều đó mà anh gần như không có bạn bè. Đặc biệt là thời kỳ thanh niên, rất ít người bằng lòng kết bạn với người lạnh lùng cao ngạo. Vì thế mà sau này có thể cùng Thư Quân thân thiết như vậy ngay bản thân anh cũng chẳng thể ngờ đến.

Cô khỏe mạnh tươi trẻ, tràn đầy sức sống đặc biệt là những lúc cười tựa như ánh mặt trời lan tỏa trong màn sương mù. Một nét đẹp rạng rỡ, hào quang sáng rực. Ở bên cô, anh dường như cũng bị lây nhiễm, lời nói cùng nụ cười chẳng rõ thay đổi từ lúc nào, nhiều hơn cả trước đây.

Ở góc độ ý nghĩa nào đó mà nói thì cô là người gần gũi với anh nhất.

Sau này, anh rút cuộc cũng động lòng. Ở cái tuổi ấy, anh tự nhiên động lòng trước người con gái như vậy. Anh nắm tay cô, suýt đặt nụ hôn lên cô, nếu không có ánh đèn ngay lối đi dưới nhà cùng tiếng bước chân làm gián đoạn.

Anh đã quen với việc che giấu những suy nghĩ tận đáy lòng mình. Anh vẫn còn chút rụt rè của tuổi thiếu niên. Vì thế mà anh thoải mái buông tay mỉm cười tiễn cô lên nhà, trong lòng nghĩ, lần sau rồi sẽ có cơ hội.

Kết quả là chính nửa đêm hôm ấy, cơ thể anh lại lần nữa chìm đắm trong cơn đau âm ỉ quen thuộc, không thể không vào bệnh viện cấp cứu.

Hóa ra có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy, phát bệnh không sớm không muộn lại đúng vào lúc anh thích một người. Đến khi anh tỉnh dậy thì cha anh nhắc lại lần nữa chuyện du học và điều trị bệnh.

“Con cũng biết rồi đó, cô con là bác sĩ ở nước ngoài, sẽ dành cho con sự chăm sóc chu đáo nhất. Thủ tục cũng đã làm xong tương đối rồi, chỉ chờ con đồng ý. Giờ con suy nghĩ thế nào?”

Suy nghĩ thế nào?...

Kỳ thực, giây phút ấy anh chỉ nghĩ đến khuôn mặt cười tươi, rạng rỡ như ánh mặt trời của cô.

Cuộc sống của cô sinh động tràn đầy sức sống, cô từng rủ anh đi Lệ Giang tận hưởng thú vui sơn thủy...

Bốn bức tường quanh gian phòng trắng xóa đến mức gần như lóa cả mắt, đưa ánh nhìn xuyên qua khung cửa sổ chỉ trông thấy cảnh vật hạn hẹp.

Thanh âm đơn điệu phát ra từ thiết bị theo dõi.

...

Đó là cuộc sống thực của anh mà từ lâu nay anh ra sức che giấu.

Anh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng điềm đạm nói: “Con đồng ý ra nước ngoài”.

Chẳng rõ đây được xem là từ bỏ hay chu toàn, anh chỉ thấy may mắn, may mà tất cả vẫn chưa kịp chính thức bắt đầu.

8. Chương 08

NGƯỜI CẦN THIẾT

Cô hài lòng suy nghĩ, đây mới chính là khuôn mẫu giữa họ, dường như tất cả cuối cùng cũng trở về quỹ đạo của nó.

Quá trình thu âm album diễn ra vô cùng thuận lợi, mọi người đều phối hợp rất ăn ý với nhau vì thế mà mọi việc tiến triển khá nhanh chóng.

Tối nay, lúc đang ghi âm ca khúc cuối, giọng Thư Quân không được tốt lắm, thử đi thử lại mấy lần cũng vẫn chưa đạt đến kết quả mong muốn. Trùng hợp là tối nay Nicole đích thân theo dõi, qua khe cửa kính trong suốt, Thư Quân chỉ trông thấy gương mặt Nicole gần như lúc nào cũng nghiêm nghị. Mỗi khi cô dừng và bắt đầu lại, chân mày Nicole khẽ nhíu lại.

Hai, ba giờ đồng hồ nháy mắt trôi qua, cuối cùng Thư Quân cũng gỡ bỏ tai nghe xuống. Cô ra ý nói lời xin lỗi với mọi người: “Thật ngại quá, có lẽ là tôi bị cảm”.

“Ngày mai tiếp tục.” Nicole nhìn đồng hồ nói.

Vất vả cả buổi tối, mọi người đều không phản đối gì nữa, lục tục chuẩn bị thu dọn đồ đạc về.

Nicole kéo Thư Quân sang một bên quan sát gương mặt cô. “Uống thuốc chưa?”.

Thư Quân gật gật đầu: “Uống rồi”. Cô hơi lo lắng vì thế mà tỏ thái độ tích cực chủ động, “Cảm ơn chị quan tâm, em sẽ sớm tranh thủ điều chỉnh lại trạng thái”.

Nicole không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

Thư Quân lúc này mới thở dài. Thật ra cô chẳng bị cảm, chỉ vì mấy ngày gần đây ngủ không được tốt, vừa nằm xuống liền mơ thấy ác mộng, có lúc còn tỉnh lại trong cơn kinh hoàng. Vì thế mà chất giọng cũng theo đó lạc đi, vừa rồi khi hát đến âm cao thì nhiều lần xuất hiện âm đứt đoạn vỡ vụn ra, khiến người khác đánh rơi cả mắt kính.

Điện thoại reo lên, trợ lý Tiểu Kiều đưa cho cô. Cô nhìn số điện thoại do dự một lúc rồi mới trốn sang một góc nhận điện thoại.

Giọng điệu đối phương lạ hoắc, cả họ của cô cũng không gọi được, chỉ là vô cùng lịch sự nói: “Cô à, cô có thể đến đón bạn cô về không?”.

Đây là số điện thoại của Châu Tử Hoàn, từ chuyện lần trước anh không ga lăng bỏ mặc cô bên đường, anh chưa một lần liên lạc lại với cô.

Cô hoài nghi hỏi: “Xin hỏi anh là ai?”.

“Ồ, tôi là nhân viên phục vụ quán bar. Ông Châu say rồi. Mời cô đến đây ngay.”

Vốn dĩ phải đi xe công ty về, lúc này Thư Quân đành miễn cưỡng chào tạm biệt Nicole. Cô thuận miệng nghĩ ra một lý do, nhân tiện phát hiện ra đây là lần thứ hai cô nói dối vì Châu Tử Hoàn rồi.

Cô mau chóng gọi taxi đến điểm hẹn, đồng thời cũng tìm thấy Châu Tử Hoàn.

Trước đó, trong điện thoại nhân viên phục vụ giải thích: “Là do ông Châu tự mình nói ra số điện thoại, cho nên tôi mới tìm được cô”.

Say rồi lại vẫn còn nhớ số điện thoại của cô, cô có nên cảm thấy vinh hạnh?

Thư Quân miễn cưỡng khom người xuống, lay nhẹ vào người đàn ông đang nằm trên sofa trong sảnh bao, gọi tên anh.

Thế nhưng Châu Tử Hoàn dường như thật sự đã bất tỉnh nhân sự, chẳng cử động gì, chẳng phản ứng gì.

Cuối cùng Thư Quân hết cách, đành dưới sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ dìu anh vào trong xe.

Giao thông về đêm thông suốt đến lạ thường, chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì đã đến căn hộ Thư Quân. Cô đưa thêm cho tài xế 100 tệ, lúc này phải tốn sức mạnh của chín con bò cùng hai con hổ mới có thể đưa Châu Tử Hoàn vào phòng. Cuối cùng cô thở dốc, biết rõ ràng anh không nghe thấy gì nhưng vẫn không kiềm được nghiêng rằng nói: “Rõ ràng là bạn bè nhiều vậy, sao rơi vào tình trạng này thì lại nhớ đến em chứ?”. Cô vừa lau bầu vừa vào nhà tắm, vắt chiếc khăn bông ẩm lau gương mặt vô cùng điển trai hoang dã ấy, dường như là để trút nỗi căm phẫn. Cô cố ý mạnh tay hơn chút, kết quả là dường như Châu Tử Hoàn cảm nhận được, khẽ thấp giọng rên rỉ trong cổ họng ra ý không hài lòng.

Cô ngừng lại, nhìn từ trên cao xuống, không nói lời nào nhìn anh.

Kỳ thực, cô chưa từng thấy anh say đến mức khủng khiếp thế này. Trước đây cũng có vài lần, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là mượn rượu lảng nhảng làm càn, không mời mà đến chen lấn giường của cô. Hoặc thô bạo ngang ngược cởi bỏ quần áo của cô bắt đầu làm tình đầy mãnh liệt trong tình trạng khước từ của cô.

Còn tình trạng như hôm nay thì là lần đầu tiên.

Thư Quân không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ im lặng nhìn anh, đột nhiên cảm thấy xa lạ.

Cô phát hiện ra mình không quen đối mặt với Châu Tử Hoàn. Cô cũng không có kinh nghiệm chăm sóc người khác.

Đứng ngây người ra bên ghế sofa một lúc, cô mới nghĩ đến ngày mai còn có việc để làm. Bản thân cô nên đi tắm sau đó lên giường đi ngủ. Bởi lẽ, chẳng rõ Châu Tử Hoàn nửa đêm có nôn không, cô đành đi lấy thùng rác đặt ngay bên cạnh sau đó chuẩn bị rời đi.

Kết quả, Thư Quân đi được vài bước thì nghe thấy phía sau vọng lại tiếng ngái ngủ.

Cô quay đầu lại theo bản năng, thấy anh vẫn đang ngủ mê mết, chân mày khẽ nhú lại, dường như ngủ không yên. Cậu nói đó vừa gây gọn vừa mơ hồ. Cô nghe không rõ, vì thế đành bước tới, cúi xuống trước mặt anh, hỏi: “Anh nói cái gì?”.

Cô cứ ngỡ anh cần gì đó, nhưng đợi một lúc lâu sau chính vào lúc cô từ bỏ ý định thì làn môi mỏng ấy mới khẽ động đậy.

Cô nín thở tập trung, cứ ngỡ anh muốn nói gì nhưng ngay sau đó đôi mắt sâu thẳm đen nhánh ấy từ từ mở ra.

Ánh mắt Châu Tử Hoàn trông không rõ ràng lọt ngay vào gương mặt cô, dường như thiếu tập trung lại dường như đang nhìn vật gì đó xuyên qua cô.

Ánh mắt anh cứ thế mơ màng ngừng lại trong giây lát. Giọng anh trầm thấp, trầm đến mức dường như lầm bầm nói với chính mình. Thế nhưng lần này, Thư Quân thật sự nghe thấy rõ ràng.

Anh thì thầm gọi một cái tên: “Tiểu Mạn...”, giọng điệu như mang chút vẻ thỉnh cầu bịn rịn mà cô chưa bao giờ nghe thấy.

Tim cô đập loạn liên hồi, sau đó mới sực nhớ ra vốn định làm gì. Cô không để ý anh nữa chỉ đứng nhanh dậy xoay người đi vào nhà tắm.

Đến nửa đêm, Thư Quân chợt tỉnh giấc. Nhưng lần này chẳng phải vì mấy ngày liên tục gặp ác mộng. Cô vẫn giữ nguyên tư thế nằm nghiêng, trong bóng tối mắt nhắm nghiền, cảm nhận bàn tay mát lạnh men theo xương quai xanh, trượt xuống ngực và eo. Đó là cảm giác quen thuộc cùng với hơi thở ấm áp hòa lẫn với men rượu vẫn vút phà phà bên cổ. Cô không khỏi nín thở, khi bàn tay trườn xuống vùng nhạy cảm nhất cô mới không khỏi run rẩy.

Giọng điệu thấp trầm đầy sức quyến rũ vang lên bên tai: “Tỉnh rồi à?”.

Cô không nói gì.

Một lúc sau, thân thể cô bị đối phương xoay chuyển thay đổi phương hướng, đổi sang tư thế nằm ngửa đúng ý đối phương nhất.

Cô vẫn nhắm nghiền mắt không cử động còn Châu Tử Hoàn cũng chẳng trở mình đè lên ngay lập tức. Anh dường như đã tỉnh rượu, lúc này đang hứng thú cao độ khám phá thân thể cô bằng ngón tay linh hoạt.

Ngón tay anh lang thang dọc theo những đường cong trên cơ thể cô, đầy kiên nhẫn và hứng khởi, tựa như nhà điêu khắc cần mẫn đang chiêm ngưỡng kiệt tác công phu do mình tạo ra. Thư Quân im lặng không nói gì, cô không biết biểu cảm của mình lúc này là gì nữa, thân thể hoàn toàn trần trụi, cô chỉ cảm thấy hơi lạnh, hai tay đặt xuôi hai bên mình, lặng lẽ nắm chặt lấy drap trải giường.

Cô duy trì trạng thái như xác chết khá lâu, mãi đến khi Châu Tử Hoàn đẩy đôi chân của cô ra và xâm nhập vào trong, cô mới không khỏi khẽ rên rỉ.

Người đàn ông đang đè lên thân thể ấy cúi rạp đầu hôn lên đôi môi cô, “Anh cứ ngỡ em muốn vờ ngủ mãi chứ”.

Cô nhú mày, trải qua khoảnh khắc khó chịu ấy, cô nói: “Em thật sự rất buồn ngủ”.

“Mở mắt ra đi.” Anh dường như chẳng nghe thấy lời cô, nói như nửa yêu cầu nửa như ra lệnh.

Hàng mi rậm rạp trong bóng tối khẽ rung động, cô khẽ hỏi: “Vì sao?”.

“Lúc này anh thích em nhìn anh.” Anh nói, “Mở mắt ra”.

Anh bắt đầu động đậy, chân mày Thư Quân lần nữa nhú lại, cô để bàn tay mình vịn lên eo anh, hệt như những lần trước đây.

Cuối cùng theo lời Châu Tử Hoàn, cô mở mắt nhìn theo từng động tác và biểu cảm của anh trong bóng tối mãi đến khi kết thúc.

Hôm sau cô dậy và ra khỏi nhà từ rất sớm, lúc đi khỏi Châu Tử Hoàn vẫn đang ngủ, cả di động cô cũng chẳng mang theo. Ở công ty cả ngày trời, tiếp đó thì mấy ngày liền Thư Quân sắp xếp thời gian kín mít, một mặt làm công tác ghi âm album còn tồn đọng, mặt khác nghiêm túc nghiên cứu kế hoạch tuyên truyền do công ty sắp đặt.

Mãi đến choạng vạng tối cô mới nhận được điện thoại của Châu Tử Hoàn.

“Anh có một tấm danh thiếp quan trọng để rơi ở chỗ em, giờ em có thể mang đến cho anh không?”.

Cô đang định đi mua sắm tại siêu thị gần đó, thế nên cự tuyệt: “Hiện giờ không có thời gian rồi”. Nhưng vẫn tìm thấy trên chiếc sofa lần trước anh nằm ngủ quả nhiên lòi ra được tấm danh thiếp từ khe vịn tay, cũng chẳng rõ là làm thế nào mà lại rơi ra nữa.

“Thật sự rất quan trọng, anh đang cần gấp.” Đầu dây phía Châu Tử Hoàn dường như hơi ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng nói của vài người, cả nam cả nữ. Ngữ khí của anh lại trịnh trọng khiến cô không khỏi do dự.

Không đoán được anh đang làm gì. Cô suy nghĩ, rốt cuộc vẫn hỏi thỏa hiệp với tinh thần trách nhiệm: “Anh đang ở đâu?”.

Vị trí Châu Tử Hoàn đang ở cách căn hộ của cô không xa lắm, nhưng vì những lời lẽ anh nói trong điện thoại Thư Quân xuống nhà liền bắt taxi, đến mức khi cô nói ra địa danh, tài xế taxi liếc nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ. Cô mím chặt khóe môi: “Tôi có việc rất gấp”.

Sau đó, mọi chuyện chứng minh cho sự lựa chọn của cô là hoàn toàn sai lầm. Thời khắc choạng vạng tối chính là giờ giao thông cao điểm, ngồi xe lại tốn thời gian dài hơn là cuộc bộ, vả lại cũng do kẹt xe tiền xe cũng vượt xa so với giá ban đầu. Khi đã đến nơi, vị tài xế đó nói: “Đi thông thả”.

Thư Quân miễn cưỡng mỉm cười: “Cảm ơn”.

Rút trong túi ra tấm danh thiếp được xem là cực kỳ quan trọng ấy, Thư Quân đã đợi người đàn ông hướng dẫn đứng ngay cửa dẫn vào hội sở, đồng thời dễ dàng tìm thấy sảnh bao tại lầu ba, người hướng dẫn gõ gõ cửa, người ngồi trong mở cửa ra cung kính chào đón cô ra hiệu bằng tay mời cô vào trong, sau đó thì rời đi.

Làn khói thuốc trắng mờ ảo vẩn vút khắp phòng nhanh chóng bay lượn lơ ngay trước mặt, bước chân Thư Quân hơi do dự. Châu Tử Hoàn ngồi ở vị trí đối diện cửa ra vào, trên môi ngậm điếu thuốc, trông thấy cô, đôi mắt thon dài khẽ nheo lại, vẫy vẫy tay với cô: “Vào đi”. Sau đó, lại hạ ánh nhìn, đẩy mặt chườm đến trước mặt, nói: “Thanh nhất sắc”.

Thoáng chốc, không khí trong sảnh bao lại được đẩy lên cao trào mới. Một người trong số ba người đàn ông khác ngồi cùng bàn với anh không cam tâm cười nhạo nói: “Hôm nay vận may đã tìm đến cậu, cuối cùng vẫn là cậu ừ!”. Cũng có người kéo ngăn kéo, ném lên bàn từng tờ tiền. Những cô gái trẻ trung ngồi bên cạnh họ không hên mà đều vỗ tay nung nịu khen hay, rút lấy tờ tiền típ theo lệ, từng người cười tươi rạn rở. Ai thắng ai thua bọn họ chẳng quan tâm, mục đích chính vẫn là vui vẻ thôi.

Trông thấy tình cảnh ngoài dự kiến này, Thư Quân đứng ngẩn ra ở cửa, mãi đến khi Châu Tử Hoàn đổ dồn sự chú ý lần nữa về phía cô.

“Sao còn đứng đó?” Lúc này anh chẳng buồn nhắc tay lên, chỉ nói: “Lại đây”.

Lúc này cô mới hoàn hồn, trước mặt nhiều người thế này, mặt không biến sắc cô bước tới, chìa tấm danh thiếp ra trước mặt anh.

“Là cái này ư?”

Cô xác nhận rồi xoay người bỏ đi, liền bị Châu Tử Hoàn gọi lại: “Ài, vội gì chứ”. Anh chậm rãi ung dung hỏi.

Cô nhìn anh, tỉnh bơ rút tay khỏi lòng bàn tay anh, hỏi ngược lại: “Còn có chuyện gì khác sao?”.

Ván bài của bọn họ đã kết thúc, những người còn lại lục tục đứng lên. Lúc này một người đàn ông trong số đó mở miệng nói. Người đàn ông da trắng ấy gương mặt đứng đắn xem chừng cực kỳ nho nhã, ngay cả

giọng nói cũng nhẹ nhàng lịch sự mang chút dịu dàng khiến nữ giới phải động lòng: “Vị này là ai thế, cậu không giới thiệu cho mọi người sao?”. Anh ta nhìn Thư Quân, tiếp đó nhướn mày sang Châu Tử Hoàn.

“Cô ấy họ Thư.” Châu Tử Hoàn đáp gọn lỏn.

“Ồ, Cô Thư.” Người đàn ông nho nhã chìa tay phải về phía Thư Quân, miệng nhoẻn nụ cười, nói: “Tôi là Diệp Vĩnh Chiêu, rất vui được biết cô”.

Rõ ràng là những lời nói xã giao, nhưng lại được anh ta nói với điệu bộ vô cùng chân thành. Thư Quân không khỏi bái phục trong lòng. Thế nhưng trông thấy tay anh ta dừng lại giữa không trung cô hơi do dự. Tuy là người này trông có vẻ dịu dàng lịch sự, nhưng hiển nhiên vẫn là bạn của Châu Tử Hoàn. Cô trước nay né tránh còn chẳng kịp, thật sự không nghĩ ra được có lý do gì để bắt tay làm quen với anh ta.

Cũng may, cũng chẳng phải chỉ có mình cô có suy nghĩ này.

Châu Tử Hoàn liền chen ngang vào, lạnh lùng hỏi: “Có gì mà vui vẻ vậy?”.

Câu hỏi này Thư Quân nghĩ rằng quả là có hiệu quả hài hước. Cô khẽ e hèm một tiếng nhằm che đậy khóe môi không khỏi nhếch lên. Đối phương dường như cũng người nhưng phản ứng lại cực nhanh, nụ cười trên gương mặt trắng trẻo ấy lại càng rộng mở hơn nữa. “Có thể quen biết phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp trước nay tớ đều rất vui.” Tiếp đó lại quay sang Thư Quân, mời mọc: “Chút nữa cùng đi dùng bữa cơm tối với chúng tôi nhé, thấy thế nào?”.

“Diệp Vĩnh Chiêu, thu hồi lại lời nói đó của cậu đi.” Châu Tử Hoàn cảnh cáo đồng thời ôm chặt eo của Thư Quân, nhanh chóng dẫn cô ra khỏi sảnh bao.

Đi ra đến ngoài, anh mới dừng lại nói: “Cùng đi dùng cơm nhé”.

Thư Quân không nghĩ gì liền khước từ. Cô nghiêng người né tránh bàn tay anh, nói: “Em phải đi rồi”.

“Lẽ nào em có cuộc hẹn khác rồi?”

“Không có.”

“Vậy thì ở lại đi.” Châu Tử Hoàn dường như khuyên nhủ cô với lý do rất đầy đủ: “Món ăn Tứ Xuyên dưới lầu làm ngon nhất thành phố, rất đáng thưởng thức”.

Thư Quân bắt giác mím chặt khóe môi, anh biết rõ cô vô cùng thích món cay.

“Lần sau em có thể tự mình đến.” Cô vẫn kiên quyết cứng cỏi từ chối.

“Em sợ cái gì? Chỉ là bạn bè cùng ăn cơm thôi mà.” Châu Tử Hoàn cười một tiếng, kỳ thực càng giống như điệu cười lạnh nhạt hoặc chế giễu, có lẽ đang cười nhạo sự cẩn trọng thái quá của cô. “Ở đây sẽ không có ký giả làng giải trí, mà cho dù có đi nữa, cũng không được phép chụp hình. Còn về những người bạn của anh, em yên tâm đi. Bọn họ đều không có thú đam mê âm nhạc theo đuổi ngôi sao, vì thế chẳng ai nhận ra em cả đâu.”

Nếu như những gì anh nói là thật, vậy thì nơi đây thật sự đủ an toàn, chí ít không cần phải lo lắng chuyện cũ tái diễn lại bị người ta chụp hình lén nữa. Thế nhưng Thư Quân chẳng chút do dự, vẫn lắc đầu: “Thôi đi”.

Mặc Mặc từng không ít lần phẫn nộ nói với cô: “Cậu mà đã cố chấp thì dù có chín con bò cũng chẳng thể lôi kéo được, thật là bị cậu làm cho tức chết!”.

Thế nhưng Châu Tử Hoàn dường như chẳng hề tức giận, chỉ nhìn cô, nói: “Được thôi, tùy em”. Giọng điệu lạnh lùng không nhận ra được là cảm xúc gì.

Thư Quân xoay người rời đi trước khi đám người trong sảnh bước ra.

Tuy nhiên cô mới đi vài bước chân lại đột nhiên bị gọi giật lại: “Vậy hôm anh say, anh đã nói gì với em?”.

Bên ngoài trời đã tối, những chiếc đèn lồng tinh xảo treo ở hành lang, ánh đèn màu vàng cam sáng trưng chẳng chịt rải kéo dài đến tận bóng hình vốn đã cao gầy ấy. Châu Tử Hoàn đứng bên góc tường, cúi đầu chăm chú thuốc rồi ngược mắt nhìn cô. Thần sắc anh rất bình thản, khóe môi khẽ mím lại, im lặng để lộ ra

hình vòng cung mỏng manh tựa như vừa rồi anh chưa hề hỏi gì. Duy chỉ có ánh lửa đỏ thấp thoáng lập lòe chuyển động trong làn khói thuốc trắng xóa đang phản chiếu bên trong mắt anh, trong bóng tối sâu thẳm khi mờ khi tỏ.

Thư Quân hơi thất thần, lại như đang xác nhận vừa nãy anh nói gì, còn anh chỉ nhìn cô, biểu cảm hơi hệt quen thuộc hiện trên gương mặt.

Sau một hồi cô mới đáp: “Em chẳng nhớ nữa, có lẽ chẳng nói gì cả”.

“Thế ư?” Đáy mắt Châu Tử Hoàn như khẽ hấp háy, anh cười lạnh, hàm ý đằng sau nụ cười khiến người ta không tài nào nắm bắt được.

Cô nhìn anh, lặng lẽ, vài giây sau mới quay đầu bỏ đi.

Dường như mất cả hứng thú đi dạo siêu thị. Sau khi rời khỏi hội sở, Thư Quân lại chẳng thể nhớ ra mình vốn định đi mua những thứ gì. Bên kia đường vừa đúng có nhà hàng Pizza Hut. Cô bước vào chọn một phần Pizza hải sản chín tắc cùng bao nhiêu là thức ăn vặt. Cô ăn lấy ăn để dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ.

Thật ra cô vốn ăn không nhiều, chẳng rõ là vì sao hôm nay lại ăn nhiều đến vậy. Cuối cùng, khi đã giải quyết toàn bộ thức ăn bày trên bàn, Thư Quân mới miễn cưỡng, hài lòng đứng dậy rời đi. Lúc ra khỏi cửa chính, phục vụ bàn sau lưng nhiệt tình nói: “Hẹn gặp lại quý khách lần sau”. Cô ngheh diện với không khí mát lạnh phía ngoài hít thật sâu, chợt thấy tâm trạng khá lên rất nhiều.

Vậy mà ngủ đến nửa đêm, cơn đau dạ dày quặn quai đột ngột kéo đến khiến cô tỉnh giấc.

Thư Quân vật lộn đứng dậy bật đèn, mở tủ thuốc ra mới phát hiện số thuốc dự bị thiếu hụt trầm trọng. Sau khi uống viên Domperidonum cuối cùng còn sót lại cô lặng lẽ nằm lên giường chờ đợi một lúc. Kết quả phát hiện ra thuốc đó hoàn toàn không công hiệu. Chỗ đau vẫn đau quặn mà còn có xu hướng lan rộng ra nữa. Sau đó, cô mới nhận ra có lẽ chỉ uống thuốc đau dạ dày vẫn chưa đủ.

Cô định đứng lên thay quần áo, nhưng cũng chẳng được. Cơ thể giữ nguyên ở trạng thái như con tôm mới có thể giảm bớt cơn đau. Cuối cùng cô chẳng thể làm gì được chỉ đành mò mẫm chiếc điện thoại cầu cứu.

Nửa đêm canh ba, trong cơn đau dữ dội này, kỳ thực cô hơi mơ màng, chỉ mơ hồ nhớ đến người liên hệ trong điện thoại gần đây nhất là ai. Nhưng trước khi cô chưa kịp suy nghĩ và lựa chọn thì ngón tay cô đã ấn trước rồi.

Lúc Châu Tử Hoàn đến nơi, Thư Quân đang cuộn tròn người trốn trong chăn. Cô vốn dĩ hơi hối hận vì đã tìm anh, thế nhưng khi nghe thấy tiếng mở cửa, cô nhanh chóng tìm thấy lý do để an ủi bản thân. Châu Tử Hoàn là người duy nhất có chìa khóa, ít ra không cần cô phải vật lộn bước xuống giường mở cửa cho anh.

Trông thấy cô, Châu Tử Hoàn chẳng nói lời nào khoắc cho cô chiếc áo rồi công cô xuống lầu đưa vào trong xe. Cô vốn hơi kháng cự nhưng sau đó phát hiện ra mình thật sự chẳng còn chút sức lực nào vì thế mà mặc theo sự sắp đặt của anh. Sau khi lên xe cô chỉ nói yếu ớt: “Đã phá rối giấc ngủ của anh rồi”. Châu Tử Hoàn khẽ rên nhẹ, liếc nhìn cô bằng ánh mắt nơi khóe mắt. xe vút đi rất nhanh.

Đến phòng cấp cứu, bác sĩ chuẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, truyền hai chai nước biển. Bởi lẽ không có tài xế nên Châu Tử Hoàn phải đích thân đi lấy thuốc, cô đành ngồi ở hành lang chờ. Hai giờ sáng, bệnh viện vắng lặng đáng sợ, y tá trực ban chẳng rõ trốn biệt ở đâu. Bất kỳ tiếng động nào phát ra cũng dường như trở thành những vọng âm rất lớn. Ánh đèn ở hành lang ảm đạm, khiến người ta giật mình hoảng hốt.

Cô thấy mình đơn độc ngồi chờ rất lâu nhưng thật ra chỉ có vài phút. Lúc trông thấy Châu Tử Hoàn, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Kim chích vào cánh tay, thể dịch mát lạnh theo huyết quản chạy vào thân thể. Cô nằm trên giường, gương to mắt nhìn anh: “Anh chưa đi sao?”.

Hỏi xong cô mới phát giác ra câu hỏi hơi ngờ nghệch. Kết quả, Châu Tử Hoàn dường như bị cô chọc cười, gương mặt trầm lặng hồi lâu cuối cùng cũng dần ra, khóe môi động đậy nói: “Không đi”.

Cô cúi đầu ồ lên một tiếng, như cảm thấy mắt mặt lại như đang kiểm điểm lại sự thất thố của bản thân, quay đầu đi, trầm mặc.

Nghe thấy Châu Tử Hoàn bên cạnh nói: “Buồn ngủ thì em ngủ chút đi”.

Cô lắc đầu, “Không buồn ngủ”.

“Sao thế, lại sợ anh vứt bỏ em chạy mất à?” Giọng điệu của anh mang chút châm biếm, cười nhạo cô như trước đây.

Cô cắn chặt môi, không khỏi lên mặt, giọng thấp trầm đáp lại: “Tùy thôi”. Nói rồi nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Kỳ thực cô cũng chẳng chợp mắt được, vả lại cô biết anh cũng chẳng cử động chỉ lặng lẽ ngồi cạnh. Cả gian phòng bệnh chỉ có hai người, ánh đèn sáng mờ mờ hắt vào mắt cô, hàng lông mày đẹp rậm rạp khẽ rung động tựa như hai chiếc vảy cánh đen thẫm trong cơn mưa gió.

Anh biết cô tỉnh rồi, một lát sau Châu Tử Hoàn nghiêng người xoa xoa bàn tay đang truyền dịch, hỏi: “Không lạnh ư?”.

Thư Quân nhắm mắt lắc đầu, lặng lẽ rút tay lại.

“Rốt cuộc em làm sao vậy?” Trầm mặc một lúc cô nghe thấy anh lạnh lùng hỏi.

Cô động đậy khoe môi: “Là ý gì?”.

“Mấy ngày nay em cứ cố tình lảng tránh anh thế?”

Âm tiết cuối khế dâng lên vốn là dấu hiệu tâm trạng anh không vui nhưng lần này cô như chẳng buồn để tâm đến, tiếp tục chẳng màng sống chết vô phũ nhận: “Đâu có”.

“Nói dối vốn không phải sở trường của em, nói đi, lần này rốt cuộc lại không ổn chỗ nào nữa?”

“Không có là không có.” Khoảnh khắc này đây, tận đáy lòng Thư Quân cảm thấy bản thân có tổ chất làm cách mạng. Cô mở to mắt, nói phũ đầu trước. Gương mặt lộ chút vẻ thiếu kiên nhẫn, “Nếu đã không tin em thì việc gì phải hỏi nữa chứ?”.

Dáng vẻ bĩu môi của cô xem chừng thật sự hơi nổi cáu nhưng trong mắt Châu Tử Hoàn chẳng hề có chút sức đe dọa nào. Lúc này đây anh thấy cô cực kỳ giống đứa trẻ, ngay cả quầng mắt thâm xanh nhạt mờ mờ do không ngủ đủ cũng trở nên đáng yêu.

Anh cũng cảm thấy lạ, bản thân mình rốt cuộc sao vậy nhỉ?

Dường như chưa bao giờ thế này. Anh chưa bao giờ để tâm đến người khác cố tình xa cách hay tiếp cận anh. Bởi lẽ còn rất nhiều việc quan trọng hơn cần phải làm. Khả năng của anh không cho phép anh coi trọng những việc vụn vặt, nhàm chán này. Thế nhưng duy chỉ với Thư Quân, anh lại để tâm những việc thế này đây.

Anh biết rõ cô khó chịu, cố chấp. Trong nhiều vấn đề, cô đều qua loa đại khái cũng chẳng phải là lần một lần hai. Chỉ vì cô không muốn nói thật còn anh xưa nay cũng để mặc cho cô nói dối.

Vậy thì, hôm nay rốt cuộc là sao thế nhỉ? Sao lại cứ truy cứu một vấn đề mà mình ngỡ rằng rất vô vị chứ?

Bởi lẽ hai người không nói gì nữa, không khí nhanh chóng trở nên tĩnh lặng đáng sợ. Trên bức tường phòng bệnh có một chiếc đồng hồ. Đường như thoang thoảng nghe thấy âm thanh kim giây chuyển động, không khí khô khan, đơn điệu kéo dài trong từng giây từng phút vô hình. Ánh mắt Châu Tử Hoàn chậm rãi đảo quanh một vòng rồi thu lại. Cuối cùng lại dừng bên thân thể một người duy nhất. Anh nghĩ, nhất định là vì đã nửa đêm canh ba, lại ở một nơi thế này, nếu không tìm được đề tài nào để nói thì sẽ cảm thấy càng nhàm chán hơn nữa.

Anh đã tìm được lý do thích hợp và hợp lý để giải thích cho sự khác thường của anh, vì thế mà cũng cảm thấy dễ chịu lên nhiều.

Thư Quân lướt nhìn biểu cảm của Châu Tử Hoàn lúc này bằng ánh mắt sót lại nơi khóe mắt, không khỏi hoài nghi. Hoài nghi anh đang suy ngẫm điều gì nên mới nhìn cô chăm chú đến vậy, nhưng rồi cô lựa chọn coi như không thấy gì. Trên gương mặt điển trai ấy lộ ra thần sắc cười mà không cười, dường như tâm trạng vô cùng thoải mái.

Nhưng cô thật sự không muốn nói gì với anh nữa, vì thế không dễ dàng chấp nhận mạo hiểm khơi gợi đề tài mới. Dù trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhưng cô vẫn lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, dứt khoát xoay người vờ ngủ. Ai ngờ bởi vì thật sự quá mệt mỏi, cô mơ màng ngủ thiếp đi sau cơn đau dạ dày dữ dội trở lại.

Cuối cùng vẫn là Châu Tử Hoàn đánh thức cô dậy, mở choàng đôi mắt nhập nhèm, cô nghe anh nói: “Về nhà thôi”.

Cô không biết vì sao anh lại có tinh thần khỏe đến vậy. Một mối ở bệnh viện khá lâu, vậy mà trên đường về lại có thể lái xe vừa nhanh lại vừa ổn định. Cuối cùng còn dẫn cô về phòng, đặt túi thuốc do bệnh viện kê toa lên đầu giường.

Tất cả đều chuẩn bị đầu ra đó, cô đã chui vào chăn, nằm ngay ngắn, còn đưa mắt ra đánh tiền anh ra về nữa.

Châu Tử Hoàn trông thấy thế liền gơ tay xem đồng hồ: “Em định để anh ra về bây giờ ư?”. Trái ngược hoàn toàn với vòng cung khóe môi khẽ nhếch lên ấy là giọng điệu lạnh lùng của anh. Vì thế mà cả nụ cười nơi khóe môi của anh khiến Thư Quân thấy trở nên khó hiểu, đáng sợ.

“Không thì sao?” Cô bắt đầu hơi khâm phục bản thân, tinh thần không sợ chết tối nay quả là được phát huy đến mức cao độ.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cô không khỏi rụt mình vào trong chăn. Có lẽ do bản năng tự vệ, cơ thể chẳng còn chút tinh thần quật cường nào nữa. Cuối cùng cô nhích người sang một bên theo tiềm thức nhường chỗ cho người đàn ông cao to ấy.

Châu Tử Hoàn cởi áo khoác, bước lên giường, cánh tay vòng ra phía dưới cổ cô. Cô vừa định cử động thể hiện sự bài xích, kết quả liền bị giữ rịt lại, giọng cảnh vệ chẳng lạnh lùng chẳng ấm áp tiếp tục vang vọng bên tai: “Anh rất buồn ngủ, tốt nhất em đừng có cử động phiền anh. Có gì đợi trời sáng rồi nói”.

Cô cũng người, toàn thân cuộn tròn, chẳng dễ dàng gì vùng thoát ra nữa rồi.

Hơi thở đều đều vọng lại. Bầu trời vẫn tối đen, Thư Quân mở to mắt mơ hồ nhìn trần nhà. Hồi sau, cô tỉnh táo trở mình, như bị đè nén quá lâu, cô cắn mạnh vào bả vai rắn chắc mạnh mẽ của đối phương một cái.

“... Sao thế?” Châu Tử Hoàn bị cô làm tỉnh giấc, sờ soạng mặt cô trong bóng đêm. Một lúc sau thấp giọng dỗ dành cô: “Đừng phá nào, ngoan”. Anh dường như một mối lắm rồi, không nói thêm gì nữa. Dáng vẻ say ngủ của anh rất giống trẻ con, chẳng hề có ý công kích hoàn toàn khác hẳn với ban ngày, cả giọng nói cũng dịu dàng đến lạ lùng.

Thư Quân không lên tiếng, hồi sau mới hoàn hồn, nhấp nhấp nước bọt sót lại trên miệng, dường như cuối cùng đã hả giận sau bao ngày qua, hài lòng mãn nguyện xoay lưng lại ngủ thiếp đi.

Khi trời vừa sáng, Châu Tử Hoàn tỉnh dậy khoác áo vào, nhìn bả vai của mình trong gương, trở vào vết răng trên đó và hỏi: “Hôm qua em lên cơn điên gì vậy?”.

Da anh mẫn cảm, vòng tròn đỏ nhàn nhạt ấy vẫn chưa nhòa hẳn đi.

“Chẳng sao cả.” Thư Quân lười nhác cuộn tròn trong tấm chăn, cười hi hi, “Đột nhiên muốn cắn một cái thôi”.

Châu Tử Hoàn nhướng nhướng mày, hiển nhiên chẳng có ý kiến gì với đáp án đó chỉ nhìn cô qua gương. “Mai anh phải đi công tác, có lẽ qua Tết mới về.”

“Khi nào đến Tết?” Thư Quân dường như lúc này mới nhớ ra, cầm chiếc điện thoại xem lịch, giọng điệu hơi khổ sở: “Tuần sau à... Em lại quên mất, chưa chuẩn bị gì cả”.

“Xem ra quan điểm của hai chúng ta không giống nhau.”

“Quan điểm của anh là gì nào?” Cô tò mò, chớp chớp mắt vô tội.

“Bỏ đi.” Anh mặc quần áo chỉnh tề, vừa đeo đồng hồ vào tay vừa nói hời hợt: “Nếu như anh rủ em cùng đi với anh, xem như là kỳ nghỉ thì em thấy sao?”. Tuần sau mới Tết, có lẽ phải đến mười ngày không gặp mặt, nghĩ đến đây, Châu Tử Hoành đột nhiên hoài nghi chẳng lẽ mình cảm thấy cô đơn ư.

Thế nhưng, hiển nhiên là có người không hiểu tâm tình của anh cũng chẳng chịu để anh toại nguyện.

“Em không đi được, gần đây công việc sắp xếp kín cả rồi.” Khi nói lời khước từ cũng chẳng cảm thấy chút gì nuối tiếc cả.

Châu Tử Hoành nhìn Thư Quân, gật đầu, khóe môi khẽ cong lên, như đang mỉm cười rồi nói: “Vậy thì, chúc em làm việc vui vẻ”.

“Sao em cảm thấy giọng điệu của anh thiếu thành thật vậy?”

“Có ư?”

Lần này đến lượt Thư Quân gật gù, cô nằm trên giường ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây”.

“Sao nào?”

Châu Tử Hoành nghe lời bước đến, vừa cúi người xuống, cô liền đặt một nụ hôn lên môi anh, nụ cười hiện ra tựa như chú mèo nhỏ: “Cũng chúc anh đi công tác thuận lợi”.

“Cảm ơn nhiều.” Châu Tử Hoành nói lời cảm ơn, cô nghe thấy vẫn chẳng có chút gì thành khẩn.

Cửa đóng lại. Thư Quân lẩn hai vòng mới ung dung nhàn nhã dậy rửa mặt.

Cô hài lòng suy nghĩ, đây mới chính là khuôn mẫu giữa họ, dường như tất cả cuối cùng cũng trở về quỹ đạo của nó. Còn Tiểu Mạn là ai có lẽ là bạn gái khác của Châu Tử Hoành. Kỳ thực chẳng có chút gì liên quan đến cô cả, càng không nhất thiết phải vì chuyện đó mà vẫn vít niềm đau thương và nổi tức giận.

Về chuyện nghỉ phép đi du lịch, nếu cô có thời gian rồi thì thà lựa chọn đi theo đoàn dù sao cũng náo nhiệt hơn.

Thành phố C nhanh chóng chào đón một ngày lạnh giá nhất trong cả trời đông rét đậm, chỉ qua một đêm mà làn sương mù phủ trên cửa sổ như ngưng tụ lại thành những hoa băng, mặt đường ẩm ướt, dầu cho ngăn cách bởi lớp để giày cũng vẫn cảm nhận được cơn lạnh giá thấu xương.

Trần Mẫn Chi kéo chiếc va ly du lịch đứng bên lề đường, giậm chân không ngừng. Cô chẳng thể ngờ được sáng nay lại xui xẻo đến vậy. Mất gần mười lăm phút mà vẫn chưa đón được taxi. Giờ thì cô vô cùng hối hận, vì sao tối qua lại cự tuyệt lời đề nghị của Châu Tử Hoành, không chịu để công ty điều xe đến đưa cô ra sân bay cơ chứ? Vừa nhìn đã thấy ngay sắp trễ mất rồi, phía xa có ánh đèn xe thấp thoáng trong màn sương mù đang lóe sáng về phía mình. Cô như trông thấy vì sao cứu tinh, nhanh chóng giơ bàn tay tê buốt ra.

Kết quả là taxi dừng trước mặt cô, người ngồi sau xe kéo cửa sổ xe xuống, quả thật khiến cô giật mình.

Người ấy hất hàm với cô, giọng điệu mang ý cười: “Trùng hợp thế! Lên xe đi”.

“Em và anh trai anh cùng đi công tác vì sao không kêu anh ấy đón em?” Xe bắt đầu khởi động chạy, Châu Tử Dương cười híp mắt hỏi.

“Châu Tổng nói anh ấy còn có việc khác phải làm, em tự đi, gặp mặt tại sân bay.”

“Ồ, vì thế mà em cứ đứng bên đường đợi bao lâu rồi?”

“Mười mấy phút.”

“Hôm nay thời tiết không tốt. Nếu như không phải anh tình cờ qua đây, có lẽ em chẳng kịp lên máy bay.”

Trần Mẫn Chi khẽ than thầm, mắt nhìn chăm chăm vào ngón tay anh, bình thản nói: “Em vốn định gọi điện thoại cho tài xế công ty”.

“Không phải giờ làm việc, em cũng nhất định câu nệ thế sao?”

“... Gì cơ?” Cô hơi kinh ngạc, lúc này bắt giác ánh mắt dừng lại trên người đàn ông ngồi cạnh.

Buổi sáng ban mai lạnh lẽo như vậy, màn sương mù trắng xóa mờ ảo hiện trên cửa sổ xe cạnh anh. Anh đang nhìn cô, thần sắc không giấu được nỗi vui mừng sung sướng, lộ trên gương mặt càng khôi ngô đến nghẹn người.

Đây là lần đầu tiên sau khi lên xe cô nhìn thẳng mặt anh, dường như hơi mất tự nhiên, ánh mắt không khỏi khẽ hấp háy. Nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn thấy rất rõ nụ cười khoe môi anh.

Cô không hiểu anh đang vui vẻ chuyện gì, ngăn người trong giây lát cô liền di chuyển ánh nhìn.

Chẳng biết nên làm thế nào cho phải phép, cô suy ngẫm vì sao mỗi lần ở trước mặt anh cô vẫn thường bối rối như vậy?.

Kết quả là nghe thấy Châu Tử Dương hỏi: “Em đang căng thẳng sao?”. Anh dường như rất tò mò, nhưng trong giọng điệu vẫn mang ý cười.

Kỳ thực, có lúc ở Trần Mẫn Chi xuất hiện một loại ảo giác, cứ cảm thấy mỗi lần gặp mặt, anh thích tìm lý do để nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô. Nhưng dường như điều này chẳng hợp lý chút nào, anh và cô vốn dĩ chẳng thân thiết gì, quan hệ cũng chưa đến mức tốt đẹp như vậy.

Một lúc sau cô mới nhún vai, trên miệng nhoẻn nụ cười hỏi ngược lại: “Đâu có. Có gì mà căng thẳng chứ?”.

Cô chẳng rõ biểu cảm của mình có đánh lừa được đối phương không, chỉ thấy Châu Tử Dương nhướn mày, lộ ra biểu cảm khá hài lòng: “Vậy thì tốt, chứ nếu không anh còn tưởng em không thích ở cạnh anh. Mỗi lần đều là anh hỏi một câu em đáp một câu, nhưng anh rõ ràng chẳng phải sếp của em”. Anh ngừng lại, nhìn cô khẽ mỉm cười, “Cảm giác đó thật không hay chút nào”.

“Ồ, có lẽ là anh và Châu Tổng giống nhau quá.” Trần Mẫn Chi không trả lời câu hỏi, chỉ bịa đại ra một cái cớ, sau đó nhanh chóng chuyển đề tài: “Đưa em ra sân bay, không lỡ việc của anh chứ?”.

“Dù gì cũng chẳng phải chuyện gấp. Anh chỉ không thể tự mình lái xe, cũng chẳng muốn dùng tài xế ở nhà. Thế nên ra khỏi nhà sớm một chút, đi lòng vòng.” Lúc trò chuyện anh xoa xoa đầu gối trái theo tiềm thức.

Ánh mắt Trần Mẫn Chi liếc nhìn sang, rất nhanh làm ra vẻ không có gì, liền thu lại ánh nhìn. Mãi đến khi đến sân bay cô mới nhẹ nhàng khước từ Châu Tử Dương xuống xe tiễn cô. Nhưng đối phương hiển nhiên cũng chẳng có ý định khách sáo, vẫy vẫy tay qua cửa sổ xe rồi dặn dò tài xế cho xe ra khỏi làn đường đón khách.

Điểm đến của Châu Tử Dương cách sân bay không xa lắm. Cũng đều là nằm ở ngoại ô, yên tĩnh hơn sân bay rất nhiều.

Anh xuống xe trước cửa nghĩa trang, chẳng mất nhiều thời gian đến ngay trước mộ của Châu Tiểu Mạn. Trên bia mộ cẩm thạch màu trắng có bức ảnh của người đã khuất, gương mặt non nớt, nụ cười rạng rỡ, đôi mắt sáng long lanh như giọt nước.

Anh đặt bó hoa đã chuẩn bị sẵn lên thêm đá, đặt ngay cạnh bó hoa cúc, mỉm cười, nói chuyện cùng bức ảnh: “Năm nào anh hai cũng nhanh chân đến sớm hơn anh, cũng chẳng trách từ nhỏ em đã quý mến anh ấy”.

Anh nán lại nghĩa trang một lúc rồi ra về, chiếc taxi vẫn đợi anh. Tài xế trông thấy anh đi ra, mặt đường trơn bóng lại đang ở trên dốc núi khó tránh khỏi đi lại không tiện. Châu Tử Dương mỉm cười nói lời cảm ơn, ngồi vào xe, nói: “Chúng ta quay một vòng lại khu nội thành nhé, được không?”.

“Anh đã bao cả xe, anh nói được là được.” Tài xế taxi mỉm cười thật thà trả lời.

Đường xá nội thành đã tràn ngập không khí náo nhiệt trước dịp Tết, các tòa kiến trúc trung tâm thương mại mọc lên như nấm, các cửa hàng lớn nhỏ đều thay biển quảng cáo, trang trí thu hút khách hàng.

Xe bị kẹt giữa đường, Châu Tử Dương mới nhớ ra hôm nay vừa đúng cuối tuần, trên đường tất thấy đều là người mua hàng Tết. Anh cũng chẳng vội, ung dung nhàn nhã ngồi ở ghế sau nghiêng đầu hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Đèn đỏ ngã tư đường rất lâu, xe cộ lại đông. Ba lần đường từ đông sang tây đều kẹt cứng hồi lâu. Tài xế hơi mất kiên nhẫn, ấn nút mở radio, có vài đài dường như tín hiệu không tốt lắm, hàng loạt tạp âm ồn ào phát ra từ loa.

Tài xế tốt bụng, quay đầu lại hỏi thăm ý kiến của khách: “Anh thích nghe tiết mục gì?”.

Châu Tử Dương không đáp trả.

Anh dường như đang thất thần, mắt nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên đường, lẳng lặng không nói gì, vẻ mặt vốn thoải mái dễ chịu hiếm khi lại chăm chú đến vậy.

Nơi đó có một người phụ nữ trẻ, đứng cách xe của anh không đến mười mét, cô vừa hoàn tất động tác cột dây giày, lúc này đã đứng thẳng dậy đang đi về phía ánh mắt của anh, chỉ là không hề phát giác có người đang nhìn mình.

Bầu trời xám xịt u ám, hoàn toàn không giống với quang cảnh lúc mười giờ sáng, dường như sắp có mưa tuyết. Châu Tử Dương đưa tay lau những giọt sương đọng trên mặt kính, ánh mắt di chuyển từng chút từng chút theo bước chân của người phụ nữ ấy.

Kỳ thực anh vốn không chú ý đến cô.

Người đi bộ trên đường như mắc cửi, gương mặt người nào cũng chìm ngập trong dòng người đó. Ánh mắt anh tùy tiện lướt sang, kết quả là trong đám đông ấy, chỉ thấy một người đeo mắt kính vừa đen vừa to.

Người phụ nữ ấy mặc bộ đồ thể thao rộng rãi thoải mái, nhưng chẳng hề làm mất dáng vẻ cân đối nhanh nhẹn. Theo bản năng của đàn ông, anh để mắt đến cô nhiều hơn theo tiềm thức. Kết quả vừa lúc đó, dây giày của cô tụt ra.

Có lẽ do thời tiết không thích hợp, hoặc có thể là cô không quen đeo kính đen vì thế trước khi cúi xuống, cô dường như do dự trong giây lát rồi bỏ kính ra.

Châu Tử Dương đột nhiên sững người.

Khoảng cách không gần không xa ấy, khi anh lần đầu trông thấy gương mặt cô, anh như ngỡ rằng mình gặp phải ảo giác. Nhưng sau ánh nhìn thoáng qua, anh liền tỉnh táo lại. Người phụ nữ này kỳ thực chẳng phải hoàn toàn giống với Tiểu Mạn nhưng vầng trán của hai người toát lên nét quyến rũ dường như trùng hợp đến vô cùng. Cũng như phần đông những người đi đường khác, gương mặt cô không có biểu cảm gì nhiều, vậy mà Châu Tử Dương lại nhìn cô chăm chăm, cảm nhận được hơi thở quá đỗi quen thuộc đập ngay trước mặt khiến anh kinh hoàng đến tột độ.

Bước chân của người phụ nữ trẻ ấy lướt đi rất nhanh, rõ ràng khác hoàn toàn so với dáng vẻ ung dung nhàn nhã qua đường của khách đi đường, dường như cô đang vội vã đi đến một nơi nào đó. Trông thấy cô mất dạng ngay trong tầm mắt, Châu Tử Dương liền mở cửa xe. Tài xế xe hết hồn vì tiếng động đột ngột, xoay người nhắc nhở: “Ồ, anh làm vậy nguy hiểm lắm...”.

Kỳ thực Châu Tử Dương cũng chẳng rõ là liệu đuổi kịp rồi, để làm gì cơ chứ. Thế nên cuối cùng anh chỉ đặt tay ở nắm cửa xe, trầm mặc nhìn theo bóng hình xa lạ biến mất dạng trong đám đông.

9. Chương 09

CHƯƠNG 9 CHÂN TƯỚNG RÕ RÀNG

Thân thể của anh, vòng tay của anh còn cả hơi thở trong lồng ngực nữa, hóa ra là như vậy.

“Xin lỗi, em đến muộn.” Thư Quân thở gấp, vội vã chạy đến điểm hẹn. Ngồi xuống sofa, dừng trong giây lát rồi giải thích: “Đường kẹt xe quá, em đành xuống xe đi bộ một đoạn”.

“Trễ hai mươi ba phút rồi.” Nicole ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường, nhắc nhở cô.

“Ngoài công việc, không cần tính toán chi li thế chứ chị.” Cô chớp chớp mắt, nhìn Nicole chăm chú một hồi, gật gù nói: “Chiếc áo soare cưới này đẹp quá, rất hợp với chị”.

Nhân viên phục vụ đang giúp cô dâu chỉnh trang lại trang phục nghe vậy mím môi nói: “Con mắt thẩm mỹ của mọi người khá giống nhau, em cũng cảm thấy chiếc áo này đẹp hơn chiếc vừa rồi. Thiết kế của chiếc áo này càng lộ rõ đường nét ở phần cổ và phần vai. Phần xương quai xanh của quý cô đây nổi lên trông thật gợi cảm”.

Lời cô ấy vừa nhắc đến “quý cô” chính là nói Nicole. Nghe thấy mình được khen ngợi có lẽ tâm trạng cũng vui vui, Nicole gượng nở nụ cười nhìn vào gương xoay một vòng, nhưng rồi lạ chầu mày hỏi ý kiến của Thư Quân: “Phía sau lưng có phải khoét hơi sâu không?”.

“Không đâu.” Thư Quân tiếp lời: “Thật ra hôm nay em mới biết, dáng của chị đẹp đến thế”. Kết quả lời vừa dứt liền bị Nicole trừng mắt, nửa dạn dò nửa cảnh cáo cô: “Về công ty không được nói lung tung đấy”. Hệt như đáng về răn dạy cô thường ngày.

Thư Quân nâng chiếc cốc giấy, nhin cười, ra vẻ bên lên gật đầu lia lịa.

Thử xong váy cưới cùng nhau đi ăn trưa, Thư Quân may mắn gặp được “chân mệnh thiên tử” của Nicole. Người đàn ông ga lăng, lịch thiệp ấy xem chừng rất hiểu chuyện, kiên nhẫn, thông thả khác biệt hoàn toàn với cá tính mạnh mẽ của Nicole. Thế nhưng hai người họ lại rất hòa hợp. Kể tung người hứng vô cùng ăn ý. Sau này, gọi điện thoại cho Mạc Mạc, Thư Quân không ngớt lời ca ngợi: “Lần đầu tiên tớ gặp một đôi vợ chồng xứng đôi đến thế”.

“Ngưỡng mộ à? Vậy cậu cũng mau cưới đi.” Mạc Mạc hứng chí phần khởi, “Vài ngày nữa Quách Lâm mở Party, cậu đến thì hay quá, giới thiệu cho cậu vài anh chàng độc thân để cậu phát triển mối quan hệ”.

Kết quả hôm đó, Thư Quân quả nhiên ăn diện, trau chuốt hẳn lên. Khi cô xuất hiện, Quách Lâm hiển nhiên ngây người ra một lúc mới để cô bước vào.

“Cậu muốn cưới ai thế?” Cậu ta hỏi.

“Cậu đấy.”

“Thật đáng tiếc, tớ e là không có phúc để hưởng.”

“Nghe nói tối nay có trai đẹp, ở đâu thế?”

“Ai nói với cậu là...”

Lời của Quách Lâm còn chưa dứt, cánh cửa phòng ngủ khép hờ đã mở ra. Người đàn ông đẹp trai dáng dong dỏng cao từ trong bước ra, ánh mắt đối diện ngay nụ cười Thư Quân.

Hai người hơi kinh ngạc, cuối cùng vẫn là Bùi Thành Vân mở miệng chào hỏi trước: “Em đến rồi à!”.

Cô mỉm cười, nói phụ họa: “Đúng thế”.

Hôm nay cô trang điểm nhẹ, bởi lẽ ăn mừng Tết niên sớm, thế nên cố ý chọn bộ y phục áo hai dây cổ chữ V, tóc túm lên sau gáy bằng chiếc dây buộc tóc nhung trắng phối cùng khuyên tai lông vũ cùng loại. Trước khi ra khỏi cửa cô cảm thấy cách ăn mặc hôm nay của cô vô cùng ấn tượng. Thế nhưng giờ thì, cô chỉ cảm thấy hơi gò bó, đón lấy ánh nhìn của Bùi Thành Vân, chiếc váy trên người vốn chẳng lấy gì làm gợi cảm cho lắm, thoáng chốc như trở thành dụng cụ tra tấn. Làn da trần trụi lộ ra trước ngực nhưng chẳng rõ có phải do luồng khí sưởi ấm quá đủ chẳng, cô đột nhiên cảm thấy nóng ran lên, một cảm giác dâng trào trong mạch máu, đến cả phòng khách cũng đột nhiên trở nên chật chội, nhỏ hẹp khiến cô chẳng biết thế nào.

Cô rất hiếm khi xuất hiện trước khán giả với hình tượng gợi cảm thế này, chứ đừng nói là trước mặt anh. Vả lại khoảng cách gần như thế, cô dường như hơi ái ngại hoặc không thoải mái, đưa tay lên chỉnh lại mái tóc mai bên tai rồi hỏi: “Mạc Mạc sao còn chưa đến nhỉ?”.

“Đến rồi, đang ở trong bếp rửa hoa quả.” Quách Lâm tiện tay lấy lon nước trên bàn đưa cho cô.

Cô nhận lấy, làn hơi nước mát lạnh trên bề mặt vỏ nhôm dính chặt vào lòng bàn tay. Cô nói: “Để mình đi xem thế nào”, sau đó, xoay người sải bước tiến vào nhà bếp.

Kỳ thực cô đến sớm, sau khi nói dăm ba câu với Mạc Mạc trong bếp mới nghe thấy tiếng đóng mở cửa lần lượt vọng lại từ bên ngoài. Đến khi bọn họ mang đĩa hoa quả bước ra thì phòng khách đã có sáu, bảy người rồi.

Quách Lâm giới thiệu từng người một, tất cả đều là những đồng nghiệp thường ngày vui vẻ trêu đùa nhau. Mạc Mạc đứng cạnh Quách Lâm mỉm cười góp vui: “Công ty bọn cậu người đẹp nhiều thật đấy”.

“Trai tài cũng chẳng ít đâu, tối nay cậu tranh thủ mau chóng chọn một tay đi.” Quách Lâm thấp giọng dụ dỗ, đổi lại nhận được ánh mắt coi thường của Mạc Mạc.

Đồng nghiệp nữ của Quách Lâm thoáng chốc nhận ra Thư Quân vì thế mà hiếu kỳ đứng bên cô, hứng chí phần khởi hỏi thăm vài chuyện nội bộ trong làng giải trí.

Chỉ nghe có người hỏi: “Từ Bội Bội có phải thật sự đang qua lại với ai ai đó?”.

Chỉ tiếc rằng thứ nhất là vì thời gian Thư Quân gia nhập ngành này còn quá ngắn, thứ hai là bản thân không thân thuộc với tin đồn, tựa như chuyện này cô lại là người nghe nói đến đầu tiên.

Cuối cùng nhận ra sự thất vọng của bọn họ, Thư Quân không khỏi ngại ngùng cũng cảm thấy buồn cười, bất giác bảo đảm với mọi người: “Sau này mình sẽ cố gắng lưu ý, lần sau sẽ nói cho mọi người biết”.

Nhà Quách Lâm tuy không lớn nhưng thiết bị giải trí thì đầy đủ, cả bọn nhấm nháp đồ ăn, uống rượu, ồn ào náo nhiệt, vô cùng vui vẻ. Cuối cùng, Thư Quân trụ không được, xin phép về nhà nghỉ ngơi trước.

“Trễ vậy rồi, mình cậu về không an toàn.” Quách Lâm nói: “Tìm một người đưa cậu về nhé”.

Có hai anh chàng chủ động sắm vai người bảo hộ hoa sứ, nhưng Thư Quân lại không đồng ý. Kết quả cả hai khách sáo nhường qua nhường lại. Một bóng hình khác đã đứng ngay bên cửa, nói: “Tớ cũng phải về, cùng nhau về vậy”.

Cô dẫn đo một hồi sau gật đầu đồng ý.

Giữa tiếng gió hú về đêm, cô mơ hồ nhớ mang máng dự báo thời tiết nói rõ ngày mai sẽ có tuyết. Thư Quân ngẩng đầu nhìn bầu trời, kỳ thực trên đó tối quá, chẳng nhìn thấy gì cả. Cô kéo chặt lấy cổ áo khoác, đón lấy cơn gió rồi nói: “Thật ra anh không cần phải tiễn em, nơi này không xa nhà em lắm!”.

Cô cứ ngỡ đối phương không nghe thấy, bởi lẽ đợi một hồi lâu, Bùi Thành Vân vẫn không đáp trả.

Cuối cùng mãi đến khi đi đến chỗ để xe, Bùi Thành Vân ngừng lại nói: “Anh khiến em thấy mất tự do phải không?”.

Cô mím chặt khóe môi, anh hỏi thẳng như vậy, cô không biết nên trả lời thế nào.

Bùi Thành Vân ngừng lại, cụp mắt xuống, dường như đang nhìn cô chăm chú lại dường như chẳng phải vậy. Chỉ là thần sắc trên gương mặt có chút là lạ, tựa như đang che giấu lại như đang do dự. Cuối cùng anh mới nói: “Thư Quân, chúng ta đừng như vậy được không?”.

...

Gió về đêm thổi lạnh căm như lưỡi dao sắc nhọn, từng hồi từng hồi lướt qua bên mình, cứa vào da khiến cô mơ hồ cảm thấy đau đau.

Khóe môi cô mím chặt lại, nhìn anh bằng đôi mắt đen trầm.

“Em có suy nghĩ gì, có thể nói rõ ràng ra. Thật ra anh biết, trước đây là anh không đúng, có lẽ đã để em cảm thấy...”, anh ngừng lại, chân mày chau lại dường như cả chính anh cũng không muốn nói ra, “Có lẽ đã để em cảm thấy nhục nhã”.

Cụm từ ấy tựa như cái gai, chọt đâm về phía Thư Quân khiến con tim cô khẽ run rẩy. Ngón tay vẫn nắm chặt cổ áo. Kỳ thực đã dần dần lạnh như băng nhưng dường như cô chẳng mấy để tâm chỉ gượng cười: “Anh nói gì? Cái gì mà nhục nhã chứ?”.

Anh lắc lắc đầu: “Nếu em đồng ý nghe, anh có thể giải thích”.

Đây là loại cảm xúc mà cả bản thân Bùi Thành Vân cũng chẳng thể nói rõ được.

Anh vốn dĩ định tiếp tục giấu cô, chẳng phải ư? Hệt như nhiều năm trước đây. Bí mật liên quan đến mình, từ khi anh hiểu chuyện đến nay anh không cho phép ai biết và đến gần, đặc biệt là cô.

Vì thế năm đó anh xuất ngoại nhưng chẳng để lại một lời nhắn nào. Khoảng cách từng gần gũi như thế, mối quan hệ thân mật như vậy, đã bị chính tay anh chia cắt ra.

Anh ngỡ rằng bản thân mình sẽ không hối hận, tất cả đều là nghĩ cho cô. Vì thế mà anh vẫn cứ nói với chính mình rằng chẳng có gì phải hối hận cả. Vậy mà bao nhiêu năm nay, khi bọn họ tình cờ gặp lại nhau, dù chỉ trong thoáng chốc thôi, anh phát hiện thật ra mình đã sai rồi.

Năm đó anh đã lựa chọn sai lầm.

Trong từng ấy năm tháng tuổi đời, anh gánh vác tư tưởng và gông xiềng quá nặng nề nhưng lại bỏ qua tình cảm của cô.

Người con gái từng có nụ cười tươi sáng ấm áp ấy, cùng một trái tim tinh tế nhạy cảm, cũng như bao thiếu nữ đồng trang lứa khác, biết động lòng trắc ẩn vì thế mà cũng sẽ tổn thương.

Vậy mà anh dường như đã quên mất điều này.

Anh ngỡ rằng bằng những lý do vô tư vĩ đại ấy có thể lật đổ toàn bộ niềm tin mà cô đặt vào anh.

Đợi đến khi anh ý thức được đó là vết thương thì cô đã trở nên xa lạ, khách sáo. Khi chỉ có hai người, cô thậm chí đến cả hơi thở cũng cần trọng, cả nụ cười và lời nói cũng hiếm hoi đến mức đáng thương.

Thời gian đã thay đổi tất cả.

Vì thế mà anh nhìn nhận rất lâu, cũng tranh đấu khá lâu cuối cùng vẫn muốn nói cho cô biết.

Anh chỉ muốn để cô biết, thật ra bản thân anh cũng có nỗi khổ.

Lạnh lùng, tính khí tồi tệ, cự tuyệt thậm chí là làm tổn thương, tất cả chỉ là những thủ đoạn anh dùng để giấu đi bí mật của mình. Anh đặt tình cảm của cô tại vị trí đáng trân trọng, cũng từng hy vọng có thể thật tâm bảo vệ cô. Chỉ có điều anh đã dùng sai phương pháp. Rốt cuộc lại làm tổn thương cô.

Mãi đến hôm nay, Bùi Thành Vân mới biết thế nào là sự đời không như ta mong muốn. Cơn gió se se lạnh về đêm, anh cúi đầu ngắm nhìn cô còn ánh mắt cô lại cố ý phiêu du nơi khác dường như không muốn tiếp xúc với anh.

Thời gian tựa như xây một bức tường, được dựng nên vững chắc bên ngoài bằng những mặt ngọt thân mật như trong giấc mộng.

Cảm giác đau nhói cực kỳ quen thuộc toát ra từ lồng ngực, anh không kiềm chế được hơi thở khê run rẩy, may mà dường như cô không phát hiện ra. Đến khi khó khăn lắm mới có thể ổn định lại hơi thở của mình, anh nhú mày, cuối cùng thấp giọng nói ra sự tình: “Thư Quân, thật ra anh...”.

Ánh đèn quanh tòa cao ốc thưa dần, từng hộ từng hộ tối dần đi, thời gian cũng chậm rãi trôi qua tựa như dáng vẻ chiếc đồng hồ cát vậy.

Rạng sáng, nhiệt độ ngoài trời đã xuống gần không độ, hơi lạnh thấu xương. Thế nhưng lúc này đây, Thư Quân lại dường như quên đi cảm giác lạnh lẽo. Đến khi giọng điệu của Bùi Thành Vân chậm rãi dừng lại, cuối cùng cô đã chịu nhìn anh, mà lại nhìn rất chăm chú, trong mắt lóe lên thần sắc ngạc nhiên tột độ. Hồi lâu, cô mới nhắc đôi môi gần như tê liệt, giọng điệu chua chát lặp lại: “Bệnh tim ư?”.

“Ừ.” Biểu cảm của Bùi Thành Vân đã trở lại vẻ đứng đưng quen thuộc, tuy vậy cô cũng chẳng hay biết rằng thật ra trong lòng anh bỗng chốc nhẹ nhõm. Nhiều năm như vậy rồi, con tim anh cứ căng như dây đàn, thẳng thắn nói ra với cô anh lại cảm thấy thoải mái lạ thường. Lúc này, anh bất chợt cảm thấy mỗi một đến tột cùng.

Anh đè nén cảm giác đau đớn trong lồng ngực, nhìn cô, khóe môi nhõm nụ cười tự giễu. “Cứ mãi không muốn nói cho người khác biết, nhất là em. Vậy mà anh phát hiện ra khoảng cách giữa chúng ta càng khiến người khác cảm thấy khó chịu.”

“VẬY Ạ?” Thư Quân ngó người, nhất thời vẫn chưa hoàn hồn. Cô nói: “Vì sao lại cố ý che giấu chứ? Bệnh này, nếu như không phải đặc biệt nghiêm trọng thì...”.

Bùi Thành Vân ngắt lời cô: “Rất nghiêm trọng”.

Vì thế mà năm xưa ra đi cũng là vì tốt cho cô. Nếu đã như vậy thì không cần thiết phải nói ra, anh tin rằng cô sẽ hiểu.

Khóe miệng Thư Quân khẽ hé mở, nhưng đột nhiên chẳng nói nên lời.

Nghiêm trọng đến mức nào?

Cô bất chợt nghĩ đến San San, đứa trẻ từ nhỏ đã bị căn bệnh tim giày vò, cuộc sống bất luận là với bản thân hay với người bên cạnh thì cũng đều là sự dằn vặt.

Vậy thì, Bùi Thành Vân thì sao nào?

Nhiều năm vậy rồi, anh vẫn sống như vậy ư? Thậm chí đến giờ cũng vẫn đang tiếp tục.

Chẳng rõ vì sao, Thư Quân đột nhiên nhớ đến giấc mơ vô cùng kỳ lạ của mấy ngày trước, gương mặt anh trong giấc mơ tựa như xác chết, đôi bàn tay biến thành rừng xương cốt trắng um tùm, lạnh lẽo đáng sợ.

Tựa như bị ký ức của những dự cảm đáng sợ ấy lật đổ lần nữa, cô không khỏi rùng mình, lại trông thấy vẻ mặt cười nói không màng để tâm của Bùi Thành Vân: “Đừng sợ anh không chết trước mặt em bây giờ đâu”.

Anh nhìn rõ tâm can của cô, khi anh nhắc đến từ “chết” trong lòng cô bất giác kêu lên một tiếng, sắc mặt không vui: “Đừng nói bậy bạ!”.

Anh quả nhiên không tiếp tục thế nữa, chỉ chậm rãi thu lại nụ cười, rồi nhìn cô chăm chú, giọng điệu nghiêm túc: “Vậy thì, chẳng biết em có tha thứ cho những gì anh đã làm trước đây không? Anh chẳng có yêu cầu nào khác, chỉ cần chúng ta có thể trở lại như trước đây là được rồi”.

Ý anh muốn nói là thân thiết như trước đây, cái khoảng thời gian mơ hồ chưa bắt đầu thì đã kết thúc ấy, chỉ có điều, hiện giờ cô thật sự bối rối. Người đàn ông đang đứng trước mặt cô, sau bao năm cách biệt anh lại đem đến cho cô một sự kích động.

Hóa ra tất cả sự việc đều có nguyên nhân, anh ôm lấy những lý do của mình rời khỏi cô.

Anh muốn để lại cho cô thế giới tự do khoáng đạt.

Anh giấu giếm bệnh tình của mình giỏi như vậy, đã từng quen biết nhau mấy năm trời, vậy mà cô chưa bao giờ phát giác ra bất kỳ chuyện gì.

Cô còn có thể nói gì được nữa chứ?

Thư Quân phát hiện ra bản thân chẳng thể nói nên lời.

Cuối cùng cô chỉ cắn môi, nhú mào, khóe miệng thở ra một làn khí trắng nhỏ, “Lên xe đi, lạnh lắm!”.

Anh đưa cô về nhà, cả đoạn đường tuy tĩnh lặng nhưng so với hai lần gặp mặt trước đó thì không khí giữa hai người rõ ràng đã có sự thay đổi nho nhỏ. Đến trước cửa nhà, trước khi xuống xe Thư Quân mới quay người lại, thấp giọng: “Chẳng còn sớm nữa, anh cũng mau về nghỉ ngơi đi”. Cô do dự một lúc mới nói thêm một câu: “Quá lao lực cũng chẳng tốt đâu”.

Bùi Thành Vân nhìn cô, im lặng gật đầu.

Cô cũng không nói nhiều nữa, đẩy cửa xuống xe.

Dáng hình mảnh khảnh nhanh nhẹn ẩn khuất dưới làn ánh sáng đèn đường yếu ớt, chiếc váy đỏ tươi lộ ra ngoài mép áo khoác tựa như ngọn lửa ấm áp, tung bay lay động theo từng bước chân nhịp nhàng khẽ khàng của cô. Màn đêm đen sâu thẳm dày đặc dường như chiếu rọi tận sâu trong mắt Bùi Thành Vân.

Buổi tối nay dường như đột nhiên ấm áp trở lại.

Anh cứ thế trầm mặc đưa mắt tiễn cô đi càng lúc càng xa dần, ánh mắt lạnh lùng trong suốt đường như điểm chút tia ấm áp. Cuối cùng, khi bóng hình cô hoàn toàn mất dạng, anh tựa mình vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi trong giây lát. Hồi sau mới khởi động xe rời đi.

Sau này Mạc Mạc mới biết không khỏi ca thán: “Cậu ta như vậy có phải được xem là nhẫn nhịn không? Mà năm đó, cậu ấy còn trẻ, sao có thể kiên nhẫn lắm liệt thế được chứ?”.

Thư Quân không có tâm trí nói cười với cô.

Sau một hồi, Mạc Mạc ra vẻ trịnh trọng hỏi: “Vậy thì sau này, cậu và cậu ta còn có khả năng không?”.

Thư Quân vẫn chẳng nói gì.

Kỳ thực, từ khi biết chuyện Bùi Thành Vân có bệnh, giữa đêm đó dường như lòng oán hận của cô dành cho anh đã giảm đi nhiều rồi. Cô thậm chí bắt đầu thấy lạ vì sao năm đó bản thân cô hoàn toàn không phát hiện ra bí mật của anh, mà lúc đó cô rõ ràng gần gũi anh như thế. Cô còn ngỡ mình hiểu rõ anh hơn bất kỳ người nào.

Cuối cùng cô hiểu rõ tại sân bay năm đó lời xin lỗi của anh ẩn chứa sự áp úng bất lực. Chỉ tiếc là, gắng gượng nhiều năm vậy rồi, giờ mới biết rõ chân tướng sự việc.

Nhưng mấy năm nay, cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Huống hồ còn có Châu Tử Hoàn.

Vậy mà mấy ngày tiếp sau đó, Thư Quân thường xuyên đụng mặt Bùi Thành Vân

Cuối năm cận kề, bạn học tụ họp càng nhiều, đôi lúc còn tụ họp nhau quay về trường cũ thăm thầy cô giáo, vì thế mới có đủ kiểu cơ hội gặp mặt.

Thái độ của Thư Quân dần dần có nhiều thay đổi, không còn lạnh lùng như trước kia nữa. Sau khi bước ra từ trường cũ, có bạn học đề nghị họp lớp, đúng lúc Bùi Thành Vân đang đi bên cạnh cô, cô liền chủ động hỏi: “Anh có đi không?”.

Anh xem đồng hồ, nói: “Buổi tối phải tăng ca, không đi được. Còn em?”.

“Em cũng có việc.”

Thế là hai người cùng mọi người chia tay, mỗi bên một ngã.

Lúc về vừa hay cũng tiện đường, Bùi Thành Vân hôm nay không lái xe đến, không khí lạnh lẽo đến lạ thường, từng luồng hơi thở đều ngưng tụ thành làn sương mù trắng xóa.

Anh nhìn cô lạnh đến mức rụt cả cổ lại, dáng vẻ mím chặt môi trông vô cùng đáng yêu, không khỏi cười, nói: “Mấy năm ở nước ngoài, anh thường nhớ về mùa đông ở Trung Quốc. So ra thì, ở đây ấm áp hơn nhiều”.

Cô suy ngẫm, hỏi: “Cuộc sống bên đó tốt chứ?”.

“Có thể quen được nhưng anh vẫn chẳng thích.”

“Thế nên mới ôm hoài bão về nước à?”

“Ồ, ở đây dù sao cũng có bạn bè thân thuộc.” Anh nhìn cô rồi tiếp tục nói: “Kỳ thực từ giây phút ngồi máy bay anh đã có chút hối hận rồi”.

Cô mỉm cười nói: “Nhưng anh cũng nói mà, bên đó y học tiên tiến. Năm đó cũng vì lẽ đó mà đi phải không?”. Thấy anh nhất thời không nói gì, cô lại hỏi: “Sức khỏe của anh, rốt cuộc thế nào rồi?”.

Tuy là chính miệng anh nói rất nghiêm trọng nhưng cô nhận thấy, ngoài mặt dường như không phải vấn đề gì quá lớn.

Vậy mà Bùi Thành Vân dường như không muốn nói đến vấn đề này quá nhiều, anh trầm mặc hồi lâu, chỉ trả lời cô cho qua: “Đừng lo”.

Đúng là cô thật sự hơi lo lắng, dù đứng trên lập trường là bạn bè. Huống hồ, cuộc sống của San San cô đã chứng kiến nhiều năm nay, không khỏi cảm thấy sợ hãi với căn bệnh tim này.

Đối diện bên đường là điểm đến, Thư Quân hơi thất thần. Lúc bước qua lần xe cô dường như không chú ý đến thay đổi của đèn giao thông. Cô nhắc gót bước đi trong đầu vẫn suy nghĩ về những lời Bùi Thành Vân nói lúc tối. Kết quả là thành linh nghe thấy tiếng còi xe thúc giục vọng lại.

Cô giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy bị người bên cạnh kéo giật lại.

Vào khoảng khắc ấy, chiếc xe với luồng khí nhanh chóng lan tỏa ra lướt ngang bên người cô.

Cô không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp người, sau đó mới phát hiện ra bản thân bị người khác ôm chặt lấy. Qua lớp áo vải bông dày cộm, hơi ấm cơ thể cùng hơi thở của người đó lan tỏa sang người cô. Cô ngẩn người, cũng chẳng rõ có phải vẫn chưa thoát ra nỗi hoảng sợ vừa rồi hay không, đôi bàn tay níu chặt lấy vạt áo bên eo của anh, ngón tay nắm chặt rồi thả lỏng... thả lỏng rồi lại nắm chặt lấy.

Cô không nhận ra bản thân mình đang làm gì nữa, đối phương dường như dừng lại rất lâu, lúc này mới buông cô ra, liền chau mày giáo huấn: “Lúc này lại thất thần, em không cần mạng mình nữa ư?”.

Thật ra trên người cô phảng phất lan tỏa mùi hương ngọt ngào ấm áp, tựa như một loại trái cây miền nhiệt đới, trong tiết trời băng giá lạnh lẽo này lại toát ra sức hấp dẫn mê hoặc khiến anh không nỡ buông tay. Anh âm thầm hồi phục lại hơi thở rồi loạn trong lồng ngực, cúi thấp đầu nhìn gương mặt trắng bệch của cô, hiển nhiên vẫn đang hồn xiêu phách lạc. Vì thế mà anh lại thấp giọng nói lời an ủi: “Không sao đâu”.

Lúc này đây, giọng điệu anh dường như hoàn toàn thức tỉnh cô. Cơ thể Thư Quân cứng đờ, liền quay đầu đi, hơi ngượng ngùng buông ra.

Cô nói: “Cám ơn anh”.

Cô không biết mình vừa rồi đã làm những gì, thoáng chốc dường như xuất quỷ nhập thần, duy chỉ có hơi thở vừa xa lạ lại vừa quen thuộc khiến cô xao động.

Thật ra, hai người họ chưa bao giờ dựa sát nhau như vậy, dù là vào thời điểm thanh mai trúc mã huyền ảo ấy. Vừa rồi cô được anh ôm vào lòng, thoáng chốc một cảm giác thân thương hạnh phúc gần như diệu kỳ dâng trào lên.

Đó là thứ cảm giác cô chẳng thể tiếp cận nhưng rồi rốt cuộc vẫn là lướt qua vai nhau, là thứ cảm giác mà cô từng khát khao có được. Vì thế mà cô không kiềm được tựa như lưu luyến bịn rịn, để mặc bản thân cứ chìm đắm vào đó, quên cả rút ra.

Giờ thì cuối cùng cô đã hiểu, hóa ra là cảm giác đó.

Thân thể của anh, vòng tay của anh còn cả hơi thở trong lồng ngực nữa, hóa ra là như vậy.

Sự bối rối ngượng ngùng của Thư Quân lọt vào mắt của Bùi Thành Vân. Kỳ thực đáng vẽ của cô lúc này đây có phần nào giống với sự ngây ngô của những năm trước đây. Trong lòng Bùi Thành Vân khẽ xao động, giọng điệu không khỏi dịu lại mang chút niềm vui mừng cùng sự trù mến không dễ gì nhận ra: “Khách sáo với anh làm gì, lần sau qua đường nhớ chú ý tập trung nhé!”.

Cô cử động khéo môi, lộ ra ý cười mà không cười, nhưng ánh mắt vẫn rời đi, chỉ nhìn chăm chăm nhìn vào hàng số nhảy của đèn giao thông.

Cuối cùng hai người cùng nhau đi sang đường, trước khi chia tay, Bùi Thành Vân hỏi: “Năm nay ăn Tết ở đâu?”.

“Thành phố B.” Thư Quân suy ngẫm một hồi lại giải thích: “Ở đó có người thân, em sẽ ăn Tết cùng họ”.

“Anh trai em đâu? Anh nhớ là anh ấy công tác tại thành phố này mà.”

Đây là lần đầu tiên bọn họ đề cập đến đề tài này, Thư Quân bắt gặp sự ngỡ ngàng, ánh mắt lặng lẽ tối lại, “... Anh ấy mất mấy năm nay rồi”.

Bùi Thành Vân kinh ngạc, nhanh chóng thấp giọng cáo lỗi: “Xin lỗi, anh không biết”.

“Không sao.” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng nhovn nụ cười ra vẻ không vấn đề gì, “Chuyện đã qua rất lâu rồi. Lúc đó, anh còn ở nước ngoài, không biết cũng là chuyện bình thường thôi”.

Tuy là biểu cảm cô thoải mái nhưng anh vẫn nhận ra sự khó chịu của cô, Đây thực sự không phải đề tài vui vẻ gì, vì thế mà dù trong lòng Bùi Thành Vân ngổn ngang sự kinh ngạc và nghi vấn nhưng vẫn lựa chọn im lặng, chỉ dặn dò cô: “Trước khi em xuất phát thì báo với anh nhé”.

“Được thôi.” Cô hứa với anh, vẫy vẫy tay về phía anh, tiễn anh đi bằng ánh mắt.

Thế nhưng tâm trạng tồi tệ vẫn bám gót Thư Quân, mấy ngày liền đều ăn không thấy ngon, ngủ không yên giấc. Cứ đến nửa đêm Châu Tử Hoàn gọi điện thoại, cô khó khăn lắm mới chợp mắt được, lúc đó lại bị chuông điện thoại làm tỉnh giấc thật khiến người ta phát điên. Chỉ nghe thấy đầu dây bên kia vọng ra một loạt tạp âm, giọng điệu Châu Tử Hoàn xen lẫn cùng tiếng nói cười thoang thoảng, hỏi cô: “Ngủ rồi à?”.

Cô không vui vẻ gì tùy tiện đáp trả một tiếng.

Còn anh giọng điệu mơ hồ nói nửa đùa: “Gần đây ngủ một mình, có nhớ anh không?”.

Kể từ sau khi anh đi công tác, đây là lần đầu tiên anh gọi điện thoại.

Khoảng thời gian đó ai bận việc của người đó, nếu đã chẳng thể nào gặp mặt nhau, vậy thì chắc chắn cũng chẳng nhất thiết phải liên lạc. Cô cũng không hoàn toàn đặt anh trong tâm trí. Thật ra thì thi thoảng cũng cảm thấy nhớ anh, nhưng cũng vẫn thường chỉ cho phép bóng hình anh dừng lại ngắn ngủi vài giây trong bộ não của mình mà thôi. Sau đó thì quả quyết gạt phắt đi.

Lẽ đương nhiên, chuyện này chẳng thể nói với anh được. Cô chỉ khê rên rỉ nói: “Em còn ngỡ anh mất tích luôn rồi, còn không thì gặp rủi ro bị người ta bắt cóc rồi chứ”.

Kết quả là anh cười càng vui vẻ hơn nữa, “Thật ra em cũng có thể chủ động tìm anh mà!”.

“Em rất bận, không có thời gian, vả lại giờ phải đi ngủ, xin hỏi anh rốt cuộc có việc chi?”

“Nhất định có việc mới gọi điện thoại sao?” Anh đột ngột chuyển sang giọng điệu trịnh trọng: “Vừa rồi trông thấy một người tướng mạo rất giống em”.

“Ai?” Cô hỏi.

Anh như hơi khó xử, do dự rồi nói với cô: “Gái bar”.

Cô nằm trên giường ngẩn cả người, sau đó mới phản ứng lại, không khỏi nghiến răng mắng anh: “Anh cố ý thì có, không thêm nói với anh nữa, biến đi!”.

Anh cười cười, dường như tối nay vô cùng hưng phấn, “Thật mà, không gạt em đâu!”.

“Vậy anh cứ tiếp tục giỡn đi. Em phải đi ngủ.” Nói xong cô gác máy.

Cửa sảnh bao mở ra, có người thò đầu vào, trông thấy Châu Tử Hoàn đứng bên ngoài liền chạy đến kéo anh: “Châu Tổng, nhanh lên, mọi người đang đợi ông ở trong đó!”.

“Tối nay tôi uống nhiều quá rồi, cứ thế này mà uống nữa, có lẽ mai không lên được máy bay.” Tuy là nói vậy, Châu Tử Hoàn vừa cười vừa cất điện thoại, quay trở lại phòng.

Chuyến đi công tác lần này có thay đổi, bởi lẽ mọi việc được giải quyết thuận lợi đến lạ kỳ vì thế mà ngày mai có thể bay về thành phố C, sớm hơn dự kiến mấy ngày liền. Đó mới chính là mục đích thật sự anh gọi điện thoại cho Thư Quân.

Tiếng hát tiếng cười trong sảnh bao hòa quyện vào nhau, khi anh vừa ngồi xuống, một cô gái diện mạo hơi giống Thư Quân đang tiếp vị khách khác uống rượu, anh chỉ liếc sơ qua thì bên cạnh đã có người nâng cốc rượu lên, nói với nhau vài câu xã giao xong anh nhìn đối phương mỉm cười rồi uống cạn rượu trong cốc.

Sáng ngày hôm sau, Thư Quân tỉnh dậy đầu nhức nhối, nhờ phước của cuộc điện thoại kỳ lạ khó hiểu nửa đêm qua báo hại cô cả đêm không tài nào ngủ ngon giấc. Đầu tiên là nằm mơ thấy anh trai Thư Thiên sau đó là Châu Tử Hoàn. Thật ra, cô không tài nào nhớ được thời gian người nào xuất hiện lâu hơn. Buổi

sáng trước khi ra ngoài, cô cầm điện thoại lên xem, suy nghĩ có cần phải gọi một cú điện thoại không, thế rồi nhanh chóng dẹp ngay suy nghĩ đó.

Điều khiến Thư Quân không ngờ đến chính là, bắt đầu từ hôm đó mãi đến ra Tết cô cũng không tài nào liên lạc được với Châu Tử Hoàn.

Điện thoại của anh trước sau vẫn nằm trong vùng phủ sóng nhưng lại chẳng có ai nghe máy cả. Cả đêm Ba mươi gọi điện chúc Tết, anh cũng chẳng nhận điện thoại.

Mấy ngày sau đó, Thư Quân ở nhà dì Lưu chơi cùng với San San, thi thoảng nhớ đến Châu Tử Hoàn, nhưng lại chẳng tài nào tìm được anh. Lúc đầu thì cô không để tâm nhưng tình trạng kỳ lạ này tiếp diễn mấy ngày liền, cuối cùng cô cũng hơi lo lắng. Sau đó cả San San cũng nhận ra, kéo vạt áo của cô, nũng nịu hỏi: “Cô ơi, cô làm sao thế?”.

Dì Lưu đang góí há cảo, cũng mỉm cười nhìn cô, “Tiểu Quân con có tâm sự à? Sáng giờ đã ngăn người ra mấy lần rồi”.

Cô vội vàng phủ nhận.

Dì Lưu hỏi: “Có phải là đang yêu không? Nếu như có bạn trai rồi, hôm nào cháu dẫn về nhà chơi đi, để dì và chú Lưu xem thế nào”.

“Đâu có!” Thư Quân mỉm cười, “Hiện giờ công việc con rất bận, không có thời gian suy nghĩ những việc đó!”.

“Tuổi tác của con cũng tương đối rồi đó, cũng nên tìm một người đi thôi. Nhớ lúc đầu chị dâu con và anh con cưới nhau, cũng chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi.” Nhắc đến con gái và con rể qua đời sớm, dì Lưu không khỏi đau lòng, ngừng góí há cảo nhìn San San thở dài. “Hài... thời gian trôi đi nhanh quá, chớp mắt San San đã sáu tuổi rồi.”

Lo sợ dì Lưu lại khơi lại chuyện cũ, Thư Quân vội ngắt lời dì: “Dì à, đừng nghĩ đến chuyện trước đây nữa. Hiện giờ chỉ cần dì và chú khỏe mạnh, San San bình yên trưởng thành, những việc khác không quan trọng, chẳng phải sao?”. Cô mỉm cười đứng cạnh giúp dì cà bột. “Đợi khi nào con tìm được đối tượng kết hôn, thì sẽ dẫn về ra mắt dì chú đầu tiên, được không nào?”

Dì Lưu thích thú mỉm cười, “Con a đầu này, còn phải “thăm định” gì nữa cơ chứ. Cùng lắm dì và chú chỉ giúp con tham khảo thôi. Chuyện lớn cả đời phải do con tự mình làm chủ chứ!”.

Cô cũng mỉm cười, lễ phép trả lời: “Con biết rồi”.

Ở lại thành phố B đến hết mừng bốn, sáng mừng năm Thư Quân mới đáp chuyến bay trở về. Dù là vào dịp tết nhưng vé xe cũng đã được bán hết sạch.

Đoạn đường không xa lắm, chỉ lòng vòng trong nội thành. Về đến thành phố C cũng đã giữa trưa, Thư Quân vừa xuống đến trạm liền cảm nhận được chiếc điện thoại di động trong túi xách rung liên hồi. Cô trốn sang chỗ tương đối vắng người, lôi chiếc điện thoại ra, cũng chẳng nhìn xem là ai nhận điện thoại luôn.

Bên kia đối phương dường như vô cùng tĩnh lặng, giọng điệu thấp trầm vọng ra, cũng chẳng rõ là vì sao, con tim cô đột nhiên đập điên cuồng, sau đó dường như đã tìm lại được tiếng nói của mình, cố ý lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”.

Cô gọi biết bao nhiêu cuộc điện thoại, mãi đến hôm nay mới có hồi âm. Vốn dĩ chẳng thấy ra sao cả, vậy mà hiện giờ đã liên lạc rồi thì lại vô cùng phần uất.

Châu Tử Hoàn ngừng lại hỏi: “Em đang ở đâu?”.

“Không liên quan đến anh.”

“Lại đang giận gì thế?”

Anh vờ như chẳng có chuyện gì cả, cô giận quá hóa cười: “Châu tiên sinh à, có phải rốt cuộc anh cũng rảnh rồi rồi không nên mới có thời gian gọi điện thoại cho em?”.

Nhưng đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, anh như không hề hay biết mọi việc: “Em đã tìm anh ư?”.

“Giả vờ y như thật ấy.”

“Anh thật sự không biết gì cả.” Giọng điệu anh trầm thấp, bình tĩnh lại dường như đầy mệt mỏi, khác hoàn toàn so với ngày thường. Một lúc sau anh mới nói: “Năm ngoái gặp tai nạn giao thông, anh vừa mới xuất viện”.

10. Chương 10

Chương 10 – Em sẽ ở bên anh

Rất cuộc thì cô vẫn động lòng trước người đàn ông này, cho dù đó là việc trước giờ cô luôn cố gắng né tránh. Khi Thư Quân vội vã đến khu biệt thự, người mở cửa cho cô là một cô gái trẻ tuổi.

Đối phương tự giới thiệu mình là trợ lý của Châu Tử Hoàn, họ Trần. Cô để Thư Quân vào nhà rồi chỉ tay lên lầu: “Châu Tổng đang ở trong phòng, ngày mai tôi lại đến”. Lời ít ý nhiều, không hề có ý gì thăm dò cả.

Thư Quân gật gù đầu nhưng trước khi lên lầu không khỏi xác nhận: “Anh ấy không nói rõ trong điện thoại. Hiện giờ anh ấy không sao chứ?”.

Động tác của Trần Mẫn Chi khẽ ngưng lại, biểu cảm hơi phức tạp: “Tạm thời không có trở ngại gì lớn, nhưng mà cần có người chăm sóc”. Trần Mẫn Chi nói với cô bằng ánh mắt rằng trách nhiệm này kể từ giây phút này sẽ do cô thay thế.

Trần Mẫn Chi đi khỏi, cả gian phòng tĩnh lặng khác thường. Thư Quân cũng chẳng biết mình rốt cuộc đã đẩy cánh cửa trên lầu hai với một tâm trạng như thế nào nữa.

Chỉ thấy Châu Tử Hoàn nằm trên giường, dường như đang ngủ say.

Cô không chắc chắn vì thế cất bước nhẹ nhàng theo bản năng, đến khi tiến sát đến bên giường mới phát hiện ra anh quả thật đã nhắm nghiền mắt. Cô lướt nhìn nhanh một lượt cũng chẳng thấy vết thương nào hiện rõ trên thân thể anh. Chỉ thấy cánh tay rũ xuống bên mép giường, điện thoại di động vẫn nằm trong tay. Tư thế ngủ thế này rõ ràng là rất khó chịu, bởi lẽ chân mày của anh khẽ chau lại. Cô xoay người, muốn rút chiếc điện thoại ra, kết quả chạm vào người anh, anh liền tỉnh giấc.

Đôi mắt Châu Tử Hoàn mở ra, chân mày càng chau lại.

Cô chỉ ngăn người ra, mơ hồ cảm nhận như có điều gì không phải.

Ánh mắt anh hướng về phía cô, dường như mất tập trung. Đôi mắt sâu thẳm tựa như chòm sao, lúc này đây lại khác thường, dường như bị áng mây che khuất bao phủ không chút ánh sáng nào có thể len lỏi vào được. Anh nhìn về phía cô nhưng rõ ràng không trông thấy cô.

Thư Quân cứ thế đứng chết trân tại chỗ, chẳng rõ là cảm giác gì, cảm thấy lồng ngực lạnh lẽo mơ hồ, cổ họng nóng ran, khát khô tựa như vừa gắng gượng nuốt phải than đá, ngọn lửa đang dần thiêu đốt cổ họng và lực phủ ngũ tạng của cô.

Cô nghe thấy anh hỏi: “...Ai vậy?”.

Giọng điệu quen thuộc như thế, kèm theo sự cảnh giác và hoài nghi cô chưa từng gặp.

Cô khẽ ho một tiếng, rồi mới do dự mở miệng nói: “Mất anh bị sao vậy?”.

Nhận ra cô, biểu cảm Châu Tử Hoàn rõ ràng thoải mái hơn. Anh ngồi dậy, tựa vào đầu giường, thần sắc còn điềm đạm hơn cả Thư Quân nữa.

“Tạm thời không nhìn thấy gì.” Anh nói rồi lại chìa tay ra về phía cô: “Lại đây đi”.

Mặc áo ngủ, trông anh dường như gầy đi nhiều so với trước khi đi công tác. Lúc này cô mới để ý thấy mái tóc anh đã cắt rất ngắn, xem chừng nhìn không quen mắt nhưng cũng chẳng khó coi chút nào, trái lại còn toát lên vẻ điển trai gần như rõ nét trên gương mặt.

Cô vẫn hơi do dự, chẳng ngờ được rằng lại có tình huống thế này, trong cuộc điện thoại trước đó anh chẳng nói gì cả, vừa rồi trợ lý Trần cũng không nói rõ. Vì thế mà không kịp phản ứng, đầu óc ong ong chỉ nhớ đến những từ ngữ mầu chốt đáng sợ.

Mắt anh có vấn đề.

Anh không nhìn thấy nữa.

“...Tại sao lại như vậy chứ?” Đắn đo một hồi, cuối cùng cô nắm chặt lấy tay anh.

Giọng điệu cô rất cẩn thận, động tác cũng nhẹ nhàng, khác nhiều so với dáng vẻ thường ngày. Việc này khiến Châu Tử Hoàn nhún nụ cười: “Em sợ gì vậy?”.

“Gì cơ?” Cô ngây người ra.

Anh giải thích: “Lúc ra sân bay thì gặp tai nạn giao thông, bác sĩ nói máu tụ đè lên dây thần kinh mắt, phải sau một thời gian mới có thể hồi phục lại thị lực”. Cánh tay khẽ dùng sức kéo cô lại gần, tiện tay sờ lên khuôn mặt cô, nói nửa đùa nửa đùa: “Ngày thường em không chịu cho anh xem khuôn mặt xinh đẹp của em, để đến mức bây giờ anh nhớ rõ nhất chính là dáng vẻ mỗi khi em tức giận”.

Không biết còn có bao nhiêu người giống anh thế này nữa, mắt đã không nhìn thấy gì rồi mà còn có thể nói đùa được. Thư Quân mím chặt môi, nhìn anh một lúc lâu mới nói: “Được thôi, trước đây coi như em sai rồi”.

Nếu đổi lại thường ngày thì cô tuyệt đối không nhận lỗi như thế này. Thế nên ngay cả Châu Tử Hoàn cũng sững người, lông mày nhướng lên: “Em đang tội nghiệp anh đúng không?”.

Cô không nói gì.

Trên thực tế, cô cũng chẳng biết trong lòng mình đang nghĩ gì. Chỉ là đối diện với anh thế này, cô thật sự chẳng có cách nào khác, cũng chẳng còn tâm trí mà tranh luận, kháng cự như thường ngày nữa.

“Đây là tình thương hại mờ ám hay là biểu hiện tràn đầy tình mẫu tử đây?” Giọng điệu Châu Tử Hoàn nhận không ra là cảm xúc gì, chỉ dừng trong giây lát mới nói như có ý trêu đùa: “Nhưng thế này cũng hay, hiếm khi em dịu dàng vắng lời đến vậy”.

Anh rời khỏi bàn tay cô, bắt đầu ra yêu cầu đầu tiên: “Anh hơi đói, có thể làm chút gì ăn không?”.

Thư Quân vốn không suy nghĩ nhiều gật đầu đồng ý: “Vậy để em xuống nhà xem thử”.

Thế nhưng thực tế chứng minh rằng, đó chỉ là bước khởi đầu mà thôi. Một thời gian sau đó, Châu Tử Hoàn lợi dụng điểm yếu tâm lý yếu đuối của cô, dần dần cô làm việc này làm việc kia, sai bảo cô vô cùng thuận tiện.

“Anh xảy ra chuyện mà một mình ở đây, người nhà anh sao lại yên tâm được chứ?” Cô hỏi.

Châu Tử Hoàn vừa uống trà vừa trả lời cô: “Anh đã nói với họ rằng anh có thuê một người giúp việc vừa trách nhiệm vừa là hàng đẹp, giá cả phải chăng!”.

Cô không chịu được giằng tách trà lại, đập tắt cơn xúc động của anh, rồi nói: “Nhưng em cũng có lúc bận, nếu như hàng ngày không thể đến được, đến lúc đó một mình anh tính sao?”.

“Chẳng phải còn có trợ lý sao?”

Trợ lý mà làm gì chứ? Thư Quân ngấm ngầm nghi ngờ lời anh nói. Mấy ngày nay mỗi lần cô đến đều không thấy bóng dáng trợ lý Trần. Cô nghĩ trong lòng Châu Tử Hoàn đen tối, chỉ muốn một mình cô làm nô lệ, vì thế chưa bao giờ chịu gọi người khác.

Nhưng cô rốt cuộc không tránh khỏi lo lắng cho anh, đặc biệt là những lúc anh ở nhà một mình, bất luận là làm việc gì cũng không tiện, ngay cả đứng dậy đi vài ba bước cũng chậm chạp, mò mẫm.

Lúc đầu cô cũng chẳng để tâm, bởi lẽ chưa từng có kinh nghiệm chăm sóc người khác. Đặc biệt là trong tình trạng anh hiện nay. Mỗi đến một buổi tối anh trượt chân ngã trong nhà tắm, lưng đập vào bồn rửa mặt, bầm tím. Lúc đó cô mới giật mình, bởi lẽ gương mặt anh trắng bệch, nằm sấp trên giường hồi lâu không cử động. Từ đó trở đi, cô không dám để anh một mình đi tắm nữa, thậm chí đi đâu trong nhà cũng nhất định theo sát anh.

Còn anh dường như đột nhiên bắt đầu dựa dẫm vào cô.

Dù vẫn là phong thái tùy tiện lười nhác thường ngày, ngoài miệng thì vẫn chiếm ưu thế hơn người nhưng trong cuộc sống thì anh hoàn toàn dựa dẫm vào sự chăm sóc của cô.

Anh chê tài nghệ bếp núc của cô nhưng vẫn chau mày ăn cho hết thức ăn.

Lúc ngồi ghế sofa xem tin tức nhất định phải nắm lấy tay cô.

Tuy là coi cô như bảo mẫu nhưng nếu cô đi siêu thị quá lâu thì anh thậm chí sẽ nổi giận tam bành.

...

Thư Quân cảm thấy anh dường như đột nhiên biến thành người khác, đột nhiên trở thành đứa trẻ, rất khó chăm sóc nhưng lại chẳng thể nào giận đến mức hạ quyết tâm bỏ mặc được.

Chăm sóc anh gần như là trách nhiệm của cô. Dường như đó là việc cô phải làm, trách nhiệm của bản thân không thể đùn đẩy được. Thời gian này, cô dường như quên khuấy đi việc nhắc nhở bản thân luôn ghi nhớ về mối quan hệ giữa hai người.

Mối quan hệ có lẽ chỉ đơn thuần về thể xác.

Nicole sau khi cưới tính khí có phần thay đổi, tuy là không đến mức dịu dàng hòa thuận nhưng rõ ràng là thông cảm hơn trước nhiều. Thời gian này Thư Quân chạy hai đầu việc công ty và việc nhà, cô ta cũng chẳng hỏi thăm can thiệp quá nhiều. Ngược lại, khi Thư Quân phản ánh gặp phải khó khăn, cô điều chỉnh sắp xếp lịch làm việc hàng ngày tinh tế, hiệu quả giúp Thư Quân có thêm nhiều thời gian rảnh rỗi hơn nữa. Vì lẽ đó Thư Quân vô cùng cảm kích, Nicole mặt không biến sắc nhìn cô nói: “Chị khoan dung độ lượng với em cũng chỉ hy vọng những tháng ngày sau này có thể đạt được nhiều hồi báo tốt đẹp hơn nữa”.

“Em sẽ cố gắng.” Đây là thái độ chủ động và tích cực đầu tiên của Thư Quân.

Do buổi chiều không có việc gì, buổi trưa Thư Quân mua một số thức ăn mang về, mỗi ngày đều tiếp đãi dạ dày của Châu Tử Hoàn bằng tài nghệ nấu ăn của mình. Thật ra cô cảm thấy cũng tạm ổn.

Kết quả không ngờ là, trợ lý Trần hôm nay cũng có mặt ôm cả mớ chứng từ đặt trên chiếc bàn tròn bên ban công, đọc từng bản chứng từ cho Châu Tử Hoàn nghe.

Ánh mặt trời giữa trưa ảm áp chan hòa, Châu Tử Hoàn mắt nhắm dựa vào sofa. Anh chỉ khoác chiếc áo ở nhà bình thường nhưng phong thái nho nhã cao quý, gương mặt điển trai trầm lặng tựa như lớp viền vàng mềm mại.

Nếu như anh không mở miệng nhất định vô cùng giống với hoàng tử trong truyện cổ tích, nhưng giọng nói của anh lại mạnh mẽ, dứt khoát vẫn thường ngắt lời trợ lý Trần ở những chỗ thích hợp sau đó mới đưa ra kết luận và quyết sách của mình.

Ngữ khí của anh cũng tựa như quyết định của anh đầy quả quyết không đắn đo thay đổi.

Thư Quân dừng bước ở cửa phòng ngủ, đối mặt với tình cảnh này cô đột nhiên hoang mang. Kỳ thực trong tay cô đang cầm thức ăn mua ngoài, vốn định cùng ăn bữa trưa với Châu Tử Hoàn thế nhưng lúc này đây cô đột nhiên suy nghĩ mình đang làm gì vậy?

Trong khoảng thời gian Châu Tử Hoàn không nhìn thấy gì, cô và anh rất giống đôi tình nhân chính thức. Trong lúc vô tình, họ lại bắt đầu cuộc sống thử của đôi tình nhân.

Bởi lẽ anh lệ thuộc và cần có cô, vì thế mà cô tạm thời quên đi anh là Châu Tử Hoàn. Cô chỉ coi anh như người đàn ông bình thường, chăm sóc cuộc sống hàng ngày của anh.

Thế nhưng, thật sự chỉ có thể thôi ư...

Mớ chứng từ chất cao như ngọn núi nhỏ, dáng hình và trang phục công sở điêu luyện và cả lời lẽ rõ ràng mạch lạc của trợ lý Trần đường như bỗng chốc khiến Thư Quân thức tỉnh.

Cô đứng ngay cửa ra vào, nhất thời không cử động, nhưng chính vào lúc đó Châu Tử Hoàn quay đầu lại. Anh vốn rất tập trung lắng nghe lúc này hướng ánh nhìn về phía cánh cửa gọi một tiếng: “Thư Quân?”.

Trần Mẫn Chi lập tức quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của Thư Quân. Cô hơi kinh ngạc về sự nhạy cảm của Châu Tử Hoàn, nhưng lại chẳng nói lời nào chỉ đứng dậy xin phép ra về.

Châu Tử Hoàn gật đầu: “Những chứng từ còn lại chiều nay sẽ xử lý”.

Trần Mẫn Chi bước đến trước mặt Thư Quân, chào hỏi cô, rút trong túi xách ra một tấm danh thiếp đưa cho Thư Quân: “Ồ đây có số điện thoại của bác sĩ đến khám lại cho Châu Tổng vào ngày mai”.

Thư Quân nhận lấy, chỉ nghe thấy giọng nói cười nhạt của Châu Tử Hoàn bên ban công: “Em không nhắc anh cũng quên mất”.

“Ngày mai em dẫn anh đi.” Thư Quân nói.

Ngày hôm sau Châu Tử Hoàn đợi ở phòng khám bệnh viện rất lâu, sau đó bước ra sắc mặt sa sầm.

Kỳ thực lúc đó Thư Quân cũng ở bên cạnh, theo lời bác sĩ nói, tình trạng phục hồi của anh không lý tưởng như dự kiến. Cục máu quá to vì thế mà trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tan ra được, liều thuốc bổ trợ cũng chẳng có tác dụng gì nhiều.

Sau khi về nhà cô đề nghị: “Anh có suy nghĩ đến việc dọn về sống chung với người nhà không?”.

Kỳ thực cô chỉ là có ý tốt, cảm thấy mình chẳng thể nào chăm sóc chu đáo anh, cho dù là bữa ăn bình thường nhất cũng chẳng thể nào đạt yêu cầu của anh.

Thế nhưng lời vừa dứt liền nghe thấy tiếng ồ của Châu Tử Hoàn, dường như là cười lạnh, thần sắc còn lạnh lùng hơn cả lúc trong bệnh viện: “Nếu em bận, không cần thiết phải ngày ngày đến đây đâu”. Nói xong liền đứng dậy khỏi sofa, lẹ mọ đi lên lầu.

Cảm giác khó chịu này còn kéo dài mãi đến tối.

Lúc ăn xong cơm, Thư Quân bưng đồ lên lầu, kết quả phát hiện ra cửa phòng ngủ đã khóa lại. Cô gõ cửa một hồi cũng chẳng có hồi âm, cuối cùng đành phải lấy chìa khóa dự phòng để mở cửa.

Cửa kính mở toang, Châu Tử Hoàn đứng bên cửa sổ, luồng gió lạnh cuốn tung rèm cửa ren trắng tựa như những cơn sóng cuộn cuộn, còn anh lại đứng nghiêm trang như tượng.

Cô đi hai bước rồi lại bất giác dừng lại, cứ thế lặng lẽ nhìn bóng dáng anh từ phía sau.

Trước đây cô luôn cảm thấy anh chẳng có gì là không làm được cả, bất luận bông đùa hay lạnh lùng thì trên người anh luôn toát lên khí chất có thể chống cự lại mọi tình hình bất cứ lúc nào.

Không giống như hôm nay.

Cô nhìn bóng dáng anh trầm lặng, lạnh lẽo mà cô độc. Lúc này đây toàn thân anh toát ra hơi thở nhưng lại khiến cô cảm thấy xa lạ.

Thật ra anh gầy đi rất nhiều tựa như bức tượng điêu khắc tuyệt mỹ không chút cử động. Cô đứng tại đó, phải gắng sức lắm mới kìm nén được nỗi xúc động muốn chạy ngay lại ôm anh vào lòng.

Luồng gió cửa phòng và ngoài cửa sổ lướt ngang đan chéo vào nhau, gào thét mà lướt qua. Dường như trầm mặc rất lâu, cuối cùng cô mới mở miệng nói: “Ăn cơm thôi”.

Anh không trả lời, xem như cô không tồn tại.

Cô lại nói: “Thật ra em chỉ cảm thấy mình chăm sóc anh không tốt. Anh thấy đó, tài nghệ nấu ăn của em kém cỏi vậy. Nếu anh không muốn chuyển đi, vậy thì bọn mình mời một người biết nấu ăn đến giúp”.

Vốn dĩ trước khi tiến vào cửa, cô cũng chẳng muốn giải thích với anh những dự định ban đầu của mình. Vì thế sau khi nói xong, cô lại trầm mặc.

Châu Tử Hoàn vịn vào bệ cửa sổ quay người lại.

Anh không nhìn thấy cô, ánh mắt trống rỗng dừng lại tại một điểm hư vô nào đó trên cơ thể cô. Cô cứ ngỡ anh muốn nói chuyện nhưng cuối cùng anh chỉ khẽ mím môi im lặng, chau mày lại.

Đêm hôm đó, Thư Quân mãi không ngủ được. Cô sợ làm ồn Châu Tử Hoàn, thế nên vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng không dám trở mình. Từ sau khi không nhìn thấy gì, các giác quan khác của Châu Tử Hoàn đều trở nên linh hoạt nhạy cảm. Một chút cử động bình thường cũng khiến anh tỉnh giấc.

Thư Quân nhắm chặt mắt lại trong bóng tối, nhưng đầu óc tỉnh táo với mơ hồ cơn mơ hồ.

Hơi thở quen thuộc của người đàn ông ở sau lưng, anh thích ôm lấy cô từ phía sau để ngủ, dường như đã trở thành thói quen. Cho dù ban ngày có không vui vẻ, lúc lên giường mạnh ai nấy ngủ nhưng đến nửa đêm thì tự nhiên lại ôm lấy nhau. Cũng chẳng rõ rốt cuộc là ai chủ động nữa, chỉ thấy ngày hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện ra cơ thể cả hai dựa sát nhau, hợp nhất hòa quyện làm một.

Dường như giữa hai người luôn vẫn vút một khí chất kỳ lạ.

Dường như, khi cơ thể và tư duy không có sự phòng bị thì anh và cô lại càng hòa hợp. Với tình huống thế này, Thư Quân mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, thế nhưng vào lúc này đây lại chẳng tài nào dứt ra được.

Cô không thể bỏ đi.

Kỳ thực cô không có ý định bỏ đi, nhưng suy nghĩ này lần nào cũng đều bị xua đi rất nhanh chóng.

Cô nghĩ, nếu đổi lại là trước đây, dù là mười ngày hay nửa tháng trước đó, bản thân cô sẽ không do dự thế này. Thế nhưng chạng vạng tối nay, trông thấy bóng dáng Châu Tử Hoàn đứng bên cửa sổ cô lại cảm thấy khó chịu.

Cô chưa từng có cảm giác thế này, phảng phất nơi nào đó trong lồng ngực bị nắm chặt lấy, tựa như con tim đang đập loạn nhịp mang chút cảm giác lo lắng, yếu đuối mà trước nay chưa từng có.

Cô chưa từng nhớ nhưng ai cả, anh là người đầu tiên.

Lúc này nửa đêm canh ba, anh ở sau lưng cô, hơi thở đều đều. Vòng eo của cô bị ôm chặt lấy, bàn tay áp bên thân mình hơi tê tê. Cuối cùng thật sự không nhịn được liền cử động. Kết quả là cô vừa cử động, anh đã tỉnh dậy. Hoặc là vốn dĩ anh không ngủ, bởi lẽ giọng điệu của anh nghe ra rất tỉnh táo: “Định đi đâu vậy?”.

“À...Đâu có.” Cô hú hồn vội vã trả lời nhỏ nhẹ sau đó lại trở mình.

Ánh trăng yếu ớt chiếu xuyên qua khe cửa sổ, rọi vào mặt anh, bóng trăng dày đặc hắt trên sống mũi cao thẳng nghiêng nghiêng ấy.

Kỳ thực trong công ty Kinh Kỷ không thiếu người điển trai, nhưng Thư Quân vẫn không khỏi không thừa nhận anh là người điển trai nhất mà cô từng gặp. Cho dù hiện nay thị giác bị ảnh hưởng nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp ngoại hình của anh. Có vài lần, cô thấy anh mò mẫm đi lại trong nhà hay ăn đồ ăn gì đó, vẫn rất phong độ, nho nhã, thanh lịch.

Có lúc không kiềm được cô hỏi anh: “Từ nhỏ anh đã nhận sự giáo dục cao cấp thế nào?”.

Anh không hiểu ý của cô. Mãi đến khi nhận được lời khen của cô, anh mới ung dung nhàn nhã nói: “Ngoại trừ trường tiểu học ra quá trình học tập của anh và em chẳng khác gì nhau cả”. Về mặt chân thành đề nghị: “Em cũng thử nhắm mắt lại có lẽ cũng sẽ phát hiện ra thoát khỏi khó khăn chật vật cũng chẳng phải việc khó khăn gì”.

Kết quả là cô thật sự ngốc nghếch tin vào lời của anh. Nhắm mắt lại liền lật nghiêng chiếc đĩa trên bàn, còn anh nghe những âm thanh bối rối tay chân ấy lại mỉm cười vô cùng thoải mái.

“Em làm anh tỉnh giấc à?” Một lúc sau, Thư Quân thấp giọng hỏi.

“Không có.”

Quả nhiên, anh cũng chẳng ngủ được.

Cô khẽ nhúc nhích cánh tay hơi tê cứng, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Châu Tử Hoàn: “Hay là em lấy ly sữa nóng cho anh uống nhé, giúp dễ ngủ”.

“Anh không uống.” Không ngoài dự liệu, Châu Tử Hoàn chau chau mày.

Cô biết, anh xưa nay không đụng đến loại thức uống này, đôi khi ăn sáng bức bách quá thì uống thôi, chân mày thì chau lại tựa như bây giờ. Mỗi lần như vậy, Thư Quân cảm thấy anh như đứa trẻ, chỉ có trẻ con mới lộ ra biểu cảm yêu ghét rõ rệt như vậy.

Cô không khỏi mỉm cười: “Nếu anh còn không ngủ, có tin là em véo vào mũi anh không?”.

Kết quả là lời vừa dứt, bàn tay cô liền bị anh nắm chặt lấy, dường như thật sự sợ cô sẽ có hành động gì, anh dễ dàng nắm chặt lấy tay cô, sau đó cười lạnh: “Đổi hình thức khác đi”.

Cô hỏi: “Hình thức nào?”.

Môi anh đặt lên má cô, rồi nhanh chóng tìm thấy bờ môi cô, ngữ khí bình thản tự nhiên: “Cái này”.

Cô sững người, không khỏi cười phá lên.

Từ lúc mới bắt đầu quen nhau cô đã phát hiện người đàn ông này có bản lĩnh đó, có thể thốt lên bất kỳ lời nói bông đùa nào cũng đều lưu loát tựa như bàn luận về thời tiết vậy.

Cô dựa gần anh hơn một chút, khoe môi mơn trớn trên cằm của anh, thì thầm bên tai: “Anh này, để em suy nghĩ...”. Động tác và giọng điệu mơ hồ là thế, dù lúc này không nhìn thấy biểu cảm của cô thì Châu Tử Hoàn vẫn có thể cảm nhận được ám hiệu của cô lúc này.

Anh khẽ trềng mắt, bởi lẽ dựa sát vào nhau anh có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng toát ra ở vùng cổ, không giống với mùi sữa tắm đường như là hương thơm của sữa nhưng cũng không quá ngọt ngào ngược lại khiến anh vô cùng thích thú.

“Thư Quân...”. Anh thấp giọng gọi tên cô, ngón tay cô linh hoạt chạy loạn trên vùng cổ anh.

Thật ra từ ngày xảy ra chuyện đến nay, họ tuy sống cùng nhau nhưng rất ít khi có hành động thân mật quá mức.

Thế nhưng tối nay thì khác.

Cô hiếm khi chủ động thế này.

Hơi thở ngọt ngào nhẹ nhàng không ngừng xâm nhập vào thần kinh Châu Tử Hoàn, trong bóng tối anh bắt đầu lần mò vầng trán, gò má, vùng cổ và xương quai xanh của cô.

Cứ thế trượt xuống dưới... lòng bàn tay vừa trượt qua những đường cong mềm mại lại tựa như thấp lên một ngọn lửa rạo rực, khiến anh không thể cưỡng lại được.

Anh ngồi dậy, cởi bỏ y phục của cô thuận theo cảm giác.

Thư Quân lúc này mới bừng tỉnh, cô có chút ân hận bởi lẽ hôm nay cô mặc bộ đồ ngủ có cài khuy. Việc cởi ra với Châu Tử Hoàn vô cùng phiền toái. Cô mím chặt môi nằm trên giường chờ đợi, cuối cùng vẫn nắm chặt lấy đôi bàn tay lần mò loạn xạ ấy nhân lúc trước khi Châu Tử Hoàn mất hết kiên nhẫn chủ động hướng dẫn anh.

“Phiền phức quá!” Anh quả nhiên trách móc.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Lần sau em sẽ chú ý”.

Anh không nói gì nữa, chỉ nghiêng người hôn lên vùng ngực của cô.

Đôi môi anh dường như có một ma lực vô hình khiến cô bỗng chốc cảm thấy nhẹ nhàng, run rẩy.

Kỳ thực động tác của anh chẳng phải mềm mại gì thậm chí còn hơi thô bạo gấp rút nữa, thế nhưng lại khiến cô cảm thấy hưng phấn, yêu thích khó tả. Dường như có một khoái cảm lan tỏa, lần theo mạch máu dưới lớp da và dây thần kinh nhanh chóng tuôn chảy đến từng góc ngách sâu thẳm nhất trong cơ thể, cháy bùng lên cảm giác ham muốn ngày càng mãnh liệt.

Cô vô tình nhắm mắt lại, ôm chặt lấy bả vai anh.

“Thư Quân.” Anh lại gọi tên cô lần nữa.

Cô chỉ khẽ mơ hồ đáp lại.

Lúc này, môi anh rời khỏi ngực cô. Theo thói quen, cô biết rằng tiếp đó anh sẽ hôn lên phần cổ và môi cô. Thế nên theo tiềm thức cô khẽ ngẩng đầu lên, thở dốc chờ đợi sự âu yếm và mơn trớn.

Thế nhưng hai giây sau, đỉnh đầu anh nặng nề đập vào cằm của cô.

Tựa như một nhát búa đập tan giấc mộng tươi đẹp, cơn đau ở cằm thành linh ập đến khiến Thư Quân bỗng chốc choàng tỉnh trong cơn mê muội. Cô nén nhịn cơn đau không thốt nên lời còn Châu Tử Hoàn dường như ngẩn ngơ hồi lâu.

Mọi hoạt động đều dừng lại.

Anh trở mình rời khỏi người cô.

Thư Quân bật chiếc đèn ngủ, ánh đèn chiếu sáng cả phòng nhưng đối với người đàn ông này mà nói chẳng có chút khác biệt gì. Châu Tử Hoàn khẽ nhắm nghiền mắt gương mặt trầm mặc đến mức khiến người khác cảm thấy đáng sợ.

Thư Quân do dự trong giây lát mới gọi anh. Giọng cô nhẹ nhàng dường như sợ kinh động gì đó, hoặc chỉ là sợ sẽ đụng phải vấn đề cô không mong muốn thảo luận.

Cô gọi một tiếng, Châu Tử Hoàn không phản ứng gì, thậm chí da mặt cũng không cử động.

Cô cắn môi, sau một hồi mới mỉm cười như không có chuyện gì. “Đầu anh nhức à?” Đụng mạnh như vậy, báo hại cô suýt cắn vào lưỡi, nghĩ rằng chắc anh cũng chẳng khá hơn.

Châu Tử Hoàn vẫn chẳng nói gì.

Cô đưa tay ra sờ trán anh. Lúc này, cuối cùng anh cũng cử động, không nhẹ không mạnh nắm lấy bàn tay cô.

Anh đột nhiên thấp giọng nói: “Nếu như sau này anh không nhìn thấy gì nữa thì làm sao?”

Cô ngẩn người, để mặc cho anh nắm chặt tay cô, con tim đập mạnh rộn ràng.

Chủ đề này, cô cố ý né tránh cả ngày giờ thì rốt cuộc vẫn bị lôi ra.

Cô cúi đầu nhìn mặt anh, gương mặt đẹp trai hoàn hảo giờ đây dường như đang khoác một lớp băng tuyết mỏng tựa như chiếc mặt nạ che giấu lại tất cả những tâm tư của anh. Cô không biết giờ đây anh đang nghĩ gì, trước đây cũng vậy, cô vẫn thường không hiểu anh, không thể nào nhìn thấu được anh. Cô thậm chí cảm thấy chuyện vừa rồi vừa diễn ra anh vốn dĩ không để tâm đến mình không nhìn thấy gì.

Thế nhưng giờ đây, cô dường như đột nhiên thức tỉnh.

Là cô sai rồi, anh chẳng phải không để tâm mà có lẽ anh càng nôn nóng hơn bất kỳ ai.

Chỉ là vì anh che giấu quá giỏi.

Mãi đến bây giờ, cuối cùng anh mới nói ra nỗi sợ hãi của mình, vậy mà thần sắc trên mặt vẫn lạnh lùng gần như là cứng cổ.

Anh hỏi cô phải làm sao.

Nhưng mà cô cũng chẳng biết làm thế nào.

Cô lặng lẽ ngồi ngầy ra không cử động.

Ánh đèn như những giọt nước nước hắt trên mặt Châu Tử Hoàn. Khoảnh khắc này đây, thoát nhìn thì rõ ràng là lạnh lùng kiên cường nhưng khiến cô cảm thấy anh thật sự yếu đuối vô cùng.

Mà việc này dường như cuối cùng cũng đánh trúng vào con tim vốn dĩ sắp sửa lung lay sụp đổ của cô.

Cô không dẫn đo nắm chặt tay của Châu Tử Hoàn, gần như chẳng kịp suy nghĩ điều gì liền thốt lên: “Vây cũng chẳng sao cả. Em sẽ ở bên cạnh anh”. Cô nghĩ, chắc là cô bị trúng tà rồi nên mới hứa hẹn thế này.

Thế nhưng chẳng còn cách nào.

Cô phát hiện ra mình vốn dĩ chẳng thể nào rời khỏi anh lúc này.

Rốt cuộc thì cô vẫn động lòng trước người đàn ông này, cho dù đó là việc trước giờ cô luôn cố gắng né tránh.

Những ngày tháng sau đó trôi qua bình lặng êm dịu như dòng nước.

Trần Mẫn Chi theo lệ cách mấy ngày đến báo cáo công việc một lần, nếu như đụng mặt Thư Quân tại nhà hai người cũng chỉ nói chuyện dăm ba câu.

Giữa phụ nữ với nhau có rất nhiều đề tài để nói, nếu như muốn trở thành bạn bè kỳ thực là việc vô cùng dễ dàng. Sau vài ngày tiếp xúc, Thư Quân phát hiện ra tâm tình người nữ trợ lý này tinh tế, lời lẽ cẩn trọng, thái độ tỉ mỉ từng li từng tí trong công việc.

Cô thật sự rất thích cô ấy.

Đúng dịp có một bộ phim điện ảnh mới, cô lấy tấm vé chiếu ra mắt của công ty cho Trần Mẫn Chi, Trần Mẫn Chi lúc đầu cảm ơn không chịu nhận, có phần nuối tiếc nói: “Gần đây công việc nhiều quá, tối nào cũng phải tăng ca, e là không có thời gian để đi”.

“Em cứ làm bán mạng như vậy, bạn trai không trách cứ sao?”

“Em vẫn cô đơn mà.” Trần Mẫn Chi bình thản trả lời.

Về sau Thư Quân kể chuyện này cho Châu Tử Hoàn nghe.

“Chuyện cá nhân của nhân viên dưới quyền, anh chưa bao giờ quan tâm ư?”

“Trợ lý Trần rất xuất sắc anh không lo cô ấy không lấy được chồng.”

Cô chậm rãi hớp hai ngụm trà Ô Long Đông Đỉnh, lúc này mới đặt chiếc tách xuống khẽ liếc, nói: “Ngoài công việc xuất sắc ra cô ấy còn phải bao thầu cả chuyện đời tư của Châu Tổng nữa, như là sắp xếp lịch hẹn hay là chọn quà tặng bạn gái chẳng hạn?”.

Châu Tử Hoàn bên cạnh nhướn nhướn mày: “Nghe ai nói vậy?”.

“Em tự đoán.” Cô hơi đắc ý.

Kỳ thực đúng là cô đoán bừa. Trần Mẫn Chi đã làm những việc này thì tự khắc sẽ không nói với cô. Chỉ là hôm đó nhìn thấy cô mua một cuốn thực đơn nghiên ngẫm tỉ mỉ, Trần Mẫn Chi chợt nói: “Em thấy tâm trạng Châu Tổng gần đây khá tốt, chắc là vì mối quan hệ với chị”.

“Thế ư? Chị lại chẳng nhận ra.”

“Thật đấy. Em làm với anh ấy đã lâu, gần đây anh ấy cười nhiều hơn rồi.”

“Sao chị thấy chẳng khác trước kia mấy? Em nên biết, có lúc rõ ràng là tức giận nhưng anh ấy vẫn tỏ ra vẻ dễ chịu, thái độ ấy càng kinh khủng hơn cả không cười nữa.”

Về điều này Trần Mẫn Chi dường như rất đồng cảm vì thế mím chặt môi ngẫm ngẫm thừa nhận.

Thư Quân cúi đầu tiếp tục nghiên cứu thực đơn món ăn, tùy tiện hỏi: “Châu Tử Hoàn gần đây không bước ra khỏi cửa, những người bạn gái của anh ấy tìm không được anh ấy, có phải em cũng thay anh ấy ứng phó không?”.

“Chị hỏi dò em hả?” Trần Mẫn Chi phản ứng nhanh nhẹn, khẽ mỉm cười nói: “Câu hỏi này em không trả lời chị được. Bởi vì vốn dĩ không hề có”.

Nhưng Thư Quân tin chắc rằng đây chỉ là cái có khước từ để Trần Mẫn Chi giữ bí mật. G&N Châu Tử Hoành rút cuộc lịch sử phong lưu như thế nào, cô đều sớm biết cả rồi.

Vì thế cô cười híp mắt chất vấn: “Có người trợ lý đặc lực như vậy, còn anh thì lại biết dụng người như thế, nhất định là sẽ dễ năng lực của cô ấy phát huy hết mức đúng không?”.

Châu Tử Hoành đột nhiên thấy đau đầu, cũng chẳng nghe tin tức nữa, day day góc trán, nói: “Anh nhớ hồi trước em chẳng bao giờ đá động đến vấn đề này”.

“Bởi vì hôm nay em rảnh mà.”

Giọng điệu cổ ra vẻ bình thường, kỳ thực Thư Quân ngấm ngấm sợ hãi trong lòng. Có lẽ là do tâm tình của bản thân mình đang diễn ra sự thay đổi nho nhỏ vì vậy mới dễ tâm xoáy quanh vấn đề này.

Châu Tử Hoành đột nhiên đề nghị: “Nếu như không có gì làm, có thể ra ngoài dạo phố”.

“Đi đâu?”

“Tùy thôi, siêu thị hay trung tâm thương mại gì đó.”

“Anh cần mua đồ gì à?”

“Đâu có. Nhưng anh thấy đây là phương pháp duy nhất ngăn chặn em không ngừng ca thán.”

Thư Quân không nói câu nào, dường như chán nản trừng mắt nhìn người anh trong giây lát. Cuối cùng thay quần áo rồi ra ngoài.

Là ai đã đúc kết rằng, trong thế giới của hai người, người nào là người biểu lộ tình cảm trước thì người đó là kẻ yếu thế?

Lúc này cô cảm thấy câu nói này quả là rất có lý.

Cô sai ở chỗ không nên nhất thời mềm lòng, nói với anh những lời lẽ gần như là hứa hẹn. Đến mức kể từ sau tối qua cô cứ cảm thấy mình đang bị Châu Tử Hoành chèn ép.

Kỳ thực phong cách Châu Tử Hoành xưa nay không thay đổi chút nào, người thay đổi chính là cô.

Có đôi lúc cô giận đến mức không thở được và từng nghĩ đến việc bỏ mặc anh như trước kia nhưng chỉ sau khoảnh khắc lại vô tình giúp đỡ anh làm cái này cái kia, dường như đó đã trở thành một phần của cuộc sống, trở thành bốn phận thường ngày.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11 BIẾN SỐ TÌNH CẢM

Những gì đã thuộc về quá khứ, rốt cuộc phải tốn bao nhiêu thời gian mới lấy lại được?

Ra ngoài dạo phố gần cả buổi chiều mới quay về, xe taxi bị chặn lại trước cổng lớn khu biệt thự không cho phép vào. Thư Quân xuống xe vừa định mặt người lảng giềng, người phụ nữ quý phái ấy chừng ba mươi tuổi ngồi trong xe thể thao đỗ nhấc còi về phía cô, lộ đầu ra cười nói: “Cô Thư, trùng hợp thế, lên xe đi”.

Thư Quân nói lời cảm ơn, cũng chẳng khước từ, bởi lẽ từ đây vào đó cũng mất một đoạn đường rất dài.

Đây là khu dân cư đắt đỏ nhất của thành phố C, được xây dựng dựa vào chiếc hồ nước nhân tạo lớn. Khoảng cách giữa từng căn biệt thự vô cùng thoáng đãng, cây xanh um tùm, có sự thay đổi rõ rệt theo mùa, một năm bốn mùa cũng chẳng thể trông thấy cảnh xơ xác tiêu điều.

Hiện giờ đã vào đầu xuân, chồi non của cây liễu rủ xuống bên hồ, ánh trời chiều xa xa chiếu nghiêng một góc, ánh sáng vàng cam cùng ảo ảnh chiếu ngược trên bề mặt nước hồ xanh biếc trong veo. Cảnh tượng tựa như một bức tranh sơn dầu.

Người phụ nữ lảng giềng quý phái vừa thuần thực cho xe vòng sang con đường rậm rạp cây xanh vừa nói chuyện phiếm cùng Thư Quân.

Thật ra họ đã có duyên đụng mặt vài lần, đều là lúc Thư Quân cùng Châu Tử Hoàn đi tản bộ. Thư Quân chỉ biết chị họ Tương, bởi vì lần đầu tiên chạm mặt ở khu dân cư, Châu Tử Hoàn nhận ra giọng nói của chị, liền gọi: “Chị Tương”.

Đã ở độ tuổi này rồi, lại là chị mà chẳng phải là bà hay là cô.

Sau đó về đến nhà, Châu Tử Hoàn mới giải thích: “Chị Tương có mối quan hệ rất tốt với một đối tác làm ăn của anh, tính ra cũng nhiều năm rồi.”

Anh nói có phần tế nhị, nhưng Thư Quân suy nghĩ, cân nhắc cũng hiểu ra được đôi phần.

Khó trách có tiền thì nhàn rồi, ra khỏi nhà vài bước chân chị cũng trang điểm rực rỡ, cứ như là đi dạ hội vậy.

Thế nhưng bỏ qua những cái đó thì chị Tương cũng rất hiền lành. Cách ngày chị đều đem điểm tâm sang chia sẻ với Thư Quân, còn hôm nay lại chủ động dừng xe chở cô cùng về.

Thư Quân cảm thấy chị nhất định phải cô đơn lắm. Lớn tuổi vậy rồi mà lại chú trọng nơi ở riêng biệt, ra vào đều phải đi xe, quan hệ lảng giềng gần như không qua lại. Còn về là đối tác làm ăn của Châu Tử Hoàn, dù gì cô cũng sống ở đây lâu vậy rồi nhưng cũng chưa từng gặp mặt.

Chị Tương rất giỏi giao tiếp, sau khi quan tâm thăm hỏi tình hình đôi mắt của Châu Tử Hoàn còn mời Thư Quân khi nào rảnh rồi nhất định sang nhà chị chơi.

“Chị sống ở đây đã hơn hai năm rồi, quen biết không quá ba người. Nói thật, chẳng thà như lúc nhỏ sống ở căn nhà tập thể, tuy là vừa nhỏ vừa cũ kỹ nhưng ra ra vào vào đều có người, náo nhiệt biết nhường nào.”

Thư Quân cười cười ra ý tán thành, chị Tương rõ ràng vô cùng phấn khởi: “Hay là hôm nào chị xuống bếp, em và anh Châu cùng sang thưởng thức tay nghề chị”.

“Có phiền chị không?”

“Đương nhiên là không.” Chị Tương thái độ thành khẩn: “Chị mong bọn em đến nhà để có thêm tiếng người ấy chứ”.

Xem ra chị thật sự muốn kết bạn. Thư Quân cũng chẳng khách sáo khước từ nữa, thế là hẹn Chủ nhật tuần sau, cô và Châu Tử Hoàn sẽ sang nhà chị làm khách.

Đứng tại bậc thềm đôi mắt theo chiếc xe thể thao màu đỏ rực ngoặt và mất dạng, Thư Quân lúc này mới lúi chúi khóa ra chuẩn bị mở cửa. Kết quả là tay vừa đưa ra, cửa đã được người bên trong mở ra.

Người mở cửa đương nhiên không phải là Châu Tử Hoàn. Anh hiện giờ tựa như vị hoàng đế thời xưa, quần áo đưa tận tay, cơm dâng tận miệng, được kẻ trên người dưới hầu hạ. Vả lại thi thoảng còn châm biếm, chòng ghẹo cô làm niềm vui nữa, chiếc mặt nạ từng mang phong cách đàn ông ga lăng cũng đã mất dần cùng với thị lực của anh.

Vì thế mà, trông thấy người phía sau cửa, Thư Quân không khỏi sững người.

Châu Tử Dương cũng sững người.

Là cô ấy?!

Anh hơi hoài nghi bản thân mình nhìn nhầm, hôm đó người phụ nữ tình cờ thoáng qua bên đường, lúc này lại xuất hiện tại đây!

Anh cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa trong tay cô, lòng mào không khỏi khẽ cử động, gần như nghiêng nghiêng người theo thói quen như đang nhường đường cho cô.

Nhưng Thư Quân đứng ngay trước cửa không nhúc nhích. Ánh mắt lướt sang gương mặt hao hao với Châu Tử Hoàn. Kỳ thực trong lòng đã sớm đoán ra được bảy tám phần. Vì thế nhất thời không biết phải nói gì.

Cô không ngờ sẽ gặp mặt bất kỳ người nào của Châu Gia trong tình huống này.

Cô thậm chí vốn không muốn đụng mặt người nhà hoặc bạn bè Châu Tử Hoàn. Bởi lẽ cô chẳng có gì chắc chắn cả, kể cả thái độ của Châu Tử Hoàn. Trong thời kỳ vô cùng đặc biệt này, anh dựa dẫm và thân mật với cô chỉ tựa như bong bóng xà phòng mỏng manh, đến khi nhìn thấy ánh sáng rồi thì tất cả sẽ quay về con số không.

Anh hiện giờ giống hệt đứa trẻ cần sự chăm sóc còn cô chính là chiếc gậy của anh.

Nhưng cũng chỉ dừng ở giới hạn đó, khoảnh khắc này không thay thế cho mãi mãi được.

Những ngày tháng gian nan rồi cũng sẽ qua đi, anh rốt cuộc cũng vẫn là Châu Tử Hoàn trước đây.

Thư Quân hơi bối rối, cầm chiếc chìa khóa tiến thoái lưỡng nan, thoáng chốc thật sự mong muốn cứ thế xoay người bỏ đi. Kết quả là Châu Tử Dương mở miệng nói trước: "... Chị là bạn của anh hai tôi à?".

"Cho là vậy." Câu trả lời Thư Quân đầy ẩn ý.

Hơi thở của Châu Tử Dương thoáng chốc ngưng đọng, nhưng chẳng dễ dàng phát hiện ra. Tiếp đó anh mới bình tĩnh nói: "Vào nhà đi". Ánh mắt không khỏi lần nữa nhìn chiếc chìa khóa, thần sắc anh thay đổi hơi phức tạp.

Dường như anh lần đầu tiên quên cả lễ nghi giao tiếp, bỏ lại người phụ nữ lần đầu gặp mặt sau lưng còn mình thì không nói lời nào đi lên lầu.

Anh vốn định rời đi, nhưng hiện giờ vì sự xuất hiện của Thư Quân mà đột ngột thay đổi ý định.

Châu Tử Dương đi men theo cầu thang vừa đi vừa suy ngẫm, anh muốn biết anh hai rốt cuộc đang làm gì. Người phụ nữ này cực kỳ giống với Châu Tiểu Mạn ngay cả dáng vẻ ngây người đứng ngay cửa cũng y hệt. Càng tệ hơn nữa là, giọng nói của cô, phong cách của cô còn cả cử chỉ lúc trò chuyện nữa chứ, hoàn toàn là bản sao của Châu Tiểu Mạn.

Trên thế gian này sao lại có chuyện trùng hợp thế này, trùng hợp đến mức anh không khỏi kinh ngạc.

Anh muốn biết, Châu Tử Hoàn giữ cô bên cạnh rốt cuộc là để làm gì!

Thư Quân một mình đợi rất lâu dưới lầu, cũng chẳng thấy trên lầu có động tĩnh gì. Cuối cùng trời dần tối sầm lại, cô mới sực nhớ ra phải nấu cơm. Dù rằng tài nghệ nấu ăn vẫn tồi tệ đến mức bị Châu Tử Hoàn ghét bỏ, nhưng trước sau trong nhà cũng vẫn chưa thuê bảo mẫu hay người giúp việc theo giờ nên cô đành nhịn nhục chậm rãi mò mẫm.

Mãi đến một lần Trần Mẫn Chi ở lại dùng cơm, khen ngợi mùi vị món bò phi lê cô làm. Cô vừa sợ vừa mừng xác nhận hết lần này đến lần khác mới miễn cưỡng chấp nhận tin vui mình đã tự học thành tài.

Sự thật chính là thế, bởi lẽ không có tài năng vì thế mà cô chẳng có chút tự tin gì đáng nói trên phương diện này. Huống hồ, Châu Tử Hoàn trước nay chỉ biết đả kích cô, cứ nghĩ đến là khiến người khác nhục chí.

Bốn món ăn đơn giản cùng một món canh được bày trên bàn, Thư Quân đứng dưới cầu thang do dự một hồi, kết quả nghe thấy tiếng động vọng lại từ trên lầu hai.

Châu Tử Dương một mình đi xuống lầu, dường như là không được vui cho lắm, nụ cười cằn rỡ bất cần đời trên gương mặt thường ngày cũng đã chẳng thấy nữa. Anh trông thấy Thư Quân, con tim bất giác loạn nhịp.

Thư Quân khẽ nhíu mày, vì thật sự không biết nên nói gì, sau một hồi do dự mới hỏi: "Ở lại dùng cơm luôn?".

Nói xong cô liền thấy không hợp lý, phảng phất như cô đang tự cho mình thân phận nữ chủ nhà vậy. Thế là, Thư Quân lại nói thêm: "Tôi còn có chút việc phải đi trước, chìa khóa để trên bàn trà".

Cô vội vàng gạt phắt mối quan hệ, vì thế mà đã sớm có sự chuẩn bị hợp lý, áo khoác ngoài cũng mặc sẵn rồi.

Châu Tử Dương nhất thời không tiếp lời.

Thật ra anh đang hoảng hốt.

Đứng trước mặt đây, dường như là người xưa vô cùng thân thuộc, rõ ràng biết rõ là không cùng một người nhưng anh vẫn không khỏi muốn ngắm nhìn cô thêm một lát. Vầng trán xa lạ ấy, với sức quyến rũ cùng hơi thở quen thuộc như thế, tựa như xoáy nước sâu thẳm không đáy, cứ thế thu hút lôi kéo ánh mắt và suy nghĩ của anh khiến anh chẳng dễ gì rời ra được.

Thế nhưng, bọn họ rõ ràng là hai con người.

Tuy mới chỉ chạm mặt nhau hai lần, nhưng Châu Tử Dương dễ dàng phát hiện ra lớp phòng bị dưới đáy mắt Thư Quân. Có lẽ bản thân anh quá nhạy cảm, hoặc có lẽ do Thư Quân vốn cố ý che giấu. Dường như bắt đầu từ khoảnh khắc tình cờ đụng mặt tại cửa thì cô đã cố tình xa lánh và đề phòng. Hiện giờ lại là dáng vẻ chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào, chẳng giống với bộ dạng đang làm bộ làm tịch.

Cô đang đề phòng điều gì chứ? Anh không hiểu. Chỉ biết là dường như cô không muốn đối mặt với anh. Trên người cô dường như đang dựng lên một bức màn không dày cũng không mỏng, dù là nhẹ nhàng tinh tế thì cũng chẳng dễ dàng để người khác tiếp cận.

Đây mới chính là khác biệt của cô và Châu Tiểu Mạn

Châu Tiểu Mạn từ nhỏ đã được Châu gia nhận nuôi, cô con gái nhận được sự bao bọc cưng chiều của người nhà họ Châu, tựa như viên ngọc đang tỏa sáng lấp lánh. Trong hồi ức Châu Tử Dương, cô mãi mãi ngây thơ rạng rỡ, dù là lúc mới bước vào Châu gia cũng chẳng bờ ngỡ. Sau này lớn lên đối xử với mọi người dịu dàng tựa như làn nước suối trong vắt. Ngay cả ông nội cũng nói, Tiểu Mạn là đứa có tình cảm và mạnh mẽ. Phải biết rằng, ông ngoại đã từng lăn lộn trên chốn thương trường mấy chục năm, ánh mắt sắc nhọn tựa lưỡi dao, đánh giá thế hệ đời sau chưa bao giờ sai cả.

Rốt cuộc vẫn là hai người .

Tiểu Mạn đã mất lâu rồi. Cho dù người khác có giống cô thế nào đi nữa, thì trước sau vẫn là không phải.

Châu Tử Dương từ từ hoàn hồn, biểu cảm cũng thoải mái lên, nói: “Tôi không ăn ở đây. Đồ ăn trông ngon thế này, hy vọng lần sau sẽ có dịp nếm thử”. Nói xong anh gạt đầu với cô, khẽ cúi người rồi cất bước rời khỏi căn hộ.

Cánh cửa lớn mở ra rồi đóng lại, trong phòng khách chỉ sót lại một người.

Cô vốn chẳng phải ngốc nghếch, ánh nhìn chăm chú của Châu Tử Dương có chút gì đó kỳ lạ. Kỳ thực có những khoảnh khắc cô đột nhiên nhận thấy ánh mắt đó hơi quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó rồi.

Có lẽ là không lâu trước đây, tiếc là nhất thời không nhớ ra.

Sau một hồi tranh đấu cô mới lên lầu tìm Châu Tử Hoành, oán trách chẳng nặng chẳng nhẹ: “Anh nên nói trước với em ở đây còn có người khác nữa”.

“Nó là em trai anh, không phải người nào khác cả.” Biểu cảm Châu Tử Hoành rất lạnh nhạt, ngồi nghiêm chỉnh tựa lưng vào ghế sau bàn đọc sách. Trước khi cô lên anh dường như vẫn giữ nguyên trạng thái này cũng chẳng rõ là đang suy nghĩ gì nữa.

Thư Quân chau chau mày, quả nhiên cảm thấy anh không hiểu dụng ý những lời mình vừa nói.

“Bởi vì cậu ta là người nhà anh, thế nên phải báo trước với em.”

“Vì sao?”

“Anh thấy sao?”

“Xin lỗi, anh không hiểu.” Ngữ khí của anh vẫn bình thản điềm đạm, không rõ là cảm xúc gì nữa nhưng cô lại thấy hiện giờ anh đang cố ý khiêu khích.

Anh rõ ràng hiểu.

Anh chắc chắn hiểu.

Cô cự tuyệt tiếp xúc với vùng phạm vi của anh, chẳng phải chỉ mới bắt đầu từ hôm nay.

Dù rằng tình hình hiện nay có lẽ có chút thay đổi cô vẫn chưa có sự chuẩn bị. Huống hồ là tất cả mọi thứ hiện giờ chỉ là ảo ảnh, tựa như mặt trời che khuất ánh mây trôi, bất cứ lúc nào cũng sẽ tan biến đi.

Thái độ như vậy của Châu Tử Hoàn khiến Thư Quân thấy khó hiểu lại hơi giận dữ, cô dứt khoát không nói nhiều nữa, quay đầu bỏ xuống nhà.

Cuối cùng, cô phá lệ một mình ngồi ăn hết bữa tối. Lúc thu dọn bát đĩa trên lầu vẫn không có động tĩnh gì. Thế nhưng cô cũng mặc kệ, vịn vòi nước xả ào ào ra sức chùi rửa sạch chiếc đĩa sứ trắng tinh xảo, dường như muốn để nước cuốn trôi đi tất cả tâm tình, cảm xúc khó chịu.

Thật ra cô càng giận bản thân mình hơn nữa.

Đối mặt với người đàn ông này, rõ ràng biết là không lý trí nhưng rốt cuộc cô vẫn đắm đuối vào. Sau đó thì vẫn như trước kia, chẳng thể nào nắm bắt được.

Cô không nắm bắt được anh, không có niềm tin với tương lai của họ mà cô căm ghét cảm giác bất an này.

Tình cảm đầy áp biến số, e là chẳng có bất kỳ người bình thường nào thích cả.

Cửa sổ sát đất hình vòng cung tuyệt đẹp nghiêng một góc hai trăm bảy mươi độ đang hé mở phân nửa, luồng gió nhẹ cuốn tung rèm cửa sổ lá chớp, len lỏi vào thư phòng lầu hai qua vô vàn khe cửa sổ nhỏ hẹp.

Châu Tử Hoàn ngồi rất lâu bên bàn, cuối cùng mò mẫm chiếc đồng hồ để bàn, ấn phím để nghe giờ giấc.

Hai mươi một giờ kém năm phút.

Xem ra Thư Quân và anh đã chiến tranh lạnh gần ba tiếng đồng hồ rồi.

Anh nhắm mắt lại, ngón tay day huyết thái dương, dường như hơi mệt mỏi đứng dậy. Đứng ngay tại chỗ chăm chú hồi lâu anh mới bước đi theo hướng ánh sáng le lói mơ hồ. Thật nhanh, ngón tay anh men theo bức tường mờ được công tắc, cánh cửa kính lặng lẽ chậm rãi khép lại dưới sự điều khiển.

Kỳ thực hai ngày nay anh dường như đột nhiên hồi phục lại chút cảm giác ánh sáng. Đương nhiên vẫn chỉ là cảm giác thoáng qua khi có khi không, vẫn là cảm giác vô cùng yếu ớt, đa phần thời gian trước mắt đều chỉ là bóng tối.

Thế nhưng chợt nảy ra ý định ngay cả bản thân anh cũng chẳng cách gì giải thích rõ ràng được, anh cũng chẳng nói ngay với Thư Quân.

Cũng tựa như tối nay, theo lệ anh tắm rửa với sự giúp đỡ của Thư Quân, khi bước ra cô đỡ anh nằm lên giường rồi đọc tin tức kinh tế hôm nay cho anh nghe.

Gần đây, hầu như ngày nào cũng đều vậy cả.

Hơi thở gần ngay bên cổ tựa như làn gió xuân dịu nhẹ, mang chút hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng cùng giọng điệu uyển chuyển du dương. Tâm trạng của anh rất vui, họa hoằn lắm mới khen ngợi cô: “Cứ cho là không ca hát nữa thì đi làm phát thanh viên cũng rất thích hợp đấy”.

Cô mỉm cười đáp trả: “Được anh khen ngợi là vinh hạnh của em rồi”. Khi đọc một mẫu tin khác, cô chợt dừng lại hỏi: “Anh đã nghe ca khúc của em chưa?”.

Kỳ thực là đã nghe rồi, cũng không tồi. Nhưng anh chỉ lắc lắc đầu, nói băng quơ: “Anh cũng không phải là fan của em, huống hồ anh cũng chẳng thích âm nhạc”.

“Nhưng mà trong album lần này có nhiều bài khá hay. Vừa lúc em có đĩa mẫu nghe thử. Hay là anh nghe trước đi, nghe xong thì cho em chút đánh giá nhé?”

“Nhiệm vụ quan trọng thế cơ à, sao lại tìm anh chứ?”

Anh nhướn mày có ý chất vấn, cô quả nhiên hơi do dự, giọng điệu mang chút gì đó không cam lòng, than thở nói: “Được thôi, em thừa nhận là, ở một phương diện nào đó anh có tài thưởng thức, thế nên muốn nghe cảm nhận của anh”.

Cô đặt tờ báo xuống đi lấy chiếc đĩa, lục tìm trong túi xách một hồi, rồi đi lại bên giường đưa cho anh: “Ngày mai ở nhà nghe nhé”.

Anh khẽ nheo mắt, ánh sáng và dáng hình trước mặt rất mơ hồ, bóng dáng cô dường như bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ lấy, chỉ thấy một bóng hình lơ mơ nhanh nhẹn.

Anh không nhìn rõ tay cô ở đâu, chỉ dựa vào chút cảm giác ánh sáng mơ hồ, bàn tay anh giơ ra chuẩn xác đúng vị trí của cô.

Thư Quân đưa chiếc đĩa vào lòng bàn tay anh rồi ngẩn ra trong giây lát, hét lên kinh ngạc theo tiềm thức: “... Mắt của anh?!”.

Anh tỉnh bơ nghiêng người sờ soạn kệ tủ đầu giường, chậm rãi đặt chiếc đĩa lên đó rồi bình thản hỏi vặn lại: “Mắt của anh làm sao nào?”. Ánh nhìn mờ mịt hướng ngay xuống dưới đất.

Những gì đã thuộc về quá khứ, rốt cuộc phải tốn bao nhiêu thời gian mới lấy lại được?

Khoảng thời gian anh còn sót lại, liệu có đủ không?

“Không sao cả”, ngữ khí cô dường như hơi thấp trầm, “... Vừa rồi cứ ngỡ là anh nhìn thấy chứ!”.

Anh chỉ khẽ nhếch khóe môi, nửa cười hỏi thăm dò: “Hình như em còn nóng lòng hơn cả anh nữa!”.

.

Cô không đáp trả, ngừng trong giây lát mới nhắc anh: “Đến giờ rồi, uống thuốc rồi ngủ thôi”.

Cô đi chuẩn bị nước ấm và thuốc, rồi nắm lấy bàn tay anh, đưa từng thứ một cho anh. Tất cả những việc này cô làm rất thành thạo, động tác dịu dàng, so với cá tính bốc đồng trước đây, thì cô lúc này là một hình tượng hoàn toàn tương phản.

Thực tế, kể từ khi anh bị thương cần người chăm sóc đến nay, thì cô dường như thật sự biến thành người khác vậy.

Có lúc cô dìu anh ra ngoài tản bộ, cả đoạn đường luôn nhắc nhở anh cẩn thận chỗ này, chỗ kia cẩn thận, tỉ mỉ chu đáo là thế, tuy rằng hơi cảm râm nhưng anh cũng chẳng thấy phiền hà. Anh nắm tay cô, chậm bước đi từng bước, vì thế mà có đủ thời gian để cảm nhận không khí mới mẻ đầu xuân se se lạnh hòa quyện cùng mùi hương thơm tỏa ra từ đỉnh đầu cô cứ thế thấm sâu vào tận tâm can.

Anh sống ở đây lâu vậy rồi, đây là lần đầu nghĩ thấy mùi cỏ non trong làn không khí. Anh chợt cảm thấy, cuộc sống thế này cũng chẳng tệ.

Anh sinh ra trong một gia đình bề thế, tuổi còn trẻ mà đã nắm trong tay tiền tài và địa vị khiến người khác phải trầm trồ ngưỡng mộ, cỡ bạc rệu chè trai gái, bất luận là rượu ngon hay gái đẹp thì dường như anh muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thế mà cuộc sống hiện tại thế này lại khiến anh đột nhiên lưu luyến bịn rịn.

Mà chính trong khoảnh khắc cuộc sống không tồi này, lúc nào cũng có một đôi bàn tay, một người phụ nữ can dự vào. Kỳ thực, anh hơi kinh ngạc rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào mà bản thân anh lại quen với đôi bàn tay của Thư Quân chứ?

Anh nắm lấy tay cô không muốn buông ra.

Anh không muốn bất kỳ điều gì làm phiền nhiều khoảng khắc cuộc sống lúc này của anh.

Thật ra đây cũng chính là lần đầu tiên, anh không cảm thấy phiền hà với việc bên mình lúc nào cũng có một người phụ nữ.

Đóng cánh cửa sổ lại, Châu Tử Hoàn một mình về phòng ngủ. Anh đứng ngay cửa gọi, mãi một lúc sau, bên giường mới vọng lại tiếng đáp trả, rất đơn giản chỉ vồn vện chữ “Ờ”, mà xem chừng cũng không tình nguyện chút nào.

Điều này có gì giống với Tiểu Mạn chứ?

Trong ấn tượng của anh, Tiểu Mạn chưa bao giờ nổi giận với anh, cô thậm chí không khó chịu với bất kỳ ai cả.

Châu Tử Hoàn không có ý kiến gì với thái độ của Thư Quân. Trước khi ngủ nói với cô: “Ngày mai ba anh chắc sẽ đích thân đến đây”.

“Đến thăm anh sao?”

“Còn có chuyện khác nữa.”

“Được thôi.” Thư Quân trầm mặc giây lát, chủ động nói: “Vừa đúng lúc mấy ngày nay công ty em sắp xếp lịch làm việc dày đặc, em muốn dọn về nhà mình cho tiện hơn”.

Châu Tử Hoàn chẳng ngăn cản cô, chỉ cử tài xế sáng sớm hôm sau đưa cô về nhà.

Lần này thì Thư Quân không tỏ vẻ đạo đức giả từ chối nữa, bởi lẽ trước đó lúc đi bệnh viện cùng Châu Tử Hoàn, cũng do tài xế này phụ trách việc đưa đi đón về. Một anh chàng non choẹt, làm việc cẩn trọng nghiêm túc, lúc lái xe tập trung chăm chú lại kiệm lời đến đáng thương. Có vài lần ngồi ở ghế sau xe, cô đều có ảo giác đang ngồi trên xe không có người. Thư Quân thậm chí hoài nghi rằng cậu ta có lẽ còn chẳng nhìn rõ diện mạo của cô nữa. Đi xe cùng với người thế này, cho dù là người bên cạnh Châu Tử Hoàn đi nữa thì những trở ngại trong lòng cô cũng bớt đi chút đỉnh.

Về đến công ty, trợ lý Tiểu Kiều nhanh chóng lấy thông báo mấy ngày vừa qua cho cô xem. Xem ra cấp trên quả nhiên đã hạ quyết tâm, có ý muốn nâng đỡ cô, album đầu tay được thúc đẩy kịp thời, chiến dịch quảng bá cũng ngày càng dày đặc.

Thư Quân tìm Nicole, chỉ vào lịch trình trên bảng kế hoạch xác nhận: “Địa điểm buổi họp báo album thay đổi rồi sao? Em nhớ là địa điểm lần này và lần trước thảo luận không giống nhau”.

“Đúng vậy.” Câu trả lời của Nicole lời ít ý nhiều, ngồi sau bàn làm việc nhướng mắt sang nhìn Thư Quân, “Sao thế, có vấn đề gì ư?”

“Không có.” Thư Quân cầm bảng kế hoạch lặng lẽ bước ra ngoài.

Chỉ là việc này đồng nghĩa với việc cô bắt đầu cất bước quan trọng nhất trong sự nghiệp của mình dưới con mắt dõi theo của Bùi Thành Vân.

Vài ngày sau đó, với tư cách là bên cung cấp mặt bằng tổ chức, Bùi Thành Vân chủ động gọi điện thoại chúc mừng cô.

“Buổi họp báo còn chưa bắt đầu, hiện giờ nói điều này liệu có sớm quá không?” Liền một lúc phát ra mấy cái thông báo khiến Thư Quân mệt đến mức thở không ra hơi.

“Thành công như thế này có thể xem là vượt cả mong đợi. Nếu không chúc mừng trước chỉ e là đến lúc đó chẳng đến lượt anh đâu!”

“Này này, em là loại người thế sao?” Thư Quân vờ như không hài lòng kháng cự.

Bùi Thành Vân dường như khẽ mỉm cười bên đầu dây điện thoại. “Anh chỉ sợ sau này em ngày càng bận rộn, phải mệt mỏi ứng phó với đủ loại người và sự việc, chứ chẳng có ý gì khác cả đâu.”

“Nói như anh thì, chúng ta nên chọn thời gian tụ tập? Để tránh việc sau này em nổi danh rồi, có muốn tranh thủ thời gian cũng chẳng được.” Cô đang ở trong phòng thay trang phục rộng rãi tĩnh lặng, vì thế mà nói đùa chẳng kiêng nể sợ sệt gì.

“Vậy thì bây giờ đi, thế nào?” Bùi Thành Vân ngẫm nghĩ đề nghị.

“Không thành vấn đề, gọi cả Mạc Mạc và cả Quách Lâm cùng đi luôn, mọi người lâu rồi chẳng gặp nhau.”

Kết quả là điện thoại của Mạc Mạc và Quách Lâm đều gọi không thông, khi đến địa điểm đã hẹn trước, Thư Quân không kiếm được trách móc: “Hai người này làm cái gì vậy, chưa từng thấy bọn họ ăn ý như thế này bao giờ”.

Bùi Thành Vân không có ý kiến chỉ khẽ nhượng mày. “Vậy, giờ sao nào?”

“Em muốn ăn chút gì đó.”

“Đói rồi à?”

“Chưa.” Thư Quân lắc đầu. “Phòng thu âm nóng chết được, em muốn ăn kem.”

Cô nhìn quanh, nhanh chóng trông thấy tiệm Macdonald đối diện bên đường. “Đi thôi, em mời anh.” Cô cười híp mắt đi cùng anh sang bên đường, cặp mắt trắng đen rõ ràng bị ánh đèn xe qua lại chiếu sáng long lanh, tựa như viên pha lê, kẹp trong trời đêm bốn phía đều âm u, duy chỉ có một chỗ lóe sáng rực rỡ.

Bùi Thành Vân nhìn cô, không khỏi cười theo.

“Thật ra anh thay đổi rất nhiều.” Thư Quân chợt nói.

“Thay đổi chỗ nào?”

Ánh đèn giao thông nhấp nháy thúc giục người đi bộ, họ nhanh chóng sải bước đi băng qua lần đường.

“Cười nhiều hơn.” Cô suy nghĩ. “Anh trước kia lạnh lùng quá.”

Cụm từ này khiến Bùi Thành Vân khẽ sững người, rồi lại bật cười, “Lúc đó không thích nói không thích cười chỉ vì không biết bắt chuyện với người khác thế nào”. Anh giải thích điềm đạm.

“Thế nhưng quan hệ của chúng ta không tệ mà.” Cô tiện miệng nói.

Anh không để đề tài này tiếp tục nữa, đưa tiền qua bên cửa sổ mua cho cô một cây bánh kem dâu.

“Anh không nhớ nhầm chứ?” Anh nói.

“Không.” Thư Quân khẽ lắc đầu, chẳng hiểu vì sao, trong lòng cô xao xuyến khó hiểu.

Hóa ra anh vẫn còn nhớ.

Cô yêu thích tất cả thức ăn liên quan đến dâu tây. Việc nhỏ nhặt thế này, thời gian lâu như vậy rồi mà anh vẫn không quên.

Cô chẳng rõ việc này có ý nghĩa gì, cũng chẳng muốn suy nghĩ. Chỉ vờ như vô tình liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Bùi Thành Vân bằng ánh mắt còn sót lại nơi khóe mắt, trông thấy thần sắc anh không đổi dường như chẳng định nói gì. Lúc này cô mới âm thầm từ bỏ ý định.

“Anh không mua một cây luôn? Một mình em ăn, ngại chết được.” Cô nói.

“Đàn ông đi trên đường ăn thứ này mới ngượng ăy.” Anh nhìn cô. “Tối vậy rồi còn ăn đồ ngọt sao không béo được nhỉ?”

Kỳ thực cô còn gầy hơn so với lần gặp mặt trước, gương mặt như hóp lại nên càng lộ rõ đôi mắt to sáng lấp lánh, long lanh trong suốt tựa như làn nước có thể tràn ra ngoài bất kỳ lúc nào. Cô như ngọn đèn đứng trong bóng đêm toàn thân đang phát sáng.

Nhưng anh lại mong cô béo lên một chút.

Còn nhớ kỳ nghỉ đông thời đại học, thể trọng của cô tăng lên, cuối cùng khai giảng năm học cô vô cùng phiền não, hết như những sinh viên nữ cũng thề thốt cai bỏ đồ ngọt. Cuối tuần ngồi trong tiệm KFC vạch ra kế hoạch giảm béo rõ ràng. Anh đặt cốc kem Sundae trước mặt cô, cô kiên quyết lắc đầu chống cự, rồi trở vào khuôn mặt nói: “Anh xem đi, nhiều thế này. Đừng hại em nữa!”.

Một tay cô chống cằm, một tay gạt cốc kem Sundae sang một bên. Có thể do hơi ẩm lại thêm ánh đèn nữa, làn da cô trắng nõn nà khiến anh thoáng chốc liên tưởng đến một loại hoa quả tươi mọng nước. Nếu nếm thử một miếng, có lẽ còn ngọt hơn bất kỳ loại kem nào trên thế gian này.

Anh bị chính ý nghĩ của bản thân mình làm cho sợ hãi, đó cũng là lần đầu tiên anh nảy sinh cảm giác xao động khác thường với cô.

Sau này, cô thật sự giảm béo thành công, cho đến giờ gương mặt mũm mĩm, béo ú năm đó cũng chẳng thấy nữa.

Thư Quân lại chẳng mấy để tâm, “Vấn đề sức khỏe, vả lại gần đây em cũng khá bận!”.

“Công việc vất vả ư?”

Cô ngăn người, gạt đầu “Ừ”. Châu Tử Hoàn xưa nay chỉ tồn tại trong thế giới của riêng cô.

Bùi Thành Vân nhìn cô, lạnh nhạt dặn dò: “Em phải chú ý giữ gìn sức khỏe”.

Cô cười rộ, “Em trả nguyên vẹn câu nói này lại cho anh”.

Bùi Thành Vân khẽ sững người, rồi nói: “Anh vẫn khỏe”.

Giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt, nhưng cô dường như nghiêm túc, dừng bước lại ngẩng nhìn anh. Ánh mắt sáng lướt trên gương mặt anh, đường nhân trung khẽ nhú lại, có hơi hồi hận. “Nhắc đến chuyện này mới sợ nhớ, thật ra không nên để anh ra ngoài quá trễ thế này. Hay là chúng ta về thôi.” Cô ăn một lèo hết phân nửa cây bánh kem, có ý chuẩn bị ra về.

Đối mặt với sự quan tâm này, Bùi Thành Vân chẳng rõ bản thân anh nên vui hay buồn. Anh đột nhiên hồi hận, có lẽ không nên nói chân tướng sự thật cho cô biết. Anh bất đắc dĩ khẽ mỉm cười, kéo lấy cánh tay cô ngăn cô quay đầu bỏ đi.

“Xe của anh đỗ bên kia.” Thư Quân trở về về phía sau cứ ngỡ là anh quên.

Anh lại nói: “Anh lại chẳng muốn về nhà giờ này”.

“Vậy anh muốn đi đâu?”

Anh cử động khóe môi, như muốn nói điều gì đó nhưng đã nhanh chóng ngừng lại.

Trên môi cô còn lưu lại vết trắng sữa in của kem trên làn môi đỏ. Anh chẳng kịp suy nghĩ bàn tay đã chia ra.

Thư Quân dường như giật thót mình, lùi lại theo phản xạ.

Ngón tay thon dài của người đàn ông cứ thế dừng ở không trung, khẽ ngưng đọng trong giây lát. Thư Quân hơi ngượng ngập, hỏi: “Sao thế?”, vừa nhìn theo ánh mắt anh vừa sờ soạng đôi môi của mình, lúc này mới hoảng hốt thức tỉnh.

Bùi Thành Vân gạt gù: “Được rồi”. Anh làm như chẳng có chuyện gì cho tay lại vào túi quần, ngưng một lát rồi nói: “Buổi họp báo hôm tới có lẽ anh đang ở thành phố C, thế nên chẳng thể nào có mặt được”.

“Anh phải đi đâu?”

“Công tác.”

“Ồ.” Bởi vì những cử động vừa rồi, Thư Quân đã lùi ra xa một chút nữa. Lúc này cô lại tiến gần anh, nói giọng chân thành: “Chúc anh lên đường thuận buồm xuôi gió”.

Bùi Thành Vân nghe những lời này lại cảm thấy khách sáo xa lạ. Về mặt anh bất giác lạnh lùng.

12. Chương 12

Chương 12

Thăm dò lẫn nhau

Ánh mắt sáng rực rỡ lướt qua bên gò má cô, rõ ràng chỉ hơi hợt thoáng qua, nhưng từng chút tâm tư của bản thân dường như đều bị anh dễ dàng nhìn thấu. Nhằm mục đích đẩy mạnh album đầu tay trong năm nay, buổi họp báo đã được diễn ra đầy ấn tượng. Địa điểm được tổ chức tại sảnh giữa lầu một trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố. Hôm đó, hàng chục công ty thuộc giới truyền thông đều được mời đến tham dự. Các vị cấp trên của công ty cũng đích thân ra mặt, nhằm ủng hộ tinh thần tạo thêm vị thế cho Thư Quân. Với khí thế như vậy rất dễ dàng khiến Thư Quân nổi trội trong số đông người mới vào ngành trong những năm gần đây. Thái độ của công ty rất rõ ràng, một kiểu nâng đỡ, tăng bốc khiến ai cũng ngưỡng mộ.

Bởi lẽ mối quan hệ giữa công ty và giới truyền thông xưa nay luôn tốt đẹp, thêm vào đó là sức ảnh hưởng và những đánh giá tuyệt vời về đĩa đơn trước đây của Thư Quân. Trường quay phỏng vấn náo nhiệt, thân thiện. Theo kịch bản đã được chuẩn bị từ trước, Thư Quân trả lời từng câu hỏi của ký giả, khiêm tốn, điềm tĩnh, nụ cười luôn tươi tắn trên gương mặt, cuối chương trình còn mời giới báo chí tham gia buổi tiệc rượu đơn giản của công ty.

Ngày trọng đại đó đã diễn ra vô cùng thuận lợi. Khi chương trình kết thúc, Tiểu Kiều giơ ngón tay cái lên trong phòng hóa trang, không ngớt lời tán dương: “Chị Thư, chị cừ thật!”.

Thư Quân hơi lơ đãng, hồi sau đột nhiên hỏi: “Tiểu Kiều, khi này em có mặt suốt tại sân khấu à?”.

“Đâu có, lúc chị trả lời phỏng vấn chị Nicole có việc sai em đi, nên em không có mặt ở đó.” Tiểu Kiều nhìn cô rất lạ, lại hỏi: “Sao thế, chị Thư?”.

“Không có gì.” Thư Quân đứng dậy, bước vào phòng thay đồ với vẻ vô vàn tâm sự.

Vừa rồi câu hỏi của một ký giả, là cô nghe nhầm ư?

Chắc là không đâu. Tuy tình hình lúc đó có hơi lộn xộn, vô vàn ánh đèn lóe sáng cứ lách tách nhằm vào cô chớp lóe liên tục, và lại nhiều câu hỏi khiến cô chẳng kịp trở tay, nhưng cô chắc chắn là mình không nghe nhầm.

Lần trong sự hỗn loạn ấy, có người chợt hỏi: “Cô Thư Quân, nhạc sĩ XX ca ngợi giọng ca của cô rất đặc biệt, tố chất thanh giọng hoàn toàn hòa hợp với phong cách nhạc sĩ huy chương vàng quá cố Sở Thư Thiên. Về điểm này, cô cảm thấy thế nào? Chưa từng hợp tác với ông ta, cô có cảm thấy tiếc không...?”.

Anh trai lấy tên nghệ danh là Sở Thư Thiên từng một thời nổi danh trong làng giải trí, lúc anh còn nổi tiếng tựa mặt trời giữa ban ngày đã có vô số ca sĩ lấy làm vinh dự được trình bày ca khúc của anh.

Câu hỏi này công ty không giúp cô chuẩn bị trước, vừa nghe xong, Thư Quân không khỏi sững người.

May mà lúc đó, trong tay cầm bảy, tám chiếc micro, bên cạnh còn có một nhóm ký giả chen lấn, câu hỏi của người đó vẫn chưa hỏi xong thì đã có người khác chen lời vào, vô tình giúp cô giải vây.

Vì thế mà cô vờ như không nghe thấy, cười thật tươi rồi quay đầu sang hướng khác.

Thật ra cô đã sớm có sự chuẩn bị, đã dẫn thân vào giới này thì chẳng tránh khỏi liên quan đến thời kỳ đau khổ cô không muốn nhớ đến trước đây. Cái chết của Thư Thiên là một sự đả kích trầm trọng với cô, thậm chí hồi tưởng lại cô cũng cảm thấy đáng sợ. Vậy mà ở đây chẳng ai để tâm đến cảm nhận của cô. Dẫu cho chẳng ai biết họ là anh em thì cũng chẳng ngăn ngại trước mặt cô nhắc đến Thư Thiên.

Dẫu cho anh từng rất nổi danh, huy chương vàng của những huy chương vàng, là cây hái ra tiền của những công ty cạnh tranh. Còn anh trước đây vẫn thường để cô hát thử những ca khúc của mình. Thi thoảng vài lần còn liếc nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên, dường như nhìn một người xa lạ.

Giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó Thư Thiên phát hiện ra tố chất của cô và bản thân anh hòa hợp nhau. Thế nhưng, giới giải trí vất vả là thế, anh coi cô em gái bé bỏng duy nhất là báu vật trong tay, sao nỡ lòng để cô dẫn thân vào vùng bùn này chứ?

Nhưng anh đã qua đời rồi, và lại chính tận mắt cô trông thấy.

Tình cảnh đáng sợ như thế, hàng đêm đã từng giằng xé, giày vò thần kinh cô.

Từ giây phút đó trở đi, dù rằng cô từng là công chúa cũng chẳng còn sự chở che bênh vực, nhanh chóng trưởng thành. Cô từng biết bao lần ngồi bên giường ôm lấy bờ vai run rẩy của mình, khi ngủ cũng chẳng dám tắt đèn, chỉ cần nhắm mắt lại là thấy ác mộng. Khi trải qua những việc này, bên cạnh cô chẳng hề có người thân nào. Mặc Mặc cùng Quách Lâm đi thực tập ngoại tỉnh, Bùi Thành Vân đã sớm rời khỏi cuộc sống của cô, bất vô âm tín. Kỳ thực cô vẫn còn nhớ anh, nhưng vẫn ráng gắng gượng kiềm chế bản thân, bước bình vút bỏ tất cả những gì liên quan đến anh ra khỏi thế giới của mình.

Lúc đó cô chẳng thể dựa dẫm vào ai cả, ngay cả tiền sinh sống cũng là cả vấn đề. Tiền gửi tiết kiệm Thư Thiên để lại cô đã rút ra dùng một phần trong trường hợp cấp bách. Tiếp đó cô bắt đầu rải sơ yếu lý lịch khắp nơi. Cô chọn ra rất nhiều doanh nghiệp và công ty, hồ sơ xin việc rải như giăng lưới. Nhưng hồi âm lại hoàn toàn tỷ lệ nghịch. Sau đó thì cô gặp lại Châu Tử Hoàn.

Rời khỏi Lệ Giang, Châu Tử Hoàn như biến thành người khác. Trong giới thương trường, thân phận và địa vị hồ mưa gọi gió của anh chợt xuất hiện ngay trước mắt cô. Tinh thần sôi nổi, tâm điểm chú ý của mọi người khiến cô gần như hoài nghi chuyến đi Lệ Giang lần đó chỉ là giấc mộng.

Còn cô vẫn là một sinh viên mới tốt nghiệp bước vào đời, vừa tìm thấy một công việc chính thức trong đời, lại là trợ lý giám đốc kinh doanh vốn chẳng liên quan gì đến chuyên ngành đã học. Gọi là trợ lý nghe hay là vậy nhưng thật ra chỉ là xã giao tiếp khách mà thôi. Tối đó cô bị khách hàng trút cho say mềm, cả vị giám đốc cũng say túy lúy đến mức bất tỉnh nhân sự. Sau khi tan tiệc, cô loạng choạng bước ra khỏi sảnh bao, kết quả là đụng ngay vào người anh ngoài hành lang.

Cô gần như rơi vào vòng tay của anh, ngửi thấy mùi hương đặc trưng trên thân thể anh. Đó là mùi hương hòa quyện giữa thuốc lá và nước hoa, mang chút hơi lạnh thấu xương, dường như là một loại thực vật thần bí sinh trưởng vào mùa đông.

Cô hít sâu một hơi, ngược đôi mắt mơ màng chưa kịp trông thấy dáng hình đối phương thì đã chẳng kiểm soát được bản thân nôn thốc ra.

Cô nôn hết cả lên người anh, dạ dày bỗng dưng sôi cuộn cuộn, trong cơn choáng váng cô nghe thấy rất nhiều tiếng động, dường như có người vội vã bước đến nói gì đó, tiếp đó nghe thấy giọng nói lạnh lùng kinh hoàng từ trên đỉnh đầu vọng sang: “Không có gì”.

Có người đưa cho cô chiếc khăn mùi soa ấm, cô đưa khăn lên miệng hít một hơi, lúc này mới sực nhớ ra nói lời xin lỗi.

“Không sao cả.” Vẫn là giọng điệu đó thốt ra từ làn môi mỏng của đối phương, điềm tĩnh đến mức thiếu cả xúc cảm nhưng lại đầy nam tính. “Có cần giúp gì không?” Anh hỏi.

Cô hơi mơ màng, không xác định được có phải anh đang hỏi mình. Hồi sau mới ý thức được, cô gật đầu bừa, nói: “Em muốn về nhà!”.

Quả nhiên cô được đưa ngay lên xe. Băng ghế sau xe thoải mái ấm áp, trong xe còn có hương thơm nữa, tốt hơn biết bao nhiêu lần chiếc xe của giám đốc. Dư âm rượu vang thật đáng sợ, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chẳng biết trời đất gì nữa. Mãi đến khi xe dừng mới bị đập dậy, cô miễn cưỡng đến cả mắt cũng chẳng buồn mở, mượn hơi men buông thả bản thân mình.

Đã lâu rồi cô không có bộ dạng thế này. Từ sau cái chết của anh trai, người duy nhất cô có thể làm nũng đã chẳng còn nữa rồi.

Tối hôm đó, đầu óc cô rối bời tựa như chất keo dính, cô chẳng rõ đối phương đã đưa cô đi đâu qua đêm. Cô vốn không để tâm đến, chỉ nắm chặt lấy tay áo của anh, má cô áp sát trước lồng ngực, bỗng dưng có cảm giác xúc động muốn khóc.

Nhưng cô không biết rằng bản thân mình thật sự rơi lệ. Một ngày sau đó rất lâu, Châu Tử Hoàn vô tình hỏi: “Lúc đó em khóc à?”.

Cô ngẩn người, tìm lời giải thích qua loa khỏa lấp cho qua chuyện.

Cô không muốn nói, thật ra chỉ vì sự cô độc đè nén quá lâu cùng sự xuất hiện vừa đúng lúc của anh, dưới tác dụng mạnh của men rượu khiến cô đột nhiên cảm thấy mình có một chỗ dựa.

Đó là ảo giác.

Nhưng lúc đó cô thà rằng chìm đắm trong thứ ảo giác ấy, cũng mong rằng mãi mãi không phải tỉnh dậy.

Qua đêm trong khách sạn cao cấp khiến cô từ một cô gái đã trở thành phụ nữ. Ánh nắng mặt trời buổi ban mai ngày hôm sau chiếu xuống mép giường, cuối cùng cô cũng tỉnh giấc, mở mắt trông thấy người đàn ông nằm bên cạnh.

Ban đầu là kinh ngạc, sau đó thì từ từ bình tĩnh lại và rồi cuối cùng dường như cô nhoen nụ cười khó hiểu.

Trùng hợp đến thế...

Hóa ra là anh.

Cơ thể có hơi khó chịu nhưng cô không thấy đau khổ ân hận gì cả. Đêm qua, tuy là cảm giác về đôi môi anh lướt trên làn da của mình cô đã chẳng còn nhớ rõ nữa, nhưng cô lại nhớ rất rõ bản thân mình đã yên tâm ngủ thiếp đi thế nào trong vòng tay của anh.

Đó là người đàn ông cô gặp tại Lê Giang xa xăm, mãi tận bây giờ vẫn là người đàn ông xa lạ. Vậy mà chính vào lúc cô liên tục mất ngủ một thời gian dài, ngủ cùng anh lần đầu tiên khiến cô chẳng còn cảm thấy sợ bóng tối nữa.

Cô suy nghĩ, có lẽ đây chính là ý trời đã định. Trước đây một mình cô chống chọi với những tháng ngày cơ cực, đặc biệt là sau khi nếm trải những mật ngọt, cô hoàn toàn sợ hãi lại bị đánh bật trở lại tình trạng ban đầu. Còn anh, có thể khiến cô rốt cuộc cũng có một đêm ngon giấc.

Vì thế mà cô không muốn rời đi.

Vì thế mà cô nghĩ, có lẽ cứ tiếp tục thế này lại hay.

Bạch Hân Vy bước ra khỏi phòng bệnh thì đã chạng vạng tối, cô có một buổi tiệc rất quan trọng, không thể không đi ngay đến nhà hàng.

Trước khi đi, cô ngoái đầu lại nhìn về phía giường bệnh, thấp giọng: “Mấy ngày nay anh muốn ăn gì, em kêu giúp việc mang đến cho anh?”.

“Không cần đâu.” Đáp án nằm trong ý nghĩ của cô.

Cô nói: “Em ở lại đây hai tiếng đồng hồ, sao anh không hỏi xem vì sao em biết?”.

“Việc em muốn biết, muốn giấu cũng chẳng được.”

Cô ngẩn người, chợt mỉm cười, trong con mắt xinh đẹp hạnh nhân ấy dường như điểm một lớp ánh sáng. “Bùi Thành Vân, nói cho cùng thì vẫn là anh hiểu em.” Cô lùi về sau hai bước, lặng lẽ chăm chú nhìn người đang nằm trên giường, khóe môi khẽ vểnh lên: “Bạn trai hiện giờ của em không sánh bằng anh, anh ta chẳng đoán được suy nghĩ tâm tư của em, có lúc quả thật chậm chạp đến phát bực”.

“Em có bạn trai rồi à?” Bùi Thành Vân ngược mắt nhìn cô, giọng điệu vô cùng bình thản, gần như là tàn nhẫn.

Dù gì trước nay anh vẫn vậy, cô đã quen rồi. Cô sớm biết anh chẳng phải là người đàn ông tốt, anh đối xử với cô tàn nhẫn tựa như lưỡi dao vô hình, nhanh chóng không chút thương tiếc cửa vào tình cảm của cô.

Cô cười, nói: “Đúng thế, nhưng anh chẳng bận lòng chút nào, đúng không?”. Ánh mắt chăm chăm nhìn anh, tựa như muốn trông thấy điều gì đó trên gương mặt anh. “Thậm chí anh còn cảm thấy may mắn, bởi lẽ rốt cuộc thì em cũng tìm được người khác.”

Người đàn ông gương mặt trắng bệch ấy nhắm nghiền mắt lại, dường như hơi mỏi mệt, không trả lời cô.

Trên người anh vẫn còn nổi những vết bị theo dõi, những chiếc ống xanh xanh đỏ đỏ tuồn ra từ tấm chăn, đan chéo hỗn loạn vào nhau. Cô ngừng lại, chậm rãi di chuyển ánh nhìn, rồi thở dài: “Bỏ đi, mấy ngày

nay anh phải kiểm tra, phải nghỉ ngơi nhiều, em không nên nói những lời này với anh!”. Ngón tay thon dài mảnh khảnh khẽ lướt qua vầng trán ấy, cô nói hơi hột: “Em về trước đây, ngày mai rồi sẽ lại đến”.

Cô khẽ đóng cánh cửa lại rồi nhanh chóng sải bước đi ra thang máy xuống lầu.

Bước chân Bạch Hân Vy lướt đi rất nhanh, thật ra vì cô ghét bệnh viện, từ nhỏ đã có cảm giác bài xích mãnh liệt với nơi này. Vì thế mà bác tài xế của gia đình khi biết điểm đến của cô hôm nay ánh mắt không che giấu được sự kinh ngạc.

Đúng vậy. Cô đã phá lệ. Bình thường dẫn cho mình mắc bệnh, cô cũng chẳng dễ dàng vào đây, thế nhưng hôm nay vì một người đàn ông, lần đầu tiên cô chủ động tiến vào nơi đây ắp mùi thuốc khử trùng này.

Khu nội trú và ngoại trú thông nhau, ngoài sảnh ngoại trú đông nghịt người. Cô nín thở nhanh chóng sải bước về phía cổng ra vào, kết quả là tình cờ lướt qua vai một người đàn ông.

Cô dừng bước theo phản xạ, quay đầu gọi: “Châu tổng”.

Người đàn ông dáng hình cao dong dỏng ấy quay người lại.

Chạng vạng tối ở trong phòng anh lại đeo kính đen, che đi đôi mắt hẹp thon dài.

Bạch Hân Vy do dự nói: “Anh...”.

Châu Tử Hoàn gật đầu: “Cô Bạch, trùng hợp thế!”.

Vụ tai nạn xe Châu Tử Hoàn che giấu rất kỹ chẳng để lộ chút thông tin nào ra ngoài. Vì thế mà Bạch Hân Vy chẳng hề hay biết anh tạm thời bị lừa. Tuy rằng vừa nãy trông thấy bộ dạng của anh hơi kỳ lạ, nhưng cảm giác kinh ngạc ấy cũng mau chóng tan thành mây khói theo biểu cảm thờ ơ của anh. Cô mỉm cười nói: “Vừa đi thăm một người bạn, giờ tôi phải đi rồi”, dường như chẳng có ý thăm dò gì Châu Tử Hoàn, chậm rãi nói lời tạm biệt rồi rời đi.

Xe chạy êm ả trên tuyến đường chính trong trung tâm thành phố, ánh đèn đường sáng lấp lánh, những ánh đèn neon của những trung tâm thương mại điểm xuyết những tia sáng lấp lánh rực rỡ giữa trời đêm, phản phát sắc màu lung linh đan chéo xuyên suốt cả thành phố.

Lướt ngang qua cánh cổng một trung tâm mua sắm quy mô lớn, Bạch Hân Vy hơi hột liếc mắt nhìn, lấy làm lạ nói: “Hôm nay chỗ này sao mà náo nhiệt thế này?”.

Trợ lý riêng ngồi cạnh cô, trả lời: “Hình như là tổ chức hoạt động. Tôi có một người bạn làm ký giả làng giải trí, hiện giờ cũng đang ở đó”.

“Vậy à?” Bạch Hân Vy tiện miệng đáp một câu, sau đó di chuyển ánh nhìn.

Cô khẽ đóng cánh cửa lại rồi nhanh chóng sải bước đi ra thang máy xuống lầu.

Bước chân Bạch Hân Vy lướt đi rất nhanh, thật ra vì cô ghét bệnh viện, từ nhỏ đã có cảm giác bài xích mãnh liệt với nơi này. Vì thế mà bác tài xế của gia đình khi biết điểm đến của cô hôm nay ánh mắt không che giấu được sự kinh ngạc.

Đúng vậy. Cô đã phá lệ. Bình thường dẫn cho mình mắc bệnh, cô cũng chẳng dễ dàng vào đây, thế nhưng hôm nay vì một người đàn ông, lần đầu tiên cô chủ động tiến vào nơi đây ắp mùi thuốc khử trùng này.

Khu nội trú và ngoại trú thông nhau, ngoài sảnh ngoại trú đông nghịt người. Cô nín thở nhanh chóng sải bước về phía cổng ra vào, kết quả là tình cờ lướt qua vai một người đàn ông.

Cô dừng bước theo tiềm thức, quay đầu gọi: “Châu Tổng”.

Người đàn ông dáng hình cao dong dỏng ấy quay người lại.

Chạng vạng tối lại ở trong phòng anh lại đeo kính đen, che đi đôi mắt hẹp thon dài.

Bạch Hân Vy do dự nói: “Anh...”.

Châu Tử Hoàn gật đầu: “Cô Bạch, trùng hợp thế!”.

Vụ tai nạn xe Châu Tử Hoàn che giấu rất kỹ chẳng để lộ chút thông tin nào ra ngoài. Vì thế mà Bạch Hân Vy chẳng hề hay biết anh tạm thời bị lừa. Tuy rằng vừa nãy trông thấy bộ dạng của anh hơi kỳ lạ, nhưng cảm giác kinh ngạc ấy cũng mau chóng tan thành mây khói theo biểu cảm thờ ơ của anh. Cô mỉm cười nói: “Vừa đi thăm một người bạn, giờ tôi phải đi rồi”, dường như chẳng có ý thăm dò gì Châu Tử Hoàn, chậm rãi nói lời tạm biệt rồi rời đi.

Xe chạy êm ả trên tuyến đường chính trong trung tâm thành phố, ánh đèn đường sáng lấp lánh, những ánh đèn neon của những trung tâm thương mại điểm xuyết những tia sáng lấp lánh rực rỡ giữa trời đêm, phảng phất sắc màu lung linh đan chéo xuyên suốt cả thành phố.

Lướt ngang qua cánh cổng một trung tâm mua sắm quy mô lớn, Bạch Hân Vy hơi hốt liếc mắt nhìn, lấy làm lạ nói: “Hôm nay chỗ này sao mà náo nhiệt thế này?”.

Trợ lý riêng ngồi cạnh cô, trả lời: “Hình như là tổ chức hoạt động. Tôi có một người bạn làm ký giả làng giải trí, hiện giờ cũng đang ở đó”.

“Vây à?” Bạch Hân Vy tiện miệng đáp một câu, sau đó di chuyển ánh nhìn.

Buổi họp báo ra mắt album đầu tay bước đầu diễn ra thuận lợi, tiếp đó hàng loạt những hoạt động của cả tuần đều được sắp xếp, đồng thời yên lặng chờ đợi phản hồi của thị trường.

Khi buổi họp báo kết thúc, Thư Quân về đến nhà thì đã khuya rồi.

Cô không về nhà mình, mà đi đến chỗ của Châu Tử Hoàn. Mấy ngày nay cô cố ý giảm thiểu liên lạc với anh, đặt toàn bộ tâm trí vào công việc, vậy mà cũng bình yên trôi qua. Vì thế mà cô nghĩ, thế này cũng khá tốt rồi. Nói cho cùng thì, ai rời xa ai thì rồi cũng sẽ sống tốt cả thôi, chẳng phải thế ư?

Trước đây cô giữ một chùm chìa khóa khu biệt thự, mở cửa vào nhà mới phát hiện ra Châu Tử Hoàn không ở nhà. Cô nhấc lấy điện thoại theo thói quen, cầm trong lòng bàn tay lật tới lật lui một hồi rồi vứt sang một bên. Chẳng rõ Châu Tử Hoàn đi đâu nữa, nhưng cô cũng chẳng định hỏi. Cho dù mất anh không nhìn thấy cô cũng không lo lắng anh sẽ có chuyện gì bất trắc.

Châu Tử Hoàn chẳng bao giờ lo lắng không có người chăm sóc. Còn cô, cũng chẳng cần phải ngốc nghếch đến mức nhớ nhung anh!

Cô đi thẳng lên lầu hai tìm hai bộ đồ thể thao trước kia để lại đây.

Vài ngày trước đây có một thông báo, yêu cầu phải diện đồ thể thao, để có thể phối hợp với phong cách và chủ đề album mới. Thu dọn xong quần áo trong phòng ngủ, Thư Quân đứng phắt dậy quay đầu lại trông thấy chiếc giường king size. Châu Tử Hoàn xưa nay vốn rất biết hưởng thụ, yêu cầu rất cao với nơi ăn chốn ở, đến cả quy cách nội thất phòng ngủ cũng chẳng phải ngoại lệ.

Cô hoài nghi bản thân thời gian gần đây cũng bị anh tập thành quen thói rồi. Trở về nhà của mình mới phát hiện ra, nơi ở của cô mãi mãi không thoải mái bằng chỗ của anh.

Bận rộn cả ngày trời, cô thật sự mệt đến chết. Trên giường chần xếp chồng mềm mại như áng mây, ánh đèn trong phòng mờ ảo, với một người có bệnh ngủ li bì như cô thì đây quả là sự quyến rũ chết người.

Dù sao thì anh cũng vẫn chưa về, Thư Quân suy ngẫm cảm thấy hài lòng cảm đầu nằm xuống.

Thế nhưng vẫn chưa kịp lăn đi trở lại trên chiếc giường rộng lớn mềm mại thoải mái này thì đã có âm thanh vọng lại từ dưới lầu. Cô bỗng chốc bật dậy, cả tóc cũng chẳng kịp chỉnh sửa chỉ nhanh chóng sải bước ra ngoài.

Quả nhiên Châu Tử Hoàn đã trở về, vả lại chỉ có một mình.

Đứng ở cầu thang, trông thấy anh cởi bỏ áo khoác ngoài và giày, Thư Quân cảm thấy cảnh tượng trước mắt hơi là lạ. Cô ngăn người trong vài giây đột nhiên phản ứng lại, không khỏi há hốc miệng kinh ngạc nói: “Mất anh nhìn thấy rồi à?”.

Châu Tử Hoàn ngược mắt nhìn cô, cô đã mau chóng chạy từ trên lầu xuống. Dường như vẫn không tin, cô đưa tay ra theo thói quen, đúng đưa tay trước mắt anh.

“Khờ quá!” Châu Tử Hoàn chụp lấy bàn tay cô, vớt kính đen lên bàn trà, lúc này mới hỏi qua loa: “Trước khi đến sao không nói với anh”.

“Lẽ nào việc gì cũng phải báo cáo với anh sao?” Mắt cô chớp chớp nhìn anh.

Thật sự tốt rồi, anh lại nhìn thấy, đôi mắt đó cuối cùng cũng đã tìm lại được sự tập trung. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đây mới chính là dáng vẻ cô quen thuộc, ánh mắt ấy lộ ra từ đôi mắt hẹp dài dưới bóng đèn chiếu rọi đường như sâu thẳm trong màn đêm u ám.

Cô mừng cho anh, nhưng chớp mắt liền cảm thấy cực kỳ khó chịu. “Mắt đã sáng lại rồi, sao anh chẳng nói với em? Hồi phục bao giờ thế? Khỏi hẳn rồi phải không?”

“Anh cứ ngỡ em không có hứng thú muốn biết.” Cánh tay anh khẽ rút lại, kéo cô lại gần trước mặt, không trả lời loạt câu hỏi đó, trong nụ cười mang chút gì đó châm biếm. “Mấy ngày gần đây bận rộn gì mà bật vô âm tính thế?”

Thư Quân không khỏi trầm mặc.

Cô cố tình như vậy nên khó tránh khỏi hơi đuối lý. Thế nhưng cô nhanh chóng mạnh dạn nhìn thẳng anh, vô tội tố cáo: “Anh cũng chẳng chủ động liên lạc với em, dựa vào đâu lại tỏ ra bộ dạng thiệt thòi thế chứ?”.

Châu Tử Hoàn nhìn cô, vẻ mặt cười mà không cười, ngừng một lát mới khẽ nói: “Anh chưa bao giờ làm những việc như thế cả”.

Việc gì cơ? Chủ động liên lạc với phụ nữ ư?

Cô vô cùng kiêu ngạo cũng thật sự bất cần.

Thế nhưng cô đột nhiên cảm thấy buồn cười, quan hệ và không khí giữa họ dường như đã trở về trạng thái trước đây.

Quả nhiên, không ngoài dự kiến của cô.

Cô lặng lẽ không nói gì nữa, giằng cổ tay ra khỏi bàn tay anh

“Vừa rồi em ở trên lầu làm gì vậy?” Châu Tử Hoàn hỏi.

Túi quần áo còn vẫn để trong phòng ngủ, Thư Quân biểu cảm lạnh lùng, “Đến thu dọn hai bộ quần áo, đi ngay thôi”. Nói xong liền xoay đầu quay người lại đi lên lầu .

Do yêu cầu của hoạt động quảng cáo, cô đổi kiểu tóc mới, đuôi tóc uốn cong chuyển động linh hoạt sinh động theo từng nhịp bước của bờ vai, tựa như ngọn lửa đen tuyền. Châu Tử Hoàn ngắm nhìn phần gáy xinh đẹp từ phía sau, không khỏi nhếch nhếch môi sau đó cũng sải bước theo sau.

Quần áo đã thu dọn xong Thư Quân xách túi định rời đi lạnh lùng nói với người đang đứng chặn ngay cửa: “Tránh ra nào”.

“Sao lại lạnh lùng thế chứ?” Gương mặt điển trai khẽ nhíu lại, chẳng nhận ra là vui hay giận, chỉ cụp mắt nhìn cô.

Kỳ lạ, cũng chẳng rõ có phải vì đã quen với trước đây, hiện giờ mắt anh đột ngột sáng lại khiến Thư Quân cảm thấy có chút khó chịu. Cảm giác ánh mắt lấp lánh ấy lướt qua gò má cô, rõ ràng chỉ là mơ hồ thoáng qua, thế nhưng từng tâm tư suy nghĩ của bản thân dường như đều bị anh dễ dàng nhìn thấu.

“Lạnh lùng chỗ nào?” Cô mặt không biến sắc phủ nhận. “Em thấy anh nhạy cảm quá rồi.” Cô đưa tay đẩy anh ra, “Em phải đi đây”.

“Tối nay ngủ lại đây đi.” Châu Tử Hoàn nói.

Bước chân cô vẫn không dừng lại: “Thôi khỏi”.

“Lý do?”

“Chẳng có lý do.”

Lời vừa nói ra, Châu Tử Hoàn liền kéo cô lại, cặp mắt hẹp dài khẽ nheo lại, lộ ra cảm giác không vui. “Cảm xúc của em rất có vấn đề. Nói đi, có chuyện gì vậy?”

Cô hết cách, quay đầu lại nhìn anh, điềm đạm nói: “Từ trước tới nay em vẫn vậy”.

“Thật?” Châu Tử Hoàn tạm dừng, dường như đang dò xét cô, nói giọng điệu bán tín bán nghi, “Nhưng anh thích em trước đây hơn”.

“Là như thế nào? Dịu dàng ân cần chăm sóc người khác ư?” Cô chớp mắt, khẽ phì cười, “Lúc đó là thời kỳ đặc biệt, đương nhiên cần phải có sự đối xử khác biệt rồi. Giờ thì tất cả đã trở lại bình thường, chẳng phải ư?”.

“Thế nên, em lại bắt đầu toàn thân xù lông nhím lên, hơi chút là sẵn sàng “giương cung rút gươm” ra chứ gì?”

“Quen rồi.” Cô mặt vẫn mỉm cười, giọng điệu vô tội: “Em ngỡ anh cũng quen rồi chứ!”.

Châu Tử Hoàn không đáp trả, chỉ như không tin được, đầu mày đang động đậy. Ánh mắt anh vô cùng điềm tĩnh, nhìn cô hồi lâu rồi buông tay cô ra, vừa xoay người đi xuống lầu vừa nói lạnh lùng: “Trong thư phòng còn mấy cuốn sách của em nữa đó, có muốn mang đi luôn không?”.

Thư Quân vẫn đứng đó, giương mắt nhìn anh lẳng lặng bỏ đi trước, bước đi còn nhanh hơn cô nữa. Cô không khỏi sững sờ, hồi lâu mới phản ứng lại, trong lòng giận dữ dường như lập tức xoay người đâm sầm vào thư phòng.

Cô ở lại đây một thời gian dài rồi, nhưng thật ra số lần cô vào thư phòng lại cực kỳ ít. Sách mà Châu Tử Hoàn nhắc đến chính là cuốn tạp chí trước đây cô mượn đọc giết thời gian của Nicole. Cô còn nhớ có lần Châu Tử Hoàn hỏi, bởi lẽ cô chỉ chăm chăm xem sách, bỏ mặc anh ở bên cạnh khá lâu, chuyện này dường như khiến anh không hài lòng.

“Là tạp chí thời trang bình thường.” Lúc đó cô đã trả lời anh như thế.

Kết quả là bắt đầu giáo huấn cô: “Em có thể dùng nông cạn như thế không?”.

“Thế nên?”

“Thế nên em nên tìm tạp chí kinh tế mà đọc.”

“Em đọc cái đó có ích gì cơ chứ?” Cô không màng để tâm đến lời gặng hỏi ấy của anh, sau đó mới bình tĩnh: “Thật ra anh muốn em đọc cho anh nghe chứ gì?”.

Cũng chính từ lần đó, cô có thói quen đọc báo cho anh nghe mỗi ngày, tạm thời làm đôi mắt của anh.

Thế nhưng hiện giờ anh không cần nữa rồi.

Ra sức đập mạnh những hình ảnh đã trở thành quá khứ, Thư Quân tức giận tìm được mấy cuốn tạp chí thời trang trên giá sách.

Không gian trong thư phòng vô cùng rộng rãi, ngoài chiếc bàn làm việc ra, hai bên tường đều là những kệ sách. Cô vốn cảm thấy khoa trương quá, bởi lẽ nơi đây chỉ ít có đến hơn trăm cuốn sách nhưng sắp xếp chằng chịt ngăn nắp, hiển nhiên chẳng phải chỉ đơn thuần là để bày trí.

Rút cuốn tạp chí ra, Thư Quân nhất thời sơ ý rút luôn cả cuốn sách khác ngay bên cạnh. Tay kia còn đang cầm túi quần áo nên không kịp trở tay chỉ nghe thấy tiếng bộp, quyển sách dày cộm rơi xuống đất, bìa sách bị lật tung ra.

Thư Quân khom người xuống nhặt, lúc này mới nhìn rõ đó là cuốn Kinh Phật. Bìa sách hơi ố vàng, dường như đã cũ rồi. Cô không khỏi thấy tò mò, bởi lẽ chẳng hề biết Châu Tử Hoàn tin Phật giáo. Cô cứ ngỡ anh là người theo chủ nghĩa vô thần chuẩn mực.

Thoáng chốc cô thấy hưng phấn, lưng tựa vào kệ sách tùy tiện lật hai trang, nhanh chóng xác định đây thật sự không phải vật phẩm của Châu Tử Hoàn. Trên sách có ghi chú bằng chiếc bút mực nước xanh, có vài chỗ viết chỉ chít chữ dường như tràn đầy cảm xúc nhưng nét chữ thì vô cùng thanh tú thẳng thắn, từng đường nét đều cẩn thận, vừa nhìn đã biết ngay nét chữ của con gái.

Đây là cuốn sách của ai? Tại sao lại bày trên kệ sách của Châu Tử Hoàn? Và lại, tuy là hơi cũ nhưng bìa và gáy sách đều được giữ gìn rất cẩn thận chẳng có chút nếp gấp nào.

Thư Quân không khỏi vừa suy đoán vừa ngắm nhìn chăm chú nhận ra nội dung của những chữ nhỏ xíu, kết quả là bức ảnh vô tình rơi ra từ cuốn sách...

Châu Tử Hoàn đang ở phòng khách lâu một gọi điện thoại cho trợ lý Phí Uy, dặn dò anh ta một số sự việc quan trọng, gồm lịch sắp xếp cuộc họp toàn nhân viên. Ngắt điện thoại, anh hướng mặt về cửa sổ sát đất một hồi cuối cùng nghe thấy âm thanh bước xuống lầu của Thư Quân.

Anh không quay đầu lại, chỉ trông thấy bóng dáng phản chiếu từ cửa kính đi từng bước từng bước chậm rãi. Cuối cùng dừng lại giữa chừng.

Anh chẳng rõ cô định làm gì nữa.

Bên ngoài cửa sổ bóng tối bao trùm, ánh đèn thấp phía lùm hoa chiếu ra những tia sáng màu cam. Mùa xuân ấm áp đã đến, ánh đèn quán quanh những loại côn trùng không rõ tên, vài loại sâu bọ nhỏ nhỏ thôi thúc bản năng trời sinh hướng về phía luồng sáng, lưu luyến bên ngọn đèn ấm áp không muốn rời đi.

“Tiểu Mạn là ai vậy?” Một lúc sau, giọng Thư Quân vang lên.

Ánh mắt Châu Tử Hoàn dường như vô tình khẽ động đập liền xoay người lại, ra vẻ thờ ơ nhìn cô.

“Thật xin lỗi, em không cố ý xem trộm đồ của anh.” Cô dựa vào, tay vịn lan can, ngón tay cầm bức ảnh đang đưa, “Không cẩn thận trông thấy thôi”.

Trong bức ảnh là một thiếu nữ đáng vẻ chừng mười bảy, mười tám tuổi, đang ở đúng độ tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống. Cô đứng giữa một rừng hoa vàng óng, ánh mặt trời phác họa dáng hình cô phẳng phất tựa như một loài tinh linh đẹp tuyệt trần vừa tinh tế vừa nhanh nhẹn, khéo môi nhếch lên hình vòng cung xinh đẹp. Dù rằng chỉ là bức ảnh nhưng dường như có thể trông thấy sóng mắt đang chuyển động, long lanh lấp lánh. Cánh rừng hoa vô tận như đang trải dài trong biếc xanh.

Phong cảnh bức tranh đó gợi lại ký ức xa xăm trong lòng Thư Quân. Thật ra muốn hồi tưởng lại cũng chẳng khó gì, bởi lẽ hoa cải dầu nhiều và đẹp như vậy, một rừng hoa nở rộ rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời, cô chỉ trông thấy một lần duy nhất.

Ở Lệ Giang.

Đằng sau bức ảnh viết đơn giản ngắn gọn: Tiểu Mạn, mùa xuân năm 2004. Bút tích thẳng thắn mạnh mẽ, Thư Quân chẳng hề thấy xa lạ gì, đây chính là nét chữ của Châu Tử Hoàn.

“Em muốn biết điều gì nào?” Người đàn ông cao lớn lưng tựa vào cửa kính sát đất, ánh mắt lọt vào trong tấm hình, gương mặt như chẳng có chút biểu cảm gì, chỉ khẽ nhú nhú mày.

“Cô ấy là ai?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

“Em muốn biết.” Thư Quân mỉm cười, nhướn mày, thờ ơ nói: “Em đoán là tình cảm hai người nhất định phải rất tốt đẹp, chí ít là đã từng tốt đẹp, đúng không?”.

Châu Tử Hoàn chẳng trả lời cô, ánh mắt lẳng lặng chùng xuống, khéo môi hình vòng cung thể hiện rõ anh không được vui, nhưng cô vốn dĩ chẳng để tâm, tiếp tục nói: “Nếu như tình cảm không tốt đẹp, thì làm sao anh lại vẫn cất giữ bức ảnh của cô ấy đến tận hôm nay chứ?”. Cô không khỏi liếc nhìn ngày tháng trên bức ảnh. Năm 2004... Thật là lâu vậy rồi. Vì sao cô không nhận ra Châu Tử Hoàn là người đàn ông chung tình cơ chứ?

Vậy mà, thật ra còn có một việc khác nữa, đó mới là điều mà cô đang để tâm.

Tối đó, anh uống say ngủ trên sofa, kéo lấy cô, miệng lại gọi một cái tên khác.

Tiểu Mạn.

Thật ra trí nhớ của cô vốn chẳng phải tốt lắm, nhưng kỳ lạ thay, cái tên này cô lại nhớ rất lâu. Thậm chí khi cô lần đầu nghe thấy cái tên này thì dường như nhớ ngay đến tình hình hôm đó.

Cô thừa nhận cô có hơi lo lắng, dù rằng đã lâu vậy rồi nhưng nhớ lại trong lòng vẫn chẳng thấy thoải mái. Vì thế mà cô cũng chẳng muốn để anh thấy dễ chịu.

“Tiểu Mạn, hiện giờ cô ta đang ở đâu?”

“Chẳng còn nữa rồi.” Châu Tử Hoàn cuối cùng mở miệng nói, lần đầu tiên lộ ra biểu cảm thế này với cô, nhưng giọng điệu thì điềm tĩnh đáng sợ, dằn dò cô: “Đặt bức ảnh về chỗ cũ đi”.

... Chết rồi ư?! Câu trả lời hoàn toàn trái ngược với mong đợi của Thư Quân. Cô không khỏi nhìn anh, khó khăn lắm mới nhanh nhẹn gật đầu, nói: “Được thôi”. Xoay người, đi vài bước rồi đột ngột dừng lại, từ trên cao nhìn xuống gương mặt không chút biểu cảm ấy, hỏi bằng giọng điệu bình thản: “Nhưng cô ta vẫn sống trong lòng anh, đúng không?”.

Ra khỏi biệt thự, Thư Quân mới bắt đầu coi thường bản thân mình

Rốt cuộc là thế nào đây chứ, sao lại chấp nhặt với người đã khuất cơ chứ? Thật ra cô chẳng hề sợ Châu Tử Hoàn nổi giận, đã bao năm nay, giữa họ vẫn luôn như vậy. Thế nhưng, Tiểu Mạn đã chẳng còn tồn tại trên cõi đời này nữa nhưng cô lại vì chuyện mình không vui mà lấy Tiểu Mạn ra châm chích Châu Tử Hoàn, cô muốn những nỗi niềm không vui mà anh mang lại cho cô anh phải trả lại gấp đôi. Thật là biến thái mà! Thư Quân suy nghĩ cô đã trở nên như vậy từ lúc nào chứ?

Khu dân cư về đêm vô cùng tĩnh lặng vì thế mà Thư Quân đang bước đi thì chợt nghe thấy tiếng động gần như giạt thốt cả mình.

Cô cứ ngỡ mình gặp phải ma, ấn tay trên lồng ngực quay đầu sang trông thấy cửa sổ nhà bên cạnh mở ra, người ló đầu ra cửa sổ mỉm cười rạng rỡ nói với cô: “Em đến rồi à?”.

Hóa ra là chị Tương chị túm mái tóc đen nhánh lên, trang điểm nhẹ nhàng như mọi khi. Thư Quân vẫn chưa hiểu, chị lại tiếp lời: “Cổng lớn ở bên này nè, em đi vòng sang bồn hoa trước mặt ấy”.

Lời nói của chị ấy kỳ lạ không đầu không đuôi, thần sắc Thư Quân lộ vẻ do dự nhưng chị Tương dường như phát hiện ra rất nhanh, ngăn người nói: “Đã hẹn là hôm nay sang nhà chị dùng cơm mà, chẳng lẽ em quên à?... Ồ, còn anh Châu đâu? Đã nói rõ là sẽ cùng đến luôn mà!”. Chị nhìn đông nhìn tây chẳng thấy bóng dáng Châu Tử Hoàn đâu cả, lúc này mới khẽ thở dài: “Xem ra đúng là em đã quên rồi”.

Qua sự nhắc nhở của chị ấy, Thư Quân nhớ ngay đến cuộc hẹn lần trước. Cô hơi áy náy, công việc bận như thế lại có chút chuyện không vui cùng Châu Tử Hoàn, vì thế mà đã sớm vứt bỏ chuyện này xa tận chín tầng mây rồi.

“Em xin lỗi.” Cô nói.

Chị Tương dường như không để tâm chút nào, vẫn mỉm cười nói: “Bỏ đi. Nhưng mà giờ nếu em không có việc gì, có thể vào nhà ngồi với chị chút không? Làm cả một bàn thức ăn, mình chị ăn không hết”.

Đối mặt với lời mời lần nữa, Thư Quân vốn không có lý do để khước từ.

Bước vào nhà, trông thấy món ăn phong phú đa dạng, xem chừng là đã chuẩn bị vô cùng công phu, có điều kết hợp với căn nhà trống vắng lạnh tanh này càng thấy rõ sự đơn độc đến đáng thương của chủ nhà.

Thư Quân trong lòng đau xót, không khỏi mỉm cười ca ngợi: “Chỉ nhìn thôi đã thấy ngon rồi. Chị thật giỏi quá, cừ hơn em nhiều rồi!”.

“Chị vốn còn biết làm nhiều việc nữa cơ. Hai năm nay đã không đụng tay vào, tài nấu ăn chỉ còn sót lại bấy nhiêu thôi. Giết thời gian thôi ấy mà.”

Chị Tương kéo ghế đơn đả mời Thư Quân ngồi: “Bất luận là em ăn cơm tối hay chưa thì cũng ném thử tài nghệ của chị nhé”.

Thật ra vừa nãy lời qua tiếng lại cùng Châu Tử Hoàn khá lâu, Thư Quân cũng cảm thấy đói rồi. “Vậy thì em không khách sáo nữa.” Cô cười nói.

“Cứ coi như ở nhà mình nhé!” Chị Tương ngồi xuống ngay cạnh Thư Quân.

Cuối cùng Thư Quân ăn một bát cơm, chị Tương lại múc canh cho cô, đưa bát canh cho cô rồi mới nói: “Thật ra hôm nay là sinh nhật của chị, cảm ơn em nhiều”.

“Sao chị không nói sớm?” Thư Quân kinh ngạc giương mắt nhìn, càng cảm thấy ngượng ngùng, “Ít ra em nên mang bó hoa đến”.

“Chẳng cần đâu em.” Chị Tương trở vào bàn trà giữa phòng khách, “Xem kìa, bó hoa to thế kia, chị chẳng biết đặt nó ở đâu nữa”.

Thật ra Thư Quân vừa vào nhà đã để ý thấy rồi. Hoa hồng vàng, rượu champagne tuyệt đẹp loại hiếm thấy trên thị trường. Cô cũng hiểu sơ sơ về ngành nghề này, giá cả chẳng rẻ, vả lại quá trình vận chuyển cũng chẳng dễ dàng gì. Cô suy đoán hiển nhiên là người đàn ông đó tặng, là ngày quan trọng thế này, sao anh ta lại không ở bên cạnh chị Tương chứ?

Quả nhiên chỉ thấy thần sắc chị Tương trầm xuống, chẳng tỏ vẻ gì rạn vỡ, hồi sau giọng điệu mang chút châm biếm chế giễu, cười nói: “Lần nào cũng đem hoa và quà đến để dỗ mình, ai mà ham chứ?”.

Chị như đang lẩm bẩm một mình, Thư Quân hơi ngại ngùng chẳng biết nên nói gì. Kết quả là chị Tương hoàn hồn, vội vã giải thích: “Chị không phải nói em đâu, đừng hiểu lầm”.

“Em hiểu.” Thư Quân gật gù ra vẻ hiểu chuyện.

Ăn xong thu dọn bát đĩa, chị Tương đột nhiên hỏi: “Em và anh Châu cãi nhau à?”.

Thư Quân ngưng một lát mới hỏi lại: “Sao chị nói vậy?”.

“Vừa rồi thấy em đi trên đường, dáng vẻ không được vui.”

Thư Quân cười nói: “Xa như vậy, thị lực của chị tốt thật đấy”.

“Trước khi nghỉ việc chị đã làm công tác nhân sự mà!”

“Thảo nào.”

“Năm xưa cũng được coi là nhân viên mẫu mực, tiếc là hiện tại tách biệt khỏi xã hội rồi. Em làm nghề gì?”

“... Ca hát.” Thư Quân khái quát nghề nghiệp của mình bằng hai từ đơn giản.

“Ca sĩ à?” Mắt chị Tương khê sáng lên, không khỏi bật cười, “Em xem, quả là chị không nghe ngóng gì tin tức bên ngoài, giờ thì ngay cả tiết mục giải trí cũng chẳng có hứng thú nữa”.

“Vậy thường ngày chị làm gì?” Thư Quân đột nhiên cảm thấy cuộc sống của chị nhất định rất khô khan. Một mình sinh sống trong căn nhà rộng lớn, lại chẳng có bạn bè, một ngày hai mươi bốn giờ làm thế nào trôi qua được cơ chứ?

“Xem tin tức, tập yoga, dạo phố.” Chị Tương cười nói, “Có phải là rất tẻ nhạt không?”.

Thư Quân không trả lời trực tiếp, đắn đo một lúc cuối cùng không kiềm được, nói: “Nếu đã như thế, sao chị không tìm công việc khác? Có lẽ là không thiếu tiền nhưng có thể giết thời gian thì cũng tốt”.

Nói đến đây, gương mặt chị Tương lộ ra vẻ buồn buồn, khê thở dài: “Chị đã ở nhà nghỉ ngơi quá lâu rồi, chẳng thể quen với cuộc sống ngày làm tám tiếng như trước đây nữa”. Chị suy ngẫm rồi lại nói: “Thật ra công việc tự do thoải mái không phải là không có, chị cũng từng thử qua rồi, nhưng bắt đầu cảm thấy không có hứng thú nữa”.

Đây là loại trạng thái thế nào? Thư Quân phát hiện ra bản thân vốn dĩ không tài nào hiểu nổi. Có lẽ chỉ khi đầu óc trống rỗng và chán nản cực độ thì mới không có hứng thú với bất kỳ việc gì. Cuối cùng rơi vào một vòng luẩn quẩn càng lúc càng tồi tệ hơn.

Hai người họ trò chuyện một hồi thì điện thoại di động chị Tương reo lên. Dường như chị cố ý để mặc điện thoại reo một lúc lâu mới nhận điện thoại. Giọng điệu điềm tĩnh, mang chút oán trách. Thư Quân đã đoán ra đối phương là ai, muốn nói lời từ biệt nhưng lại ngại làm phiền chị. Vì thế mà đành nhặt lấy quyển tạp chí trên ghế sofa, điệu bộ vờ như đang chăm chú đọc.

Chị Tương nói chuyện dăm ba câu cùng đối phương, liền trầm mặc, gương mặt càng lúc càng khó coi, kẹp điện thoại sát bên tai, chẳng đáp trả cũng chẳng ngắt điện thoại. Hồi sau, có lẽ vì không tiện nói ra trước mặt người ngoài hoặc cũng có thể chị tạm thời phớt lờ sự tồn tại của Thư Quân, cứ thế lẳng lẳng bỏ lên lầu.

Cứ thế này, Thư Quân muốn đi cũng chẳng đi được. Kết quả vì thời gian tiếp cuộc điện thoại quá dài, loáng thoáng nghe thấy giọng nói của chị Tương hơi sắc nhọn, dường như là đang tranh cãi. Thư Quân như ngồi trên bàn chông, nhưng không thể không nhẫn nại chờ đợi. May mà sau khi cãi vã vài câu, âm thanh trên lầu nhỏ dần, cô chăm chú lắng nghe, rất tĩnh lặng dường như trận tranh cãi đã kết thúc. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lật sơ cuốn tạp chí từ trang đầu đến trang cuối, đợi chừng hai mươi phút hơn mà chị Tương vẫn chưa xuống. Cuối cùng thật sự hết cách, Thư Quân đành mạo muội đi lên lầu tìm chị nói lời tạm biệt.

Căn biệt thự này chẳng khác gì với căn của Châu Tử Hoàn, bố cục cũng tương tự. Không xác định được chị Tương đang ở phòng nào, Thư Quân liền gõ nhẹ từng phòng. Cuối cùng đi đến gian phòng đầu hành lang thì dừng lại.

Chỉ thấy cánh cửa gian phòng này đang khép hờ, cô thử gọi một tiếng, vẫn chẳng có người đáp. Từ khe cửa nhìn vào thì dường như là gian phòng của chủ nhân. Cô muốn nhanh nhanh chóng chóng vào từ biệt chủ nhà nên đành miễn cưỡng mở cửa rồi gọi: "... Chị Tương?"

Phòng ngủ bố trí sang trọng, nhưng chẳng có ai. Cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Vị nữ chủ nhân này bỏ đi đâu rồi không biết?

Nơi đây dù gì cũng là không gian riêng tư, nếu chủ nhà không có mặt Thư Quân cũng chẳng muốn lưu lại quá lâu. Cô đang định khép cửa lại rồi đi đột nhiên nghe thấy tiếng động.

Là tiếng nhạc, cô đứng bên cửa xác nhận một lúc mới nhận ra đó là nhạc chuông điện thoại của chị Tương. Cô liền đi vào theo hướng âm thanh vọng lại, cuối cùng dừng lại trước cửa phòng tắm.

Cánh cửa thiết kế đầy sáng tạo, trên bề mặt pha lê nhám chạm trổ một bức tranh rất nổi tiếng Tuyền, người thiếu nữ với thân thể khỏa thân đầy đặn uyển chuyển sinh động như thần, cực kỳ hài hòa.

Điện thoại di động vẫn liên tục reo, Thư Quân gõ gõ cửa, cũng chẳng thấy ai trả lời. Lúc này cô mới cảm thấy sự việc dường như có gì đó bất ổn, không ngừng nói lớn tiếng qua cánh cửa kiếng: "Chị Tương, chị có ở trong đó không?"

Đáp trả lại cô vẫn chỉ là sự tĩnh lặng đến kinh ngạc.

"Chị không trả lời, em vào đấy nhé."

Cô đứng bên ngoài một lúc, trong lòng hoang mang khó hiểu, cuối cùng cô bất chấp lễ nghi đưa tay đẩy cửa.

Cửa không khóa. Bởi lẽ nóng lòng, lực đẩy của Thư Quân có hơi mạnh, kêu soạt một tiếng, mép cửa pha lê trượt trên bề mặt đất, cánh cửa mở toang ra trước mặt cô.

Người phụ nữ gương mặt trắng tái nằm trong bồn tắm chẳng có nước, đôi mắt nhắm chặt, một bên cổ tay mảnh mai buông thõng xuống, máu cứ thế tuôn chảy trên sàn gạch men sáng bóng, cảnh tượng thật đáng sợ.

Chiếc điện thoại màu đỏ đặt trên bồn rửa mặt, vẫn không ngừng rung lên.

Nhà tắm ngập tràn mùi tang tóc hòa quyện với mùi tanh của máu khiến người khác chẳng thể thở được.

Thư Quân kinh hãi đứng ngây tại cửa, ánh mắt hoảng hốt. Những hồi ức muốn quên đi thoáng chốc một lần nữa lại trỗi dậy trong tâm trí. Hai chân cô mềm nhũn ra, tiếp đó là tiếng "phịch", cả người cô như đổ sụp xuống. Cô cắn môi, mắt trân trân nhìn vệt máu còn chưa khô trên sàn nhà, không kìm được cơn run rẩy khắp người.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

VẾT THƯƠNG TẬN ĐÁY LÒNG

Khoảng khắc này đây, anh càng như người xa lạ, khiến cô hoảng sợ.

Khi Châu Tử Hoàn vội vã chạy đến nơi thì cảnh sát đã có mặt. Anh nhìn căn phòng rực sáng ánh đèn một rồi sải bước đến bên xe cảnh sát thì trông thấy Thư Quân đang ngồi bên trong.

Toàn thân Thư Quân quần khăn bông, hai tay nắm chặt cốc nước ấm. Thế nhưng chiếc cốc chậm chậm đưa lên môi lại chẳng thấy cô uống. Châu Tử Hoàn nhìn ánh mắt cô đờ đẫn không khỏi cúi rạp người xuống hỏi: “Không sao chứ?”.

Chỉ một tiếng động nhỏ nhưng gần như khiến cô bị sốc. Ánh mắt cô rõ ràng đang run rẩy xoay sang nhìn anh, khóe môi khẽ mấp máy nhưng lại chẳng nói nên lời. Cô lúc này đây tựa như một loài vật nhỏ đang khiếp sợ, ánh mắt kinh hoàng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Châu Tử Hoàn chau mày, đứng phắt dậy, chạy đi tìm người phụ trách để tìm hiểu tình hình.

Thi thể đang được nhân viên cấp cứu bệnh viện nhấc ra ngoài, vị phụ trách bên công an đang bận rộn chỉ đạo nên chỉ trả lời ngắn gọn: “Đây là vụ án mạng, cô Thư cần phải theo chúng tôi về lập biên bản”.

Châu Tử Hoàn nói: “Tình trạng hiện giờ của cô ấy, tôi e là không thích hợp”.

Người phụ trách cuối cùng cũng quay đầu lại, mắt nhìn về phía Châu Tử Hoàn, giọng điệu ra vẻ không vừa ý: “Thích hợp hay không thích hợp không phải anh nói là được”, rồi lại hỏi: “Anh là người nhà của cô ta hay là bạn bè?”.

Châu Tử Hoàn không trả lời, chỉ tránh sang một bên gọi cuộc điện thoại. Lưu cục trưởng là bạn thân giao với Châu gia, rất nhanh sau đó gọi điện thoại cho người phụ trách tại hiện trường. Trong khoảnh khắc, người phụ trách chạy đến bên Châu Tử Hoàn, rút điều thuốc đưa cho anh, cười nói: “Hóa ra anh là bạn của Lưu cục. Lưu cục vừa rồi có lời căn dặn nếu nhân chứng hiện giờ tâm lý không ổn định thì anh có thể đưa cô ấy về nghỉ ngơi. Nhưng mà, nhất định phải ở trong nội thành đợi thông báo của chúng tôi bất cứ lúc nào”.

“Ồ, vậy thì cảm ơn nhiều.” Châu Tử Hoàn quay đầu tìm Thư Quân đưa cô ra khỏi hiện trường.

Anh chẳng hỏi han gì, về đến nhà chỉ giúp cô cởi áo khoác ngoài. Còn cô thì thật sự sợ hãi, cảm xúc lộn xộn, chỉ đứng ngây người ra, tựa như búp bê, mặc anh tùy ý sắp đặt. Dịu dàng ngoan ngoãn như thế, trước nay chưa từng thấy qua nhưng Châu Tử Hoàn phát hiện ra mình cũng chẳng thích thú.

“Anh biết em sợ hãi”, anh nói, “Nhưng kể từ giờ phút này trở đi, không được phép nghĩ đến chuyện đó nữa. Việc em cần làm là nằm xuống nghỉ ngơi thật thoải mái”.

Biết rằng chị Tương tự sát trong phòng tắm, nên anh cố ý lảng tránh cũng không muốn cô đi tắm mà dẫn cô đi thẳng đến bên giường, nói: “Ngủ đi”.

Thế nhưng Thư Quân như bỏ ngoài tai những lời anh nói, ngồi xuống một lúc, chột ngắc đầu nhìn anh. “... Bọn họ nói là em báo án, nhưng mà... sao em chẳng nhớ gì cả?”

Cặp mắt long lanh trong suốt ấy giờ đây như phủ một lớp sương mù dày đặc, mờ mịt chẳng rõ ràng, dường như vẫn còn đắm chìm trong trạng thái hoảng sợ, bất an. Làn môi mỏng không khỏi khẽ mím lại. Anh đưa tay ra xoa xoa đầu cô, vỗ về: “Không nhớ thì không nhớ, có gì to tát đâu”.

Anh muốn cô nằm xuống ngủ, nhưng cô lại dè dặt chẳng chịu nhắm mắt lại.

“Em sợ...” Cuối cùng cô nói.

Anh im lặng. Đây là lần đầu tiên cô để lộ ra dáng vẻ yếu đuối, hèn nhát trước mặt anh. Chú nhím dường như đột ngột thu lại những chiếc lông bảo vệ sắc nhọn, gai góc trở thành một chú thỏ trắng nhỏ cần sự bao bọc bảo vệ.

Ánh mắt Thư Quân lay động, giơ tay ra kéo lấy cánh tay anh, cô do dự hỏi: “Anh còn định ra ngoài không?”.

“Trễ vậy rồi, chẳng đi đâu nữa.”

“Ồ.” Cô dường như yên tâm đôi chút, nhưng vẫn tay vẫn bám chặt lấy anh.

Đầu ngón tay cô trắng bệch, lạnh lạnh vẫn đang khẽ run rẩy. Châu Tử Hoàn không khỏi chau mày, trầm mặc trong giây lát liền đứng dậy cởi bỏ y phục rồi nằm xuống cạnh cô.

“Thế này đã được chưa nào?” Anh hỏi.

Mùi thuốc lá, còn có hương thơm nước hoa, hòa quyện lẫn vào nhau... Hơi thở anh ấm áp là thế. Sao trước giờ cô không phát giác ra nhỉ? Thư Quân ngược mắt nhìn anh hồi lâu, như đang nhìn một người xa lạ, trầm mặc không đáp chỉ gật gật đầu.

Thế nhưng cô không ngủ được.

Vừa nhắm mắt lại, cảnh tượng kinh hoàng liền nhảy ra tựa như bàn tay của ma quỷ không thương tiếc bóp nghẹt lấy hơi thở của cô. Cô thật sự hoảng sợ vì nhớ đến Thư Thiên.

Thư Thiên mất đi, cũng ngay trước mắt cô, lúc đó anh đã phát điên rồi. Tinh thần hoàn toàn suy sụp, ngay cả cô anh cũng chẳng nhận ra. Anh dường như coi cô là người khác. Anh nhốt cô vào căn phòng nhỏ suốt hai ngày một đêm còn túm lấy bả vai cô nhắc đi nhắc lại: “Mandy, đừng rời xa anh... Anh không cố ý mà...”.

Nhưng mà, Mandy là ai? Cô vốn không quen, điều duy nhất có thể xác định đó chắc chắn không phải là tên tiếng anh của chị dâu. Vì thế không khỏi âm thầm kinh ngạc, xem ra thì anh hai đã yêu một người phụ nữ khác đến phát cuồng. Còn cô là em gái ruột nhưng mãi đến hôm nay mới phát hiện ra.

Trong cơn ác mộng kéo dài, cô giương mắt nhìn cảm xúc của Thư Thiên trong đau thương và phiền não đan chéo vào nhau, trông thấy anh miệng nói xằng bậy, ánh mắt mơ màng, cô muốn đỡ dành anh uống thuốc nhưng những viên thuốc đều bị anh hung hăng ném ra ngoài cửa sổ. Mỗi lần như vậy, anh đều để lộ thái độ vô cùng phẫn uất, hét lớn lên: “Anh không có bệnh!”. Phần lớn thời gian, anh chỉ ngồi một mình trầm ngâm thất thần, hoặc nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt kỳ lạ, ôm đầu lăm bằm với chính mình.

Cô cảm thấy sợ hãi nhưng nhiều hơn là sự đau xót.

Anh trai cô từng là một người hoàn hảo là thế sao lại trở nên thế này chứ? Có lẽ là vì Mandy, hoặc có thể là vì chuyện khác. Sự suy sụp của anh bắt đầu từ sự kìm nén, tinh thần từng chút từng chút bị nuốt trọn lấy, cuối cùng thì chẳng thể nào cứu vãn được.

Phía bệnh viện đã tìm khắp mọi ngõ ngách, còn cô thì lại bị giam cầm, chẳng còn cách nào nữa. Cuối cùng vào rạng sáng, trong lúc trạng thái tinh thần mỗi mết, cô thật sự không kìm được đã ngủ gật. Thư Thiên kết thúc cuộc đời trong giấc mộng của cô bằng một lưỡi dao còn cô thậm chí chẳng hề hay biết trên người anh có cát giấu thứ ấy.

“Ngủ không được ư?” Trong đêm tối giọng điệu nhặt nhặt của Châu Tử Hoàn vang lên.

“Ừ.” Ngón tay Thư Quân cử động trong tấm chăn, lúc này mới phát hiện ra bản thân đã duy trì tư thế này quá lâu rồi gần như cứng đờ. Vậy thì sao anh lại phát giác ra cô vẫn chưa ngủ cơ chứ?

“Chắc em cần bác sĩ tâm lý.” Cô đột nhiên nói.

“Để mai anh sắp xếp cho.”

“... Cảm ơn.” Cô trở mình, lưng tựa sát vào ngực anh.

Sau một hồi, cô cảm nhận làn môi Châu Tử Hoàn đặt lên đỉnh đầu. Nụ hôn lạnh lẽ này dường như có tác dụng vỗ về an ủi diệu kỳ, cô gượng ép mình nhắm mắt, thấp giọng nói: “Ngủ đi”.

Sáng ngày hôm sau, cô được đưa đến gặp một bác sĩ tâm lý nổi tiếng.

Thư Quân cùng bác sĩ trò chuyện trong suốt ba tiếng đồng hồ. Trên đường về, cô hỏi: “Hôm nay anh không phải đến công ty à?”.

Hôm nay Châu Tử Hoàn đích thân lái xe, anh nhìn cô rồi lại hướng sự tập trung về con đường trước mặt, nói: “Đã đi rồi”.

Cô hơi kinh ngạc: “Khi nào thế?”.

“Lúc em và bác sĩ nói chuyện riêng với nhau.”

“Ồ, hiệu quả cao thật đấy!”

Cô còn hỏi chuyện, còn đáp trả anh, phải chăng điều trị tâm lý đã có hiệu quả rồi ư? Dù sao chí ít cũng tốt hơn trạng thái tồi qua rất nhiều. Về điều này, Châu Tử Hoàn cảm thấy hài lòng. Thật ra vị bác sĩ này vô cùng “mát tay”, anh không thể không dựa vào mối quan hệ của bố anh để hẹn ông ấy. Vì một người bệnh như Thư Quân, bác sĩ đã phải đổi lại vé máy bay đi Hawaii, hôm nay lại còn cẩn thận dặn dò riêng anh: “Môi trường tốt, thoải mái rất có lợi hơn cho sự hồi phục tâm lý của người bệnh, lúc này cần phải đặc biệt tránh áp lực dù là trong cuộc sống hay trong công việc”.

Xe chạy đến cửa hàng ăn, Châu Tử Hoàn vừa dừng xe vừa hỏi: “Em thích nước nào?”.

“Là ý gì đây?”

“Dẫn em đi giải khuây.”

Thư Quân ngăn người ra, rồi nói: “Làm gì có thời gian chứ, gần đây rất nhiều việc phải làm”.

“Xin nghỉ phép.” Anh lời ít ý nhiều.

Thư Quân vẫn lắc đầu: “E là không được”.

Anh nhìn cô, nhướn mày: “Lẽ nào muốn anh giúp em xin nghỉ nữa?”.

“Vậy thì càng không được.” Thư Quân phản đối ngay.

“Vậy thì em tự đi nói với công ty đi.” Thái độ của anh vốn chẳng dễ dàng khước từ. “Những thủ tục khác anh sẽ căn dặn người khác làm, em chỉ cần đi cùng với anh ra sân bay là được.”

“Chẳng nói lý lẽ gì cả.” Cô khẽ lầm bầm, sau đó xuống xe.

“Em nói gì hả?” Anh đột ngột quay đầu lại hỏi.

“Không có gì.” Cô cụp mắt xuống.

“Sao cũng được. Dù sao thì không hiểu lòng tốt của người khác vốn là đặc điểm xưa nay của em mà.” Anh thờ ơ không nhìn cô, ôm ngang eo cô cùng nhau đi vào nhà hàng dùng cơm.

Kết quả là Thư Quân chưa kịp xin nghỉ phép thì ngày hôm sau trên tạp chí giải trí đã đăng bài và ảnh cô cùng Châu Tử Hoàn cùng bước ra khỏi phòng mạch điều trị tâm lý.

Cô bị triệu tập gấp về công ty, đối mặt với sự chất vấn của Nicole.

“... Việc này là thế nào đây?”

Nicole ném tờ tạp chí, rồi mở mạng rê chuột đến tin tức có liên quan, cô chẳng buồn mở ra, đầu đầu hỏi: “Em đến chỗ này để làm gì?”.

Ánh mắt Thư Quân dừng lại ở những dòng chữ trên bài báo nhưng nhanh chóng di chuyển ánh nhìn. Những phóng viên đó làm thế nào chụp được bức ảnh, làm thế nào miêu tả sự việc này cô cũng chẳng để tâm gì nhiều. Cô thấp giọng nói: “Thật ra... Em muốn xin nghỉ phép”.

“Nghỉ phép à? Có phải thật sự đã xảy ra chuyện gì không?” Nicole lại lật lấy tờ báo, xem lướt qua đoạn văn cùng bức ảnh mà mình đã xem đi xem lại hai, ba lần, ngừng đầu hỏi: “Em đã đi khám bác sĩ tâm lý à?”.

“Ừ.”

“Là do công việc quá áp lực sao?” Cô lại nghiêng người lật tờ thời khóa biểu trên bàn, chau mày nói: “Hiện tại công việc cũng chẳng phải quá nhiều, sau này chắc chắn còn bận hơn thế nữa. Nói đi, em thấy áp lực chỗ nào?”.

“Không phải do công việc.” Thư Quân suy ngẫm rồi mới nói với cô.

“Ồ? Vậy thì...” Nicole chăm chú nhìn người đàn ông trong bức ảnh, lạnh lùng nói: “Vậy thì là vì tình cảm rồi?”.

Thư Quân biết Nicole thế nào cũng nói như vậy, không muốn cô qua lại với Châu Tử Hoàn rồi bị giới truyền thông phát hiện. Cô lắc đầu phủ nhận: “... Cũng chẳng phải”. Nói xong thì chẳng chịu nói thêm gì nữa.

Nicole cảm thấy đầu mình sắp nổ tung ra. Vài hôm trước mới phát hành album, hợp báo rầm rộ, cấp trên công ty còn đặc biệt đến tận nơi cổ vũ. Kết quả hôm nay lại bùng nổ sự việc này, địa điểm và nhân vật nam chính đều là những đề tài nhạy cảm, người không rõ nội tình e rằng còn tưởng công ty tự ý làm rùm beng lên.

Tinh thần bình tĩnh trở lại, cô mới hỏi: “Nghỉ phép muốn đi đâu?”.

“Đi nước ngoài giải khuây.” Thư Quân thật thà nói: “Thật ra vẫn chưa quyết định nữa”.

“Đi cùng với anh ta?”

Ngón tay Nicole trở vào bức ảnh, Thư Quân ngẫm thừa nhận

“Chuyện này chị không làm chủ được rồi.” Giọng điệu Nicole lạnh băng nói: “Hiện giờ không phải việc của cá nhân em. Em mà muốn đi, kế hoạch của cả ê kíp đều bị em làm rối loạn lên hết”.

“Em biết.” Thư Quân mím môi, cố gắng gạt bỏ bóng dáng Thư Thiên trước khi chết ra khỏi đầu. “Nhưng mà, tình trạng em hiện giờ e là thật sự không thích hợp để tiếp tục công việc.”

“Vậy thì em nói rõ ràng ngọn nguồn về tình hình của em đi, không công ty làm sao tin tưởng em được cơ chứ? Bao nhiêu năm nay, chưa có người nghệ sĩ nào nhằm ngay lúc mấu chốt thế này mà nghỉ phép cả, bất kỳ công ty nào cũng vậy. Cho dù bố mẹ qua đời cũng phải nén nỗi đau mà đi làm, tin tức XX trước đó em có xem không? Người ta là minh tinh nổi tiếng, tiếng tăm hơn em nhiều.” Ngừng một lát, Nicole đứng dậy sau bàn làm việc, hai tay tựa lên mặt bàn nhìn thẳng vào Thư Quân, vừa dấm vừa xoa, giọng điệu khế dụ lại đưa ra yêu cầu: “Em nói thật với chị đi, chị xem tình hình rồi giúp em xin nghỉ phép. Thế nào?”.

Nào ngờ Thư Quân thà tiếp tục công việc cũng cần rằng không chịu tiết lộ. Cá tính mạnh mẽ là thế, Nicole đã làm nhiều năm rồi vẫn chưa từng gặp qua. Cô tức đến mức trầm mặc hồi lâu mới phẩy phẩy tay nói: “Vậy em ra ngoài đi”.

Đến khi Thư Quân đi đến bên cửa, cô mới bồi thêm một câu nữa: “Đã vào ngành này thì chẳng có bí mật đời tư gì hết. Muốn người khác đừng can dự vào chuyện đời tư của em, vậy thì sau này bản thân em cần thận một chút. Em nên biết rằng, hiện nay đội chó săn rất lợi hại. Em tự liệu mà làm!”.

“Em hiểu rồi.” Thư Quân không quay đầu lại, trả lời xong thì đi luôn ra ngoài.

Cô cũng không ở lại công ty, mặc cho Tiểu Kiều la hét kêu gọi cô sau lưng, cô mau chóng sai bước rời đi.

Nơi này, những người này, thậm chí là ngành này, tất thấy đều có mối liên hệ mật thiết chặt chẽ với Thư Thiên. Nếu có thể, cô thật sự mong sớm thoát ra.

Biết rõ là như thế cũng chẳng có lợi gì, cô chỉ muốn sớm quên đi.

Cho dù anh là người anh trai ruột cô yêu quý nhất, cô cũng chỉ muốn quên đi những hồi ức đáng sợ ấy. Cô từng là người anh yêu thương nhất, là người từ nhỏ cô nương tựa để sống, vậy mà lại để lại trong cuộc sống cô một vết máu hôi tanh nồng nặc bằng một cách thức tàn nhẫn đến vậy, lau không sạch, dội rửa không trôi. Đó là dấu ấn ký ức mà cả cuộc đời này chẳng thể nào phai mờ được.

Thật ra cô biết anh không cố ý. Lúc làm những việc đó, tinh thần của anh hai đã chẳng còn minh mẫn nữa. Thế nhưng, thi thoảng cô vẫn hận anh. Hận anh suy sụp, hận anh mất kiểm soát. Đã từng là người xuất

sắc như vậy rốt cuộc là vì cái gì mà lại cam lòng để tài hoa và tâm hồn của mình như bị ma quỷ nuốt trọn lấy để rồi nhanh chóng ra đi. Đến phút cuối cùng ngay cả cô em gái ruột thương yêu nhất của mình cũng chẳng nhận ra.

Thủ phạm đầu sỏ có lẽ chính là Mandy. Xuất phát từ trực giác của nữ giới, Thư Quân suy đoán là vậy.

Thế nhưng năm đó cô chẳng còn tâm trí nào để truy cứu việc này. Sau cái chết của Thư Thiên, cô phải lo sắp xếp tang sự, vả lại còn phải đi học, việc thực tập cũng còn chưa hoàn tất. Tất cả mọi việc đều chật vật khó khăn mà trong một đêm cô mất đi người quan trọng nhất, thế nên cả cuộc sống đều bị đảo lộn cả. Rất nhiều việc khiến cô không kịp trở tay, dần dà cái tên Mandy đã trở thành cái tên đơn thuần lưu lại trong hồi ức đã khép lại.

Bên đường vọng lại tiếng còi xe kéo dài, Thư Quân hoàn hồn, nhìn về hướng âm thanh phát ra theo tiềm thức, trông thấy chiếc xe đang dừng lại cách chỗ mình không xa. Người trong xe lộ đầu ra mỉm cười chào hỏi cô: “Hi, còn nhớ tôi chứ?”.

Cô chẳng rõ đầu cua tai nheo gì, chỉ thấy đối phương trông quen quen, nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Người đó dứt khoát đẩy cửa xe bước ra, tư thế lịch sự nghiêng người dựa vào xe, cười mỉm nói: “Diệp Vĩnh Chiêu, bạn của Châu Tử Hoàn”.

Thư Quân lúc này mới bừng tỉnh, lần trước bọn họ đã gặp mặt nhau tại một câu lạc bộ đánh bài nào đó.

Cô hơi cáo lỏi nói: “Thật ngại quá, tôi không giỏi nhận diện người”.

“Xem ra vì diện mạo tôi bình thường quá nên chẳng để lại ấn tượng gì với cô cả.” Diệp Vĩnh Chiêu nhìn cô rồi lại hỏi: “Đi đâu đây? Tôi đưa cô đi”.

Cô vội vàng nói: “Không cần đâu”.

“Khách sáo mà làm gì. Phục vụ phải đẹp là vinh dự của tôi mà, cô cứ xem như là thỏa mãn niềm vinh hạnh của tôi đi, được chứ?”

Thư Quân còn định khước từ, kết quả là vẻ mặt anh chùng xuống, nói: “Cô xem bộ dạng thất thần của cô vừa rồi nếu không phải tôi gọi cô thì cô đã vượt đèn đỏ sang đường rồi. Tôi cũng chẳng yên tâm để một mình cô bỏ đi như thế. Ngộ nhớ cô xảy ra chuyện, chẳng phải tôi chính là thủ phạm gián tiếp ư?”.

Diệp Vĩnh Chiêu nói một thôi một hồi đến khi cô không phản bác được nữa. Cuối cùng hết cách, Thư Quân đành lên xe anh ta.

Dường như tâm trạng anh ta khá tốt, hỏi cô: “Đi đâu?”.

Cô do dự trong giây lát, lắc đầu nói: “Tôi cũng chẳng biết nữa”.

Anh quay đầu sang nhìn cô một cách kỳ lạ: “Hơi xanh xao, không ngủ được ư?”.

Vốn dĩ đề tài này không thích hợp bàn luận với người chỉ mới gặp mặt hai lần. Nhưng khi nói lại rất tự nhiên thoải mái, chẳng có chút cảm giác gì xa lạ cả. Thư Quân chẳng phủ nhận, chỉ thấp thấp giọng đáp “Ồ” một tiếng.

Diệp Vĩnh Chiêu nắm lấy vô lăng, ngẫm nghĩ chốc lát, nói: “Tôi dẫn cô đi một nơi”.

Cô hỏi: “Ở đâu?”.

Anh cười ha ha, “Một nơi tuyệt vời. Dù gì thì cô yên tâm đi, không đem cô đi bán là được”.

Thư Quân được dẫn đến một câu lạc bộ mát xa bày trí trang trọng bề thế. Nhân viên tiếp tân trước cửa trông thấy Diệp Vĩnh Chiêu mỉm cười rạng rỡ cúi rạp người đồng loạt nói: “Anh Diệp, chào anh”.

Diệp Vĩnh Chiêu gần như rất quen thuộc nơi này, sau khi đích thân sắp đặt cho Thư Quân một gian phòng riêng, còn nói dặn dò nhân viên: “Bọn em pha loại trà hoa an thần rồi mang sang cho cô Thư đây một cốc nhé!”.

“Dạ được.” Nhân viên phục vụ liền đi ngay.

Thư Quân hơi kinh ngạc: “Nơi mà anh nói, chính là đây ư?”

Diệp Vĩnh Chiêu cười nói: “Tôi giúp cô chọn ra một người mát xa giỏi nhất. Cô ấy sẽ giúp cô có thể ngủ ngon lành”. Đường như sợ cô lại khước từ, anh vừa đi vừa nói: “Chút nữa gặp ở đại sảnh, không gặp không về”. Nói xong liền đi về khu vực dành cho khách nam.

Thư Quân đứng chết trân tại chỗ do dự vài giây, người nhân viên phục vụ cô dịu dàng nói: “Cô ơi, bên này, mời cô”.

Cô hết cách chỉ đành đi theo.

Diệp Vĩnh Chiêu nói quả nhiên không sai, anh đã giới thiệu cho cô một người có tay nghề mát xa tương đối giỏi, lại thêm nhiệt độ gian phòng dễ chịu, góc phòng còn thấp sát thềm giúp an thần. Dây thần kinh trước đó liên tục căng thẳng dường như rút cuộc cũng đã tìm đến ngưỡng cực điểm, cô nằm sấp trên giường ngủ thiếp đi.

Khi cô thức giấc, bước ra thì dây thần kinh đã hồi phục lại cảm giác sảng khoái. Cô nói lời cảm ơn, Diệp Vĩnh Chiêu không màng để tâm, chỉ hỏi cô: “Có muốn cùng đi dùng bữa cơm với tôi không?”

Chẳng rõ tự lúc nào, hoàng hôn đã lặng lẽ buông trùm thành phố C. Thư Quân cũng chẳng ngờ mình đã ngủ lâu như vậy. Cô nói: “Không phiền anh nữa”.

“Tôi đã nói rồi, đừng khách sáo.” Diệp Vĩnh Chiêu cũng chẳng miễn cưỡng nữa, chỉ đưa cô đến địa điểm cô muốn đến. Gần xuống xe, Thư Quân lại nói lời cảm ơn, anh cố ý thả dài, gương mặt điển trai chau lại. “Lần đầu tiên gặp người khách sáo xa lạ như cô.”

“Vậy à?”

“Thật ra cô không cần phải để tâm đâu.” Anh mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng toát, “Tôi xưa nay chăm sóc phụ nữ chu đáo lắm, bất kể già hay trẻ”.

“Đây là một đức tính tốt đấy.” Thư Quân chọn lựa lời khen để báo đáp ưu đãi của anh.

Diệp Vĩnh Chiêu cười, khóe mắt nhấp nháy, thần thái phơi phới: “Mong rằng đây là lời thật lòng”.

Tiến Thư Quân về, Diệp Vĩnh Chiêu gọi điện thoại liên lạc với vài người bạn, nhanh chóng sắp xếp buổi tiệc. Bởi lẽ trong nội thành kẹt xe dữ dội, đến khi anh đến nơi thức ăn cũng đã dọn lên bàn phân nửa rồi.

Vừa ngồi xuống đã có người hỏi: “Nghe nói hồi chiều cậu dẫn một phụ nữ đến chỗ của tớ, sao rồi, lại đổi bạn gái rồi ư?”

Diệp Vĩnh Chiêu vừa rót rượu vang vào cốc mình vừa mỉm cười rất tươi, “Nhân viên trong spa của cậu tắt máy đều làm công tác tình báo à? Mới vài giờ đồng hồ thôi, tin tức lan truyền nhanh thật đấy”.

Người đó nói: “Ai bảo cậu cứ dăm ba hôm là chạy qua chỗ của tớ, nhưng số lần dẫn phụ nữ đi cùng lại ít ỏi không gì bằng. Lần trước là lúc nào nào? Năm trước, tớ nhớ mà”.

“Vậy thì sao nào?” Diệp Vĩnh Chiêu vẫn cười.

“Chẳng sao cả. Chỉ là tò mò thôi. Khi nào thì dẫn đến ra mắt bọn tớ. Tớ nghe nói là một cô gái xinh đẹp. Không sai chứ?”

Diệp Vĩnh Chiêu lần này không tiếp lời, chỉ chạm cốc với đối phương, nói đầy thần bí: “Nói ít sai ít, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu”.

“Ý gì đây?”

“Muốn xem gái đẹp lắm sao?” Diệp Vĩnh Chiêu cố tình thả dài rồi dẩu dẩu môi về phía người ngồi đối diện, mặt cười gian. “Vậy thì cậu phải được sự đồng ý của cậu ta trước đấy”.

Châu Tử Hoàn ngồi ở đối diện ngược mắt lên, ung dung mở miệng nói: “Liên can gì đến tớ chứ?”.

Diệp Vĩnh Chiêu nói: “Hôm nay đây là lần đầu tớ vô tư đến thế, thay cậu chăm sóc bạn gái”. Anh cười nói: “Đơn giản là nghĩa vụ thôi. Mọi người đều là anh em cả. Tớ cũng chẳng cần cậu nói cảm ơn. Huống hồ bạn gái cậu hôm nay nói với tớ hai từ cảm ơn ít nhất mười mấy lần. Lại còn khách sáo đến nỗi tức không chịu được”.

“Cậu đang nói ai vậy?” Châu Tử Hoàn khẽ chau mày.

“Chính là người cùng cậu bị đăng lên tạp chí giải trí đó.” Diệp Vĩnh Chiêu suy ngẫm, “... Thư Quân, phải cái tên này không?”.

“Thư Quân nào?” Còn chưa đợi Châu Tử Hoàn nói gì thì bốn năm người khác ngồi cùng bàn đều tỏ ra tò mò. Có người cười anh, “Cậu thật rảnh rỗi, lại còn quan tâm đến tin đồn giải trí hàng ngày nữa”.

“Sáng nay em lễ tân công ty tớ xem tạp chí, vừa lúc bị tớ nắm thó được.” Diệp Vĩnh Chiêu cười híp mắt nhìn Châu Tử Hoàn, giọng điệu gian xảo: “Cậu mà không ngấm ngấm chấp thuận thì bức ảnh đó không chừng chẳng có cửa đăng lên. Đúng không?”.

Châu Tử Hoàn không để tâm đến cậu ta, chỉ hỏi: “Cậu gặp cô ấy lúc chiều à?”.

Diệp Vĩnh Chiêu gật đầu, liền giải thích: “Gặp gỡ hoàn toàn ngẫu nhiên”.

Thật ra anh đã sớm nhận ra trạng thái tinh thần của Thư Quân rất uể oải, tâm lý bất ổn nhưng anh không định nói việc với Châu Tử Hoàn trước mặt đồng nghiệp thế này.

Nghe nói đối phương là người trong làng giải trí, vài người có mặt tại đó liền hứng khởi hẳn lên. Chẳng phải vì yêu mến ngôi sao mà vì theo lịch sử xưa nay của Châu Tử Hoàn thì anh dường như chưa từng đụng đến phụ nữ trong làng giải trí.

Châu Tử Hoàn chẳng để tâm đến sự chất vấn của nhóm chiến hữu, khẽ trầm mặc dụi tắt đầu thuốc, dẩy ghế đứng dậy rời khỏi sảnh bao.

Lúc nhận điện thoại, Thư Quân đang quỳ trên mặt đất, đối diện với cả đồng đồ vật cũ kỹ. Cô nghiêng đầu kẹp lấy điện thoại vừa lục lọi tìm kiếm vừa nói với Châu Tử Hoàn: “Hiện giờ em có chút việc, một lát nữa liên lạc lại nhé”.

“Em đang ở đâu?” Giọng anh nhạt nhạt vọng lại từ một nơi xa xăm.

“... Nhà em.” Cô do dự một lúc rồi trả lời.

“Vậy được.” Châu Tử Hoàn nói: “Ngày mai phải đi lấy khẩu cung, em đã chuẩn bị chưa?”.

“Về căn bản là chuẩn bị rồi.” Thật ra trong lòng vô cùng bối rối, cả ngày nay cô vẫn suy nghĩ, chạng vạng tối hôm trước đặt chân bước vào cổng nhà chị Tương là một việc làm hối hận nhất trong cuộc đời này.

Album ảnh, thư từ còn có một số bản thảo âm nhạc cũ kỹ đều được cô lật ra. Đây là những di vật của Thư Thiên, thứ cô có thể giữ gìn cũng chỉ có bấy nhiêu thôi. Thư Thiên vốn thích đọc sách, sau khi lo xong tang sự, cô đã đem tất cả số sách của anh quỳn tặng cho quỹ từ thiện Công trình hy vọng. Còn những bộ quần áo cũ của Thư Thiên đều theo di thể của anh tất thấy đều hóa thành tro bụi.

Có đôi lúc, ký ức của con người là thứ đồ vật kỳ lạ, vừa có tính chọn lọc lại vừa mang tính dối lừa.

Nếu như không lật lại cuốn album Thư Quân hoàn toàn quên khuấy bản thân cô và Thư Thiên đã chụp nhiều ảnh đến vậy. Từ nhỏ đến lớn, mỗi dịp sinh nhật và dịp lễ, không bỏ sót bức ảnh nào, tất thấy đều được Thư Thiên giữ gìn cẩn thận. Anh xưa nay vốn là một người tinh tế, tỉ mỉ đậm chất nghệ sĩ, vì thế mà rất say mê cách thức lưu giữ ký ức truyền thống này.

Thư Quân nâng cuốn album nặng nề lên, từ từ xem.

Đầu tiên trong album còn lưu lại hình ảnh thân thương của bố mẹ nhưng từ năm cô lên mười một tuổi chỉ còn lại anh em cô. Tuy thế, dường như cũng chẳng ngăn trở bọn họ tiếp tục lưu giữ những dấu ấn trong suốt thời gian trưởng thành.

Thư Thiên lớn hơn cô bảy tuổi, lúc đó cũng xem như đã là vị thành niên. Vừa là người anh lại vừa là người cha, chăm sóc cô hết sức chu đáo.

Bức ảnh sinh nhật lên mười hai tuổi của cô chụp ở khu công viên vui chơi giải trí. Đứng ngay trước vòng đu quay lớn, trong tay cô cầm một cây bánh kem dâu tươi, tựa như đang cầm một bó đuốc, đôi mắt to to cong lại cười tươi như hoa. Người lúc đó giúp cô chụp ảnh có phải là Thư Thiên không? Cô cố gắng nhớ lại nhưng chẳng thể nào nhớ được.

Thế nhưng cô vẫn còn nhớ bộ trang phục trên người ấy, chiếc váy điểm chấm đỏ tròn trên nền vải màu trắng, khâu điểm đăng ten hình hoa sen xinh đẹp trên cổ và tay áo. Đó là món quà mà sáng hôm sinh nhật Thư Thiên tặng cô.

Lúc đó cô nhảy bật ra khỏi giường, bá lấy cổ Thư Thiên, hôn chùn chụt lên mặt anh. Đúng rồi, cô nhớ ra rồi, Thư Thiên khi đó, vẫn còn là thiếu niên đang trưởng thành, gương mặt nho nhã tuấn tú, dưới cằm còn lún phún vài cọng râu tơ đôi lúc sơ ý đâm vào khuôn mặt cô.

Hôm đó họ chơi đùa ở công viên giải trí mãi đến tối mới về nhà. Từ khi bố mẹ qua đời, họ được gửi đến nhà cậu ở, cậu đi làm ăn xa ở ngoại tỉnh trong nhà chỉ có người mẹ chơi mạt chược. Ngày thường cũng chẳng quan tâm đến họ. Đứng phía dưới lầu nhà cậu, cô chơi xỏ anh, bắt Thư Thiên công cô lên lầu.

“Lầu sáu đấy, tiểu a đầu em muốn anh mệt chết à?” Thư Thiên công cô leo lên lầu, vừa nói vừa mỉm cười trêu mếu.

“Anh nói rồi mà, em là người anh yêu thương nhất mà, công người mình thương yêu nhất, sao lại thấy mệt chứ?” Cô tuổi còn nhỏ, nhưng phản ứng và tài ăn nói lại rất nhanh nhạy.

“Đúng, đúng, đúng, không mệt chút nào. Anh rất vui được phục vụ cho A Quân.”

“Vậy anh có công người khác thế này không?”

“Ồ... Có thể.”

“Vì sao?” Cô không hiểu lại hơi không vui. Dáng vẻ lúc này như bị cướp mất người anh ruột thân yêu của mình vậy.

“Vì sau này sẽ có một người khác nữa, cô ấy cũng sẽ trở thành người quan trọng nhất của anh.”

Giờ suy nghĩ lại, đây đã là việc không gì chối cãi được. Thế nhưng lúc đó cô không tài nào hiểu được, cũng chẳng thể tiếp nhận được. Cô bám chặt trên lưng Thư Thiên, ngẩng cổ lên nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh, chớp chớp mắt cong môi lên hỏi: “Quan trọng còn hơn cả em nữa ư?”

“Không thể nào.” Thư Thiên xoay đầu lại cười nói: “Cùng lắm là quan trọng giống như em”.

Quan trọng giống như...

Thư Quân tỉnh dậy từ trong hồi ức, cúi thấp đầu xem cuốn album dày cộm trong tay. Ở đây gần như ghi chép lại toàn bộ cuộc sống và kỷ ức của Thư Thiên trước đây.

Còn người phụ nữ cũng quan trọng giống như cô thì thế nào? Người đó chắc chắn chẳng phải chị dâu. Bởi lẽ sau khi cưới nhau, quan hệ giữa Thư Thiên và chị vẫn cứ khách sáo, tôn kính nhau như những vị khách, rất ít khi thân thiết.

Con tim Thư Quân giật thót hai nhịp.

Cô bắt đầu nhanh chóng lật từng trang từng trang phía sau, muốn tìm chút tia manh mối từ đó.

Thế nhưng, lật đến trang cuối cùng cũng chẳng tìm được thứ cô muốn tìm. Thư Quân nhột nhột, ngồi ngây người ra hồi lâu, rồi lại lật trở lại bức ảnh sinh nhật mười hai tuổi.

Chẳng hiểu vì sao, kỷ ức cô về nó đặc biệt sâu sắc đến vậy. Có lẽ là do chiếc váy mà cô từng rất yêu thích đó, hoặc cũng có thể là vì những lời nói mà Thư Thiên nói với cô ở cầu thang. Cô suy nghĩ, liền dùng móng tay gỡ bỏ lớp thủy tinh lồi bức ảnh đó ra ngoài.

Cô muốn mình lưu giữ nó rồi đem tất cả di vật còn lại mãi mãi cất đi.

Tuy vậy chỉ vừa mới rút ra một nửa, cô liền sững người.

Sau lưng bức ảnh đó còn kẹp một bức ảnh khác nữa.

Cô nhanh chóng lôi ra xem kỹ, đến khi xem kỹ rồi con mắt không khỏi bỗng chốc giương to mắt lên.

Đây là bức ảnh Thư Thiên chụp cùng một cô gái, động tác hai người thân mật. Diện mạo kiều diễm, gương mặt tựa như bức tranh, trong sáng hoạt bát. Thư Quân cắn chặt môi, cô đương nhiên không quên. Chính vào hôm trước, tại thư phòng của Châu Tử Hoàn, cô đã nhìn thấy bức ảnh của người này.

Tiểu Mạn

Mandy.

Cô dường như hơi hoảng hốt, hồi sau mới chậm rãi đứng dậy. Hóa ra mặt đất lạnh lẽo đến vậy. Cô lấy làm lạ suy nghĩ, rõ ràng đã là mùa xuân rồi mà, sao lại vẫn lạnh thế này. Từ gót chân lạnh toát đến tận đáy lòng. Còn cô dường như mắc bệnh cúm mất rồi, bởi lẽ đầu óc hơi choáng váng, toàn thân toát lên cảm giác lạnh lẽo khó hiểu. Cô đứng chân trần trên mặt đất một hồi mới leo lên giường quần chặt tấm chăn quanh cơ thể cuộn tròn người lại. Sau đó lại tiếp tục ngủ người.

Cũng chẳng rõ bao lâu nữa, chiếc điện thoại rung lên ngay bên mép giường. Nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, cô dường như hơi do dự nhưng rốt cuộc vẫn nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia Châu Tử Hoàn nghe chừng rất tĩnh lặng, hình như đang ở trong xe.

“Em đang ở đâu?” Anh hỏi.

“Nhà.”

“Anh đang ở dưới lầu nhà em.”

“Ồ.” Cô gác máy một lúc sau mới đi xuống lầu.

Trước khi ra khỏi cửa, ngón tay trong túi áo co lại, chạm vào mép bức ảnh, cô tiến vào trong thang máy.

Không khí về đêm bao phủ hơi ẩm cùng mùi hương hoa chẳng rõ tên.

Xe Châu Tử Hoàn đậu dưới đèn đường, anh nghiêng người đứng ngoài xe hút thuốc. Anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cả người phẳng phất toát ra vẻ quyến rũ vô cùng. Ánh lửa yếu ớt khẽ lóe lên lúc mờ lúc tỏ trên làn môi và giữa ngón tay anh, thi thoảng chiếu rọi lên đôi mắt sâu thẳm dài hẹp. Sự quyến rũ này dường như chỉ thuộc về ban đêm, u ám, thần bí, thoáng chốc khiến Thư Quân liên tưởng đến mùi hương trên cơ thể anh, lạnh lẽo đến thấu xương, phẳng phất mùi hương trong lành của một loài thực vật kỳ bí sinh trưởng vào mùa đông.

Cô vô tình khẽ run rẩy. Ánh mắt Châu Tử Hoàn sắc bén vừa dập tắt điếu thuốc vừa tiện miệng hỏi: “Em lạnh à?”

Cô cup mắt lắc đầu: “Đâu có”.

Sau khi lên xe, xe chạy thẳng một mạch về khu biệt thự.

Trên đường đi, Thư Quân gần như không nói gì. Mãi đến khi bước vào cửa, trước khi lên lầu cô bị anh gọi giật lại: “Lúc này ở nhà em đã làm gì?”

Cô ngưng một lát, lưng quay về anh, cũng chẳng quay đầu lại nhìn. Sao anh lại nhạy cảm đến thế nhỉ? Cho dù cô không nói lời nào đi chăng nữa thì anh dường như cũng dễ dàng nhìn thấu được tâm can cô.

Vốn dĩ cô nín nhịn chỉ vì giây phút này, khoảnh khắc này đây, tất thấy những suy đoán trong đầu cô lúc này tựa như cuộn lên thắt nút. Cô nhất thời không hiểu rõ, vì thế mà cần nhiều thời gian hơn để phân tích. Thế nhưng, giờ thì cô tự đứng từ bỏ tựa như trong lòng có một cánh cửa, khép lại gần cả buổi tối lại được tháo gỡ nhẹ nhàng thoải mái bằng một câu nói chất vấn của anh.

Cô hít một hơi thật sâu, phẳng phất dựa vào cảm xúc xúc động xưa nay chưa từng có, cô xoay người lại đối mặt với anh, hồi từng câu từng chữ: “Người tên Tiểu Mạn, cô ấy là ai?”

Chuyện cũ lật lại, và lại chỉ mới cách đây vài giờ đồng hồ thôi. Dù rằng biểu cảm của Châu Tử Hoàn chẳng hề có chút động lòng, ánh mắt không khỏi ánh lên tia nhàm chán, “Chuyện này rốt cuộc có liên quan gì đến em chứ, có đáng để em gặng hỏi nữa không?”

“Có!” Cô đột nhiên hét lớn lên, rút bàn tay đang cho vào túi áo, lôi bức ảnh ra. “Người này, có phải là cô ấy không?”

Ngón tay của cô dừng lại trong không trung, bởi lẽ dùng sức quá mức nên khế run rẩy.

Ánh mắt Châu Tử Hoàn lọt vào bức ảnh, sắc mặt vốn lơ đãng lại chợt lạnh lẽo, anh để ngoài tai nghi vấn của cô, chỉ nói: “Sao em lại có bức ảnh này?”

“Anh trả lời em trước đi.”

“Sao em lại có bức ảnh này?” Anh đột ngột nắm lấy cổ tay cô kéo cô và cả bức ảnh đến trước mặt mình, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu lạnh như băng: “Anh không muốn lặp lại lần thứ ba, trả lời anh”.

Anh chưa bao giờ tỏ vẻ giận dữ tựa hung thần như vậy, còn cô dường như bị anh làm hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, dừng lại trong giây lát rồi mới mở miệng nói: “... Việc này quan trọng lắm sao?”

“Vô cùng quan trọng.” Nói rồi, ngón tay anh lại co lại, tuyên bố sự nhẫn nại đã sắp chạm đến tận cùng.

Cô bị ép đến mức khế ngắc lên nhìn anh, dường như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. “Người trong bức ảnh đó là anh trai em.” Hồi sau, cô nói thêm với anh: “Anh ruột của em”.

Trong thoáng chốc, Thư Quân cảm thấy mình dường như trông thấy một bó đuốc cháy mãnh liệt thoáng chốc nhảy lập lờ trong đáy mắt đối phương sau đó thì dần dần tắt lụi.

Anh nhìn cô, nhìn không chớp mắt, sâu thẳm như biển khơi trong một cơn mưa gió thoáng qua, ánh mắt ánh lên nhiều thứ hỗn tạp, hỗn loạn như vậy. Thế nhưng khoảng khắc này đây, những cảm xúc này tựa như thủy triều dần dần thoái lui, chỉ còn sót lại một mảng sâu, ảm đạm khiến cô không tài nào hiểu được.

Thật ra, cô phải thừa nhận rằng cô trước nay không hiểu anh.

Khoảng khắc này đây, anh càng như người xa lạ, khiến cô hoảng sợ.

Anh nhìn cô, lần đầu tiên ánh mắt chẳng mang chút châm biếm, chẳng mang ý nghĩa tình dục càng chẳng thể nào hy vọng có chút tia nhìn ấm áp. Trong ánh mắt ấy chẳng truyền đạt thứ gì nhưng khiến cô vô tình cảm thấy sợ hãi. Anh nhìn cô tựa như đang nhìn một người xa lạ vậy.

Thế là cô cúi đầu nhìn bức ảnh đã bị bẻ cong gần như vô thức, trong lòng dần dần xuất hiện cảm giác bất an, giọng có chút bối rối: “Chuyện là thế nào?”

Châu Tử Hoàn không đáp, cuối cùng buông tay cô ra.

Trên cổ tay lưu lại một vết tròn đỏ rõ rệt. Cô kinh ngạc suy nghĩ, hóa ra anh bạo lực đến thế.

“Có phải anh quen anh trai em không?” Cô trầm mặc hồi lâu mới nói ra suy đoán. Đầu óc bỗng chốc minh mẫn hơn nhiều, bởi lẽ vừa rồi chẳng phải anh hỏi người đàn ông này là ai đó ư?

Thế nên cô suy đoán, anh có lẽ quen biết Thư Thiên.

Điều anh muốn biết chỉ là làm sao cô có được bức ảnh này.

“Vậy còn cô ta?” Thư Quân chau mày lại, nhìn người con gái trong bức ảnh. “Người trong bức ảnh tại phòng đọc sách và cô ta là một người, không sai chứ? Cô ta và anh có mối quan hệ thế nào?” Cô cảm thấy bản thân mình chẳng có lý do gì chịu yếu thế.

“Cô ấy đã không còn nữa rồi.” Châu Tử Hoàn mặt không biến sắc nhìn cô, lạnh lùng nói: “Cô ấy họ Châu, Châu Tiểu Mạn”.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

CON NGƯỜI TIỂU MẠN

Trên cơ thể người đàn ông này, cô đã từng dốc trọn tình cảm ngây thơ thuần khiết của một thời thiếu nữ, mà lại là thứ tình cảm duy nhất.

Hai mươi năm trước, khi Châu Tiểu Mạn còn là đứa trẻ sơ sinh, thì đã trở thành hạt ngọc sáng giá trong tay Châu Gia.

Châu gia kẻ trên người dưới đều yêu mến cô, chăm sóc bao bọc cô từng ly từng tí. Dẫu cho cô chỉ là đứa con nuôi nhưng lại là con gái duy nhất trong dòng họ. Châu Tiểu Mạn tựa như một nàng công chúa bất luận là ai đều bao bọc cô cực kỳ cẩn thận. Trước đây Châu Tử Hoành vẫn thường hoài nghi, nếu như trên thế gian này có người con gái chẳng biết ưu sầu là gì, thì người đó chỉ có thể là Tiểu Mạn.

Ngay cả anh cũng thích cô.

Anh vốn ngỡ rằng bản thân chán ghét “cái đuôi”, thế mà cứ mỗi lần Châu Tiểu Mạn đuổi theo sau gọi tiếng “anh hai” đầy ngọt ngào thì anh phát hiện ra mình chẳng cách gì làm mặt lạnh khước từ được.

Anh thích ngắm nhìn nụ cười của cô, đó là một biểu cảm ấm áp đến kỳ lạ, hòa nhã vui vẻ cùng dáng vẻ nhanh nhẹn, khiến anh liên tưởng đến đóa hoa vàng rực rỡ, từng khóm từng khóm nở rộ ngay trước mắt rực rỡ tựa ánh mặt trời.

Anh chiều chuộng cô như anh trai với em gái. Anh đáp ứng tất cả yêu cầu của cô dù đôi lúc đó là những yêu cầu hết sức vô lý của một em gái bé nhỏ, anh cũng chẳng màng để tâm đến. Tất thấy mọi người đều biết Châu Tử Hoành vô cùng yêu thương chiều chuộng đứa em gái này. Chỉ có mình anh hiểu rõ thật ra chẳng phải anh không có cảm tình với cô, kỳ thực đó là bí mật mà người ngoài chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài.

Trong nhiều năm qua, có lẽ chỉ có một người phát hiện ra bí mật của anh. Chính là em ruột của anh, khi Châu Tử Dương hỏi anh, anh cũng chẳng hề có ý che giấu. Và chính lúc đó, Châu Tiểu Mạn định thu xếp hành lý đi làm tình nguyện viên tại Tây Nam, một vùng đất xa xôi lạc hậu.

Anh không cho phép, lý do là: Không an toàn.

Châu Tiểu Mạn cười hi hi nói: “Anh hai, em cũng chẳng phải trẻ con, hướng hồ cả bố cũng đồng ý rồi. Anh yên tâm đi được không?”. Tiếp đó thì bỏ đi van nài anh ba đứng về một phía mình.

Châu Tử Dương chỉ nói nửa đùa: “Anh, anh có thấy rằng cá tính sở hữu của anh càng lúc càng mạnh không?”.

Trước mặt Tiểu Mạn, anh vẫn tỏ ra bình thường không ngăn cản, có lẽ là chẳng hề có ý gì, hoặc cũng có thể là cố ý nhắc nhở. Châu Tử Hoành không có chút phản ứng nào, nhưng rồi rốt cuộc vẫn chẳng thể nào cưỡng lại sự kiên trì và nũng nịu của Tiểu Mạn, chỉ đành gật đầu đồng ý để cô ra đi.

Về sau đã biết bao lần anh suy ngẫm, đó là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh. Tại nơi đó, Châu Tiểu Mạn quen biết một người đàn ông tiếp đó thì xảy ra sự cố.

Từ đó trở đi anh chẳng còn gặp lại cô nữa.

Từ đó, anh đã đánh mất cô.

“Châu?”, Thư Quân do dự chốc lát mới phản ứng lại, “... Cô ấy là người nhà anh ư?”. Thật ra cô hơi hoài nghi, hoặc có thể nói là cô tin tưởng vào trực giác của mình hơn. Bởi lẽ cô chưa từng trông thấy điệu bộ khác thường của Châu Tử Hoành như thế này, mà tất cả... dường như đều là vì Châu Tiểu Mạn.

Người con gái đó có gì đặc biệt đến thế chứ? Cô nghĩ.

Nhưng Châu Tử Hoành chẳng buồn để tâm đến cô chỉ nhìn cô nói: “Em chưa từng nói với anh em còn có một người anh trai”.

Nhắc đến điều này, Thư Quân không khỏi đau xót trong lòng, không muốn nhắc đến sự thật này một chút nào, “Chẳng có gì đáng nói cả, vì anh ấy đã qua đời rồi”.

“Anh biết.” Nào ngờ Châu Tử Hoàn lạnh lùng khuấy động khóe môi đáp trả.

Cô hoàn toàn kinh ngạc: “Ý gì đây? Anh biết gì chứ?”.

Ánh mắt Châu Tử Hoàn lần nữa dừng lại ở bức ảnh, đáy mắt lạnh lùng khác thường như phẳng phất chút gì đó châm biếm, rồi lại liếc nhìn cô. “Anh ta làm về lĩnh vực âm nhạc, tên là Sở Thiên Thư, tên thật là Thư Thiên.” Nói rồi, đôi mắt thon dài khẽ nheo lại, giọng điệu bỗng chốc nhẹ nhàng, lộ ra gương mặt nguy hiểm khó hiểu. “Đúng rồi, em và anh ấy cùng họ. Em cũng họ Thư. Sao trước đây anh không nghĩ ra nhỉ?”

Giọng điệu cùng biểu cảm của anh khiến cô chợt cảm thấy lo lắng bất an.

Cô chẳng rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ lờ mờ cảm nhận dường như có uẩn khúc mập mờ nào đó vắt ngang giữa anh và cô, liên quan đến Thư Thiên cũng dính líu đến Châu Tiểu Mạn.

Sau cùng cô chỉ máy móc lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Anh quen anh trai em à?”.

“Không quen.” Châu Tử Hoàn trả lời lướt qua, khóe môi phỉ vụ cười lạnh lùng dừng dừng.

Cô không tin, “Nói cho em biết đi, rốt cuộc chuyện là như thế nào?”.

Anh không buồn trả lời cô nữa, cũng chẳng nhìn cô, lúc lên lầu lướt ngang qua cô, anh mới ra ý bằng mắt: “Bức ảnh đó em muốn giữ thì giữ nhưng tốt nhất đừng để anh nhìn thấy nó lần nữa”.

“Vì sao?” Cô gần như cố níu kéo với chút kiên nhẫn cuối cùng, hỏi với hơi thở yếu ớt.

Nhưng đáp trả lại cô chỉ là bóng hình xoay người bỏ đi.

Đây là ý gì chứ? Thư Quân không hiểu.

Cô ngậy người ra dưới lầu một hồi, cô quay lại đi theo lên lầu. Bước chân vội vã giẫm mạnh trên cầu thang, cô thậm chí nghe thấy nhịp đập của con tim mình cũng gấp gáp và nặng nề như vậy. Vì sao lại thế này chứ? Cô chẳng rõ nữa. Tay vẫn nắm chặt lấy bức ảnh, như thể đó là chỗ dựa duy nhất, chỉ có dựa vào đó mới có thể giải đáp những khúc mắc trong lòng cô từ bấy lâu nay.

Ngay cả Châu Tử Hoàn xưa nay vốn thờ ơ lạnh lùng vậy mà hôm nay cũng thất thần.

Có lẽ chỉ có mình cô biết, anh trai cô sau này vì sao lại trở nên như vậy?

Cuối cùng cô tìm thấy anh trong thư phòng.

Cửa sổ mở toang, luồng gió ấm áp tuôn vào trong, anh nhìn cô trong làn khói thuốc trắng xóa lượn lờ vẩn vít. Cô đi quá vội vã vì thế mà thở dốc, trấn tĩnh lại rồi hỏi: “Nói cho em biết việc này là thế nào đi”.

Đôi mắt đen lay lắt lấp lánh tỏa sáng tựa như vì sao sáng long lanh trên bầu trời, thật ra đáng vẻ bướng bỉnh cổ chấp của cô chẳng giống gì với Châu Tiểu Mạn, nhưng anh chẳng hiểu sao lúc này nhìn cô, anh lại không khỏi nhớ đến gương mặt của Tiểu Mạn.

Sau đó mới giật mình thức tỉnh, rốt cuộc bản thân anh đã bao lâu rồi không còn nhớ tới Tiểu Mạn nữa?

Anh hít một hơi thuốc, lạnh lùng nói: “Em không cần phải biết”.

“Nhưng em có quyền biết.”

“Có quyền ư?” Lời cô nói dường như chọc vào điểm gây cười, anh nhướn nhướn mày, giận quá hóa cười. “Em nói chuyện quyền lợi với anh ư?”

Cô chưa kịp phản ứng lại thì anh đột nhiên tiến lên trước vài bước đưa tay ra vặn cằm cô. “Quyền được biết đó quan trọng lắm sao? Vậy thì, so với quyền sống thì như thế nào?” Điều thuốc lá vẫn kẹp ở đầu ngón tay thon dài, gần ngay gang tấc với gò má cô, ánh lửa đỏ rực nguy hiểm chớp lóe bên khóe mắt cô.

Dường như bị sắc lại tựa như do anh dùng lực quá mạnh, cô ho hai tiếng liền vùng tay vùng ra, ánh mắt như ánh lên làn hơi nước trong suốt.

Cô cũng nổi giận: “Châu Tử Hoàn, có gì nói thẳng ra đi, tôi nhin anh đủ rồi!”.

“Vậy thì em biến đi.”

“Anh nói gì?” Cô dường như không nghe rõ.

“Chịu đủ rồi thì biến đi.” Từ ngữ lạnh lùng dừng đọng hết như mũi tên sắc nhọn, chĩa sâu vào cô.

Còn anh nói xong thì như chẳng buồn nhìn cô, quay người lại bên cửa sổ.

Chưa bao giờ có ai nói với cô từ này.

Chưa bao giờ.

Cô ngẩn người trong giây lát liền nhảy căng lên, nhấc nắm đấm ra sức đánh kịch liệt vào sống lưng đáng ghét cao ngạo ấy.

Nhưng cô rõ ràng không phải là đối thủ của anh, anh chỉ cần xoay lưng lại liền dễ dàng khống chế được cô.

“Thư Quân”, anh chụp lấy đôi bàn tay vô cùng tức giận đang vung vẩy ấy lại hoàn toàn ung dung nhàn nhã, khóe mắt lóe lên ánh nhìn sắc nhọn đầy nguy hiểm, “Anh khuyên em nhân lúc anh chưa thay đổi ý định lập tức rời khỏi căn nhà này”.

“Anh dựa vào đâu mà uy hiếp em chứ?” Cô nghiêng rằng, cảm thấy mình giống như phát cuồng vậy.

Nhưng anh không màng để tâm đến cô, dứt khoát thô bạo nắm lấy đôi bàn tay cô, kéo cô ra.

Cái cách anh đuổi người ra khỏi cửa ấy cuối cùng đã chọc giận cô. Cũng chẳng rõ là sức mạnh từ đâu mà có, cô chợt kìm lại bước chân tiến về trước, cầm đầu cần mạnh vào bàn tay anh một cái.

Quả thật là dùng sức rất mạnh bởi lẽ rất nhanh sau đó cô nếm thấy mùi tanh của máu giữa răng và miệng, trong lòng không khỏi trào dâng một loại cảm xúc khó hiểu.

Anh chỉ khẽ rên lên một tiếng, cô vẫn chưa hả giận, nhưng sau đó chỉ cảm thấy cơ thể mình nhẹ bồng, cả người bị ném lên giường.

Động tác anh không chút khách khí, vô cùng giận dữ.

Cơn đau trên sống lưng và gáy do va đập khiến cô tạm thời chưa kịp hoàn hồn.

Nằm trên giường đầu óc quay cuồng trong vài giây, đầu tóc rối bời, thở hổn hển.

Cuối cùng cô nhìn anh chăm chú, gương mặt điển trai gần như đang cúi rạp xuống.

Làn môi mỏng lộ ra hình vòng cung nhỏ, tựa như châm biếm nhưng ngụy lạnh tận sâu tim cô.

“Không ngờ em cũng có lúc em kêu khóc thế này.” Bởi ngược sáng, cô gần như không nhìn rõ được biểu cảm của anh chỉ có giọng nói nguy hiểm lạnh thấu xương áp sát tai cô, “Xem ra em không muốn đi, dù gì anh cũng thay đổi ý định rồi, hiện giờ em chỉ còn cách ở lại đây để chuộc tội thôi!”.

“Chuộc tội?...”, cô ngớ người ra, “Chuộc tội gì chứ?”.

“Thư Thiên hại chết Tiểu Mạn.” Cuối cùng thì anh cũng gỡ bỏ nghi vấn của cô. Kỳ thực đáng vẽ của anh vẫn lạnh lùng, không nhận ra là đau thương đến mức nào, thậm chí bình tĩnh đến mức đáng sợ. Cô bất giác gương to mắt nhìn, như thật sự kinh ngạc, cũng chẳng kịp tức giận phần nộ.

Sao có thể thế được?

Cô nhất thời không thể chấp nhận được.

Há hốc mồm, cô muốn hỏi cho ra ngọn ngành nhưng Châu Tử Hoàn đã đứng dậy. Bóng hình dong cao bao phủ cả thân thể cô, anh nhìn cô từ trên cao rồi chẳng nói gì nữa sải bước rời khỏi căn phòng.

Cánh cửa đóng phịch một tiếng, đứng trên hành lang lầu hai, Châu Tử Hoàn lại nhớ về chuyện trước đây.

Anh còn nhớ rất rõ, khi tin tức cái chết của Tiểu Mạn nhanh chóng lan truyền, bản thân anh đang tiếp khách bên ngoài. Đó là phi vụ làm ăn lớn hợp tác với chính phủ vào cuối năm đó, tiệc rượu linh đình, thương lượng đàm phán vô cùng thuận lợi, anh hiếm khi có chút men rượu.

Sau đó là cú điện thoại vội vã của thư ký ông ngoại, yêu cầu anh bất luận thế nào cũng mau chóng về nhà ngay. Người thư ký này đã làm việc cho Châu Gia nhiều năm nay, tính tình vốn ung dung điềm đạm. Thế mà lần đó, giọng điệu của cô hoảng hốt đau thương.

Sau đó thì anh biết, Tiểu Mạn đã gặp chuyện.

Ở thị trấn xa xôi Tây Nam đó, nạn trộm cắp cướp giết hoành hành, vùng đất đá khô cằn cùng tỉ lệ phạm tội vô cùng cao. Đó cũng chính là nguyên do năm đó anh không tán thành để Tiểu Mạn đi làm tình nguyện viên. Kết quả không ngờ là Tiểu Mạn lại thật sự xảy ra tai nạn, vả lại... quá trình là cả một hồi ức khó chấp nhận.

Năm đó dựa vào mối quan hệ của Châu Gia, những tình tiết vụ án đầu tiên được chuyển về thành phố C. Hóa ra địa điểm vụ án xảy ra cách đơn vị dạy học của Tiểu Mạn một đoạn đường, cô cùng bạn bè ra ngoài mua sắm lúc chạng vạng tối, có lẽ do nán lại tại thị trấn quá lâu nên đã bỏ lỡ chuyến xe cuối trở lại ấp. Vì thế mà khi màn đêm buông xuống chưa được bao lâu cô đã gặp sự cố ngay tại thị trấn.

Bức ảnh hiện trường được fax sang, Châu Tử Hoàn vừa liếc nhìn, con người không khỏi co thắt lại.

Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn của anh.

Vẻ mặt cười tươi như hoa ấy, thậm chí còn rạng rỡ hơn cả hoa nữa, ấy vậy mà lại bị hủy hoại dưới thủ đoạn bẩn thỉu. Không khí u ám ảm đạm bao trùm khắp Châu Gia trong một thời gian dài vì sự ra đi của Châu Tiểu Mạn.

Từ đó trở đi, suốt ngày anh vùi đầu vào công việc rất ít khi trở về Châu Gia. Thật ra anh biết, sự nghiệp chẳng bận rộn đến mức khiến bản thân anh không rút ra được. Chẳng qua chỉ là vì trong căn nhà ấy có quá nhiều hồi ức, còn anh lần đầu tiên thừa nhận rằng bản thân anh lừa mình lừa người, cứ ngỡ rằng chỉ cần không tiếp xúc đến thì có thể dần dần lãng quên.

Ngày thứ hai ghi chép xong khẩu cung, Thư Quân được một đồng chí cảnh sát tiễn ra cổng. Thái độ của đối phương vô cùng hòa nhã, còn khách sáo dặn dò cô giữ gìn sức khỏe.

Cô mỉm cười, biết rằng tất cả việc này đều là bộ mặt của Châu Tử Hoàn, chứ không bản thân cô làm gì có được ưu đãi như vậy chứ?

Sự việc của chị Tương đến nay đã bước vào giai đoạn kết thúc. Thật ra vụ án cũng chẳng có gì phức tạp, phía cảnh sát nhận định là vụ tự sát, chẳng qua vì chị dường như chẳng có ai thân thích ở thành phố C này, cũng chẳng rõ việc hậu sự nên xử trí ra sao. Mãi đến khi rời khỏi sở công an, Thư Quân vẫn chẳng thấy người đàn ông thần bí có mối quan hệ mật thiết với chị Tương xuất hiện.

Vừa đứng giữa trưa, ánh mặt trời hơi lóa mắt, đứng trên con đường xe cộ đi lại đông đúc, cô chợt thấy hoang mang chẳng biết sau đó nên đi đâu nữa.

Cô vừa lục tung trí nhớ vừa đi về phía trước, chợt bị ai đó kéo ngược về phía sau.

Người đó nắm chặt lấy bàn tay cô, đường giữa mày thanh tú khẽ chau lại, giọng nghiêm nghị: “Đây là lần thứ mấy rồi, em không thấy đèn đỏ ư?”.

Cô chớp chớp mắt, dường như lúc này mới kịp phản ứng lại: “Đúng lúc thế!”.

Trông thấy vẻ mặt anh không vui, cô lại nhắc nhở ngược lại anh: “Tim anh không khỏe, phải kiểm chế cảm xúc, đừng vì chút chuyện nhỏ nhặt mà chau mày”.

Thật ra bộ dạng này của anh lại khiến cô nhớ lại những ngày tháng trước đây. Khi đó anh cũng thường ngang ngạnh với cô, tựa như mất kiên nhẫn nhưng cũng không thật sự bỏ mặc cô.

“Suốt ngày em suy nghĩ gì thế?” Bùi Thành Vân thả lỏng bàn tay, bắt giác hơi lo sợ chăm chú nhìn Thư Quân. Mấy lần gặp nhau, cô dường như chẳng vui vẻ gì, có thể nói cô thường vở như vui vẻ, ra vẻ chẳng có việc gì, nhưng vẫn bị anh vừa nhìn đã thấu.

“Không có gì.” Thư Quân khẽ mỉm cười nói: “Anh đi công tác về rồi à?”.

“Ồ.” Anh thật sự vừa mới xuất viện, trên tay vẫn còn lưu lại vết tím xanh của kim tiêm, cho tay vào túi quần, Bùi Thành Vân hỏi: “Em đến đây làm gì vậy?”.

Thư Quân lúc này mới sực nhớ ra đây là cửa đồn công an, liền lắc lắc đầu: “Có chút việc. Còn anh?”.

“Nhận lời nhờ vả của bố anh, đến đây thăm hỏi một vị cấp trên.” Bùi Thành Vân hướng về văn phòng làm việc tòa nhà ngay ngạ sau lưng ra ý trả lời.

“Ồ...” Suy nghĩ một hồi, Thư Quân đột nhiên ngẩng đầu, con mắt đen sáng long lanh dưới ánh sáng mặt trời. “Nếu anh có quen biết với những người ở đây, có thể giúp em điều tra một việc không?”

Mấy ngày tiếp sau đó chờ đợi tin tức, Thư Quân tạm thời biến mất khỏi tầm mắt của Châu Tử Hoàn. Vừa lúc công việc cũng bận rộn, đón nhận lịch sắp xếp của công ty, cô phát hiện mình chưa bao giờ cam tâm tình nguyện đến thế. Châu Tử Hoàn cũng không tìm đến cô nữa.

Thành phố này nói lớn cũng chẳng lớn nhỏ cũng chẳng nhỏ, cuộc sống của anh và cô dường như đột nhiên bị cắt đoạn, hoàn toàn chẳng có điểm giao nhau. Cô còn nhớ tới đó ánh mắt anh nhìn mình, kinh ngạc, hoảng hốt, và còn có cả sự căm ghét nữa... Từng loại cảm xúc cứ tựa như kim châm được hun nóng trên ngọn lửa mãnh liệt, đâm vào sâu trong tâm khảm cô. Mỗi khi hồi ức hiện về khiến cô cảm thấy khó chịu đến cả nụ cười cũng chẳng thể nào giả tạo được.

Anh nói là anh trai Thư Thiên đã hại chết Tiểu Mạn.

Đối mặt với sự thật này, cô chợt cảm thấy kinh hãi đến lạ thường.

Chính vào lúc đó, dì Lưu dẫn San San từ thành phố B đến thăm cô.

Một thời gian không gặp nhau, San San dường như béo lên một chút, gương mặt nhỏ nhắn ấy toát lên vẻ sáng sủa, nụ cười, rốt cuộc cũng đã có chút sắc khí khỏe mạnh.

Dì Lưu nói cảm kích: “Lần trước bạn con giới thiệu vị chuyên gia cho chúng ta quả là giỏi quá. Gần đây số lần phát bệnh cũng giảm đi nhiều. Lần này đến đây, nếu tiện con có thể hẹn cậu ta ra để dì trực tiếp cảm ơn”.

Nhắc đến Châu Tử Hoàn, vẻ mặt Thư Quân không khỏi khẽ sa sầm lại. Tiếp đó lại làm ra vẻ chẳng có chuyện gì thoái thác: “Anh ấy rất bận, chưa chắc có thời gian rồi, để coi sao đã rồi tính”.

Hai người dẫn San San đến công viên chơi, sau đó đi ăn Macdonald. Trông thấy các bạn nhỏ khác chơi cầu trượt, San San cũng la ó đòi lên chơi. Dì Lưu đưa nó đến khu bể bơi giải trí, còn mình thì đứng ngoài căn trọng dỗi mắt nhìn theo, mỉm cười rồi than thở: “Đừng thấy nó sức khỏe không tốt mà lầm, thật ra hiểu động vô cùng! Cũng chẳng biết là giống ai nữa!”.

Thư Quân trầm mặc hồi lâu, chợt nói: “Dì à, năm đó anh trai cháu và chị dâu vì sao mà ly hôn thế?”.

Đó là những chuyện xa xưa cũ kỹ rồi, huống hồ hai người trong cuộc hiện giờ cũng đã không còn nữa, chợt nghe Thư Quân nhắc lại, dì Lưu lúc đầu sững sờ, sau đó nói: “Lúc đó cháu còn đang đi học, bọn ta coi cháu chỉ là đứa trẻ, vì thế mà việc này không muốn nói cặn kẽ cho cháu biết. Mãi đến sau này...”.

“Sau đó, thật ra đều là vì cháu ích kỷ”, Thư Quân nói tiếp lời của dì, vẻ mặt ăn năn thừa nhận, “từ sau khi anh Hai mất đi, cháu vẫn sợ hãi nghĩ đến chuyện của anh ấy, vì thế mà dù cho trong lòng tò mò cũng kìm lại chẳng hỏi gì cả”.

“Vậy thì vì sao bây giờ lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?” Dì Lưu nghiêng đầu, khóe mắt chau lại, đôi mắt sáng rực long lanh nhìn cô.

Cô không muốn nói dối trước mặt người lớn, nhưng lại không dám chắc có nên để lộ ra chuyện của Tiểu Mạn không, đành giữ im lặng. Cuối cùng vẫn là dì Lưu than thở: “Thật ra bao nhiêu năm nay rồi, dì và chú con vẫn cứ hối hận. Năm đó thật không nên gả A Dĩnh cho anh trai cháu. Nếu A Dĩnh được gả cho người khác, có lẽ giờ này nó vẫn sống vui vẻ. Cũng chẳng đến mức...”.

Dì Lưu không nói tiếp nữa, trầm mặc một hồi di chuyển ánh mắt sang San San. Đó là niềm gửi gắm duy nhất mà cô con gái để lại cho bà. Sau vụ tai nạn xe ấy, hai vợ chồng bà gần như suy sụp, nhưng vì chăm sóc San San mà rốt cuộc cả hai đều gắng gượng.

Đây thật là đề tài tồi tệ, gợi nhớ lại dĩ vãng đau thương của bà, trong lòng Thư Quân không khỏi cảm thấy áy náy. Thật ra quan hệ giữa cô và chị dâu xưa nay rất tốt. Năm đó, đang ở trường học nhận được tin dữ, cô liền xin nghỉ việc và đến thành phố B, thậm chí còn nhanh hơn cả anh trai Thư Thiên nữa.

Lúc đó cô chỉ biết anh trai và chị dâu đang có mâu thuẫn, dường như muốn ly dị, nhưng tin tức chưa chính xác lắm, hoặc có thể là mọi người không muốn nói với cô. Thật sự coi cô như đứa trẻ chưa hiểu sự đời. Thế nhưng, rốt cuộc cuộc hôn nhân đó đột ngột kết thúc do chị dâu gặp tai nạn xe qua đời.

Tang lễ diễn ra, cô khóc như cạn nước mắt. Trái lại anh Hai vừa mất vợ, chỉ trầm mặc, trong mắt ánh lên nỗi đau thương. Là bởi vì anh đã phải lòng người khác ư?

Châu Tiểu Mạn, trước khi tinh thần anh suy sụp thì bóng hình của cô vẫn chuyển động trong suy nghĩ của anh không hề dứt, mãi đến tận khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời anh. Lúc này cô mới biết rằng, hóa ra anh trai mình mới chính là người bạc tình mà còn bạc tình đến mức đáng sợ. Tình yêu của anh đã thay đổi, còn cô lúc đó vẫn cứ ngây thơ ngỡ rằng đó là sự tê tái đến tột cùng sau những nỗi đau đớn khổ sở ấy. Có lẽ cuộc hôn nhân tan vỡ là do Châu Tiểu Mạn gây nên. Thế nhưng, Thư Quân chẳng dám tùy tiện thừa nhận việc này trước mặt dì Lưu, vì thế mà cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, ngoài mặt thì vẫn vờ như không có chuyện gì.

Cô dẫn San San ra ngoài chơi cả nửa ngày mới về nhà, kết quả là tình cờ trông thấy xe của Bùi Thành Vân dưới sân.

Mùa xuân năm nay, hoa trong vườn đều đã nở rộ. Bùi Thành Vân khoác chiếc áo sơ mi hoa văn trắng xám, tay áo kéo lên, dáng hình thanh tú đối diện với ánh hoàng hôn đỏ rực tựa như vệt máu ấy.

Trước đó dường như anh khê thốt thẩn vì chuyện gì đó, khi trông thấy cô xuất hiện anh mới ngược nhìn rồi nói: “Đang định gọi điện thoại cho em”.

Sắc mặt anh hơi mím, trắng tái dưới luồng ánh sáng ngược.

“Có tin tức rồi sao?” Cô nhất thời xúc động rồi mới sực nhớ ra dì Lưu đang ở bên cạnh, liền nói: “Anh đợi em một lát”.

Bùi Thành Vân gật đầu, di chuyển ánh nhìn sang đứa nhỏ trong lòng cô, không hỏi gì, chỉ nói: “Có cần anh giúp gì không?”.

San San dựa vào vai Thư Quân ngủ ngon lành. Thư Quân thường ngày không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, bế cả đoạn đường bàn tay thật sự đã nhức mỏi. Cô do dự một hồi, San San động đậy trong lòng cô, bàn tay nhỏ dụi vào đôi mắt nhấp nhem, gấp một cái rõ to, nũng nịu gọi: “Cô ơi”.

Thư Quân thoáng chốc dồn sự chú ý sang đứa nhỏ, vội hỏi: “Sao thế con?”. San San xoay người không đáp trả, chỉ giương mắt đen nhánh long lanh nhìn sang Bùi Thành Vân, không chớp mắt, dường như rất thích thú.

Dì Lưu đứng cạnh mỉm cười nói: “Ngoan nào, gọi chú đi con”.

“Chào chú.” Giọng San San ngọt ngào, lại đưa tay ra, “Chú bế con”.

Lúc này, cả Thư Quân cũng giương to mắt ra nhìn. Vì trong ấn tượng, San San vốn là đứa trẻ vô cùng rụt rè, ngoài những người thân thuộc ít ỏi ra, nó rất ít khi chủ động chào hỏi người lạ mặt.

Dì Lưu cũng ngẩn người ra, nhưng Bùi Thành Vân đã bước lên trước vài bước, tự nhiên đón lấy San San. “Nói chú nghe, cháu tên là gì nào?”

Anh nhướn mày cười nhạt ghẹo nó.

“Thư Dữ San.” Bùi Thành Vân nghe xong thì nhìn sang Thư Quân, Thư Quân đành giải thích: “Là cháu gái của em”. Sau đó lại dỗ dành: “San San, lên lầu với cô nhé, chú không?”.

San San rõ ràng chẳng tình nguyện cho lắm, lắc lắc đầu, chớp chớp đôi mắt, cánh tay vòng sang cổ Bùi Thành Vân. Cuối cùng hết cách, Bùi Thành Vân phải đích thân bế San San lên lầu. Vào phòng, Thư Quân cười nói bên lên: “Thật lạ, đứa trẻ này sao lại gần gũi với anh thế chứ?”.

“Có lẽ điều này cho thấy anh có tình thân và sức mạnh.”

“Có không đó? Nhưng em còn nhớ lúc còn nhỏ, đáng vẻ anh rõ ràng xa lạ, lạnh lùng chết được.”

“Đó đã là chuyện trước đây rồi, em không thể nhìn người khác bằng con mắt cũ kỹ được.” Bùi Thành Vân khẽ mỉm cười dính chính.

Nói chuyện vài câu, đến khi dì Lưu dẫn San San vào phòng ngủ, Thư Quân mới hỏi chuyện thẳng thắn: “Đã điều tra được gì chưa?”.

“Rồi.”

“Vậy chúng ta ra ngoài nói nhé.” Hai người quay trở xuống dưới lầu, Bùi Thành Vân lôi một bộ hồ sơ từ trong xe ra, khi giao cho cô, về mặt chăm chú nhìn hỏi: “Có thể cho anh biết, vì sao em phải điều tra vụ án này không?”.

“Rất nhiều lý do.” Thư Quân vừa nói vừa rút hồ sơ ra xem, sau đó thì chìm đắm trong sự im lặng kéo dài. ... Thật ra gọi là bộ hồ sơ chẳng qua chỉ là một trang A4 bình thường. Chẳng rõ Bùi Thành Vân bằng cách nào mà có được, trên tờ giấy đơn giản chỉ là miêu tả một cách không chính thức toàn bộ quá trình điều tra về tai nạn đã xảy ra với Châu Tiểu Mạn vào năm đó.

Hóa ra, lúc đó người ở bên Châu Tiểu Mạn chính là Thư Thiên. Anh vừa là nhân chứng vừa là người báo án. Nhưng đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Thư Quân ở trường học lại chẳng hay biết gì cả. Điều duy nhất cô biết chính là từ sau khi anh trai từ Tây Nam trở về thì dường như biến thành một người khác, trở nên lập dị, không thích nói chuyện, cả ngày giam mình trong phòng. Lúc đầu cô còn ngỡ anh đang sáng tác, nhưng sau đó mới phát hiện ra, anh vốn dĩ chẳng sáng tác được tác phẩm nào. Tiếp sau đó, tinh thần của anh suy sụp nhưng chẳng ai biết nguyên do.

Thư Quân kẹp chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, ánh nhìn di chuyển chậm rãi. Cô muốn đọc kỹ từng chữ từng chữ, nhưng càng đọc càng thấy tàn nhẫn. Châu Tiểu Mạn gặp ba kẻ mất nhân tính tại vùng ngoại ô hoang dã, còn anh trai cô thì bị áp giải ngay bên cạnh. Trong biên bản ghi chép, theo chứng thực của người báo án, anh và người bị hại có mối quan hệ tình nhân, trong suốt quá trình ghi chép khẩu cung do tinh thần người báo án không ổn định nên không khỏi bị gián đoạn nhiều lần.

Tình nhân...

E là chẳng có người đàn ông nào có thể chấp nhận được cảnh tượng này – trông thấy người phụ nữ mình yêu bị đối xử tàn ác rồi chết. Chứng kiến toàn bộ quá trình nhưng không thể cứu vãn được, cứ thế bỏ mặc sinh mạng trong sáng như hoa khô héo dần dần ngay trước mắt.

Việc đến nước này, Thư Quân cũng đã hiểu được nguyên nhân tâm trạng bất thường của anh trai mình, rốt cuộc cũng hiểu được câu nói của Châu Tử Hoàn: Thư Thiên hại chết Tiểu Mạn.

Anh lấy việc tai nạn rủi ro của Tiểu Mạn quy cho Thư Thiên tội vô dụng.

Rốt cuộc là tình cảm phải sâu đậm đến thế nào mới khiến một người đàn ông vốn lạnh lùng và lý trí lại đưa ra một sự phán đoán cố chấp đến vậy? Xem xong hồ sơ, Thư Quân dựa vào xe không nói nên lời.

Mãi đến khi Bùi Thành Vân rút tờ giấy trong tay cô ra. “Xem xong rồi thì thôi, cái này không thể giữ lại”, anh nói.

Cô nhìn anh, đáng vẻ hoài nghi: “Anh nói đi, trước đây có phải em rất ngốc?”. “Bởi vì em chẳng biết gì cả. Xảy ra chuyện lớn như vậy, mà em lại chẳng hề hay biết, giờ thì xem những thứ này cứ như đang xem một câu chuyện vậy. Lúc anh ấy xảy ra chuyện, em còn đang vui vẻ ở lớp học. Giờ nhớ lại thấy thật buồn cười.”

Bùi Thành Vân không tiếp lời. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt, ngập tràn sự chỉ trích: “Cả anh nữa. Anh chẳng phải cũng vậy ư? Nói đi là đi, còn em chẳng hiểu gì cả, trong con mắt của các anh, có phải em xứng đáng cả đời này không biết rõ sự thật?”.

“Thư Quân, đừng nói vậy.” “Sao lại đừng nói vậy chứ? Các anh có ai nghĩ đến cảm nhận của em không? Anh trai em cưới vợ, sinh con lại yêu một người phụ nữ khác. Anh ấy gặp chuyện rủi ro như vậy, sau khi trở về em giường mắt nhìn thấy anh ấy suy sụp dần dần, bị đưa vào bệnh viện, sau đó anh ấy lại chạy ra ngoài, nhốt em và anh ấy vào trong phòng. Cuối cùng để em tận mắt... tận mắt nhìn thấy anh ấy...”

Dường như bỗng dưng không nói được nữa, cô ngừng lại, khóe môi mím lại thành hình vòng cung đau thương, trong mắt như đang phản chiếu tia ánh trời chiều còn sót lại.

“Lúc đó anh thì sao hả? Anh chẳng biết lúc đó em sợ hãi thế nào, anh cũng chẳng biết lúc đó em thật sự nhớ anh. Dù rằng em căm ghét anh, nhưng em vẫn nghĩ rằng nếu có anh thì tốt quá, ít ra còn có người có thể giúp em. Trong số những người bạn, em luôn nghĩ đến anh trước tiên. Nhưng anh đã không còn nữa. Anh bỏ đi đến một nơi xa xôi, khi em phát hiện ra mình thích anh thì anh lại bỏ đi. Cho dù hiện giờ đã trở về, thì sao chứ? Chân tướng cái quái gì chứ, em vốn chẳng ham. Chuyện của bọn anh, sau này đừng nói với em nữa, em vốn không muốn biết!”

Những cảm xúc tích tụ trong bao nhiêu năm qua rốt cuộc cũng đã bùng phát ngay lúc này đây. Bỗng dưng đã trở nên chẳng thể cứu vãn gì được nữa, cô không rõ bản thân mình bị vật gì kích thích, chỉ biết rằng cô hoàn toàn không thể ngừng lại được. Ban đầu là tùy ý, rồi thì oán trách, thất vọng, sợ hãi, đau đớn... tất cả đều được đè nén rất lâu rồi. Nếu như không nói ra, cô cảm thấy mình sắp chết vì uất ức rồi.

Cũng chẳng rõ là bao lâu, bờ vai khẽ run rẩy được ai đó nắm lấy, cơ thể dưới tác động của sức mạnh bên ngoài, bờ vai cô bị gượng ép sát vào lồng ngực của người kia. Thư Quân lúc này mới phát hiện ra khóe mắt cô đã ngấn lệ.

Do dự trong giây lát, cô liền từ bỏ ý định vùng ra, ngược lại còn áp mặt sát hơn như muốn che giấu đi những cảm giác đau thương tuôn trào mãnh liệt. Nắm chặt vạt áo anh trong tay, rốt cuộc cô cũng đã phá tan lớp vỏ ốc trên cơ thể mình.

Trên cơ thể người đàn ông này, cô đã từng dốc trọn tình cảm ngây thơ thuần khiết của một thời thiếu nữ, mà lại là thứ tình cảm duy nhất. Sau khi anh bỏ đi, trước khi cô trưởng thành cô cũng vẫn chưa động lòng trước bất kỳ ai. Dù rằng sau này đã cắt đứt liên lạc, dấu cho cô phát giác ra bản thân mình bị tổn thương đến tột cùng nhưng cũng chẳng thể nào gạt bỏ được thứ tình cảm đặc biệt chôn sâu tận đáy lòng ấy.

Đó chẳng phải là tình yêu nhưng dường như còn dài hơn cả tình yêu.

Bùi Thành Vân, tựa như dấu ấn bền vững của tuổi thanh xuân, ngay cả khoảng thời gian dài cũng chẳng thể nào che đậy, vùi lấp được. Cô được anh ôm vào lòng, cuối cùng chẳng kiềm chế bản thân nữa, bỏ mặc những thổ lộ tâm tư. Một lúc sau, giọng nói trong trẻo vọng lại từ đỉnh đầu, dường như là thấp giọng than thở: “Khờ quá, có vậy mà cũng khóc”.

Cô chẳng còn tâm trí nào để ý đến nữa, chỉ cứng cỏi phủ nhận: “Em không khóc”.

Giọng điệu phẳng phất nghẹn ngào. “Được rồi.” Anh hiếm khi ôn tồn dịu dàng với cô. “Tất cả đều là lỗi của anh.”

“Lẽ nào không phải sao?” “Anh đã thừa nhận rồi mà. Là anh không tốt, nên sớm nói với em.”

Ngưng một lát, ánh mắt Bùi Thành Vân không khỏi u ám, ngón tay thon dài vô tình quẩn quanh đuôi tóc của cô rất lâu không chịu rời ra, anh nói với giọng điệu dường như chỉ mình anh nghe thấy: “... Anh vốn dĩ không nên rời xa em”.

Vậy mà, lời thổ lộ ấy đã muộn màng rất nhiều năm rồi, anh làm sao mà không biết được chứ? Sự lựa chọn trước đây của anh đã dẫn đến việc hai người đi trên hai con đường khác nhau. Giờ thì anh và cô, dù là mặt đối mặt cũng vẫn cách muôn sông nghìn núi, cảnh xưa người đổi... Huống hồ, anh còn có bệnh nữa. Cơ thể ảm áp mềm mại trong lòng anh, mang chút mùi hương thoang thoảng, anh thậm chí chẳng dám dùng sức quá mạnh, tựa như anh đang ôm lấy giấc mộng tươi đẹp từ thời niên thiếu, anh chỉ sợ khẽ dùng sức sẽ khiến cảnh tượng trong giấc mộng vỡ vụn ra, tất cả đều quay về hiện thực.

Vì thế mà anh tuyệt nhiên không lên tiếng chỉ để mặc người con gái này dựa vào lòng mình trút hết những nỗi oán giận và sợ hãi mà cô đã kìm nén từ rất lâu. Anh ôm lấy cô, trong lòng dâng trào niềm ân hận. Hóa

ra anh thật sự đã lãng phí quá nhiều thời gian. Điều khiến anh càng ân hận hơn nữa là những lúc gian nan khó khăn, khóe mắt cô đắm lệ cùng thân thể run rẩy thì bản thân anh lại chẳng ở bên cô.

Mãi đến khi nhân viên bảo vệ đi tuần ngang qua, Thư Quân mới rời khỏi vòng tay Bùi Thành Vân. Cô hơi bối rối, xoa đầu, thu lại cảm xúc rồi đối mặt với anh lần nữa. Nhận ra sự ngượng ngùng của cô, Bùi Thành Vân an ủi: “Chuyện của anh trai em đã là quá khứ rồi, em đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

“Em hiểu rõ mình nên làm gì mà!”

“Đứa trẻ trên lầu là con gái của anh trai em à?”

“Ồ, mẹ của nó gặp tai nạn đã qua đời, hiện giờ sống cùng với bà ngoại.”

“Trông đáng yêu quá.”

“Từ nhỏ sức khỏe nó đã không tốt.” Như nhớ ra chuyện gì đó, đôi mắt đã sưng mọng vì khóc ngẩng lên nhìn anh, “Em có quen mấy vị bác sĩ không tôi, có thể giới thiệu cho anh”.

“Anh á?” Anh chẳng ngờ cô lại đột nhiên nhắc đến việc này, ánh mắt thoáng chốc dừng lại trên gương mặt cô rồi che giấu cảm xúc của mình bằng nụ cười. Tiếp đó lắc lắc đầu: “Em chăm sóc tốt bản thân mình đi là được rồi”.

“Nhưng sắc mặt anh kém lắm.” Cô nhún mày lại. Sự thật thì, mỗi lần gặp nhau, tình trạng anh dường như ngày càng yếu đi. Nhưng cô chẳng hề hay biết gì, cũng chẳng rõ là do anh che giấu giỏi hay vì cô quá lơ là, hoặc cũng có thể là vì trước đây xa cách, vì thế cô mới không để tâm.

“Gần đây khá bận rộn.” Bùi Thành Vân giải thích lạnh nhạt, xoay người mở cửa xe, trước khi ngồi vào xe anh chợt dừng lại hỏi: “Hiện giờ, có phải em đã hoàn toàn tha thứ cho anh rồi không?”

Cô hơi ngạc nhiên rồi khẽ mỉm cười nói: “Việc này rất quan trọng với anh sao?”

“Em nói xem?” Hóa ra anh cũng là cao thủ trong việc “thừa thắng xông lên”, nhất thời khiến cô chẳng biết trả lời thế nào. Anh không nói gì nữa, vẫy tay với cô qua cửa sổ xe sau đó khởi động xe rồi đi.

Trở lên lầu, dì Lưu vừa bước từ phòng ngủ ra, nói với cô: “San San ngủ rồi”.

Sau đó khẽ mỉm cười nói: “Người đàn ông vừa rồi thích cháu à?”

Thư Quân không khỏi kinh ngạc, ngẩn ra một hồi hỏi ngược lại: “Sao dì biết?”

“Rõ ràng thế mà, sao mà không nhìn ra chứ? Sao thế, cháu còn giấu dì sao?”

“Không có, tụi con chỉ là bạn thân thôi.” Thư Quân nhanh chóng kết thúc chủ đề này, nói: “Dì cũng đi nghỉ đi, hôm nay mệt rồi”.

“Dì theo San San cũng quen rồi. Còn cháu, sao mắt đỏ thế?”

“Không có gì, cháu đi tắm, chút nữa ra sẽ nói chuyện với dì.” Cô cúi đầu che giấu cảm xúc, vội vàng đi vào nhà tắm.

Ngồi bên bồn tắm, Thư Quân mệt mỏi tựa vào tường. Lúc này dây bộ não lại phân tích, sàng lọc thêm lần nữa tin tức mà cô vừa nhận được.

Thật ra tổng kết lại cũng rất đơn giản, chính là anh trai Thư Thiên đã ngoại tình, tình cảm đó phát triển tới mức khắc cốt ghi tâm, rồi chính anh tận mắt trông thấy người con gái mình yêu thương bị hủy hoại đến chết.

Nhưng mà thế giới này quá nhỏ bé, đã để cô sau này gặp Châu Tử Hoàn. Tất cả mọi chuyện tựa như nhàn dây leo lặng lẽ sinh trưởng, vắn vút quấn quanh, khiến cuộc sống hiện giờ của hai người rơi vào vòng luẩn quẩn.

Thư Quân cảm thấy đầu hơi nhức. Cô vốn là người vô thần cũng chẳng tin theo bất kỳ tín ngưỡng nào, nhưng trong khoảnh khắc này đây, cô lại đột nhiên hoài nghi liệu có phải thật sự có quan niệm về số phận.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

CHỈ LÀ GIAO DỊCH

Việc đến nước này, cô không phân rõ được, rốt cuộc anh là người thế nào?

Dì Lưu dẫn San San đến thành phố C chơi vài ngày, dường như là một sự bù đắp, trong suốt khoảng thời gian đó Thư Quân đáp ứng mọi yêu cầu của San San, đến cả dì Lưu cũng không khỏi trách cứ: “Con chiều nó quá rồi, như vậy không tốt đâu”.

“Con cũng chỉ mong nó vui vẻ mà thôi”, Thư Quân nói.

Khi dì Lưu trở lại thành phố B thì số liệu thống kê số lượng đĩa tiêu thụ trong khoảng thời gian trước đó cũng vừa ra lò. Cấp trên rất hài lòng với kết quả này. Một vị lãnh đạo còn đặc biệt tìm Thư Quân đi uống trà nói chuyện phiếm nhằm gửi đến cô niềm hy vọng và ủng hộ, mong cô ngày một tiến xa hơn nữa.

Bỏ qua những số liệu cứng nhắc, thì những đánh giá từ mọi khía cạnh cũng tương đối tốt đẹp. Bên cạnh sự đóng góp không nhỏ của phòng quan hệ công chúng của công ty, cũng chẳng thể coi thường sự may mắn của Thư Quân. Khoảng thời gian trước đó, một nhân vật thuộc hàng Thiên Vương trong lúc trả lời phỏng vấn tại sân bay đã công khai biểu lộ niềm hân hoan với cô, còn cười nói rằng cô con gái bé bỏng nhà họ đã trở thành fan hâm mộ thật sự của Thư Quân.

Lời vừa lan truyền ra ngoài, một luồng gió đông nhanh chóng thúc đẩy Thư Quân nhảy vọt lên, vượt qua cả tuyên truyền của giới truyền thông đến những lời tán dương ca ngợi đầy choáng ngợp.

Đến nay thì, nếu nói Thư Quân qua một đêm đã nổi danh cũng chẳng có gì phóng đại cả.

Nicole hài lòng tổng kết thành tích của cô: “Coi như em đã giúp chị hả giận, gần đây đến cả “cơn gió” Từ Bội Bội cũng chẳng mạnh bằng em”. Cô hạ giọng, thần sắc cũng không tệ, giọng điệu trở nên hài hòa còn thân thiện mời cô cùng đi ăn sau giờ làm việc nữa.

“Thật ra em thật sự rất may mắn, em phải biết rằng có biết bao nhiêu người mới vào nghề cùng làm trong ngành như em vẫn đang loay hoay âm thầm tranh đấu, lại cũng có bao nhiêu người phải đổ máu đấu tranh ở các công ty lớn mà vẫn chẳng cách gì nổi danh được đây.” Nicole khui bình rượu vang rót cho Thư Quân nửa cốc.

“Thế nên mới nói cốc rượu đầu tiên này em nên kính cảm tạ ông trời ư?” Thư Quân cười nói.

“Kính ông ấy chi bằng kính chị đây này.”

“Đương nhiên rồi, không có chị cũng chẳng có em ngày hôm nay.” Thư Quân nâng cốc lên, thật lòng nói với người bầu sô mặt lạnh ấy: “Cảm ơn chị!”.

Bữa cơm tối vừa diễn ra được phân nửa thời gian thì điện thoại Thư Quân đột nhiên rung lên. Tay chơi nhạc violin của nhà hàng đứng bên cạnh đang tập trung say sưa tấu nhạc, cô không muốn làm gián đoạn khoảnh khắc tuyệt vời này. Vì thế cho tay vào trong túi xách, lặng lẽ tắt điện thoại.

Vậy mà không lâu sau đó, điện thoại lại tiếp tục rung chuông, không ngơi nghỉ, ra vẻ không nghe thì quyết không dừng đây mà. Cuối cùng thì Thư Quân hết cách, đành phải đứng dậy rời đi, đến cửa phòng hóa trang mới xem cuộc gọi của ai.

Âm thanh đầu dây bên kia từ từ vọng lại ấy chính là nguồn gốc nỗi đau của cô gần đây.

Châu Tử Hoàn trong điện thoại nói từ tốn: “Đến đây một lát đi”.

Giọng điệu anh chẳng có gì thay đổi cả. Thật ra vốn vẫn là như vậy, nhưng cô vẫn không khỏi tỏ ra chiến tranh lạnh, dựa vào cửa rồi vội vàng trả lời: “Em không rảnh”.

Anh tiếp tục nói với giọng điệu không mang chút cảm xúc: “Nhà hàng XX, sảnh VIP 1”. Đó là nhà hàng năm sao công ty con của G&N, địa bàn chủ yếu của Châu Tử Hoàn.

“Em đã nói là em không rảnh mà.”

Thế nhưng chưa đợi cô nói dứt câu, đầu dây bên kia lập tức tắt máy.

Cô nhìn chằm chằm chiếc điện thoại hồi lâu, gọi lại theo phản xạ. Thái độ của Châu Tử Hoàn vẫn kiêu căng như vậy, thêm vào mối quan hệ của hai người hiện giờ không giống với trước đây, anh quả nhiên chẳng coi cô ra gì, đầu dây vọng lại tiếng tút tút máy bận khiến cô giận đến nỗi muốn ném cả điện thoại đi.

Quay lại chỗ ngồi, Nicole chẳng hỏi gì, Thư Quân vẫn giữ nguyên trạng thái tinh thần như trước, thậm chí còn yêu cầu tay chơi violin diễn trai tấu thêm một ca khúc nữa.

“Tối nay tâm trạng em phần khởi à?” Nicole hỏi.

“Cũng tạm.” Thư Quân ngẫm nghĩ trong lòng, đây là bữa cơm tối miễn phí, lại còn có thể thưởng thức âm nhạc chuyên nghiệp, dù gì cũng tốt hơn đi đến chỗ của Châu Tử Hoàn.

Bữa ăn tối thanh tao kéo dài ba tiếng đồng hồ, sau đó Châu Tử Hoàn không gọi điện thoại lại nữa, việc này Thư Quân chẳng thấy ngạc nhiên chút nào. Bởi lẽ như vậy mới thích hợp với tác phong xưa nay của anh. Về đến nhà, tắm rửa xong, cô suy ngẫm rồi tắt luôn điện thoại, đắp mặt nạ, lên giường một lèo đến sáng hôm sau. Tiếp đó là hàng loạt công việc được sắp xếp dày đặc, cần phải duy trì gương mặt trạng thái tinh thần tốt mới được.

Kết quả là ngày tháng yên ổn chẳng dài, không quá vài ngày, một tin tức âm thầm mà nhanh chóng lan truyền trong làng giải trí.

Khi tin tức ngôi sao mới Thư Quân cùng nhạc sĩ huy chương vàng nổi danh một thời là Sở Thư Thiên có mối quan hệ anh em được lan truyền thì bỗng chốc đã dấy lên một làn sóng dư luận rất lớn.

Nguồn tung tin ban đầu xuất phát từ đâu chưa ai biết. Chỉ có điều đây là một ngành mãi mãi chẳng thể có bí mật và đời tư gì cả. Bất kỳ manh mối, dấu vết sơ hở nào cũng đều bị kiểm chứng thực hư. Đối mặt với việc công kích đột ngột này, cả công ty của Thư Quân chẳng kịp trở tay, Nicole đích thân gọi điện thoại cho Thư Quân nhưng chẳng có ai nhận điện.

Mà giờ phút này đây, Thư Quân đang đơn thân một mình tiến vào văn phòng chính của tập đoàn G&N danh tiếng ấy.

Trước đây cô cố ý phân rõ giới hạn cùng Châu Tử Hoàn trước nơi công cộng, vì thế chưa từng bước chân vào tòa nhà này. Vốn dĩ ngỡ rằng sẽ gặp phải một số trở ngại, kết quả ngược lại, không khí văn phòng làm việc nơi đây tự do thoải mái nhưng vẫn theo trật tự nhất định.

Cô nhanh chóng tìm thấy quầy lễ tân, cô gái đảm nhiệm công việc lễ tân liền nhận ra cô, vui mừng sung sướng nhưng vẫn không quên trách nhiệm của mình, thăm hỏi theo thường lệ: “Cô Thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?”.

“Không.” Nhưng hôm nay cô nhất định phải gặp Châu Tử Hoàn, vì thế hạ quyết tâm: “Báo tên tôi cho Châu tổng, anh ấy sẽ gặp tôi”.

Cô gái do dự một lúc vẫn giúp cô phá lệ một lần. Đặt điện thoại xuống, cô gái xinh đẹp với gương mặt nhoèn miệng cười: “Châu tổng mời cô trực tiếp lên lầu”.

Cô theo người hướng dẫn tiến vào văn phòng của Châu Tử Hoàn, lần đầu tiên cô đến đây, thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ cách bày trí nơi đây thì đã tiến đến trước mặt người đàn ông đó, rồi hỏi: “Chuyện của em và anh trai em, có phải do anh lan truyền ra ngoài không?”.

“Ngồi đi.” Châu Tử Hoàn trở vào chiếc ghế đối diện, đầu không ngẩng lên, nhìn mớ chứng từ trong tay, rồi nói.

“Em đến không phải để tìm anh trò chuyện. Việc này ngoài anh ra, chẳng ai biết cả.”

“Xem ra anh là đối tượng nghi ngờ duy nhất phải không?” Anh nhìn cô, đôi lông mày nhướng lên, ung dung tựa vào chiếc ghế xoay, không để tâm, mỉm cười. “Cứ cho là anh đi chẳng nữa, vậy thì sao nào?”

“Làm vậy có lợi gì cho anh chứ?”

“Cũng chẳng có hại gì.” Ngón tay thon dài gõ gõ vào tay vịn ghế, anh vẫn đang thưởng thức biểu cảm khó coi của cô, dường như lấy đó làm niềm vui. “Trên đời này những hành vi hại người không có lợi gì cho mình, ngày nào cũng diễn ra cả.”

Thế này coi như là đã thừa nhận sao?

Ánh mắt Thư Quân khẽ tối lại.

Thật ra từ lúc thông tin lan truyền đến lúc này, cô chỉ mới suy đoán thôi. Ngoài Châu Tử Hoàn ra, cô thật sự nghĩ không ra người thứ hai có điều kiện và động cơ. Nhưng cô lại không tin rằng anh sẽ làm những chuyện này, vì vậy mới đến đây kiểm chứng.

Kết quả là giờ đây...

Cô chăm chú nhìn anh, dường như muốn tìm thấy đáp án thật sự trên gương mặt ấy. Nhưng anh quá lợi hại, bất luận là ánh mắt hay biểu cảm tất thấy đều chẳng mảy may lộ ra.

Điều anh không muốn người khác biết mãi mãi sẽ được giấu kín.

Nếu thật sự là anh giết dây đẳng sau, vậy thì sự vạch trần hiện giờ chỉ là một góc của tảng băng mà thôi. Bước tiếp theo, sẽ có khả năng chuyện anh trai Thư Thiên trước khi từ trần mắc bệnh tâm thần sẽ bị lan truyền rộng rãi.

Cô không dám tưởng tượng tiếp!

Trên thực tế, năm đó tình hình Thư Thiên ngày nào cũng như ngày nào, không có tác phẩm mới ra lò, hợp đồng vừa lúc hết hạn, anh bỗng dưng rút dần khỏi giới nghệ sĩ, dần dần trở nên lu mờ. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy, sự ra đi của anh tựa như sông có khúc người có lúc, ngoài việc than thân trách phận ra thì chẳng việc gì phải suy đoán nhiều nữa. Bệnh tình của anh, cả việc sau này cắt mạch máu tự tử đều được cô và cả nhà dì Lưu tìm đủ mọi cách che giấu. Trong lòng công chúng, anh chẳng qua chỉ là một nhạc sĩ thiên tài huy hoàng bỗng chốc lụi tàn, còn về những điều ẩn giấu sau đó vốn dĩ chẳng ai hay biết.

Cô làm vậy vì muốn giữ lại cho anh một chút tự trọng cuối cùng. Cô quá hiểu anh, anh kiêu ngạo là thế, lẽ tất nhiên không muốn bị người khác bàn tán hoặc chê cười.

Những năm tháng cuối cùng của anh tuy chẳng sáng chói gì, nhưng cô phải cố gắng ra sức bảo vệ thanh danh của anh, bảo vệ linh hồn đã an nghỉ.

Cô nhìn Châu Tử Hoàn, bỗng chốc ngẩn ra. Nếu như sự việc phát triển theo tốc độ hiện nay, vậy thì hậu quả sẽ hệt như cô đang lo lắng.

Cô khuấy động khoe môi dường như rót cuộc hạ quyết tâm: “Xin anh tha cho anh trai em”.

“Anh không hiểu ý của em?” Châu Tử Hoàn bình tĩnh đáp trả, ngừng trong giây lát dịu giọng lại: “Vả lại hiện giờ em đang cầu xin anh ư?”.

Cô mặt không biểu cảm, thăm nghiệm rằng nói: “Cứ cho là vậy đi”.

Anh lại bật cười: “Anh đã cho em cơ hội rồi. Nói thật cho em biết, tin tức chẳng phải do anh lan truyền ra ngoài. Anh cũng chẳng rồi hơi đến mức đó. Nhưng anh biết là ai, đó là kẻ đi đào bới nội tình, vừa hay tối đó bọn anh cùng dùng cơm. Em quên rồi ư? Anh đã tìm em, chỉ tiếc là em không làm theo lời dặn của anh”.

Cô nhớ lại mới thức tỉnh, hóa ra cuộc điện thoại đó mới là mấu chốt.

Xem ra, tất cả đều đáng đời cô sao? Cô cố tình phớt lờ yêu cầu của anh, anh cũng chẳng tự dưng phải có nghĩa vụ che giấu giúp cô.

Nhưng sự tình đến nước này, cô cũng chẳng còn cách nào khác, đành van nài anh lần nữa: “Người đó là ai? Em biết anh sẽ có cách khiến sự việc chỉ dừng lại ở đây thôi, đúng không?”.

“Giờ thì anh có thể chắc chắn rằng em đang cầu xin anh rồi.” Anh nhovn nụ cười thâm thúy khó hiểu, mười đầu ngón tay đan chéo về phía trước, tư thế thoải mái khác biệt hoàn toàn với cô.

Cô thăm rủa “biến thái”, nhưng lại không dám dễ dàng nổi cáu với anh.

...

Trần Mẫn Chi giải quyết xong một số công việc qua điện thoại rồi đến phòng trà pha một cốc cà phê hòa tan, lúc quay trở về vị trí cô phát hiện ra trong phòng sếp vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Trong suốt khoảng thời gian Châu Tử Hoàn bị mù nghỉ dưỡng bệnh, Trần Mẫn Chi vô cùng có ấn tượng tốt với Thư Quân. Cô hiểu rõ hơn ai hết lịch sử phong lưu của sếp mình, vì thế cô càng nhận thấy Thư Quân không giống với mọi người. Thế nhưng hôm nay, ngay khi Thư Quân vừa xuất hiện, cô đã phát hiện ra tình hình không ổn rồi. Thăm dò đoán ý đối phương qua nét mặt vốn là bản năng của cô. Thư Quân đến đây với thái độ “kiêu binh hỏi tội” chẳng thể lọt qua được con mắt của cô.

Vì thế mà, khi máy vi tính cùng thời gian hoạch định trên PDA cầm trên tay đồng loạt reo lên, Trần Mẫn Chi do dự một hồi, cuối cùng tự mình làm chủ không tiến vào phòng làm phiền nhiều cuộc nói chuyện của hai người đó.

Cô chuẩn bị một lát, sau đó vội vã xuống lầu chuẩn bị nghênh đón chuyến viếng thăm đã hẹn trước của Bạch Hân Vy.

Mười một giờ sáng, G&N cùng doanh nghiệp Bạch Thị chính thức ký kết hợp đồng hợp tác cho nửa năm sau. Châu Tử Hoàn đứng dậy trước, đưa tay phải về phía đối tác: “Chúc cho mọi việc hợp tác thuận lợi”.

“Tôi tin rằng đây sẽ là lần hợp tác vui vẻ.” Bạch Hân Vy khẽ mỉm cười nói.

Châu Tử Hoàn đích thân tiễn cô xuống lầu, hai người đi riêng thang máy chuyên biệt, đoàn nhân viên đi sát theo sau. Đứng trong không gian khép kín, Bạch Hân Vy chợt hỏi: “Châu tổng quen với Thư Quân sao?”. Dường như cảm thấy đường đột, cô liền nhovn miệng cười trừ: “Lúc đến đây, tôi có gặp ở dưới tòa nhà, Thư Quân là bạn học cùng thời trung học của tôi”.

“Ồ? Trùng hợp vậy.” Châu Tử Hoàn cũng nhovn cười đáp, toàn bộ nội dung cũng chỉ vồn vện trong một câu nói đó.

Bạch Hân Vy là người thông minh biết anh không muốn nói nhiều, vì thế mà cô cũng chẳng nói thêm lời nào nữa. Thật ra vừa rồi ở dưới tòa nhà, cô và Thư Quân lướt qua vai nhau, cũng chẳng chào hỏi gì. Cô cảm thấy có lẽ Thư Quân chẳng chú ý đến cô, hoặc cũng có thể nhiều năm rồi chưa gặp lại nhau, dù nhìn thấy nhau cũng chưa chắc đã nhận ra ngay.

Cũng tựa như cô, nếu không phải vì quan hệ với Bùi Thành Vân, thì việc gì phải đi quan tâm đến cô bạn học bạc tình ấy cơ chứ?

Tối đó, Châu Tử Hoàn từ công ty về biệt thự, rất hài lòng với tình hình trước mắt.

Một phụ nữ đang nằm trên chiếc sofa rộng rãi, ti vi vẫn đang mở, có lẽ là do cô chờ đến nỗi thấy nhàm chán, hoặc cũng có thể vì quá mệt mỏi nên tay vẫn cầm chiếc điều khiển mà ngủ thiếp đi.

Về việc cô đón chào anh bằng tư thế này, Châu Tử Hoàn chẳng mảy may để bụng. Trái lại, anh khẽ nhón bước chân theo phản xạ, trước khi bản thân kịp phản ứng lại đã ngồi xổm cạnh sofa.

Thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt, dáng vẻ khi ngủ của cô anh đã trông thấy bao nhiêu lần rồi.

Ánh đèn êm dịu như làn nước đang hắt nghiêng xuống gương mặt xinh xắn trong sáng ấy, vài cọng tóc mai rũ xuống trước trán, bị ánh đèn nhuộm thành màu vàng nhạt, trông cô rất giống đứa trẻ chưa trưởng thành. Cô ngủ rất say, gương mặt điềm tĩnh tuyệt đẹp, khóe miệng xinh xắn khe khẽ vểnh lên, dường như đang mơ giấc mộng đẹp đến cả chiếc điều khiển bị rút khỏi tay lúc nào cũng chẳng hay biết.

Châu Tử Hoàn nhấn phím tắt ti vi. Lúc này đây, anh nhìn cô, những âm thanh ồn ào khác như thừa thãi. Anh chưa từng trải qua cảm giác kỳ lạ diệu kỳ này, cô cuộn tròn nửa người ngủ trên ghế sofa, khiến anh lần đầu nhận ra căn hộ này rốt cuộc cũng giống một mái nhà thật sự.

Vì thế mà anh ngần ngại do dự có nên đánh thức cô dậy không?

Nhưng Thư Quân đã nhanh chóng tỉnh giấc.

Trước đó ồn ào như vậy, cô lại ngủ được. Giờ thì âm thanh ti vi chẳng còn, cô lại tỉnh giấc.

Cô mở to mắt, chợt thấy ánh mắt thon dài đen nhánh, như giật thót mình rồi ngồi dậy định thần lại, cô nói: “Anh về rồi à?”

“Ừ.” Châu Tử Hoàn tỉnh bơ đứng dậy, bắt đầu cởi áo khoác, đồng hồ đeo tay, khuy áo ở tay và cổ áo sơ mi, cuối cùng ngồi xuống đối diện cô.

“Việc anh muốn em làm em đã làm rồi, anh cũng phải giữ lời hứa của mình đấy.” Cô vòng hai tay trước ngực, nhìn chăm chăm nói với anh.

Động tác này là thay cho nhận thức ngầm hay là sự phòng bị? Anh nhìn đôi mắt ấy, gương mặt dần ra, mỉm cười: “Em chẳng qua là đúng hẹn thôi, tiếp đó thì sao? Đừng quên là chúng ta đã có quy ước là ba tháng cơ đấy”.

Cô cắn môi, chợt đứng dậy: “Đi tắm không? Em đi xả nước”.

Cô vẫn giữ thói quen đó, bước chân trần trên mặt đất, hôm nay cô mặc chiếc váy đến đầu gối để lộ bàn chân nhỏ trắng hồng cùng gót chân nhẵn thín lướt qua trước mặt anh.

“Chờ đã.” Anh chợt lên tiếng ngay lúc cô sắp đi đến chân cầu thang.

“Còn điều gì cần dặn nữa.”

“Tâm trạng em dường như không vui?”

“Đâu có!” Cô phủ nhận, vịn tay vào tay nắm trên cầu thang, không quay đầu lại.

Anh im lặng một hồi, rút cuộc buông tha cô: “VẬY em đi xả nước đi, xong thì gọi anh”.

Hai người đi tắm, rồi lên giường.

Cô để cả thân thể còn hơi nước nóng bùng bùng, đến cả tóc cũng còn ướt.

“Không sấy khô à?”

“Không.”

“Thế này ngủ được ư?”

“Lẽ nào anh định ngủ bây giờ ư?” Cô ngồi ngay đầu giường nhìn anh, khóe môi nhoẻn một nụ cười châm biếm.

Châu Tử Hoàn coi như không trông thấy gì, anh cởi trần đứng bên mép giường, co một chân quỳ lên giường, chìa tay về phía cô: “Lại đây”.

Hai người dựa sát vào nhau, anh chỉ mới khẽ dùng sức đã hoàn toàn có thể kéo cô vào lòng.

Lòng ngực anh cứng cỏi, rắn chắc, trượt xuống dưới còn cả cơ bắp cuộn cuộn, đó đã từng là vị trí cô mê mẩn, thế nhưng tối nay, cô lại cự tuyệt chạm vào.

“Em vốn biết sở thích của anh. Miễn cưỡng tiếp nhận như vậy, là để trêu ghẹo anh hay sao?” Anh vừa cố ý hỏi ác ý vừa thẳng thắn, chụp lấy bàn tay của cô, khẽ dùng sức vặn tay cô xuống.

Thật ra không nhột, nhưng cô vẫn không khỏi chau mày, ngược đôi mắt sáng đen lấp lánh nhắc nhở anh: “Đừng quên việc đã hứa với em hồi sáng”.

“Lúc này mà nói chuyện điều kiện thật là mất hứng quá!”

“Nhưng mà...”

Cô còn định nói thêm nữa nhưng quả nhiên anh đã không còn kiên nhẫn được nữa, hoặc có lẽ thật sự nổi cáu trước sự bướng bỉnh khó chịu của cô. Nụ hôn gần kề ấy mang chút âm vị cưỡng đoạt và xâm phạm, thành công trong việc khóa lại câu nói trong cổ họng của cô.

Anh vừa vặn vẹo quần quanh miệng và lưỡi cô vừa đè cô xuống. Cơ thể chìm vào chiếc giường mềm mại ấy, cô gần như chẳng thể cử động được, tựa như một con thú bị giam cầm, chỉ mặc cho người ta đè nén.

Cô nghĩ, tùy thôi, cũng chẳng phải chưa từng làm. Tuy là tối nay tính chất hơi biến đổi, nhưng chỉ cần cô đạt được mục đích là được rồi.

Bảo vệ danh tiếng của anh trai, bảo vệ San San cùng gia đình đi Lưu khỏi sự phiền nhiễu mới là việc cô để tâm và chú trọng lúc này.

Còn về những việc khác, thì tùy vậy.

Kể cả cơn đau đón tận đáy lòng.

Áo ngủ nhanh chóng rời khỏi cơ thể, cô không lạnh nhưng lại run rẩy theo phản xạ.

Anh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thon dài dường như phản chiếu chút ánh sáng sâu thẳm rực rỡ lướt ngang qua biểu cảm của cô.

“Em sợ?” Đã là lúc nào rồi, mà anh lại có thể thẳng thắn đến vậy.

Cô không nhìn anh, nhắm luôn mắt lại lắc lắc đầu.

Thế là, anh cũng chẳng màng để tâm đến cô nữa. Vuốt ve, mơn trớn... Anh cứ thế ở trên thân thể cô, chìm đắm trong từng cơn từng cơn mưa gió hoan lạc cuồng phong, cho đến khi thấy thỏa mãn.

Cuối cùng cũng kết thúc, cả hai người đều vã mồ hôi.

Hơi thở cô vẫn chưa hồi phục, tận đáy lòng bắt đầu cảm thấy coi thường bản thân. Khoảnh khắc cuối cùng ấy, cô biết mình đã ôm anh chặt thế nào, cũng biết rằng giọng điệu của bản thân đã rời rạc vỡ vụn ra thế nào.

Đưa tay lấy quần áo khoác lên người, che lại những vị trí quan trọng với dáng vẻ tự lừa dối mình, cô vẫn nhắm nghiền mắt, hỏi nhạt: “Sao thế?”.

Đợi một lúc mới nghe thấy tiếng nói vọng lại của người bên cạnh: “Xem ra em thật sự coi đây là cuộc giao dịch”.

Cô chẳng thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, im lặng hồi lâu mới nói: “Em cứ ngỡ người đề nghị giao dịch đầu tiên là anh chứ!”.

“Có lẽ anh đang chơi xỏ em chăng?”

Chiếc giường khẽ động dậy, hiển nhiên là Châu Tử Hoàn đã ngồi bật dậy. Cô còn chưa kịp hỏi vặn lại đã nghe thấy tiếng bật lửa. Anh ngậm điếu thuốc bình thản cười nói: “Ngốc à, giao dịch với anh, không sợ mình mất cả vốn lẫn lời ư?”.

Thật sự không biết được rằng đó là lời nhắc nhở thật lòng hay là sự châm biếm đầy ác ý, cô im lặng một hồi mới mở to mắt nhìn, ánh mắt sốt lại lướt qua làn khói thuốc trước mặt anh cô phát hiện ra anh đang ngồi tựa vào đầu giường vô vàn tâm sự nhìn chăm chăm cô.

“Giờ mới nói, có phải hơi muộn rồi không?” Cô nhíu mày, ngược nhìn trần nhà bằng ánh mắt không chút cảm xúc. “Huống hồ nếu em thật sự có cách khác, cũng chẳng đến mức chỉ nghe một câu nói của anh mà hôm nay quay về đây. Rốt cuộc thì, giúp hay không giúp. Chỉ một lời thôi!”

Nếu như anh Hai ở dưới tuổi vàng mà biết cô giao dịch bằng chính thân xác của mình với một người đàn ông để đổi lấy những ngày tháng yên bình sau này cho anh và con gái San San thì liệu anh có đồng ý không?

Thế nhưng Thư Quân không để tâm quá nhiều như vậy, sau khi đã trả giá cô chờ đợi kết quả. May mà Châu Tử Hoàn không nuốt lời, tin tức lan truyền liên quan đến Thư Quân chỉ dừng lại ở mối quan hệ anh trai em gái. Chỉ thế mà thôi.

Sức chú ý của dư luận cũng chẳng bị kẻ cố tình đào bới nội tình khơi thêm nữa.

Năng lực của Châu Tử Hoàn dường như còn hơn cả trong suy nghĩ của cô nữa.

Vậy mà cho đến bây giờ, cô không hiểu được, rốt cuộc anh là người như thế nào?

Từ dáng vẻ trầm mặc, thân thiện ở Lệ Giang tiếp đó là cá tính phong lưu cùng phong cách lạnh nhạt vô tình ở hiện tại, dường như tất cả mọi thứ trong tay anh đều có thể thay đổi.

Khi dịu dàng thì anh là một người tình nho nhã lãng mạn, cô muốn sao trên trời anh cũng có thể hái xuống cho cô. Thế nhưng, khi đã trở nên ác độc thì lại tựa như một ác ma, anh nhanh chóng lần tìm ra những sơ hở và điểm yếu của cô. Còn thứ tình cảm ít ỏi trong những tháng ngày trước đây cũng tựa như tàn thuốc giữa ngón tay anh mà thôi, chỉ gầy nhẹ là chẳng còn gì nữa.

Thư Quân nghĩ, cô hiện tại tựa như một con rắn, đã bị anh nắm thó đến bảy tấc. Cô thậm chí có dự cảm, cuộc giao dịch này chỉ vừa mới bắt đầu. Rồi sau này, anh lại nghĩ ra cách gì để giày vò cô nữa đây?

Trên thực tế, cũng chẳng cho phép cô suy nghĩ nhiều, Châu Tử Hoàn đương nhiên có yêu cầu mới.

Hoặc có thể là, đây cũng không được coi là yêu cầu. Kỳ thực anh chỉ tình cờ nói với cô: “Tháng sau anh phải đi một chuyến Hồng Kông, em có thể đi cùng anh không?”.

“Vì sao?”

“Đi làm ăn, luôn tiện tham gia hai buổi tiệc rượu, cần có bạn gái.”

“Hiện tại công ty đang có chế độ gắt gao với lời nói và việc làm của em”, cô nghĩ không ra lý do gì tốt hơn để khước từ, “vả lại người bầu đã nhắc nhở em rồi, đặc biệt là không được ở bên anh”.

Đối mặt với những tấm lá chắn ấy, Châu Tử Hoàn chỉ khẽ nhướn mày mỉm cười, cũng chẳng nói gì thêm nữa. Kết quả là tháng sau, công ty lại sắp xếp cô đi Hồng Kông tham dự một lễ hội âm nhạc long trọng.

Trước khi xuất phát, cô hỏi anh: “Lại là anh giật dây đằng sau chuyện này đúng không?”.

Anh đã đáp chuyến bay đến Hồng Kông trước, trả lời tin nhắn cho cô: “Chẳng cần thiết!”. Chỉ ba chữ lời ít ý nhiều sau đó thì chẳng hồi âm gì nữa.

Nếu đã là vậy, hóa ra lòng dạ cô là tiểu nhân. Cô ôm chiếc điện thoại di động suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng thừa nhận Châu Tử Hoàn thật sự không nhất thiết phải vì một người phụ nữ mà tốn công sức như thế.

Buổi lễ hội âm nhạc hàng năm được tổ chức long trọng, hàng loạt ngôi sao, ca sĩ diễu hành trên đường, hơn mười giải thưởng lớn nhỏ sẽ được trao. Do album của Thư Quân phát hành trong thời gian ngắn, vì thế tuy thành tích không tồi nhưng vẫn chưa được xướng danh lần này.

Ngược lại cô cảm thấy vui mừng thoải mái, nhân cơ hội này, cô ở dưới khán đài chuyên tâm chăm chú nhìn các fan hâm mộ. Ngay lúc ấy nhận được tin nhắn của trợ lý Tiểu Kiều, cô hứng chí phấn khởi đọc tên những thiên vương thiên hậu cho Tiểu Kiều nghe.

Lễ hội kết thúc, về đến khách sạn cũng đã gần nửa đêm, Thư Quân tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ thì chuông cửa reo.

Muộn thế này rồi... cô ngạc nhiên, hướng ánh nhìn thăm dò ra ngoài, cơn buồn ngủ nặng nề kéo đến.

Ngoài cửa, người đàn ông điển trai nho nhã đang nhướn mày, trên người toát ra thoang thoảng hơi rượu, giọng điệu khẽ trầm: “Làm gì mà như gặp phải ma thế?”.

“Sao anh lại đến?”

Anh xuất hiện tại đây, đương nhiên còn làm người ta hú hồn hơn cả ma nữa. Không để tâm đến những việc khác, cô kéo anh vào phòng theo phản xạ, vội vàng khóa cửa. Lúc này mới ôn tồn nói với anh: “Bị người khác thấy em chết chắc đó. Anh đến làm gì vậy?”.

“Em sợ cái gì?” Châu Tử Hoàn chẳng để tâm, thuận tay tháo cà vạt ngồi xuống sofa. “Có nước sôi để nguội không?”

Trước lúc đi tắm có đun một ấm nước, cô vừa rót nước vừa quan sát gương mặt anh. Lúc này mới phát hiện có điều gì không ổn. Dáng vẻ anh dường như rất hiếm khi mỗi một, tựa mình vào sofa nhắm nghiền mắt. Ánh đèn hắt ra những bóng râm khi mờ khi tỏ trên mặt anh, mày khẽ chau lại.

Cô đưa cốc nước cho anh, thuận miệng hỏi: “Uống rượu à?”.

“Ồ.” Anh thấp giọng đáp trả, uống hai ngụm nước, đầu mày vẫn chưa dãn ra. “Có thuốc dạ dày không?”

Cô khẽ sưng người: “Anh đau dạ dày à?”.

“Hơi hơi, hồi tối uống nhiều quá!”

“Nhưng mà ở đây không có thuốc”, cô ngừng lại rồi lại nói: “Trước đây em không biết anh đau dạ dày”.

“Là vì em chẳng quan tâm đến anh.” Anh khẽ giương mắt nhìn cô, oán trách nửa thật nửa đùa, dường như tạm thời quên đi mâu thuẫn lớn kẹp giữa hai người.

Cô nghĩ, anh quả thật đã uống quá nhiều.

Nhưng đã muộn thế này rồi, siêu thị trong khách sạn cũng đã đóng cửa rồi, cô lại không rành đường xá khu vực quanh đây, vốn dĩ chẳng biết ở đâu có tiệm thuốc phục vụ suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Cuối cùng anh nói: “Không sao, nghỉ một lát là khỏe thôi”.

Quả là mạo hiểm quá mức, tối nay khách sạn này tập trung nhiều ngôi sao, mà cô lại ở cùng một phòng với anh. Xung quanh còn có những nhân viên khác của công ty, bên ngoài khách sạn thì đầy rẫy những ký giả sẵn tin. Thư Quân thấy mình nhất định là điên mất rồi, nếu không thì bị bùa mê thuốc lú rồi mới không đuổi anh đi.

Thế nhưng đến sáng hôm sau, tình trạng Châu Tử Hoàn không thấy có biến chuyển, thậm chí còn bị sốt nhẹ nữa.

Cô khó xử nói: “Giờ làm thế nào?”.

Theo lịch trình định sẵn, cô phải nhanh chóng xuất phát ra sân bay. Quả nhiên vài phút sau đó, bên ngoài đã có đồng nghiệp ấn chuông cửa. Cô liếc nhìn người đang nằm trên giường, đành đáp trả một tiếng rồi ra mở cửa.

Mãi đến khi xua đuổi được đồng nghiệp đi khỏi, cô quay trở lại thấy Châu Tử Hoàn đã đứng dậy.

“Anh muốn làm gì?” Cô chau mày hỏi.

Động tác mặc quần áo hơi chậm rãi, hiển nhiên cơn đau dạ dày vẫn đang hoành hành, lại thêm cơn sốt. Kỳ thực sắc mặt rất không tốt, nhưng đã tỉnh rượu và tỉnh táo hoàn toàn. Châu Tử Hoàn chủ động tìm cô và bốn cột cô giờ đã biến mất rồi. Anh đối sang gương mặt lạnh lùng bình tĩnh chỉ liếc nhìn cô một cái: “Anh còn có hẹn”.

Cô nhần nhịn, rốt cuộc vẫn nói lời lẽ quan tâm: “Bộ dạng anh thế này còn ra ngoài ư?”.

“Khỏi lo”, anh lướt qua bên cô, đi ra đến cửa mới quay đầu lại nói: “Cho dù bị người khác trông thấy, anh cũng không để bọn họ chụp được đâu”.

Quả là ngu xuẩn quá đi mất! Cô cắn răng thầm nghĩ. Cũng chỉ có người ngu xuẩn như mình là cùng, chuyện đã đến nước này mà vẫn còn để tâm đến người khác. Còn trong mắt anh, e là cô đã sớm trở thành người “có cũng như không” rồi. So với mối quan hệ bạn tình trước đây cũng chẳng bằng.

“Sao nào, tối qua anh đại giá quan lâm, chính là để biểu hiện sự thần thông quảng đại của anh sao?” Phản ứng của cô vốn không tệ, lúc này lại bị người khác cố tình xuyên tạc ý tốt của mình, cô không khỏi vừa thẹn vừa giận, dứt khoát vòng tay trước ngực “phản kích”.

Bàn tay phải dừng trên nắm đấm cửa, Châu Tử Hoàn đột nhiên mỉm cười, nhướn mày gặng hỏi: “Lẽ nào em luyện tiếu anh?”.

“Anh thấy có phải thế không?”

“Không thì anh nên hiểu thế nào về sự quan tâm của em đây?”

“Không giống với những người khác, dù sao thì, em vẫn niệm chút tình xưa nghĩa cũ.”

“Ồ, là vì như thế à? Anh lại ngỡ rằng em đang bù đắp cho những lỗi lầm của anh trai mình cơ đấy.”

“Anh ấy phạm lỗi gì?” Cô chột lạnh mặt hỏi ngược lại.

Ánh mắt anh toát lên thần sắc vô cùng kỳ lạ, mở cửa ra rồi nói với cô: “Trước khi anh cảm thấy là đủ thì em vẫn còn rất nhiều thứ phải bù đắp đấy”. Nói xong đầu không ngoảnh lại sải bước rời đi.

Máy bay vừa tiếp đất, điện thoại của Mạc Mạc ráo riết gọi đến. Thư Quân thậm chí không kịp về công ty báo danh liền đi thẳng đến bệnh viện. Mạc Mạc đứng ngay cổng chờ cô, sau đó đưa cô đến phòng bệnh.

Bùi Thành Vân vừa ngủ không lâu, Quách Lâm ngồi cạnh trông thấy bọn họ ra hiệu, ra ngoài nói chuyện.

Hiển nhiên anh không nghĩ là cô, Bùi Thành Vân ngẩn ra một hồi khẽ nhắm nghiền mắt, giọng điệu không khỏe lắm: “Sao em lại đến?”

“Chăm sóc anh.” Cô trả lời tự nhiên. “Bọn họ có việc đi về rồi, lát nữa mới quay lại. Anh ở đây phải thường xuyên có người trông chừng mà.”

Bùi Thành Vân im lặng, chỉ nhúc nhích bàn tay, dường như muốn ngồi dậy.

Cô vội vàng ngăn anh lại: “Hiện giờ anh đừng cử động”.

Anh ngược mắt nhìn cô, gương mặt thanh tú gần như chẳng còn chút sắc máu, khẽ nói chế giễu: “Anh làm gì yếu đuối thế chứ!”

“Em thấy là có đấy!” Rốt cuộc cô vẫn ngăn cản động tác của anh. Dường như chẳng biết nên làm thế nào nên mang chút khăn cầu. “Bác sĩ nói anh cần phải tĩnh dưỡng, anh nghe lời đi có được không?”

Cuối cùng anh chẳng phản bác gì nữa, thật ra chẳng phải vì lời căn dặn của bác sĩ mà là vì ngữ khí cuối cùng của cô.

Ánh mặt trời sau ba, bốn giờ chiều vẫn còn chói mắt, ánh sáng lóe xuyên qua cây cổ thụ rậm rạp, um tùm gần bệ cửa sổ, bóng sáng loang lổ tựa như những ánh kim vỡ vụn.

Chắc là hoa của Mạc Mạc mang đến trước đó, cả bó hoa cắm trong bình đặt trước cửa sổ, hoa trắng tinh khiết nở rộ. Thư Quân thay nước cho hoa, ánh mặt trời hắt vào gương mặt nghiêng của cô, hàng mi cong cong rậm rạp khẽ rủ xuống phẳng phất như nét cắt tuyệt đẹp tĩnh lặng. Ánh mắt Bùi Thành Vân phiêu du nơi khác, lồng ngực chột nhói đau.

Cô hỏi anh: “Có khát không?”, vừa cẩn thận lấy nước ấm.

“Hóa ra em biết chăm sóc người khác đến vậy.” Anh liền đón lấy cốc nước từ tay cô, cơn mệt mỏi thoảng qua, anh nhắm mắt lại, cũng chẳng rõ vì sao, anh không muốn trò chuyện cùng cô, cả buổi chiều im lặng, thậm chí không buồn liếc nhìn cô một cái.

Nhưng nghĩ rằng anh đang bệnh, tâm lý khác thường cũng là điều dễ hiểu. Thế nên cô cũng chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ nhân dịp đề nghị: “Thật ra về mặt này Quách Lâm cừ hơn em. Anh thế này bọn em cũng chẳng yên tâm. Hay là nghĩ đến việc tạm thời dọn sang nhà cậu ta đi, cùng chăm sóc lẫn nhau!”

“Anh không sao.” Anh ho khan hai tiếng, cứng rắn lạnh lùng khước từ lời đề nghị ấy.

Giờ cơm bác sĩ lại vào thăm bệnh, trông thấy Thư Quân đang tỉ mỉ, cẩn thận kê cao chiếc gối cho Bùi Thành Vân, bất giác nói lời ca ngợi: “Cô gái này tay nghề cũng chuyên nghiệp quá!”

Vị bác sĩ họ Hoàng này là chủ nhiệm khoa tim, tóc đã bạc phơ, mỉm cười sắc mặt hài hòa nhưng đầy uy nghiêm.

Ông kiểm tra cho Bùi Thành Vân rồi thăm hỏi về tình hình lúc chiều, Bùi Thành Vân hỏi: “Khi nào tôi mới có thể xuất viện?”.

Vị bác sĩ già tròng mắt nhìn: “Sao lần nào cũng hỏi câu này, cậu chẳng có gì mới mẻ cả?”. Xem ra hai người đã thân thuộc nhau lắm rồi.

Trước khi rời khỏi, vị bác sĩ già còn căn dặn: “Theo dõi hai ngày nữa đã, nếu điều kiện cho phép đề nghị buổi tối nên có người ở lại cùng”.

Thể lực Bùi Thành Vân không được khỏe, hoặc có thể là vì tác dụng của thuốc, sau bữa ăn không lâu anh mê mệt ngủ thiếp đi.

Trong phòng bệnh bỗng chốc tĩnh lặng trở lại, Thư Quân cố ý chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, sợ sẽ phiền đến anh. Nhưng dù vậy thì hơi thở của anh vẫn mang chút hỗn loạn trong sự gấp gáp nhẹ nhàng, làn môi mỏng phản chiếu dưới ánh đèn hiện lên vẻ trắng tái thiếu máu. Tình trạng của anh còn nghiêm trọng hơn San San rất nhiều.

Vậy mà, vì sao đến tận hôm nay cô mới biết chứ?

Có lẽ thật sự như Quách Lâm nói, là anh che giấu quá giỏi. Vì thế mới khiến cô càng thấy lo sợ. Ngắm nhìn bóng dáng gầy rộc trên giường, lần đầu tiên cô thấy lo lắng anh đột nhiên sẽ biến mất, sẽ mãi mãi xa rời thế giới của mình.

Trước khi ngủ, lần nữa xác nhận tình trạng bình thường của Bùi Thành Vân, Thư Quân mới an tâm nằm nghỉ trên chiếc sofa đặt cạnh.

Thật ra cô cũng rất mệt, tối qua ngủ không ngon giấc, vừa sáng ra đã có chút chuyện không vui với Châu Tử Hoàn, tiếp đó là vội vã lên máy bay, rồi vào bệnh viện, chẳng có đến nửa phút nghỉ ngơi.

Kết quả là ngủ chưa được bao lâu, đột nhiên bị hàng loạt tiếng động đánh thức.

Bật đèn lên cô mới phát hiện ra Bùi Thành Vân đang tựa bên nhà vệ sinh thở dốc, mặt mày trắng bệch phát khiếp.

Cô giật thót cả mình, vội vàng chạy đến đỡ anh, chạm vào bàn tay lạnh lẽo kinh người, cô đỡ lấy toàn thân co rúm run rẩy dữ dội mới phát hiện ra cả giọng nói của mình cũng đang run rẩy: “Anh sao vậy?”.

Anh không nói gì, chỉ ấn chặt bàn tay phải vào vị trí lồng ngực, lồng tay thon dài vì dùng sức quá nhiều đã trở nên trắng xanh.

Chuông báo cấp cứu ngay đầu giường, thuốc cũng ở đầu giường nhưng cô không dám buông tay bởi lẽ anh dường như không chống cự được nữa, hơi thở mệt mỏi gấp gáp dồn dập cận kề bên tai.

Nhưng anh vẫn né tránh cô.

Trong tình thế cấp bách thế này, mục đích anh né tránh cô rõ ràng mười mươi.

“Mặc kệ anh...” Anh ra sức thở thều thào nói.

Cô không hiểu rõ ý anh, tay vẫn không buông, giương mắt trân trân nhìn gương mặt anh, phát hiện ra thần sắc anh dường như đã có dấu hiệu dịu lại, trong lòng bất giác nhẹ nhõm đi.

Đây chỉ là lần phát bệnh nhỏ. Đến khi cơn đau tim lui dần, anh lại khẽ động đậy làn môi mỏng: “...Bỏ tay ra”.

“...”

“Anh nói... bỏ tay ra...”

Ngón tay cô càng siết chặt hơn, cuối cùng không kiềm được đáp trả: “Lúc này là lúc nào rồi hả, anh muốn làm gì?”.

Anh khẽ cúi đầu, mái tóc đen trước trán lạnh ướt mồ hôi, chân mày nhíu lại, giọng điệu lạnh lùng: “Anh không muốn em ở đây”.

“Vì sao?” Cô hoài nghi thốt lên.

Anh không nói gì nữa, dần dần, dường như cuối cùng đã hồi phục lại sức lực mới đứng thẳng người dậy, đặt tay lên bàn tay cô.

Bởi vì mồ hôi chảy ra, lòng bàn tay của anh toát ra cảm giác mát lạnh, gương mặt trắng bệch điển trai nhìn nghiêng tựa như ánh trăng sáng trước bệ cửa sổ. Anh không nhìn cô, chỉ hỏi nhạt: “Với ai em cũng chăm sóc tận tình chu đáo thế này sao?”.

Cô ngẩn người, hồi lâu sau mới lắc đầu: “Đương nhiên không phải”.

“Thế nên, anh là đặc biệt đúng không?” Anh thở thều thào, giọng điệu càng lạnh nhạt: “Anh không muốn vậy!”. Cô cảm nhận được ngón tay anh vô tình nắm chặt lại, mồ hôi lạnh dường như thấm thấu xuyên qua da cô.

Anh đẩy cô ra: “Trước đây từ rất lâu rồi, anh đã biết chúng ta không thể nào rồi. Em không cần thiết phải đối xử tốt với anh”.

“Anh không thích nhận sự chăm sóc của em ư?” Rốt cuộc cô cũng hiểu ra ý của anh.

“Đúng thế.” Câu trả lời của anh kiên quyết, dứt khoát, sau đó một tay nhấn vào lồng ngực, chậm rãi lết đến bên giường nằm nghiêng xuống.

Thật ra chỉ là vài bước đi ngắn nhưng anh đi lại vô cùng khổ sở. Sau khi lên giường anh thở sâu hồi lâu, sắc mặt trắng bệch càng làm nổi bật lên đôi mắt sâu thẳm u ám. Tinh thần của anh không vui, gương mặt toát lên vẻ mệt mỏi.

Thư Quân không khỏi ngây người ra, đây là lần đầu tiên anh phát bệnh trước mặt cô, cũng là lần đầu tiên để lộ ra dáng vẻ yếu đuối bất lực.

Tuy còn rất nhiều lời muốn nói nhưng cô vẫn đi đến bên đầu giường, hỏi: “Giờ phải uống thuốc nào?”.

Anh không trả lời, ánh mắt phức tạp lướt qua gương mặt cô.

Cô hết cách, đành nhấn chuông nhưng nhanh chóng bị anh ngăn lại.

“Em nghe vẫn không hiểu ư?” Anh nhìn cô, dù giọng điệu thấp khàn nhưng vẫn nghe thấy trầm trầm mắt cả kiên nhẫn: “Em vốn dĩ không nên đến đây”.

“Vì sao?” Cô chau mày liếc nhìn anh. “Là bạn bè, đến thăm anh cũng không nên sao? Lẽ nào chỉ có những lúc sức khỏe anh bình thường chúng ta mới gặp nhau?”

Cô chẳng hiểu đây là thứ lô gic gì, vả lại phản ứng của anh cả ngày nay cũng hoàn toàn khác thường, khiến cô chẳng biết thế nào.

“Em không hiểu đâu.” Hồi lâu sau, ánh mắt Bùi Thành Vân khẽ u ám, rốt cuộc chuyển sang chỗ khác.

“Đúng vậy”, cô nói giọng không vui, “cũng như em chẳng thể hiểu vì sao trước mặt mọi người anh cứ vờ ra vẻ mình rất khỏe”.

“Không phải mọi người.”

“Cái gì cơ?”

“Anh chỉ giả vờ trước mặt em mà thôi.” Nói xong anh mỉm cười. “Lúc đầu là vậy, đến giờ vẫn vậy. Anh chỉ không muốn em trông thấy dáng vẻ sắp chết của mình thôi.”

Lại nhắc đến từ đó!

Thư Quân kinh ngạc khó hiểu, thật ra cô chẳng phải người mê tín nhưng cứ nghe anh nhắc đến từ này, cô cảm thấy sợ hãi.

Anh lại liếc nhìn cô, gương mặt lộ lên vẻ mỉa mai, chợt nói: “Nếu như chỉ là bạn bè, vậy thì em chỉ cần làm tròn nghĩa vụ của bạn bè là được rồi, anh không cần em phải cố ý ở lại săn sóc anh”.

“Nhưng mà...”

“Anh mệt rồi.” Anh ngắt lời cô không chút khách sáo, ra vẻ tiễn khách. “Em về đi, chứ không anh chẳng nghỉ ngơi thoải mái được.”

Cửa phòng bệnh khẽ mở ra rồi lại khẽ khàng đóng lại.

Nửa đêm khuya khoắt, không khí chìm ngập trong mùi thuốc khử trùng.

Bùi Thành Vân ấn tay trên lồng ngực không kiềm được cơn ho khan nổi lên, mỗi lần dùng sức đều dường như chèn ép lấy con tim kéo theo những cơn đau quen thuộc không dứt.

Không nên tiếp tục hy vọng nữa. Anh suy nghĩ.

Trước đây bản thân anh còn có ý định muốn bù đắp lại những lỗi lầm trong quá khứ, mong chờ giữa anh và cô lại tiếp tục mối tình đã từng lướt qua vai nhau ấy.

Dù rằng chỉ có một chút cơ hội, dù rằng thời gian vui vẻ không dài, anh cũng nguyện cố gắng ném thử. Thế nhưng, rốt cuộc vẫn là bản thân anh sai rồi.

Anh mệt mỏi nhắm nghiền mắt, bỏ mặc cơn đau trong lồng ngực âm ỉ lặng lẽ, sau đó lan tỏa ra từng góc ngách dây thần kinh, hệt như những lần trước đây.

Anh vốn chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa, những cơn đau ngày càng xuất hiện thường xuyên hơn rốt cuộc cũng khiến anh tỉnh táo ra. Thật ra càng gần với cô thì lại càng đem hy vọng đến cho anh. Niềm hy vọng với anh lúc này mà nói chẳng khác gì sự đả kích sâu sắc nhất.

Hướng nhìn về phía ốc đảo trước mặt nhưng lại chẳng tài nào uống được ngụm nước, việc này càng đáng sợ hơn chết khát giữa sa mạc vô biên vắng lặng.

Cô chính là ốc đảo của anh.

Còn anh, từ rất lâu trước đây, đã xác định mãi mãi chẳng thể nào tiến đến gần.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

EM KHÔNG ĐƯA NỮA

Cô chỉ cảm thấy sức nặng đè nén trong lồng ngực trước đây rốt cuộc đã giảm đi nhiều, thế nhưng dần dần nỗi đau đón lại càng rõ nét hơn.

Nửa đêm, đường phố trở nên lạnh lẽo lạ thường.

Thư Quân đứng bên đường chật vật lắm mới đón được taxi, kết quả bị một người nhà bệnh nhân giành lấy trước. Người ấy ôm lấy đứa trẻ vào lòng, lẽ đương nhiên cô phải tránh sang một bên, gương mặt nhìn theo chiếc taxi chở vị khách nhanh chóng lướt đi. Hai bàn tay cô cho vào túi áo, tình cờ xoay người lại kịp trông thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đậu cách mình không xa.

Hai bóng đèn xe chiếu sáng lóa cả mắt, chiếu thẳng vào cô. Cô giơ tay lên che ánh sáng theo phản xạ. Vài giây sau, đèn xe tắt phụt, một phụ nữ từ trong bước ra.

Con mắt bị ánh đèn chiếu thẳng vào vẫn còn hơi hoa mắt, cô nhất thời không quen nhưng rõ ràng vẫn cảm nhận được đối phương đang tiến về phía mình.

Tiến lại gần, cô mới thật sự trông rõ diện mạo người ấy, không khỏi kinh ngạc gương to mắt, ngưng trong giây lát dường như không tin, thốt lên: “Bạch Hân Vy?”.

Nhiều năm không gặp nhau, Bạch Hân Vy trông càng xinh ra, duy chỉ có giọng điệu vẫn không đổi trong hồi ức của Thư Quân. Giọng điệu cô giòn tan pha chút cao ngạo chẳng lẫn vào đâu được: “Thư Quân, mấy năm nay vẫn khỏe chứ?”. Xem chừng, cô ta chẳng ngại chút nào.

Thật ra, bỏ qua những điều này thì ấn tượng của Thư Quân về Bạch Hân Vy chẳng có gì sâu sắc. Tuy là bạn học chung ba năm phổ thông nhưng giữa bọn họ chẳng có quan hệ gì thân thiết. Đám học sinh nữ đều có nhóm chơi, chỉ riêng Thư Quân và Bạch Hân Vy lại tách riêng.

Gia cảnh Bạch Hân Vy khá giả lại xinh đẹp, năm đó còn là thành viên của câu lạc bộ văn thể mỹ, học hành chăm chỉ, thành tích vượt trội, quả là tràn đầy ưu thế, rất nhiều nam sinh theo đuổi. Nhưng trong hồi ức của Thư Quân, Bạch Hân Vy tựa như cô chim công vô cùng kiêu ngạo, dường như chẳng coi ai ra gì. Cô từng nghe thấy bọn Quách Lâm âm thầm gọi cô ta là “Người đẹp băng giá”.

Sau khi tốt nghiệp trung học, mỗi người mỗi nơi, ngay cả hợp lớp sau này Bạch Hân Vy cũng chẳng hề tham gia, chẳng ngờ hôm nay gặp nhau tại nơi này.

Vả lại, vào thời gian này.

“Cậu đến đây???...” Thư Quân hoài nghi hỏi.

“Thăm người ốm.” Bạch Hân Vy rút chìa khóa xe lại ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà bệnh viện rồi hỏi: “Còn cậu thì sao? Sao lại ở đây?”.

“Ồ, một người bạn vào bệnh viện.” Dường như chợt sức nhớ ra, Thư Quân nói: “Là Bùi Thành Vân đấy, cậu còn nhớ chứ?”.

Bạch Hân Vy nghe xong nhướn nhướn đuôi mày thon gọn, lộ ra nụ cười nhẹ không rõ ràng dưới bóng đêm, “Đương nhiên rồi”.

Biểu cảm của cô ấy có chút kỳ lạ, giọng điệu cũng lạ, vì thế Thư Quân nhanh chóng phản ứng lại: “Lẽ nào cậu cũng đến thăm anh ấy?”.

Bạch Hân Vy ngẫm thừa nhận.

Thư Quân nói: “Tớ quên mất, hình như bọn cậu đi du học cùng một nơi, đúng không?”. Đây là tin tức cô nghe được từ mấy lần đi họp lớp.

“Nhưng tớ về nước sớm hơn cả anh ấy.”

“Vậy mối quan hệ giữa hai người chắc không tồi?”

“...Cũng tạm tạm.” Khi trả lời câu hỏi này, giọng điệu của Bạch Hân Vy lộ chút băn khoăn, nhưng cô liền nói: “Tớ vào đây, bữa khác lại nói chuyện nhé!”.

Thật ra đó chỉ là câu nói xã giao thôi, bởi lẽ khi cô xoay người rời đi, hai người chẳng lưu lại cách thức liên lạc gì.

Tại một thành phố dân số mấy trăm vạn người thế này, tình cờ gặp nhau lần nữa chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

Đã qua thời gian thăm bệnh từ lâu, nhưng điều này vốn chẳng gây chút trở ngại gì đối với Bạch Hân Vy. Cô có cách lôi kéo quan hệ để có thể thuận lợi tiến vào thang máy bệnh viện.

Trên thực tế, cả cuộc đời cô thuận buồm xuôi gió, địa vị xuất thân cùng gia cảnh tốt đẹp khiến cô gần như chẳng có cơ hội nếm trải mùi vị trở ngại hoặc khước từ. Bởi thế cô thường nghĩ, có phải chính vì vậy bản thân cô không thể nào quên được Bùi Thành Vân?

Là một trường hợp ngoại lệ duy nhất trong cuộc đời cô, anh để lại cho cô ký ức nổi bật và sâu sắc như vậy. Dù cho đau đớn đến cắt da thịt cô vẫn chẳng nỡ từ bỏ.

Hành lang yên tĩnh đáng sợ, cả khu phòng bệnh như chỉ nghe thấy tiếng bước chân của cô.

Đến trước cửa phòng bệnh của Bùi Thành Vân, Bạch Hân Vy chợt dừng lại. Cô đặt tay trên cửa, nhưng chẳng hề có động tác tiến vào. Cô nhìn xuyên qua tấm thủy tinh vuông vông nhỏ trên cánh cửa, nhìn vào căn phòng tối đen. Sau đó xoay người bỏ đi, điệu bộ như chưa từng đến.

Đứng trong thang máy, Bạch Hân Vy chợt cảm thấy hơi mệt, dấu tích để lại sau một đêm làm thêm, lúc này bắt đầu hiện rõ. Lẽ ra cô nên về nhà tắm nước nóng, sau đó lên giường đi ngủ, thế nhưng rồi cuộc cô vẫn chẳng an lòng. Từ khi nhận được tin, cô suy nghĩ mãi cả ngày trời, cuối cùng, sau khi xong việc cô vội lái xe đến bệnh viện theo thói quen dù chẳng hiểu được bản thân mình rồi cuộc đang làm gì.

Ở Bùi Thành Vân, cô chắc chắn không có được thứ mình mong muốn. Vậy thì cố chấp vì cái gì chứ?

Cô thật sự hoài nghi cô mắc nợ anh, mắc nợ từ kiếp trước, hoặc có thể kiếp trước nữa. Cô nhất định thiếu nợ anh điều gì, thế nên kiếp này cô phải trả lại. Dù là ở nước ngoài du học hay sau khi đã về nước, cô đều toàn tâm toàn ý với anh, không giữ lại chút gì, có đôi lúc cả bản thân cô cũng thấy cảm động trước sự si tình của mình.

Thế nhưng, chẳng có ích gì cả.

Thế giới tình cảm của Bùi Thành Vân sâu thẳm tựa biển khơi, còn sự cố gắng của cô chỉ là hòn đá nhỏ, có ra sức ném xuống cũng chẳng thể gợn được chút sóng nào.

Thật khiến người khác nản lòng!

Cô suy ngẫm, rồi cũng sẽ có ngày, khi bản thân quá nản chí thì sẽ từ bỏ thôi!

Ra khỏi cổng, thấy Thư Quân vẫn đang đợi bên đường. Lúc này thật sự rất khó đón xe. Bạch Hân Vy âm thầm tiến đến trước, nói: “Đi đâu? Tổ tiên cậu”.

Hai người bạn học cũ, đề tài trò chuyện lại chẳng có nhiều. Bạch Hân Vy bật nhạc, trong xe bao trùm giọng hát trong trẻo của một ca sĩ nước ngoài. Thư Quân hơi kinh ngạc mỉm cười nói: “Cậu cũng thích anh ta à?”.

“Không phải.” Bạch Hân Vy nắm chặt lấy vô lăng, lạnh nhạt nhìn thẳng vào mắt đối phương nói: “Đây là bài hát Bùi Thành Vân thích nhất”.

“Ồ.” Thư Quân gật gù, một sự hiểu biết nào đó chạy vòng trong đầu óc cô với nét vẽ sinh động. Kết quả là Bạch Hân Vy đột nhiên quay sang nhìn cô, giọng điệu vẫn bình thản: “Bọn tớ đã từng ở bên nhau”.

Thư Quân khẽ sững người, vẫn mỉm cười: “Tớ cũng đoán ra rồi”.

“Nhưng anh ấy khó gần quá!”

“Hình như là thế.”

“Anh ấy là người không để tâm gì đến cảm nhận của người khác, thường khiến người khác khó chịu, thật sự rất khó chịu.”

“Trước giờ là thế, trước đây tớ nhận ra rồi.”

“Nhưng tớ nhận ra anh ấy ba năm trời.”

“Nhưng như vậy chẳng giống cá tính của cậu, nếu tớ nhớ không nhầm.”

“Tớ cũng cảm thấy thế.”

Bạch Hân Vy rồi cuộc dừng xe lại, quay đầu nhìn Thư Quân, khóe môi nhướn lên nụ cười tự giễu: “Tớ chẳng biết vì sao lại nói với cậu những điều này, nhưng mà nói xong lại cảm giác thật dễ chịu. Cảm ơn cậu”.

“Cảm ơn gì chứ?” Thư Quân cũng nhìn cô, “Chuyện riêng tư cá nhân, cậu lại nói được với tớ, tớ cũng cảm thấy lạ nữa là”.

Lần này thì Bạch Hân Vy chẳng tiếp lời.

Lý do ư? E là ngay cả cô cũng chẳng rõ nữa. Nhưng thật sự vô cùng kỳ diệu, từ sau khi ra khỏi bệnh viện cơn tức giận đè nén trong lồng ngực, lúc này đây đột nhiên biến mất đi phần nào.

Có lẽ nhiều năm nay, cô luôn thiếu đối tượng thổ lộ tâm sự, trên thế gian này, ngoại trừ cô ra người hiểu Bùi Thành Vân nhất không ai khác ngoài Thư Quân.

Mãi đến khi xe chạy đến dưới nhà Thư Quân, Bạch Hân Vy mới lôi ra một tấm danh thiếp đưa sang, suy nghĩ rồi nói: “Cậu giữ số điện thoại của tớ, có thời gian rồi tụi mình ra ngoài tụ tập”.

“Tất nhiên rồi.”

Cả hai trao nhau số điện thoại di động xong, lúc này Thư Quân mới xuống xe.

Kết quả là vài ngày sau đó, Thư Quân thật sự nhận được cú điện thoại của Bạch Hân Vy, hẹn cô ra ngoài uống trà.

Nội dung trò chuyện không nằm ngoài những chuyện cũ trong hồi ức và cuộc sống hiện thực. Thư Quân chỉ không hiểu rằng, vì sao Bạch Hân Vy lại đột nhiên tiếp cận cô. Cho dù là lúc còn đi học, bọn họ nói chuyện e là không nhiều như bây giờ.

Cuối cùng thời gian trò chuyện cũng đã tương đối, cuộc hẹn gần đến hồi kết, Bạch Hân Vy chợt nói: “Cậu biết không, ở nước ngoài những tháng ngày ấy, tớ cứ muốn làm sáng tỏ một chuyện”. Cô ngừng trong giây lát, ánh mắt lướt nhìn chăm chú gương mặt Thư Quân, chậm rãi nói: “Tớ muốn biết rằng, cậu rốt cuộc có điều gì hấp dẫn Bùi Thành Vân chứ!”.

“Hả?” Thư Quân không khỏi sững sờ.

Đây là cái tên mà hôm nay lần đầu tiên được họ nhắc đến. Trước đó Bạch Hân Vy nói rất nhiều chuyện xa xưa nhưng cái tên của Bùi Thành Vân thì không hề.

“Lẽ nào cậu không biết rằng anh ấy thích cậu?”

Thư Quân trầm mặc một lúc lâu, khẽ cup mắt xuống, “Đều đã là chuyện trước kia rồi mà”.

“Hiện giờ vẫn vậy.”

“Cái này tớ không rõ.” Giọng cô càng thấp đi, cũng chẳng rõ là bối rối hay né tránh nữa.

Bạch Hân Vy khẽ sững người, tiếp đó mỉm cười, nói: “Xem ra cậu chẳng có tình ý gì với anh ấy”.

“Xem ra cậu vẫn còn tình ý với anh ấy.” Thư Quân ngược mắt lên, nhìn người bạn học cũ: “Hôm nay hẹn tớ, lẽ nào là để thăm dò à?”.

“Cũng chẳng phải.” Bạch Hân Vy vô cùng thẳng thắn. “Tớ chẳng qua chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện nho nhỏ mà thôi. Đã từng có một thời gian dài tớ hối hận, ân hận vì sao trong suốt ba năm học phổ thông không tiếp xúc nhiều hơn với cậu. Vì thế mà tớ chẳng biết cậu là người như thế nào. Thật ra nếu như không phải vì anh ấy, e tớ đã sớm quên mất cậu. Kết quả, cũng chính vì anh ấy, mà trong cuộc sống của tớ dường như lúc nào cũng có sự tồn tại của cậu”.

Bạch Hân Vy ngừng lại, hớp ngụm trà, thần sắc dần trầm mặc như thật sự đắm chìm trong hồi ức. “Cảm giác này thật sự tồi tệ”.

“Nhưng hiện giờ tớ chỉ coi Bùi Thành Vân là bạn thôi.” Thư Quân nói.

“Chẳng sao cả. Dù gì thái độ của cậu chẳng ảnh hưởng gì đến tình cảm anh ấy dành cho cậu.”

“Xem ra cậu hiểu anh ấy hơn bất kỳ ai.”

Bạch Hân Vy không đáp trả, chỉ lắc lắc đầu, Thư Quân không hiểu ý của cô, kết quả cô đã đặt tờ tiền xuống bàn rồi đứng dậy, nhìn về cánh cửa sổ sát đất rồi nói: “Bạn tớ đến rồi, có muốn cùng đi luôn không?”.

Ra khỏi tiệm, Thư Quân mới nhìn rõ người Bạch Hân Vy nói là “bạn”.

Cô không khỏi sững sờ, đối phương hiển nhiên cũng hơi kinh ngạc.

Bạch Hân Vy hỏi: “Bọn cậu quen nhau à?”.

Châu Tử Dương từ xe tiến lại gần, cười nhạt nói: “Gặp nhau một lần rồi, đúng không?”. Anh đang hỏi Thư Quân, Thư Quân gật gật đầu, trong lòng nghĩ, thế giới này thật nhỏ bé.

Bạch Hân Vy thuận miệng đề nghị: “Hay là cùng đi dùng bữa tối?”.

Người đàn ông trước mặt nhướng nhướng mày, không có ý kiến gì. So với diện mạo của anh trai, gương mặt anh càng sáng sủa điển trai hơn nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể thoát ra khỏi hình bóng của Châu Tử Hoàn. Thư Quân nhìn anh, có một ảo giác không vui.

Vì thế mà cô đắn đo trong lòng, cẩn trọng nói lời từ chối: “Tớ thấy hay là thôi đi, thật ra bọn mình cũng chẳng quen thân gì”.

Cô cứ ngỡ đó là lý do tuyệt vời hoàn hảo, sau đó lẽ đương nhiên là có thể xoay người bỏ đi, nhưng chẳng thể ngờ Châu Tử Dương chợt mỉm cười nói, thành công trong việc ngăn chặn bước chân của cô: “Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy trông cô rất quen. Có vài lời muốn nói, chẳng biết có tiện trò chuyện riêng với cô không?”. Tuy chỉ là hỏi thăm nhưng anh vốn dĩ không cho Thư Quân có cơ hội từ chối mà lại nhướng nhướng mày về phía Bạch Hân Vy: “Bạch đại tiểu thư, cậu không ngại chứ?”.

“Đương nhiên rồi, các cậu cứ từ từ trò chuyện.” Bạch Hân Vy nhận chiếc chìa khóa xe từ tay anh, đứng thẳng dậy đến bên xe, ngồi vào trong.

Chạng vạng tối đầu mùa hè, không khí oi bức, lẫn trong đó là khí thải xe hơi cùng những tạp âm vào giờ cao điểm. Vĩa hè thật sự chẳng phải nơi tốt cho việc nói chuyện phiếm.

Thư Quân thật sự cảm thấy kỳ lạ: “Cậu muốn nói gì nào?”.

Đối diện với ánh mắt nghi ngờ thoáng qua của đối phương, Châu Tử Dương vờ như hơi hột nặn ra câu trả lời: “Em gái tôi và cô nhìn rất giống nhau”. Nói xong, ánh mắt liền dừng trên gương mặt của Thư Quân, dường như đang chờ đợi phản ứng của cô.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Châu Tử Dương, người phụ nữ trước mặt dường như hơi ngớ ra, bởi lẽ anh thấy cô chau mày lại, hiển nhiên là vẫn chẳng hay biết gì với việc này. Thế nhưng, cô lại nhanh chóng khiến anh cảm thấy phần nào kinh ngạc, bởi lẽ cô tự dưng nhắc đến tên của Tiểu Mạn.

“Em gái cậu... là Châu Tiểu Mạn à?” Thư Quân băn khoăn hỏi.

Ánh mắt anh càng sâu thẳm hơn, thoáng gật đầu: “Cô biết cô ấy?”.

Cô không trả lời, nhưng biểu cảm của cô nói cho anh biết, những gì cô biết còn nhiều hơn anh tưởng tượng.

Vì thế mà anh tạm ngừng lại, suy nghĩ nên tiếp tục như thế nào.

Thư Quân cũng chẳng nói gì, hàm răng trắng đều trắng như tuyết cắn nhẹ vào môi, một lúc sau mới hoài nghi hỏi: “Cậu nói tôi và cô ấy giống nhau, là ý gì vậy?”.

“Lần đầu trông thấy cô đã khiến tôi nhớ đến Tiểu Mạn.” Trong lời lẽ của Châu Tử Dương hàm ý sâu xa, nói: “Tôi nghĩ, đổi lại là người khác có lẽ cũng sẽ có cảm giác giống như tôi”.

Chỉ thấy ánh mắt Thư Quân khẽ lóe sáng, anh vẫn tiếp tục nói: “Sao cô biết Tiểu Mạn vậy, là anh tôi nói với cô sao?”.

“... Cứ cho là vậy đi.” Những chuyện phức tạp rối rắm, Thư Quân không muốn nhắc lại thêm lần nữa trước mặt người khác.

Câu trả lời này lại khiến Châu Tử Dương thấy bất ngờ. Anh bất giác ngừng lại, tiếp đó lại hỏi: “Vậy thì, tình cảm tốt đẹp của anh Hai dành cho Tiểu Mạn, anh ấy cũng nói với cô rồi sao?”.

“Bọn họ chẳng phải là anh em sao?”

“Tiểu Mạn được nhận về nuôi thôi.” Châu Tử Dương điềm đạm trả lời cô, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc cũng nói ra vấn đề mấu chốt nhất.

“Thế nên?” Con tim Thư Quân giật thót khó hiểu, phản ứng cực kỳ nhanh.

“Thế nên...” Châu Tử Dương nhìn cô, vẻ mặt trịnh trọng không đùa giỡn chút nào, không chừng cô không tin được những lời anh sắp nói. “Tình cảm anh Hai dành cho Tiểu Mạn vô cùng đặc biệt... còn về chuyện đặc biệt thế nào, tôi nghĩ, cô có lẽ cũng hiểu ý tôi rồi.”

Xe trên đường đông nghẹt, chầm chậm nối đuôi nhau. Đèn giao thông bên tay trái đã chuyển từ đỏ sang xanh, dòng xe nối dài đang tiến về phía trước. Cuối cùng, vài người lái xe mất kiên nhẫn bắt chắp đoạn đường cấm hết lần này đến lần khác nhấn còi, âm thanh bỗng chốc loạn xạ.

Một lúc sau, cơ thể Thư Quân khẽ run lên, dường như bị hàng loạt âm thanh bất chợt ập đến làm giật mình lại như vừa mới hoàn hồn nên lúc này đây cô chợt thức tỉnh.

Cô nhìn ánh mắt mơ hồ của Châu Tử Dương, dường như không hiểu ý đồ của anh vậy.

“Đây là việc nhà các anh.” Một lúc sau, cô mở miệng nói, giọng điệu bình thản: “Việc này sao lại nói với tôi chứ?”.

Châu Tử Dương khẽ nhún vai, dường như chẳng biết trả lời thế nào. Chiều cao của anh và Châu Tử Hoàn ngang nhau, lúc này đối mặt với cô anh khẽ cụp mắt xuống, ánh mắt ánh lên tia nhìn không vui, tựa như thương cảm, vì vậy mà cứ lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Con tim dường như co thắt mạnh, thấy đau đau, cô dần lạnh mặt: “Tôi chưa hiểu cho lắm. Lẽ nào cậu cố ý muốn nói những điều này với tôi ư?”.

“Đúng thế.”

“Vậy thì tốt thôi.” Cô tiếp tục giữ bộ mặt không chút biểu cảm, “Giờ nói xong rồi. Tôi còn có việc, phải đi trước”.

Châu Tử Dương nói với sau lưng cô: “Cô và Tiểu Mạn giống nhau, như vậy nếu còn tiếp tục qua lại với anh Hai tôi, tôi nghĩ không những với người nhà tôi mà cả với chính cô cũng chẳng vui về gì”.

Lời của anh vừa dứt, bước chân của cô vẫn chẳng dừng lại, đi rất nhanh.

Thật ra lúc rời đi, bước chân hơi vội vã, dáng hình mảnh khảnh xinh đẹp hòa vào làn xe như mắc cửi, mù mịt âm ỉ và rồi mơ hồ khuất dạng.

Châu Tử Dương đứng nhìn về hướng đó khá lâu rồi mới quay người bước vào trong xe.

Anh đã sớm đoán ra Thư Quân chẳng phải là người ngốc nghếch, nhưng anh cũng chẳng ngờ rằng phản ứng của cô lại nhanh đến thế. Anh tin rằng, cô hoàn toàn hiểu, dù cho phản ứng vừa rồi bình tĩnh là thế nhưng anh tin rằng những lời bản thân anh vừa nói cùng những ý đồ thật sự ẩn giấu đằng sau, cô ấy thật sự đã lĩnh hội được rồi.

Sự thật này có lẽ làm tổn thương người khác. Anh thoáng cảm thấy hổ thẹn.

Thật ra mục đích của anh đã đạt được, nhưng đây là chuyện lần đầu tiên anh làm, lúc này khó tránh khỏi có cảm giác áy náy với người phụ nữ vô tội đó.

Bạch Hân Vy vẫn đợi trong xe, trông thấy anh quay lại, cô mỉm cười: “Cậu và người phụ nữ của anh trai mình cũng có chuyện để nói cơ à? Vả lại còn là nói chuyện riêng nữa chứ, giỡn gì mà thần bí thế kia?”.

“Cậu cũng biết mối quan hệ của anh trai tớ và cô ấy à?”

“Trước đây chỉ là suy đoán, nhưng hiện giờ xem ra suy đoán của tớ coi như đã chính xác.”

Châu Tử Dương vừa khởi động xe vừa nói: “Tớ tự nhiên có chút hối hận hôm nay đã hẹn cậu ở đây, chứ không thì chẳng đến mức đụng mặt cô ấy”.

“Vì sao?”

“Cảm giác bị coi là kẻ phá đám chẳng hay chút nào.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì? Tớ nghe mà chẳng hiểu mô tê gì hết.”

“Ông già nhà tớ”, Châu Tử Dương lái xe vào tuyến đường chính, trong khi chờ đèn đỏ, anh thở dài, “Tớ phụng mệnh ông ấy, hôm nay làm một kẻ cực kỳ đáng ghét, giờ trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn”.

Dáng vẻ anh dường như thật sự khổ sở, Bạch Hân Vy nhanh chóng phản ứng lại, chống cằm liếc nhìn anh cười khì khì. “Nghe cứ như đang chia rẽ đôi uyên ương ấy. Cơ mà lịch sử phong lưu của ông anh nhà cậu đủ để viết thành sách rồi. Chỉ vì Thư Quân mà đáng để ông già nhà cậu coi trọng đến thế ư?”

“Nguyên nhân cụ thể là do có liên can đến chuyện riêng tư của Châu gia, xin thứ lỗi mình không nói được.” Châu Tử Dương nhanh chóng nhún vai cười, đổi đề tài khác: “Hiếm khi có dịp cùng nhau dùng cơm, tối nay muốn đi đâu ăn nào?”.

“Tùy thôi, cậu quyết định đi.” Bạch Hân Vy nói thờ ơ.

Thế là, theo chủ định của Châu Tử Dương, xe ra khỏi thành phố, chạy một mạch ra ngoại ô đến một cửa hàng ăn nổi tiếng.

Cả đoạn đường Châu Tử Dương suy nghĩ, nếu như anh Hai biết hành động hôm nay của anh, sẽ có phản ứng gì đây? Nhưng anh cũng bị ép đến đường cùng, ai mà nghĩ đến sự tồn tại của Thư Quân lại bị ông già biết chứ. Vả lại, gần đây đa phần biểu hiện của anh Hai đều gắn liền với địa vị thân phận của Thư Quân, điều này mới thu hút sự quan tâm của người nhà.

Kết quả là lại trùng hợp đến thế...

Thật ra, lo lắng của mọi người đều như nhau cả. Trước đây, bất luận anh Hai ở ngoài có bao nhiêu phụ nữ, người trong nhà đều có thể không nghe không hỏi. Thế nhưng, duy chỉ có Thư Quân là không thể.

Con trai trưởng Châu gia tìm một cuộc tình thay thế, mà còn dường như “phim giả tình thật” nữa, trạng thái bốn cột này liên tục kéo dài trong một thời gian dài, đã vượt khỏi bất kỳ kỷ lục trong quá khứ của anh. Cũng chẳng trách ông già lo lắng anh đùa với lửa, vì thế quyết định ra tay can thiệp.

Hiện giờ, Châu Tử Dương chỉ mong rằng anh Hai có thể lượng thứ cho việc anh bị kẹp ở giữa khó xử biết nhường nào, đồng thời cũng nguyện cầu những hành động hôm nay không để tai họa giáng xuống đầu quá nhanh.

Thế nhưng, anh hiển nhiên đã đánh giá thấp khả năng hành động của Thư Quân. Tối hôm đó, Thư Quân xuất hiện trong biệt thự của Châu Tử Hoàn.

Cô vẫn luôn giữ bên mình chùm chìa khóa sơ cua của căn biệt thự, lúc trước là để tiện cho việc ra vào, nhưng hôm nay... cô đẩy cửa hít một hơi thật sâu, nghĩ bụng, lần này có thể là lần cuối cùng.

Châu Tử Hoàn không có nhà, thời điểm này chắc là đang bắt đầu cuộc chơi “rượu chè cờ bạc gái gú”.

Cô đi lên lầu, tìm một số vật dụng cá nhân của mình trước đây để lại ở trong phòng ngủ và nhà tắm, gói ghém tất cả lại.

Thật ra ngoài những tháng ngày Châu Tử Hoàn bị thương ở nhà dưỡng bệnh ra thì số lần cô tá túc ở đây cũng chẳng nhiều lắm, và lại còn cố ý né tránh lưu lại nơi đây quá nhiều dấu tích của mình.

Chỉ là vì cô không biết anh có dẫn người phụ nữ khác về đây không, mà làm một người bạn tình “đạt tiêu chuẩn” thì cô có nghĩa vụ tuân thủ tất cả những quy định bất thành văn. Ví như, cố gắng không để lại quần áo cá nhân để tránh đem phiền phức tranh cãi ghen tuông cho chủ nhà, dẫn đến việc làm phiền nhiều “hứng khởi” của anh và người khác.

Thế nhưng, sau đó cũng chẳng rõ bắt đầu từ lúc nào, cô cũng dần dần coi nhẹ những việc này. Vì thế mà, áo lót, sữa rửa mặt, thậm chí cả một số vật dụng phụ nữ chuyên dùng đều rải rác xuất hiện trong phòng, và lại số lượng ngày càng nhiều hơn.

Mãi đến tận hôm nay mới thu dọn, ngay cả bản thân cô cũng phải giật mình. Nơi đây, nghiêm nhiên đã trở thành nơi cư ngụ thứ hai của cô, những vật dụng cần thiết trong sinh hoạt gần như đầy đủ cả.

Do bởi những vật dụng lặt vặt quá nhiều, để tránh bỏ sót, Thư Quân đã tốn thời gian sắp xếp và dọn dẹp. Kết quả là cô ngồi xổm bên kệ chứa đồ phòng tắm quá lâu, lúc đứng dậy đột nhiên bị tụt huyết áp, mắt tối sầm lại suýt nữa đứng không vững.

Cô choáng váng hoa mắt giơ tay ra nắm lấy đồ vật chống đỡ thì thành linh bị ai đó nắm chặt lấy bả vai.

Ngón tay của đối phương hơi lạnh, trong giọng điệu thấp trầm mệt mỏi thoang thoảng hơi men rượu đang thoảng nhẹ sau gáy cô: “Em đang làm gì vậy?”.

Cô bị hú hồn xoay ngay người lại.

Đèn chiếu trên đầu sáng choang, hắt vào gương mặt hơi trắng tái sau khi uống rượu của Châu Tử Hoàn, đôi mắt càng sâu đen đang nhìn cô chăm chăm.

Con người này đi đứng chẳng có chút tiếng động nào! Cô kinh hoàng cầm phần gạt tay anh ra, sắc mặt tồi tệ đi thẳng ra ngoài.

Châu Tử Hoàn ung dung bình tĩnh hỏi lại lần nữa: “Em đang làm gì vậy?”.

Cô không nói gì, chỉ liếc mắt đảo một lượt quanh gian phòng rộng rãi lần cuối, xem thử có phát hiện ra thứ gì còn sót lại không.

Cuối cùng cô xác định, những đồ vật cần thu dọn đều đã thu dọn xong, thế nên cũng không nán lại thêm nữa, xoay người bỏ đi.

Thế nhưng chưa đi ra đến cửa cô đã bị chặn lại.

Châu Tử Hoàn uống rượu nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn, vả lại tính khí không được tốt cho lắm, cuối cùng chẳng còn chút kiên nhẫn nào nữa, chụp lấy bả vai cô lạnh lùng nói: “Cứ thế mà đi sao?”.

“Chứ không thì thế nào?”

Cô phải khê ngược mặt lên mới đối mặt được với anh, trước đây cũng đã quen với động tác này, thế nhưng khoảnh khắc này, giờ phút này đây, cô lại cảm thấy khó khăn, ngay cả phát ra âm thanh cũng khó khăn, hơi thở nghẹn lại trong yết hầu khiến ngực cô khó chịu, nhưng cô vẫn nghiêng rằng hỏi vặn lại từng câu từng chữ.

“Xem ra em không nhớ những lời của anh.” Người đàn ông trước mặt sắc mặt càng lạnh lùng.

“Khỏi phải nhớ nữa.” Cô gạt tay anh ra, ngữ khí bình thản: “Em mệt rồi, chúng ta đừng đùa nữa, chẳng ý nghĩa gì cả”.

Lần này, cô xuống dưới lầu rất thuận lợi, chẳng có bất kỳ động tĩnh nào vọng lại sau lưng.

Khi sắp bước ra khỏi cánh cổng, cô lại quay lại, nhẹ nhàng đặt chùm chìa khóa lên bàn trà.

Từ khu biệt thự đi ra Thư Quán đầu không ngoảnh lại cảm thấy đoạn đường dài lê thê. Còn nhớ có lần buổi sáng sớm, cô bị anh vứt bỏ bên vỉa hè, còn anh lái xe nghênh ngang vứt đi. Khi đó cô chẳng chút khách sáo nguyên rửa anh trong lòng, bất chấp cơn gió lạnh giá một mình đi ngoài đường đón taxi cũng chẳng thấy khó chịu như hôm nay.

Con đường dưới chân cô thấp thoáng lùm cây xanh rợp bóng hai bên, rẽ bên này vòng sang bên kia đường như chẳng có điểm tận cùng, phải khó khăn lắm mới trông thấy ánh đèn sáng ở cổng lớn từ xa. Cô vô tình cần môi sải bước tiến nhanh.

Nhân viên bảo vệ đứng nghiêm trang trông thấy cô đi ra, lễ phép gật đầu chào. Cô nhướn mày cười mím chỉ hơi sợ sệt, kết quả là đối phương ngẩn ra trong giây lát, tốt bụng hỏi thăm cô: “Cô không khỏe à?”.

Cô ngạc nhiên, lẽ nào vẻ mặt mình trông tồi tệ đến thế sao? Nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không phải”.

“Ồ, không sao thì tốt. Cô đi thong thả.”

“Cảm ơn.”

Cô xách một chiếc túi to, đi được hai bước chợt nghe thấy tiếng khởi động xe vọng lại sau lưng.

Có lẽ do đêm tối tĩnh lặng quá mức hoặc có thể là tốc độ xe thật sự nhanh quá, tóm lại là thanh âm nghe chừng vô cùng khuếch trương, đến mức cô chưa kịp quay đầu lại nhìn, chiếc xe đã đến ngay bên cạnh.

Sau tiếng phanh xe gay gắt, người đàn ông đá tung cánh cửa sổ bước ra ngoài kèm theo sức mạnh truy đuổi người khác kinh người, chẳng nói chẳng rằng đẩy cô vào trong, khóa xe lại.

Chân ga lại rít lên.

Cô không khỏi hét lên: “Anh làm gì vậy!”.

Trong ánh sáng yếu ớt, cô chỉ thấy vẻ mặt nghiêng lạnh như băng của Châu Tử Hoàn. Anh chẳng nhìn cô lấy một cái, xe thoáng chốc khởi động vòng ra đường cái.

Cô nghĩ anh chắc là điên mất rồi! Đã uống rượu lại còn lái xe nữa, tốc độ xe nhanh đến khiếp người, cả đoạn đường phóng điên cuồng. Xe cô qua lại đoạn đường bên ngoài khu biệt thự tương đối vắng, cô đã sợ không chịu nổi, đến khi xe ra đến cầu vượt, tốc độ vẫn không hề giảm.

Vô vàn xe cô lướt qua bên mình, hú còi, cô không kịp được kéo chặt dây an toàn, nắm chặt tay cầm ở cửa xe, nín thở, chốc chốc quay đầu liếc nhìn anh.

Ánh đèn hai bên xe hắt sáng trên gương mặt điển trai ấy. Cô trông thấy khóe môi anh mím chặt lại, hàm dưới nghiêm nghị căng lại như đóng băng. Cả đoạn đường đi ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, cực kỳ tập trung. Đôi bàn tay thoải mái gác trên vô lăng, khiến cô không khỏi lo sợ tính mạng nhỏ bé của mình không cẩn thận sẽ bị toi vô tội trong tốc độ điên cuồng này.

Cuối cùng Châu Tử Hoàn lái xe đến con đường ven bờ sông, từ từ dừng lại ở một bên đường.

Cuối cùng thì cô cũng có thể thở đều đặn, sắc mặt hoảng sợ đến mức trắng tái, cả sức để nguyên rửa cũng tạm thời tan biến.

Còn anh chẳng nói gì, cửa xe vẫn khóa, chỉ nghiêng mình hạ cửa sổ xe xuống, châm một điếu thuốc.

Trong khoang xe thoáng chốc mùi thuốc lá bay lững lờ, hơi thở cô không đều, tuy là không đến mức bị ngạt nhưng cũng chẳng nhận được cơn ho.

Vì lẽ đó mà ý thức cùng hành động của cô yếu dần đi, vậy mà người đàn ông bên cạnh cả ánh mắt cũng chẳng liếc nhìn sang, một ngón tay kẹp điếu thuốc gác bên cửa sổ xe, ung dung nhàn nhã mở miệng hỏi: “Cái gì mà không đùa nữa? Hả? Anh cảm thấy tò mò với kiểu nói vừa rồi của em”.

Thế nên mới phải lái xe đuổi theo ư?

Cô càng ngày càng thấy tác phong xử sự của con người này khiến người khác không tài nào nắm bắt được, hoàn toàn không cách gì hiểu được.

Thế nhưng có một điểm cô thấy vô cùng rõ rệt, thông thường những lúc thế này, biểu hiện của anh càng bình tĩnh, thì càng thật sự đáng sợ. Cô hiểu rõ điểm này nên dứt khoát ngậm miệng không nói gì nữa.

Châu Tử Hoàn lại tiếp tục nói bằng giọng điệu hời hợt thoáng qua: “Nếu như em xem mối quan hệ này chỉ là trò chơi. Vậy thì em lầm rồi. Tuy rằng trước đây anh chẳng có ý định nghiêm túc, nhưng mà hiện giờ thì khác rồi. Em ngỡ rằng hiện giờ anh sẽ dễ dàng buông tay em ư? Hơn nữa, dù đây là trò chơi, em cũng không có quyền dừng cuộc chơi”.

Ngữ khí kiêu cách kẻ trên người dưới dường như cuối cùng cũng đã khiến Thư Quân phát cáu. Cô chẳng phải người không biết nổi cáu, trước đây vẫn âm thầm nhẫn nhịn nhưng giờ thì không nhịn được nữa, cô không khỏi cười lạnh: “Cứ cho là anh trai em trước đây mắc nợ gia đình anh, thậm chí là nợ anh đi nữa, em theo anh bấy lâu cũng coi như đã trả xong rồi. Vì sao anh vẫn không chịu buông tha cho em chứ?”.

“Nói vậy là, em ở bên tôi lẽ nào chỉ là chịu sự dẫn dắt, chưa bao giờ có một chút gì gọi là hưởng thụ sao?” Châu Tử Hoàn khẽ nheo nheo mắt, cuối cùng liếc nhìn cô, làn môi mỏng lộ ra nụ cười ma mãnh. “Sao anh nhớ rằng, mỗi lần làm chuyện ấy em đều kêu rên thảm thiết, và lại vui vẻ lắm mà!”

Nếu trong tay cô có vũ khí, cô nhất định không chút do dự đâm ngay vào người anh để ngăn chặn lại điều xấu xa mà gần như là sự sỉ nhục trần trụi. Thư Quân nắm chặt tay lại, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, ánh mắt gần như đang bốc lửa.

Gã đàn ông này! Rốt cuộc thì còn có điều gì hấn ta không nói được, không làm được chứ?

Còn cô, đã từng có thời gian chết mê chết mệt, lầm tưởng kẻ ác quỷ này là đàn ông nho nhã.

Cô nói với chính mình phải bình tĩnh, giao chiến cùng Châu Tử Hoàn càng xúc động thì càng nắm phần thua. Vì thế mà dù trong lòng nổi tức giận cuộn trào mãnh liệt đến đâu nhưng chỉ ít ngoài mặt cô vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh.

“Sao thế, không phủ nhận à?” Châu Tử Hoàn hỏi.

Cô không đáp trả.

Ánh mắt anh đảo một vòng trên gương mặt cô, mang chút ý vị châm biếm khó hiểu, nói: “Đến giờ thì em lại muốn nhanh chóng rời xa anh, rốt cuộc là cảm thấy chán rồi chứ gì, hay là có sự lựa chọn khác rồi?”.

Cô nghe thấy lời anh nói có dụng ý sâu xa, không khỏi chau mày lại. Quả nhiên, tiếp đó anh mỉm cười nói: “Hòa hợp cùng người yêu cũ rồi, lẽ nào chẳng phải là lý do thật sự em muốn rời xa anh sao?”.

Cô suy nghĩ một hồi mới hiểu ra anh đang ám chỉ ai, không kiềm được mở miệng hỏi: “Sao anh biết?”.

“Nói vậy là em thừa nhận rồi?”

“Em muốn hỏi, vì sao anh biết ngày thường em tiếp xúc với ai?”, cô nghiêng rặng, chỉ cảm thấy đầu óc ngu muội, dường như không thể tin được, “... Anh cho người theo dõi em?”.

“Chuyện nhỏ nhất này cả em cũng làm được, đối với anh mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay.” Ngón tay thon dài gác bên cửa sổ xe đang gầy tàn thuốc lá, anh chậm rãi nhắc nhở cô: “Em chẳng phải cũng điều tra về Tiểu Mạn đó sao?”.

Tiểu Mạn.

Lại là Tiểu Mạn!

Vì sao lúc này đây nghe thấy anh gọi cái tên này, lại khiến cô cảm thấy chói tai chứ?

“Em điều tra cô ấy, thế nên anh mới điều tra em chứ gì?” Cuối cùng cô mím môi hơi trắng bệch mỉm cười, hàm ý sâu xa. “Nếu như thật sự là thế, vậy thì em thật sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Chỉ thấy ánh mắt Châu Tử Hoàn đang tối sầm khê lóe sáng, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy trong lòng nhen nhóm một cảm giác vui mừng khó tả. Thế nhưng cảm giác ấy như quá sắc bén cứ vào lồng ngực khiến cô khê nhói đau.

Tuy vậy cô vẫn cố chấp nói tiếp: “Châu Tiểu Mạn đối với anh quan trọng như thế nào chứ? Cứ cho là anh trai em hại anh mãi mãi mất cô ấy, thế nhưng em đã ở bên anh làm vật thay thế lâu như vậy rồi, lẽ nào còn chưa đủ sao? Anh chẳng phải dùng cách thức giày vò em để biểu hiện rằng tình cảm anh dành cho cô ấy sâu đậm biết nhường nào đó ư? Anh nói đây chẳng phải là trò chơi, cũng đúng thôi, bởi vì nó còn biến thái, còn đáng ghét và khiến em cảm thấy buồn nôn hơn cả trò chơi nữa. Anh muốn tiếp tục dùng cách này để tưởng nhớ người ấy cũng chẳng sao, nhưng anh nhất định phải buông tha em, anh tìm người khác đi! Em nghĩ, trên đời này vẫn còn có người khác giống với Tiểu Mạn đấy. Anh việc gì phải giữ rịt không buông tha em chứ? Em chẳng có hứng thú chút nào với màn kịch si tình của anh đâu!”.

Âm chữ cuối cùng tiêu tan trong khoang xe u ám.

Làn khói thuốc trắng chẳng rõ tự lúc nào đã nhạt đi nhưng vẫn còn đọng lại mùi thuốc thoang thoảng hòa quện cùng mùi hương trần bì vốn có trong xe. Mùi hương đó như xâm nhập vào dây thần kinh của Thư Quân khiến đầu óc cô bỗng chốc quay cuồng. Nói một hơi những lời đó, cô cảm thấy trọng lượng đè nén trong lòng trước đó dường như đã giảm nhẹ phần nào, thế nhưng dần dần nổi đau đón lại càng rõ nét hơn.

Tại vị trí nào đó trong con tim.

Đang men dần theo mạch máu tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, cứ thế lan dần đến đầu ngón tay và đầu ngón chân dường như mỗi chỗ trên cơ thể đều đau âm ỉ.

Vật thể thân...

Cụm từ này cứ trần trở trong lòng cô cả buổi tối, tựa như con dao cùn, cứa từng nhát từng nhát vào máu thịt cô. Giờ thì rốt cuộc cô cũng rút bỏ nó ra khỏi cảm giác thoải mái mơ hồ cho da thịt.

Sự thật này, cô có thể vờ như mù mịt trước mặt Châu Tử Dương nhưng rốt cuộc thì cô vẫn phải đối mặt với nó.

Thật ra cũng là vì Châu Tử Hoàn ép mà thôi, anh ép cô quá mức, khiến cả cơ hội để cô xoay người bỏ chạy khỏi hiện thực cũng chẳng có.

Cô chỉ cảm thấy khó chịu, lồng ngực khó thở, vì thế mà mở cánh cửa sổ ra.

Hai bên bờ đối nhau, gió bên sông thổi mạnh, cứ gào thét. Cô không kịp đề phòng, dường như bị gió thổi mờ cả mắt đành phải vội vàng quay đầu lại. Một lúc sau, nghe thấy giọng điệu thấp trầm phát ra từ bên cạnh: “Việc này ai nói với em?”

Cô không đáp, một tay vén mái tóc bị gió thổi, vẫn khe khẽ nhắm mắt.

“Châu Tử Dương?”

“... Là ai nói có gì quan trọng đâu.” Cô mở miệng nói, thanh âm dường như bị gió thổi vỡ vụn ra, không kiềm chế được khẽ run rẩy. Anh không phủ nhận, cô ngẫm nghĩ, kẻ ngốc cũng hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

“Thật sự không quan trọng.” Anh trả lời với giọng điệu bình thản, nói xong liền quay đầu sang nhìn cô. Thật ra anh chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh cùng gương mặt vòng cung kiêu diễm của cô dưới phản chiếu của ánh đèn đường, toát lên vẻ mơ hồ.

Sau một hồi trầm mặc, Châu Tử Hoàn đưa tay dập tắt đầu thuốc rồi xoay sang vặn chặt lấy cầm Thư Quân

Cô và anh nhìn nhau, ánh mắt anh trầm lắng tựa biển khơi lúc về đêm, hơi thở quen thuộc xâm nhập áp sát quanh cô khiến cô chẳng tài nào né tránh được.

“Dù sao đi nữa, đừng quên là trước đây vì sắp đặt chuyện của anh trai em, chúng ta đã có hẹn ước trong thời gian ba tháng.” Ánh cười trên đôi môi anh không hiện qua khóe mắt, nhắc nhở cô bằng giọng điệu hơi hợ. “Nói lời không giữ lấy lời sẽ có quả báo đó. Đợi đến hết thời hạn, em mặc nhiên có thể tự do. Vì tương lai và sự gắn kết bền lâu sau này với ai đó thì hiện giờ ráng mà chịu đựng nhẫn nại đi.” Giọng điệu đầy sự uy hiếp và mỉa mai.

17. Chương 17

Chương 17: Tình nồng mờ ảo

Cuộc sống đầy áp những việc không như ý, chúng ta chẳng thể nào né tránh, điều duy nhất có thể làm là thay đổi góc nhìn về nó.

Tối đó, sau khi từ bờ sông trở về, cơ thể Thư Quân bắt đầu xuất hiện hàng loạt triệu chứng. Đầu tiên là cảm mạo, ho khan suốt mấy ngày tiếp đó là viêm dạ dày cấp tính dẫn đến phát sốt. Hàng loạt những triệu chứng giãy vò tinh thần và thể xác khiến cô mỗi mệt.

Nicole cứ ngỡ là do lịch làm việc quá dày đặc đã tạo áp lực không nhỏ cho cô, vì thế mà thương tình chủ động cho cô nghỉ phép để nghỉ ngơi bồi dưỡng sức khỏe.

Trợ lý Tiểu Kiều cũng nhắc nhở cô, hiện giờ đang là mùa bệnh cúm, nhất định phải đi khám bác sĩ. Nhưng thật sự Thư Quân cũng chẳng hiểu vì sao đột nhiên ốm một trận như vậy? Ấn tượng về lần cảm cúm trước đây đã là việc xảy ra rất lâu rồi. Cuối cùng cô chỉ có thể đổ lỗi cho hôm cùng Châu Tử Hoàn bên bờ sông mà bị cảm lạnh.

Thế nhưng, cô cũng chẳng hiểu, dựa vào đâu mà chỉ có mình cô xui xẻo còn người đó thì vẫn bình an vô sự. Châu Tử Hoàn chẳng những không hề hấn gì mà còn áp dụng hàng loạt những cách đối xử đầy thô bạo với cô. Ví như bất chấp nguyện vọng của người bệnh ra sức ép buộc cô đến bệnh viện. Đi qua đi lại giữa các khoa khám bệnh không ngừng giày vò cô; ví như lúc y tá truyền dịch cho cô, anh khoanh tay đứng ngay cạnh thờ ơ lạnh nhạt nói:

“Tôi vẫn chưa ăn cơm tối, làm phiền cô truyền dịch nhanh nhanh để xong sớm...”.

Lại ví như, về đến nhà anh đánh thức cô đang say nồng trong giấc ngủ mơ mơ màng màng, trút tất cả viên thuốc cùng nước sôi để nguội ra, động tác chẳng có chút gì ân cần dịu dàng cả. Cô còn đang ốm, trong lòng vẫn đang khó chịu, nhưng thật sự chẳng còn sức lực để chấp anh.

Vì bị viêm họng nên cô nuốt vào cũng khó khăn, có lúc viên thuốc trong họng bị giữ lại hồi lâu, vỏ bọc bên ngoài tan ra hết đắng đến mức cô chau mày lại. Gương mặt anh vẫn nhợt nhạt cười hờ hững trước sự đau khổ của cô.

Giận thì giận nhưng cô vốn không còn sức để kháng cự nữa.

Hôm đó Thư Quân uống thuốc rồi ngủ, dường như đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong cơn mơ, cô đeo ba lô một mình leo núi, chẳng phải là dốc núi nhưng cũng khá mệt mỗi bước đi gần như kiệt sức, đỉnh núi phía xa xa đi mãi vẫn chưa lên đến nơi được.

Cô thở hổn hển không ngừng tiến lên trước, đôi lúc tay chân lóng ngóng, ba lô trên vai lại nặng nề. Cuối cùng chèn ép cô đến nỗi thở không ra hơi.

Cũng chẳng rõ là bao lâu cuối cùng cô cũng leo lên đến đỉnh, Cô ôm ấp niềm vui sướng trong lòng chạy về phía trước. Quả nhiên có người đang đứng đợi cô ở đó. Người đó chìa tay về phía cô. Do khuất ánh sáng, cô không nhìn rõ gương mặt anh, nhưng cô vẫn gọi:

“Anh Hai!”.

Trong lòng chắc chắn là vậy, vì thể nhanh chân tiến về trước, ôm chặt lấy anh. Trên người anh quả nhiên có mùi hương quen thuộc. Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi đến mức rơi cả nước mắt, và rồi cô thật sự khóc.

“Sao thế?”

Cô nghe thấy câu hỏi nhẹ nhàng vọng lại trên đầu.

Thế nhưng chẳng phải! Đó chẳng phải là tiếng của anh trai Thư Thiên! Cô ngậy người ra trong một lúc mới ngẩng đầu lên.

Dáng người thon dài gương mặt điển trai trước mặt đang nhìn cô với cặp mắt dài hẹp, ánh nhìn u ám sâu thẳm tựa biển khơi. Cô kinh ngạc, muốn lùi lại phía sau nhưng chẳng hiểu thế nào mà đôi chân tựa như bám rễ dưới mặt đất, bị dính đóng chặt không tài nào cử động được.

Cảm giác nặng nề trên bả vai lại trở về, túi xách như chứa cục đá lớn nặng ngàn cân. Gió trên đỉnh núi quạt lạnh thấu xương cứ như thể thét gào lướt qua bên mình, đánh cuộn vào tận khe sâu không đáy.

Cô há hốc mồm muốn lên tiếng nhưng đôi môi dường như bị cơn lạnh lẽo làm đóng băng, chỉ sót lại trên gương mặt dấu ấn ngắn lẹ, điều kỳ lạ là dường như mang chút cảm giác ấm áp của ai đó...

Từ khóe mắt đến gò má men theo những làn nước mắt chảy xuôi cảm giác ấm áp kỳ lạ ấy dường như vẫn đang lan tỏa dần ra. Cô hơi mơ hồ nhất thời không phân định được đau là trong mộng đâu là hiện thực.

Chính vào lúc đó, tia sáng rực rỡ chói lóa đôi mắt cô. Chính khoảnh khắc cuối cùng nhắm mắt lại theo phản xạ, cô trông thấy nụ cười nơi làn môi anh, vẻ mệt mỏi cùng với sự tàn nhẫn quen thuộc. Dường như chính vào khoảng thời gian đó, anh chụp lấy đôi bàn tay cô, khẽ mỉm cười đẩy cô cùng mình rơi xuống vực sâu thăm thẳm....

Kinh hoàng tỉnh lại trong cơn ác mộng, toàn thân Thư Quân ướt đẫm mồ hôi, lồng ngực thở phập phồng. Cô mơ màng hướng mắt nhìn ánh đèn sang rực trên đầu, hồi lâu sau mới nhận ra tia sáng chói lóa mắt trong giấc mộng từ đâu mà đến.

Châu Tử Hoành quả nhiên đứng bên giường, mặt bình tĩnh hỏi:

“ Nằm mơ thấy gì thế?”.

Cô chuyển động con người, ánh mắt dừng trong giây lát trên bờ môi anh, nói không chút sức lực:

“Quên rồi”.

“Vậy thì dậy ăn cơm đi.” Anh lại nhìn cô, nhưng cũng chẳng hỏi thêm gì nữa.

Xem chừng rõ ràng vẫn còn chuyện quan trọng chờ anh giải quyết hơn là quan tâm đến một giấc mơ. Mười phút sau anh thay quần áo ra ngoài. Thư Quân tỉnh giấc, cảm giác thể lực đã bình phục nhiều.

Trên thực tế mấy ngày nay cô đã trong thời kỳ hồi phục sức khỏe, dần dà cũng rũ bỏ trạng thái bi thảm để mặc cho người khác đè nén chi phối.

Bữa cơm tối được bày biện trên bàn, theo lệ vẫn là những món thanh đạm. Gần đây cô ăn rất ít. Cô nhớ mang máng có mấy lần nằm trên giường bị Châu Tử Hoành ép ăn cơm. Lúc đó cô thật sự không ăn nổi, thì thoảng ăn một ít lại nôn hết ra.

Khi cô nôn đến mức đầu óc choáng váng quay cuồng thì anh nói:

“Chẳng ngờ rằng anh làm em đổi cả khẩu vị”.

Cô không biết anh nói đùa hay nói thật, kết quả anh lại nói:

“Ngoài việc chống chọi cho đến thời gian hẹn ước ra, em chẳng còn cách nào khác để thoát thân trước cả. Dù là bản thân có sống dở chết dở”.

Cô rất muốn mắng anh một câu:

“Đồ thần kinh”, chỉ tiếc rằng miệng vừa há ra thì thìa cháo nóng đã đẩy vào miệng cô chặn đứng giọng khan khan của cô.

May mà thời kỳ khó chịu ấy đã một đi không trở lại, Thư Quân ngồi trước bàn không khỏi vui mừng khắp khỏi trong lòng.

Từ sau khi cô dần dần hồi phục, Châu Tử Hoành chẳng mấy quan tâm đến cô nữa. Có thể là giai đoạn trước đó anh đứng lúc khá nhàn rỗi, lại thiếu đi niềm vui cuộc sống, thế nên mới có dư dả thời gian mà giằng vò cô. Nếu không phải là vậy, cô thật sự nghĩ không ra vì sao anh lại dẫn người đang bị ốm như cô đến căn biệt thự này.

Dù gì việc chăm sóc người ốm cũng là một việc vô cùng phiền phức. Còn anh, chẳng bao giờ là người chủ động tự vác rác rưởi vào người cả.

Cô thật sự hoài nghi về sự nhàn rỗi phát rồ của anh, đến mức thời gian gần đây cứ mỗi lần cô tỉnh giấc thì gần như đều không thấy bóng dáng của Châu Tử Hoành ở nhà.

Một khi đánh mất đi sự hài hòa của những ngày tháng trước đây thì trên người anh sẽ toát ra luồng khí cùng với lực áp suất cực đại, khiến cô vừa giận vừa không biết làm gì, dường như có một cảm giác bị ép đến mức sắp phát điên lên, chẳng trách mà khi này nam nhân vật chính trong giấc ngủ là anh thủ vai.

Ăn xong, Thư Quân đi tắm nước ấm, thả lỏng hoàn toàn cơ thể.

Vậy mà mãi đến khi lên giường căn phòng rộng lớn ấy cũng vẫn chỉ có mình cô.

Châu Tử Hoành không về nhà đó là việc thật sự đáng mừng với cô. Hiện giờ cô có chút thời gian và sức lực nên không khỏi suy nghĩ về chuyện của Tiểu Mạn.

Hôm đó, những lời nói Châu Tử Dương như một cái gai cắm mạnh vào con tim cô, cứa vào tim cô bất cứ lúc nào khiến cô thấy đau. Mãi đến tận bây giờ cô mới sực tỉnh, thảo nào mà có lần Châu Tử Hoành uống rượu say nhìn cô rồi gọi tên Tiểu Mạn.

Cô gắng nhớ lại bức ảnh đã trông thấy trong hồi ức, thật ra chẳng cảm thấy mình cùng người con gái đó có điểm gì giống nhau. Ít ra thì gương mặt cũng chẳng giống lắm. Cuối cùng cô nằm trên giường kiểm chế

rất lâu, rốt cuộc gạt bỏ ý định vào thư phòng tìm kiếm bức ảnh lần nữa. Bởi lẽ xem lại cũng chẳng lợi ích gì cho bản thân cô. Cô cũng chẳng phải là người ưu sầu, ngốc nghếch thích làm con tim mình đau đớn hết lần này đến lần khác.

Sáng hôm sau Thư Quân bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc. Trong nhà vẫn chỉ có mình cô, cũng chẳng rõ Châu Tử Hoàn đã rời đi từ sớm hay là cả đêm không về nữa.

Trần Mẫn Chi có mặt đúng mười lăm phút sau đó đưa đồ cho cô:

“Buổi tối sẽ có xe đợi chị bên ngoài, đón chị đi dùng cơm”.

“Châu Tử Hoàn đâu?” Thư Quân lật túi quà, thuận miệng hỏi.

“Anh ấy đang ở công ty.” Cũng chẳng biết có phải cố ý nói để cô nghe hay không, Trần Mẫn Chi dừng một lát rồi mỉm cười, “Tối qua uống thâu đêm, hôm nay lại phải chuẩn bị hai cuộc họp, không chừng phải đến sáng tối mới kết thúc. Thế nên, anh ấy gọi tài xế sang đón chị, đưa chị đến thẳng nhà hàng luôn”.

Thư Quân vờ như không nghe thấy chỉ nhìn chăm chú quảng thâm trên mắt Trần Mẫn Chi:

“Công ty bọn chị có người trợ lý am hiểu về bộ phận sản phẩm bảo vệ da đấy, bữa nào chị bảo cô ấy giới thiệu cho em kem dưỡng quảng thâm loại tốt nhé!”

“Vây thì em cảm ơn trước ạ”.

Sau khi Trần Mẫn Chi ra về, Thư Quân lôi bộ váy thiết kế tinh xảo cùng đôi giày ra. Sau đó gửi tin nhắn cho Nicole. Kết quả là phản ứng của Nicole khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

“Chị không biết mối quan hệ thâm kín của em và Châu Tử Hoàn tốt đẹp đến mức nào, công ty cũng sẽ không can dự vào chuyện đời tư của em.” Nicole nói.

“Trước đây công ty không muốn bọn em bị ký giả chụp hình là vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của em. Nhưng mà hiện giờ thì khác rồi, nếu G&N đã chính thức có lời mời em trở thành người đại diện phát ngôn mới cho chi nhánh nhãn hiệu trang sức của họ, vậy thì em và Châu Tử Hoàn cùng công khai ra mặt cũng là việc hợp lý thôi. Thế nhưng chị không thể không nhắc nhở em, việc đời tư vẫn phải hết sức chú ý. Công ty không muốn đến lúc bị mọi người suy đoán rằng em dựa vào con đường khác để có được cơ hội là người phát ngôn. Em có hiểu không?”.

“Người phát ngôn? Cái gì mà phát ngôn.” Thư Quân nghe chẳng hiểu gì.

Trong thời gian em nghỉ phép, G&N đã cử người sang thương lượng với công ty biểu thị ý muốn hợp tác. Sao thế, em không biết gì sao?”, Nicole hơi ngạc nhiên, “Quan hệ của em và Châu Tử Hoàn không phải là....”

“Em không biết.”

Rất hiếm khi, Thư Quân mặc kệ lễ phép ngắt ngang lời Nicole, tiếp đó thì xác nhận:

“Sự việc này đã quyết định rồi sao?”.

“Hiện tại vẫn còn đang thương lượng điều khoản cụ thể, chị cũng định đợi em quay về làm việc mới nói chuyện với em.”

“Em hiểu rồi.”

“Vây thì sau này tham dự những buổi tiệc công khai ấy, em biết biểu hiện thế nào rồi chứ?” Nicole do dự không yên tâm nhắc nhở cô.

Thư Quân ghen lời nói:

“....Em biết rồi”.

Buổi tối Thư Quân được dẫn đến buổi tiệc rượu kỷ niệm do một tập đoàn bất động sản quy mô lớn tổ chức. Cô chẳng mấy hứng thú với hoạt động này nên chỉ đành ngoan ngoãn tham gia, hoàn toàn là vì muốn nhanh chóng gặp mặt Châu Tử Hoàn.

“Chuyện người phát ngôn vì sao em là người cuối cùng được biết?” Cô đứng ngay cạnh anh thấp giọng hỏi.

“Chuyện này lẽ nào em không hỏi công ty em hay là người bầu của em sao?” Châu Tử Hoàn khoác bộ vest phẳng phiu, gương mặt xã giao không chê vào đâu được đang trò chuyện cùng cô còn hướng ánh mắt nhìn chào hỏi quan khách từ xa. Thư Quân phụng phịu nói:

“Nếu như em từ chối làm người phát ngôn thì sao?”

“Vấn đề này em cũng nên bàn bạc với sếp em. Sao lại hỏi anh?”

Cô nhất thời chần nản nói không nên lời, anh xoay người nhìn cô:

“Hôm nay trang điểm nhạt quá, chẳng thể che đi vẻ mặt tồi tệ của em”.

“Em vẫn chưa khỏi ốm mà, làm anh chọn nhầm bạn gái rồi.”

“Giờ thì công việc riêng tư, em đều lựa chọn tốt nhất.”

Anh ôm vòng sang eo cô, khẽ dùng sức đẩy cô về phía trước. “Đi thôi, bên kia có vài người bạn, mình cùng sang đó nói vài câu nhé!”

Với tình huống này, Thư Quân thực sự thiếu hứng thú. Đi cùng Châu Tử Hoàn hết nửa hội trường, cô liền tìm lý do lui về phía sau. Tiệc rượu ngoài các loại rượu ra, thức ăn ngon cũng chẳng phải là ít.

Cơ mà những người đến tham gia tiệc rượu này đa phần mang mục đích xã giao.

Quay lại bàn ăn rực rỡ màu sắc ấy, cảm giác thưởng thức dường như vượt xa cả tính thực tế. Thư Quân chọn một miếng bánh ga tô, ngồi ở một góc khuất. Vốn dĩ bệnh viêm dạ dày cũng vừa có chuyển biến tốt không nên ăn thức ăn này. Nhưng tối nay tâm trạng của cô không được vui, rất cần một chút đồ ngọt để làm dịu lại những phiền muộn u uất.

“Trùng hợp thế, cậu cũng ở đây.”

Chợt có người tiến lại gần che khuất tia sáng chỗ cô. Thư Quân ngẩng đầu lên, trông thấy Bạch Hân Vy trang điểm rực rỡ cuốn hút, trong tay cầm cốc rượu sâm panh.

“Nếu có thể được, tớ thật chỉ mong được về sớm.”

Thư Quân mỉm cười nói. Bạch Hân Vy ngồi xuống, cũng chẳng hỏi cô đi cùng với ai đến, có lẽ đoán ra được, hoặc cũng có thể vừa rồi đã trông thấy. Sau khi ngồi xuống, Bạch Hân Vy tiếp tục nhấp một ngụm sâm panh nhỏ còn Thư Quân thì yên lặng đối phó với chiếc bánh trong chiếc đĩa, hai người im lặng chẳng ai nói gì.

Cuối cùng cũng ăn xong bánh ga tô, Thư Quân đứng dậy nói:

“Tớ nghỉ đủ rồi, còn cậu?” Bạch Hân Vy dường như đang thất thần vì chuyện gì đó, lúc này mới đột nhiên kinh ngạc, hoàn hồn lại, nhướn nhướn mày:

“Cậu đi trước đi”.

Đến khi Thư Quân đi được hai bước, cô mới chợt đứng dậy, gọi:

“Chờ đã, có chút chuyện, không biết cậu đã nghe nói chưa?”.

“Chuyện gì thế?” Thư Quân hỏi.

“Là chuyện liên quan đến anh ấy.” Tâm trạng Bạch Hân Vy thay đổi đến kỳ lạ, như có chút cảm phần không nói nên lời, lại như ngượng nhùng, tóm lại là chọn cách im lặng không nhắc đến cái tên ấy. Thư Quân liền hiểu ra:

“Bùi Thanh Vân?”

“Ừ.”

“Anh ấy sao rồi?”

“Anh ấy phải nhanh chóng phẫu thật.” Bạch Hân Vy bước sang, cúi đầu vuốt thẳng nếp gấp trên chiếc váy lụa, nói với biểu cảm cùng giọng điệu thờ ơ:

“Nhưng mà nghe nói anh ấy không chịu, có lẽ cậu có thể khuyên nhủ được anh ấy đấy!”.

Bạch Hân Vy nói xong thì bỏ đi, Thư Quân còn chưa kịp “tiêu hóa” thông tin đó thì cánh tay đã bị ai đó kéo lại. Châu Tử Hoàn âm thầm lặng lẽ đứng sau lưng cô, hỏi:

“Hai người đang nói chuyện gì thế?”

“Chuyện xưa”.

Cô giật thót mình, mượn động tác đặt chiếc đĩa xuống để tránh tiếp xúc với anh.

“Suýt nữa thì quên, em và Bạch Hân Vy là bạn học”.

“Chuyện của em, anh nắm rõ như lòng bàn tay.” Cô cười lạnh.

“Chứ không thì làm sao biết được mối tình đầu của em đã trở về?” Nụ cười của anh trông vẫn giả tạo.

“Vô duyên”.

Cô xoay người định bỏ đi nhưng Châu Tử Hoàn vẫn chẳng buông tha, ung dung leo đèo theo sau cô. Khách tham dự tiệc rượu đông đủ, thêm vào đó là những nhân viên phục vụ đi qua đi lại, có muốn đi nhanh cũng chẳng dễ dàng gì. Vả lại hai người họ vốn là một đôi, thì thoảng lại có người quen của Châu Tử Hoàn đến chào hỏi họ. Thư Quân cứ thế nhẫn nhịn đến hết buổi tiệc, ngồi trong xe, cô lại nhắc lại câu nói vừa rồi:

“Em sẽ không nhận lời làm người đại diện phát ngôn đâu. Không chừng người khác còn ngỡ rằng em dùng thủ đoạn gì đó mới có được cơ hội này”.

“Người khác nhìn nhận thế nào quan trọng đến thế ư?” Châu Tử Hoàn ngồi ở băng ghế sau thốt lên giọng điệu giễu cợt.

Nói lỏng chiếc cà vạt để lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

Ánh đèn trong khoang xe u ám, mờ ảo khiến cả dáng hình anh nổi bật tựa như bức tranh sơn dầu bí hiểm khôn lường.

Cô phát hiện ra bản thân của mình chẳng muốn trò chuyện với anh, vì thế mà quay đầu về phía cửa sổ, ngăn người ra một hồi lại nhớ đến lời của Bạch Hân Vy. Mãi đến khi toan tính đâu ra đó cả, cô quay đầu lại mới phát hiện ra Châu Tử Hoàn đã ngủ rồi.

Cô nhìn chăm chú không rời gương mặt nhìn nghiêng trầm tĩnh ấy trong vài giây rồi lại trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước đó Thư Quân xem một cuốn sách, lời nói đầu của vị tác giả nước ngoài cô không nhớ rõ nữa, đại khái là: Cuộc sống đầy ắp những việc không như ý, chúng ta chẳng thể nào né tránh, điều duy nhất có thể làm là thay đổi góc nhìn về nó.

Sau này bản thân cô đã rút ra kết luận, ý nghĩa chính là:

“Từ trong sự tuyệt vọng gắng phấn đấu để tìm ra hy vọng”.

Cô cảm thấy hiện giờ mình đang trong sự tuyệt vọng, vả lại cũng đang nỗ lực làm theo tinh thần của vị tác giả ấy. Ba tháng, thật ra cũng cần ba tháng, sau khi giải quyết xong thì cô được giải thoát.

Tôn trọng lời hứa lúc đầu quả thực chẳng có ích lợi gì, nhưng trong lòng cô cảm nhận rất rõ nếu không tuân thủ theo thì kết cục tuyệt nhiên càng bi thảm hơn hiện giờ.

Nhằm che đậy hoàn toàn quãng thời gian đáng sợ trước khi anh Hai mất, cô cũng đã hy sinh và trả giá cho chuyện đó, hiện giờ nếu sự việc thất bại cũng khó tránh khỏi không có lợi cho cô. Đây là lý do quan trọng nhất để Thư Quân thuyết phục bản thân tiếp tục ở bên cạnh Châu Tử Hoàn.

Mỗi khi nghĩ đến Châu Tử Hoàn đem những tổn thương đến cho mình thì cô lại nhắc mình nghĩ đến San San và cuộc sống bình yên mà công mong đợi cùng sự nghiệp đang ngày một đi lên. Thật chẳng ngờ, một

công việc xưa nay cô chưa từng coi trọng nay lại trở thành động lực chống đỡ cô trải qua sự giày vò đau khổ hết lần này đến lần khác. May mà Châu Tử Hoàn hằng ngày cũng bận rộn, còn cô sau thời gian phục hồi sức khỏe cũng trở về công ty làm việc.

Thật ra thời gian hai người tiếp xúc với nhau không nhiều, đôi lúc cô thậm chí hoài nghi anh vốn bỏ quên cô. Bởi lẽ đã nếm đủ mùi vị hai, ba đêm liền một mình trong căn hộ của mình còn anh lúc đó cũng chẳng đến phiền nhiễu cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Thế nên, Thư Quân lại tự an ủi mình, vài ngày sau có lẽ sẽ chẳng còn thấy khó chịu nữa.

Hiện giờ việc duy nhất khiến cô suy nghĩ chính là chuyện Bùi Thành Vân. Thật ra kể từ hôm bị anh giở chứng đuổi đi, cô chẳng gặp anh nữa.

Đã từng gọi hai cuộc điện thoại nhưng vẫn trong tình trạng không có người nghe máy.

Sau đó cô cũng chẳng kiên trì nữa, chỉ vì tâm trạng của Bùi Thành Vân mà ít nhiều khiến cô cảm thấy hỗn loạn.

Trước đây thái độ của anh với cô khi tốt đẹp khi tồi tệ, biến hóa không lường. Ngay khi tình cảm cô giành cho anh nảy nở anh lại vứt bỏ cô ra đi, đó là một việc đả kích sâu sắc đối với cô.

Thế nhưng, rốt cuộc anh vẫn cố chấp với quá khứ đã qua chẳng tài nào rút ra được. Đã nhiều năm như vậy, anh lại vẫn chẳng thể từ bỏ được cô. Điều này khiến Thư Quân chẳng biết nên đối mặt thế nào, chỉ sợ càng ảnh hưởng xấu đến tình trạng bệnh tình của anh.

Cô hỏi dò Quách Lâm mới biết Bùi Thành Vân trước đó nhất quyết xuất viện nhưng tuần trước lại phải nhập viện cấp cứu. Hiện giờ vẫn còn đang trong tình trạng chưa ổn định.

“Sao lại đột ngột trở nên thế chứ?” Cô hỏi.

Tiếc là Quách Lâm cũng chẳng phải chuyên gia chỉ có thể truyền đạt lời của chuyên gia rằng căn bệnh này ngoài sự thay đổi trong cơ thể thì yếu tố tâm lý cũng không được lơ là.

Thư Quân nghe xong, trong lòng đánh thịch.....do dự một hồi vẫn quyết định đi đến bệnh viện.

Nhưng khi cô đến đó vừa lúc quá giờ thăm bệnh nhân, bị nhân viên bảo vệ ngăn lại dưới chân cầu thang.

Cùng bị chặn lại với cô còn có ba người thăm bệnh nhân khác. Người nhà bệnh nhân không cam lòng vẫn đứng này nỉ cùng nhân viên bảo vệ, mong cậu ta thông cảm. Tình huống này cũng đã trông thấy nhiều nên biểu cảm của nhân viên bảo vệ chẳng hề lay động vẫn kiên trì chấp hành quy định của bệnh viện.

Thư Quân cảm thấy tình hình chẳng có biến chuyển, đành rời đi, ra khỏi cổng đeo cặp mắt kính đen nhưng vẫn nhận được ánh mắt thăm dò nhiều lần của một cô gái trẻ trong số những người thân thăm bệnh nhân.

Bởi lẽ gần đây thường xuyên xuất hiện trước chốn công cộng bị người khác nhận ra, vì vậy cô cúi thấp đầu theo phản xạ sải bước tiến nhanh ra cổng.

Lúc sắp ra khỏi bệnh viện, cô như liếc thấy dáng hình quen thuộc ngay trước mặt. Thế nhưng do trong đại sảnh người ra kẻ vào, cặp mắt kính đen ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tầm nhìn, đến khi chăm chú nhìn lần nữa thì đã chẳng thấy người đó đâu nữa. Vì thế cô nghi ngờ rằng mình bị hoa mắt nhìn nhầm.

Vậy mà tới đó đến cả mấy ngày nay đều chẳng thấy Châu Tử Hoàn bất chợt “đại giá quan lâm”.

Cô chẳng tin chỉ là một sự trùng hợp, vì vậy không khỏi hoài nghi người cô trông thấy hồi chiều trong bệnh viện thật sự là anh, cũng nghi ngờ là lúc đó mình đã bị anh trông thấy.

Thế nhưng mặc cho cô suy đoán cả nửa ngày, Châu Tử Hoàn chẳng nói gì cả. Nếu đã thế thì cô cũng không định chủ động chuốc lấy phiền phức cho mình. Nhân lúc anh đi tắm, cô nằm trên giường lật những trang cuối phần kết của bộ tiểu thuyết, sau đó che máy điều hòa, vờ như đang ngủ.

Khoảng mười phút sau, khi cô sắp chìm vào giấc ngủ, tấm chăn chợt bị người nào đó nhấc ra.

“Che gì mà kín thế, em không nóng à?” Giọng người đàn ông sau lưng hỏi.

Nhiệt độ điều hòa bị một kẻ biến thái chính mặc định ở mười chín độ, vừa lúc một luồng gió lạnh thổi ra, cô mặt không biến sắc giật lại tấm chân kéo đến tận cằm, nói giọng cứng nhắc:

“Em rất buồn ngủ”.

“Hôm nay em rất bận à?”

“Bình thường.”

“Đã làm những gì nào?”

Gần đây cô đều giữ thái độ nghi ngờ cảnh giác với từng câu từng lời của anh, vì thế mà cô gương to mắt khê mỉm cười nói:

“Ban ngày anh đã bận trăm công nghìn việc, tối về còn quan tâm em nữa, anh có thấy vất vả không?”.

Anh nghe những lời mỉa mai nhạo báng của cô khê mỉm cười:

“Nếu như em thật sự ân cần quan tâm anh chỉ bằng xoa bóp cho anh đi, đầu anh nhức quá!”.

“Nhức đầu nhất định là vì đã động não quá mức, bớt tính toán so đo đi sẽ khỏe thôi.”

Anh ra yêu cầu thân mật như vậy khiến cô cảm thấy buồn nôn. Nói xong thì trở mình quấn chặt trong chăn không buồn để ý gì đến anh.

“Là ý gì đây?”

Một lúc sau cô lại nghe thấy anh nói, kèm theo tiếng lật sách khê khàng: “những loại sách này xem nhiều chẳng lợi ích gì cả.”

Cô gần như nhảy dựng lên, xoay người giật lại cuốn tiểu thuyết kẹp ngay dưới gối.

“Nhân vật nam chính là mẫu người em yêu thích ư?” Ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm, hứng chí hỏi.

“Không phải.”

“Vậy anh ta là người có tính cách thế nào?”

“Ích kỷ, tự cao, không có nhân tính, làm tổn thương người khác, lại chẳng biết hối cải.”

“Đã thế sao em còn xem?” Anh dường như rất hứng thú với đề tài này. Cô liếc nhìn anh, dẫu dẫu môi:

“Em muốn xem cuối cùng kết cục của anh ta ra sao?”

“Ồ.” Anh gật gù vờ như hiểu, im lặng vài giây lại tiếp lời:

“Những loại tiểu thuyết rẻ tiền này, chẳng phải đều kết thúc có hậu đó sao, cuối cùng rồi cũng ôm lấy người đẹp thôi”.

“Cuốn này không phải thế.”.

Cô nói dối.

“Cuốn này kết thúc thế nào?”.

Cô tiếp tục thêu dệt:

“Cuối cùng người đàn ông xấu xa bị quả báo, mãi mãi chẳng có được tình yêu, cô độc đến già. Vả lại còn chết yểu nữa”.

Cuối cùng cô bồi thêm một câu mới thỏa chí.

Kết quả anh nghe xong mỉm cười:

“Xem ra em thực sự rất ghét anh ta”.

“Sao lại nói thế?”

“Vì em luôn nghiêng răng nghiêng lợi đã thế hình như rất mãn nguyện vì đã sắp xếp cho anh cái kết cục bi thảm.” Khóe môi không khỏi co giật, cô vẫn một mực trịnh trọng:

“Trong sách viết thế mà, vả lại anh ta thật sự đáng đời”.

“Được thôi.” Anh nằm xuống chẳng thèm so đo với cô nữa, thậm chí còn nói giọng điệu tán đồng khiến cô cảm thấy hơi lạ. “Nếu thật sự như những gì em nói, vậy thì người đó có lẽ sẽ bị quả báo.”

“Hiếm khi hai ta cùng chung chí hướng nhỉ”.

Cô bỏ lướt qua cảm giác kỳ lạ đó, kết thúc cuộc đối thoại nhằm chán ấy.

Sáng sớm hôm sau Thư Quân bị bàn tay ai đó không ngừng đánh thức cô dậy. Cô vẫn chưa tỉnh táo hẳn, lúc này mới phát hiện ra mình đang tựa vào lòng anh, cũng chẳng rõ đã giữ tư thế ngủ này trong bao lâu nữa, đầu gác lên cánh tay anh. Nhận thức này ít nhiều khiến cô hơi kháng cự, cơn ngái ngủ liền bị xua đi hơn phân nửa, nhưng cô không muốn mở mắt, chỉ cố tính lạnh lùng hỏi:

“Mới tờ mờ sáng không ngủ mà làm gì vậy?”

Đáp lại cô chỉ là sự vuốt ve đầy dụng ý.

Ngón tay Châu Tử Hoàn mân mê, vuốt ve phần eo, vùng da nhẹ nhàng mẫn cảm, rất nhanh đặc nụ cô nhẹ như hơi thở sau thùy tai cô. Cô né tránh không hài lòng khê kêu lên. Kết quả âm thanh đó nhanh chóng khiến cô đùa với lửa.

Hàm răng Châu Tử Hoàn chẳng mạnh cũng chẳng nhẹ cắn vào bả vai cô. Phần gắn liền giữa cổ và cơ thịt trên thân thể cô là một trong những vùng nhạy cảm, cuối cùng cô không khỏi mở to mắt khê hít một hơi.

Mãi đến khi xong xuôi, hai người lại tác nhau ra, mỗi người chiếm một góc giường. Gian phòng tĩnh lặng trở lại, tựa như âm thanh mãnh liệt vừa rồi đều là giả. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa, vài chùm ánh sáng đầy màu sắc đan chéo vào nhau trong làn không khí.

Thư Quân nheo mắt ngậy người ra, phát hiện ảo giác bên tai như đang trở lại tiếng rên rỉ khàn khàn cùng hơi thở trầm đều của Châu Tử Hoàn. Cô cảm thấy bản thân mình thật sự xấu xa, cả anh cũng vậy. Trước bản năng ham muốn trỗi dậy thì cả hai lại có thể vứt bỏ đi những suy nghĩ khác.

Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân cô và anh bên nhau lâu đến thế chẳng?

Ánh sáng càng rực rỡ khiến cô hơi chói mắt. Cô quay đầu lại, vừa lúc đối diện ánh nhìn của Châu Tử Hoàn.

Lúc này đây, không nói gì là lựa chọn tốt nhất. Thế là cô ra vẻ không có chuyện gì nhắc chiếc điện thoại lên xem giờ, còn anh trở mình thức dậy.

Rõ ràng mới hơn bảy giờ, cũng chẳng rõ vì thời gian còn sớm hay vì cơn buồn ngủ ập đến. Một lúc sau Thư Quân nhắm nghiền mắt mơ mơ màng màng.

Cô định ngủ thêm một tiếng đồng hồ nữa, lòng chỉ cầu mong Châu Tử Hoàn bỏ đi không phiền nhiễu gì cô nữa. Thế nhưng, nghĩ một đằng làm một nẻo, đầu tiên là tiếng nước vòi sen vọng ra từ phòng tắm, sau đó là tiếng động anh đi tìm quần áo trên kệ tủ.

Từ đầu đến cuối cô vẫn giữ nguyên tư thế nhưng đầu óc càng tỉnh táo, không ngừng cố gắng nhớ lại xem nơi đây có cất giữ quần áo của anh không. Thế nhưng anh không hỏi han gì, cô đoán rằng rốt cuộc anh đã tìm thấy.

“Mặc xong quần áo thì đi đi”, cô liên tục thầm cầu nguyện trong lòng.

Kết quả là lời nói trong đầu chưa dứt thì cảm nhận có người tiến gần đến bên giường. Cô nhắm nghiền mắt không cử động, chẳng biết anh đang định làm gì nữa.

Thế nhưng thực tế anh chẳng làm gì cả, dường như chỉ lặng lẽ đứng đó. Ánh nắng mặt trời lóa mắt bị che khuất hơn phân nửa, tuy thế bóng râm này chẳng hề khiến cô cảm thấy dễ chịu, trái lại còn đem đến chút lạnh lẽo. Trong lòng cô hoài nghi, suy đoán ý đồ của anh. Một lúc sau, khóe mắt trái chợt được một vật thể mềm mại cùng hơi thở ấm áp chạm nhẹ vào....

Cửa lớn mở ra, rồi lại đóng lại. Thư Quân mở mắt ra, nhìn quanh căn phòng tĩnh lặng trống không.

Thật ra mấy ngày gần đây, cô không phải không suy nghĩ đến tình cảm Châu Tử Hoàn giành cho mình. Cô thậm chí còn thử sức sạo tìm tia manh mối trong những tháng ngày vừa qua để chứng minh rằng mình thực sự không hoàn toàn chỉ là vật thể thân của Châu Tiểu Mạn.

Cô nghĩ, dường như ngay khi quen biết nhau, anh chẳng hề biểu lộ cảm giác thân thiết. Tối đó cô uống say bí tỉ còn anh chỉ cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một bậc chính nhân quân tử, trạng thái hành vi hoàn toàn bình thường, chỉ là mối quan hệ bèo nước gặp nhau giữa nam và nữ mà thôi.

Còn sau này, khi bắt đầu mối quan hệ bạn tình là kết quả đồng lòng của cả hai bên, xuất phát dựa trên nguyên tắc tự nguyện và bình đẳng.

Ít ra cô nên cảm ơn anh chưa bao giờ gọi tên trong lúc tận hưởng khoái lạc, cũng chưa từng áp đặt sở thích của Châu Tiểu Mạn lên cô. Còn nữa, đôi lúc anh cũng thể hiện những hành động vừa khó hiểu vừa ảm áp. Ví như, nụ hôn vừa rồi. Thế nhưng, cô chỉ xem những điều đó là sự điên điên khùng khùng của anh, hoặc có lẽ là vì nhầm chán quá nhất thời lấy đó làm niềm vui, chẳng thể nói lên được điều gì.

18. Chương 18

Chương 18: Tỉnh cầu của cô

Người phụ nữ này, trong ấn tượng của anh, chưa bao giờ cầu xin anh điều gì. Đây là lần đầu tiên, mà lại là vì một người khác.

Toà nhà tập đoàn G&N vừa hoàn thành buổi diễn tập phòng cháy chữa cháy.

Châu Tử Hoàn bắt tay một lãnh đạo cấp cao của ngành liên quan, nhân viên phụ trách quay camera, đưa tin cùng những trang thiết bị máy móc đang vây quanh.

Lãnh đạo nói:

“Hôm nay thật cảm ơn sự phối hợp của Châu tổng, lần này thước phim tuyên truyền công ích có thể quay thành công, không thể không có sự hỗ trợ của công ty các anh”.

“Anh khách sáo quá rồi. Hợp tác với chính phủ là trách nhiệm của mỗi công dân mà”.

Châu Tử Hoàn đứng dưới ánh mặt trời gay gắt mỉm cười nói.

Đến khi tiễn vị lãnh đạo cùng đoàn nhân viên ra về, Châu Tử Hoàn mới lên lầu cùng sự tháp tùng của trợ lý. Trong phòng làm việc đã có người đợi anh, anh liếc mắt nhìn người ngồi trên sofa ấy, vừa đi vòng ra sau bàn làm việc vừa hỏi:

“Đến lúc nào thế?”

“Năm phút.” Châu Tử Dương nhìn đồng hồ, “Biết là anh đang có khách dưới tòa nhà , nên em cố ý đi cửa sau”.

“Anh còn ngỡ rằng em không dám đến chứ.” Châu Tử Hoàn nói. Cậu hai Châu gia nghe rồi ngẩn ra, không khỏi lo lắng:

“Vì sao không dám?”.

“Việc mình đã làm, lẽ nào không rõ nữa ư?”

“Anh Hai em thật sự không hiểu ý anh. Đúng rồi, em nhớ ra rồi. Một lát em còn có cuộc hẹn xem triển lãm xe, nếu anh không có việc gì gấp, hay là anh em mình khi khác nói chuyện nhé?”

Nói rồi Châu Tử Dương vội vàng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Cậu đứng lại.” Châu Tử Hoàn lạnh nhạt nói.

“Anh Hai...” Trông thấy anh làm ra vẻ vừa đáng thương vừa bối rối, Châu Tử Hoàn chỉ cười nhạt nói:

“Lúc nhỏ em phạm lỗi, là ai đã bao che cho em trước mặt ông nội hả, em quên rồi sao?”

“Đương nhiên là em không quên.”

“Em ra nước ngoài học cho bạn mượn tiền, kết quả bị người ta lừa. Một số tiền lớn không thu hồi lại được, là ai đã giúp em bù lỗ?”

“...Nếu không có anh, em cũng chẳng biết nên ăn nói thế nào với ông nội cả. Nhưng mà, sao tự dưng anh lại nhắc đến những chuyện...”

“Còn nữa, năm đó em quen bạn gái”, thấy gương mặt Châu Tử Dương lộ ra vẻ xấu hổ, Châu Tử Hoàn vẫn ung dung nói tiếp, “Anh còn nhớ một người thì tự sát, còn ba người khác sống chết thế nào cũng đòi về nước kết hôn với em. Những việc này, cuối cùng là ai thay em dàn xếp hả? Chẳng lẽ tất cả em đều quên rồi ư?”

“Không có. Anh Hai, từ nhỏ đến lớn anh đều giúp em thu hồi tàn cuộc tuy là đếm không xuể nhưng mỗi một việc em đều chẳng dám quên.”

“Vậy mà em còn giúp ông nội đối phó anh!”

Một tiếng “bộp”, chiếc bút máy trong tay Châu Tử Hoàn nặng nề rơi xuống đất, tiếng kim loại va đập trên mặt bàn gỗ phát ra âm thanh nặng trĩu.

Châu Tử Hoàn mặt biến dạng, việc này khiến Châu Tử Dương không khỏi có chút sợ hãi. Ngày thường quan hệ anh em nói đùa giỡn không chút kiêng kỵ gì những thật ra trong lòng anh vô cùng kính phục người anh này. Thế nên Châu Tử Dương đành thật thà thú nhận:

“Em cũng bị ép thôi. Ông nội bắt em đứng ra giải quyết, em đương nhiên không thể đứng bên anh để nhúng tay vào rồi...”

“Thế nên em đi tìm Thư Quân?”

Châu Tử Hoàn giận quá hóa cười, “Xem ra em ra nước ngoài học mấy năm chiến lược quan hệ công chúng chẳng uống phí chút nào, rất biết cách tìm kiếm sơ hở”.

“Anh Hai anh đừng châm chích em được không?” Châu Tử Dương làm vẻ mặt khổ sở, liên tục nhận sai. “Lần sau có đánh chết em cũng chẳng làm việc này, anh cho đứa em trai này cơ hội biết sai sửa lỗi nhé!”

Châu Tử Hoàn miễn ý kiến xua xua tay, cuối cùng cho phép cậu ta đi. Đến gần cửa, Châu Tử Dương quay lại tò mò hỏi một câu:

“Vậy thì giờ anh và Thư Quân...”

“Có liên quan gì đến em không?”

Lời anh nói bị ngắt ngang vô tình nhưng anh chẳng dám kháng cự đến nửa câu nhanh chóng mở cửa lầm lũi bước đi.

Đầu bên kia của hai cánh cửa gỗ lại là cảnh tượng luồng gió cùng nắng ấm vui mừng sướng mắt.

Người trợ lý xinh đẹp đoan trang của Châu Tử Hoàn đang ngồi đối diện trước máy vi tính, vẻ mặt cùng biểu cảm nghiêm túc của cô khiến Châu Tử Dương không kiềm được bước đến cất tiếng quấy rầy.

“Đang xem gì thế?”

Anh khom người, đến trước màn hình vi tính. Trần Mẫn Chi gần như hú hồn, một tay vuốt lồng ngực, một tay kéo nhanh thanh công cụ thu nhỏ màn hình rồi né sang một bên, ra ý không hài lòng:

“Làm người ta giết cả mình!”.

“Tại em tập trung quá thôi.” Châu Tử Dương xoay người, tựa lưng vào bàn làm việc đối mặt với Trần Mẫn Chi, thấy cách ăn mặc của cô hôm nay, cặp mắt bất giác lóe sang không ngần ngại khen ngợi:

“Màu sắc này rất hợp với em”.

“Thế ư, cảm ơn anh.”

Trần Mẫn Chi cúi đầu nhìn mình. Hôm nay cô diện chiếc váy màu xanh ngọc bích để lộ làn da trắng nõn nà như tuyết.

Vốn dĩ cô ngại ngừng vì cổ áo trái tim khoét hơi sâu. Buổi sáng ra khỏi nhà cô đã cố ý đeo sợi dây chuyền nhằm che đi phần ngực, thế nhưng lục tìm khắp hộp trang sức cũng chẳng thấy sợi nào vừa ý, lại lo sợ muộn giờ làm.

Thế nên, cuối cùng cô chẳng đeo sợi dây nào cả.

Lúc này Châu Tử Dương đứng đối mặt cô, từ cao nhìn xuống, ánh mắt vừa lọt vào cơ thể cô. Trần Mẫn Chi không khỏi đứng ngồi không yên, muốn đưa tay kéo cổ áo, lại cảm thấy cử chỉ này thật sự giấu đầu lòi đuôi. Cuối cùng, càng nghĩ càng nóng đầu, cô dứt khoát đứng lên.

“Ồ, cả giày cũng không tồi, rất có phong cách”.

Nào ngờ sự chú ý của Châu Tử Dương đột nhiên di chuyển xuống bàn chân cô.

Lúc này, Trần Mẫn Chi chỉ cảm thấy càng khó chịu hơn. Từ khi trưởng thành, cô luôn không quen với việc bị người khác trông thấy ngón chân của mình hướng hồ đối tượng hiện giờ lại là Châu Tử Dương.

Cô tự cho rằng mình xưa nay bình tĩnh kiên định nhưng chỉ người này mới khiến cô hết lần này đến lần khác rơi vào tình thế bối rối. Mà càng tệ hơn nữa là Châu Tử Dương dường như cũng có ảo giác đó, ngón tay đặt trên cằm hứng thú nghiên cứu thần sắc cô lúc này:

“Kỳ lạ, vì sao mỗi lần hai ta gặp nhau, em đều có bộ dạng hoảng hốt vậy? Lẽ nào tướng mạo anh trông đáng sợ? Hay là tính tình anh kỳ quái?”

Anh chỉ vào phòng làm việc của Châu Tử Hoàn:

“Tuy là không được hoàn hảo như người ấy nhưng trong đánh giá của phái nữ thì anh cũng chẳng tồi đâu đấy!”.

“Tồi hay không có liên quan gì đến em chứ.” Dường như để che đi sự lo lắng, Trần Mẫn Chi giữ ngữ khí vô tình lạnh lùng, hung dữ, tiện tay chụp lấy chiếc cốc sứ trên bàn, ra ý với anh:

“Phiền anh tránh ra”.

Châu Tử Dương nghiêng người, nói “Còn nữa, mỗi lần anh đến hình như em đều đi đến phòng trà”.

Cả quy luật này cũng bị anh nhìn thấu luôn. Thật ra đây hoàn toàn là cách cô tháo chạy khỏi sự bối rối.

“Là vì em lịch sự tiếp đãi khách.” Cô lên giọng, giọng điệu công sở:

“Anh là em trai Châu tổng, tiếp đãi anh là việc em phải làm. Xin hỏi anh có muốn uống chút gì không?” Châu Tử Dương nghiêng đầu nhìn người phụ nữ với thái độ chuyển biến nhanh chóng ấy, nhượng nhượng mày, mặt nhớn nụ cười:

“Giống em là được rồi”.

Trần Mẫn Chi đến phòng trà rót hai cốc cà phê mang lên, ngược mắt lên thấy có người đang ngồi ghế nghịch máy tính của mình.

“Ồ!”

Nghĩ đến màn hình chưa đóng, cô bất giác sải bước nhanh tiến tới, cũng chẳng màng đến phép lịch sự giằng lấy con chuột từ tay Châu Tử Dương rồi lấy thân hình che đi màn hình hiển thị.

“Bác sĩ Hoàng Tổ Đức?” Tiếc là chậm một bước, hiển nhiên Châu Tử Dương đã xem nội dung trang web đó. Anh hỏi:

“Em có vấn đề về tim mạch à, cần phải mời ông ấy khám cho à?”

“Chẳng có vấn đề gì cả.” Trần Mẫn Chi thăm ân hận về sự bất cẩn của mình, tình tức liên quan đến vị bác sĩ khoa tim mạch nổi tiếng trong thành phố chẳng biết anh xem được bao nhiêu rồi.

Cô không khỏi tức giận, con người này sao lại tùy tiện động vào máy tính của cô chứ? “Làm việc riêng trong giờ làm việc, thật chẳng giống phong cách của em.”

“Em và anh không thân, sao anh biết phong cách của em?”

“Việc này phải có bản lĩnh nhìn người”.

Châu Tử Dương gác chân quay hai vòng trên chiếc ghế xoay, chợt nheo mắt nhìn cô, “Lẽ nào là anh trai anh bảo em tra tìm ư?”

“Không phải.” Trần Mẫn Chi không vui phủ nhận.

“Anh thấy mười phần thì đến tám, chín phần là đúng!” Châu Tử Dương đứng dậy tiến sát gần cô hơn:

“Nói anh biết đi, anh trai anh vì sao bảo em tra tìm cái này? Dáng người anh cao lớn, thon gầy, cô cũng chẳng phải thấp, hai người bọn họ gần như chỉ cách nhau nửa cái đầu. Anh khê nghiêng mình dường như cả gương mặt gần ngay trước mắt cô, gương mặt điển trai hoàn hảo ấy chẳng chê vào đâu được.

Cô có một loại ảo giá cảm thấy bản thân mình nhanh chóng chìm đắm trong hơi thở của anh, trong lòng bất giác bật “hồi chuông cảnh tỉnh”.

“Anh muốn dụ dỗ em sao?”

Lời vừa dứt, Trần Mẫn Chi hận đến mức muốn cắn lưỡi mình.

Cô hoài nghi nhất định là dây thần kinh mình có vấn đề nên mới thốt ra câu nói này. Châu Tử Dương khê ngẩn người, nụ cười rộng mở trên gương mặt. “Nếu như có thể hấp dẫn em anh cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

“E là em chẳng có phúc phận đó.”

“Ồ, có muốn thử không?”

“Cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng em nghĩ hay là thôi đi.”

Trần Mẫn Chi khê đẩy anh ra, nghiêm chỉnh ngồi vào vị trí của mình. Lưng ghế cùng tay vịn bao trùm quanh mình lúc này cô mới cảm thấy an tâm, nhịp đập loạn xạ của con tim cũng dần bình tĩnh trở lại.

Bị gián đoạn như vậy, câu chuyện về vị bác sĩ Hoàng trước đó coi như bị bỏ qua.

Châu Tử Dương nán lại một lát mãi đến khi Trần Mẫn Chi nhận cuộc điện thoại nội bộ anh mới nói tiếng tạm biệt với cô. Trần Mẫn Chi đứng cách bàn làm việc rộng lớn báo cáo xong thì nghe thấy giọng điệu căn dặn của người sau lưng:

“Em thay anh liên lạc với ông ấy, đặt cuộc hẹn ra ngoài gặp mặt.”

“Vâng” Trần Mẫn Chi xoay người đi chợt bị gọi giật lại.

“Lúc này có phải Châu Tử Dương ở ngoài đó không?”

“Ồ, vâng.” Châu Tử Dương ngược mắt nhìn người trợ lý nhanh nhẹn cẩn trọng:

“Bọn em hình như rất hợp nhau thì phải?”

“Cũng tạm thôi, thật ra cũng chẳng thân lắm.”

“Vậy à.” Châu Tử Dương mỉm cười, ngưng một lát nói hàm ý sâu xa:

“Thật ra con người nó cũng chẳng tệ.” Trần Mẫn Chi không trả lời. Anh lại nói:

“Không còn việc gì nữa, em ra ngoài làm việc đi!”

“Vâng.”

Đi ra ngoài cô mới phát hiện tách cà phê vẫn còn ở trên bàn, hơi ấm còn sót lại. Trần Mẫn Chi cầm chiếc tách đứng dậy đem vào phòng trà.

Kỳ nghỉ ốm kết thúc, Thư Quân quả nhiên nhanh chóng nhận được hợp đồng phát ngôn. Cô suy trước tính sau vẫn quyết định khiêu chiến cùng vị sếp mạnh mẽ.

“Có thể đổi người khác không chị?” Cô đề nghị.

“Em thấy ai thích hợp hơn?” Nicole tỉnh bơ hỏi ngược lại.

Thế nhưng Thư Quân vốn chưa từng suy nghĩ việc này, chỉ cần có người chịu nhận, là ai đi chẳng nữa thì có liên quan gì đến cô chứ?

Sự trầm mặc do dự của cô đều lọt vào mắt của Nicole. Nicole bình tĩnh nói với cô: “Công ty đã xem xét cân nhắc mọi mặt mới thay em tiếp nhận vai trò phát ngôn. Chị nhớ là lần trước chị cũng đã nói rồi, hợp tác cùng G&N là một cơ hội rất tốt. Dù là với em hay là với công ty thì đều có lợi cả. Em cảm thấy chị nói thẳng quá phải không?”

Lời nói của cô chặn ngang động tác chau mày của Thư Quân.

“Chị chỉ nói thật lòng mà thôi. Sếp mở công ty này là để kiếm tiền, còn em bước chân vào ngành này là để kiếm sống. Hiện giờ sự nghiệp của em đang đi lên, đây là một cơ may tốt, người thường có nằm mơ cũng chẳng có được, giờ thì em lại muốn nhường cho người khác. Thư Quân, chị thực sự không hiểu em.”

“Dù sao em cũng thật sự không muốn nhận lời.”

Cuối cùng Thư Quân chỉ nhấn mạnh lặp lại câu nói này nhưng cả bản thân cũng cảm thấy đây quả thực không thể xem là lý do được.

Quá yếu đuối chẳng có sức thuyết phục. Quả nhiên, Nicole mặt dài nhắc nhở cô không chút kiêng nể:

“Chị không quan tâm em có thật sự để tâm đến công việc này không, nhưng nếu em đã ký hợp đồng với công ty, nội dung trong hợp đồng có lẽ em vẫn chưa quên đấy chứ? Trong điều kiện không làm tổn hại đến lợi ích và hình tượng cá nhân thì em có nghĩa vụ ra sức phối hợp hoàn thành nghiệp vụ và hoạt động của công ty. Hai bên đều có nghĩa vụ như nhau. Đây chính là công việc. Mong rằng em đừng gộp chung chuyện tình cảm riêng tư mà làm ảnh hưởng đến lợi ích của mọi người”.

Từ phòng làm việc của Nicole bước ra, Thư Quân đung mắt trợ lý Tiểu Kiều. Tiểu Kiều húng chí hỏi nhỏ:

“Chị Thư, có phải chị sắp được chụp hình quảng cáo không?”

“Sao em biết?”

“Tin đồn ấy mà, nhưng nguồn thông tin thì rất đáng tin cậy đấy!” Tiểu Kiều cười bí hiểm, lại chất vấn:

“Khi nào thì chị bắt đầu?”

“Một thời gian nữa.”

Thư Quân lặng lẽ gấp tờ hợp đồng trong tay, tâm trạng nào nề.

Buổi chiều có người bên tạp chí âm nhạc đến chụp ảnh.

Vài pô ảnh đã chụp xong, theo kế hoạch sắp đặt từ trước thì sẽ có cuộc phỏng vấn mười lăm phút.

Thật ra nữ ký giả này rất giỏi giao tiếp, tuổi tác xấp xỉ Thư Quân, tính cách lại có bảy, tám phần giống với Mạc Mạc. Hai người vừa gặp đã trò chuyện vui vẻ rồi, vì thế mà ngoài những vấn đề về phỏng vấn ra, nữ ký giả còn biểu lộ tình cảm của mình.

“Cá nhân mình rất thích chất giọng của bạn, cảm giác mê hoặc lòng người. Máy người đồng nghiệp trong văn phòng mình gần đây ngày nào cũng nghe ca khúc của bạn, phong cách album đầu tay quả là thật không tồi.”

“Cảm ơn bạn.”

“Tiếp theo bạn có ca khúc mới nữa không?”

“Đang trong quá trình chuẩn bị, chắc cũng phải một thời gian nữa.” Thư Quân nói.

“Vậy thì chờ đợi vậy! Lần sau nhất định đến đòi CD miễn phí.”

Cuộc phỏng vấn chính thức kết thúc, nữ ký giả thu dọn đồ đạc chuẩn bị cùng nhóm cộng tác ra về. Trước khi rời đi, cô mỉm cười nói:

“Hỏi bạn một câu về đời tư nhé. Thật ra album đầu tay đã có được thành tích tốt như vậy, bản thân bạn có cảm thấy bất ngờ không? Hiện giờ đi ra ngoài chắc có lẽ sẽ có không ít fan sẽ nhận ra bạn chứ?”

“Thật sự hơi không quen lắm.” Thư Quân suy nghĩ nửa đùa cười nói:

“Vả lại ra ngoài cứ phải đeo kính đen cũng thật phiền phức.” Nữ ký giả cười rộ lên:

“Thế nhưng có người để mắt quan tâm cũng hay mà. Bạn có cảm thấy vui mừng vì bản thân đã gia nhập ngành này không?”

Câu hỏi này khiến thư quân sững sờ. Cô lắc lắc đầu:

“Không thật sự tôi rất ân hận”.

Có lẽ vẻ mặt cô quá nghiêm trang lại khiến nữ ký giả như không tin vào những lời cô nói, mỉm cười châm biếm nói:

“Chắc bạn hối hận vì bản thân không ca hát sớm hơn một chút. Đúng rồi, mình phải về báo cáo nữa. Hôm khác có dịp chúng ta lại liên lạc nhé”.

“Được thôi”

Thư Quân thầm mỉm cười bản thân suy nghĩ quá lạ cơ hồ đối lại là người khác cũng sẽ cảm thấy khó hiểu. Thậm chí ngay cả đứa bạn thân Mạc Mạc quen biết nhau đã mười mấy năm cũng chẳng thể hiểu được cô.

Vài hôm sau hẹn nhau đi dung bữa, nói về công việc của nhau, Mạc Mạc liền cất tiếng than thở. Gần đây cô bị hàng loạt những hoạt động những hoạt động chiến lược khiến cho sứt đầu mẻ trán ân hận rằng mình đã chọn nhầm ngành càng nuôi tiếc bố mẹ không sinh cô ra với chất giọng tốt.

Thư Quân cảm thấy bất lực lại thấy buồn cười, thuận miệng nói:

“Cậu có thể đi làm nghệ sĩ hài.” Kết quả nhận được chiêu “Cửu âm bạch cốt trảo” của Mạc Mạc.

Nhà hàng nằm trên con phố nổi tiếng yên tĩnh. Con phố tổng cộng chỉ có hai nhà hàng một cái cao cấp, cái còn lại là một nhà hàng mang tính riêng tư rất nhiều người nổi tiếng trong thành phố đều thích đến đây. Thế nhưng do Mạc Mạc và ông chủ nhà hàng này đã từng có thời gian trở thành “ân oán” của nhau mà người ngoài không ai hay biết, vì thế mà cô ấy không chịu đến đây “ủng hộ” nữa. Từ nhà hàng bước ra, Thư Quân nói:

“Lần sau bọn mình có thể đổi địa điểm khác thay đổi khẩu vị không? Lần nào cũng là nhà hàng cơm Tây, cậu cũng sinh ngoại rồi!”.

“Tớ hoàn toàn nghĩ đến thân phận của cậu nên mới đặc biệt chọn chỗ này đây! Khách không đông, không gian yên tĩnh, giảm thiểu khá nhiều rắc rối cho cậu!”.

Thế nhưng chính là ở nơi tĩnh lặng thế này sẽ có thể đụng mặt Châu Tử Hoàn.

Kỳ thực Thư Quân đã nhận ra chiếc xe của anh đỗ ngay đối diện cửa nhà hàng riêng tư.

Cô tình cờ liếc mắt sang, trong lòng không kiềm được than thở, đây có được xem là oan gia ngõ hẹp không?

Kết quả là chẳng kịp đợi cô than thở thì đã trông thấy vài người bước ra từ hai cánh cửa dáng vẻ cổ kính. Ánh đèn đường dường như thấp thoáng chiếu rọi bóng là cây, ánh sáng hơi tối, lại cách một con đường, nhưng cô chẳng tốn công sức liền nhận ra ngay bóng hình đó. Mặc Mặc trông thấy bước chân cô chậm lại, tò mò hỏi:

“Sao thế?”

Ánh mắt Thư Quân rời khỏi từ thân hình dong cao của người đàn ông trẻ tuổi ấy, chuyển sang người đàn ông già hơn bên cạnh anh. Tồn vài giây lục tìm thông tin có liên quan trong ký ức, sau đó cô vô tình chau mày lại.

“...Không có gì.”

Mãi đến khi đối phương lên xe, cô mới thôi không nhìn nữa, trả lời Mặc Mặc với tâm trạng thờ ơ.

Tối đó, sau khi chia tay Mặc Mặc Thư Quân đến căn biệt thự ở ngoại ô. Tối nay là thứ sáu, ngày chán.

Trong thời hạn ba tháng có quy định thêm điều khoản kèm theo, đó là mỗi tuần ngày chán cô đều phải qua đêm ở chỗ của Châu Tử Hoàn. Làm vậy vừa thực hiện được trách nhiệm của bạn tình lại có khoảng trời riêng. Điều này Thư Quân không có ý kiến gì.

Dù gì nguyên tắc này cũng chẳng vững chắc tựa ngọn núi, thi thoảng phá lệ một lần, Châu Tử Hoàn cũng chẳng làm gì cô được.

Tối nay cô tự giác như vậy khiến Châu Tử Hoàn kinh ngạc. Lúc cô đến, anh đã có mặt ở nhà, đang chuẩn bị xả nước đi tắm.

“Tắm cùng?” Một tay chống vào cửa nhà tắm, người đàn ông gần như khỏa thân ấy nhướn nhướn mày hỏi. Cô liền trả lời:

“Đương nhiên là không”.

“Ồ, vậy thật tiếc quá.” Tuy là nói vậy nhưng cô không cho rằng mình nhìn thấy chút dấu vết tiếc nuối gì trên gương mặt anh.

“Hiếm khi hôm nay em chủ động như vậy vả lại đúng thời gian nữa, anh cứ ngỡ cuối cùng em bắt đầu nhớ lại thời kỳ tắm chung tuyệt vời trước đây chứ.”

Anh liếc nhìn cô cười nhạt, sau đó liền xoay người vào phòng tắm khiến những câu hỏi của cô trượt đến đầu môi lại nuốt ngược trở lại.

Cứ thế, Thư Quân kìm nén một bụng nghi vấn, ngồi trên giường trong phòng ngủ lơ đãng chợp mắt qua chuyển lại hơn trăm kênh truyền hình mới đợi được anh tắm xong bước ra.

Châu Tử Hoàn vừa đưa khăn bông lên lau đầu vừa liếc mắt nhìn về phía tivi. Trên tivi đang bật kênh nước ngoài, chẳng hề có phiên dịch, người dẫn chương trình tóc vàng mắt xanh đang đọc tin tức. Anh chuyển ánh nhìn sang gương mặt Thư Quân, thoáng chốc nhếch khóe môi lặng lẽ mỉm cười, nụ cười đầy sự mỉa mai.

Thư Quân cảm thấy vô cùng khó chịu, không khỏi ngược mắt nhìn chăm chăm:

“Sao thế?”

“Nhìn em đầy tâm sự, em đang nghĩ gì vậy? Việc hay là người?”

Anh uể oải hỏi, tiện tay vớt chiếc khăn bông sang một bên, ngồi vào chiếc ghế mềm mại bên giường.

Chiếc ghế này là của Thư Quân mua. Chính vào khoảng thời gian mất anh có vấn đề anh vẫn thường tựa lưng vào ghế ngồi phơi nắng để Thư Quân đọc tin tức cho nghe. Đoạn hồi ức đó khiến tâm tình Thư Quân bỗng chốc rối loạn. Nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh lại, không trông thấy sự mỉa mai và hàm ý trong ngữ điệu của anh. Cô xoay người đối mặt với anh, hỏi:

“Hồi tối anh đi dung cơm với ai vậy?”

Châu Tử Hoàn nhìn cô, ngưng một lát rồi nói:

“Một người bạn sao vậy?”.

“Em trông thấy các anh. Người bạn của anh hình như em cũng quen.”

“Ồ, vậy sao?” Châu Tử Hoàn cười nhạt nói:

“Bác sĩ Hoàng, em và ông ấy cũng quen biết nhau sao?”.

Cô biết mình đã lọt vào mắt của anh mà không hay biết gì, nhưng cũng chẳng mấy để tâm, chỉ gắng hỏi:

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Câu hỏi của em thật lạ. Cái gì mà anh muốn làm gì? Còn em, vì sao em lại có dáng vẻ căng thẳng chứ?”

“Vì hiện giờ em rất nghi ngờ anh”.

“Nghi ngờ gì nào?” Anh nhìn cô, bờ môi mỏng vẫn nhõn nụ cười nhàn nhạt.

“Anh lại cảm thấy em cực kỳ lạ. Thư Quân, trước đây anh và người nào dung cơm xã giao em chưa từng quan tâm đến.”

“Đó là hai việc khác nhau.” Cô mím môi, khẽ lộ ra sự do dự và đấu tranh tận đáy lòng.

“Em đừng có nói với anh, tối nay em tự giá đến đây chính là vì chuyện này nhé!”

Ngữ điệu anh bình thản chọc thẳng vào tâm tư của cô nhưng trực giác của cô cho thấy không thừa nhận là tốt nhất.

Chính vào lúc cô im lặng, Châu Tử Hoàn dường như chẳng chịu dễ dàng buông tha cho cô:

“Em còn chưa nói với anh, em và bác sĩ Hoàng làm thế nào quen với nhau?”.

“Trong phòng bệnh một người bạn.”

“Bạn gì mà đáng để em ngày nào cũng chạy vào bệnh viện thế?”

Quả nhiên, Thư Quân nghĩ, hôm đó ở bệnh viện anh đã trông thấy cô. Thế nhưng, trước đó anh không hề nhắc gì đến, là vì muốn đợi sự việc rõ ràng rồi mới tính sổ sao? Huống hồ ngữ điệu anh tuy tùy tiện nhưng đã chứng minh được những suy đoán của cô.

Cô không khỏi hít sâu một hơi, lẳng lặng nhìn anh, chợt mở miệng nói:

“Châu Tử Hoàn, anh nói vậy là có ý gì đây? Em không tin là anh thật sự không biết. Dù sao cả hai cũng ở bên nhau lâu vậy rồi, anh cũng có thể nhìn thấu em, em cũng hiểu rõ trong lòng anh nghĩ gì. Cái kiểu cách biết rõ còn hỏi đó, anh giỡn thấy vui lắm phải không?”

“Thường thôi, thật ra anh vốn chẳng có kiên nhẫn đùa giỡn với người khác những chuyện này đâu.”

Châu Tử Hoàn rút cuộc thu lại vẻ mặt cười mà không cười, đứng phắt dậy đi đến trước mặt cô.

“Nhưng mà, vì đối tượng là em, mà em hình như rất thích nói vòng vo với anh. Nếu anh không phối hợp với em, anh cảm thấy không phải cho lắm!”

Anh bỗng chốc tiến sát lại đến mức dường như có thể đếm rõ những hạt nước li ti đọng lại trên cơ bụng. Cô vô tình ngẩng lên sau đó lại cảm thấy dường như không thoải mái dứt khoát đứng luôn dậy. Cô nhìn thẳng mắt anh:

“Vậy chúng ta thẳng thắn chút nhé. Em thật sự đang nghi ngờ mục đích anh gặp mặt vị bác sĩ đó. Anh đừng có mà phủ nhận.”

“Ồ? Vậy em thấy anh có mục đích gì?”

“Anh không phủ nhận, đúng không? Thật ra trước giờ đều là vấn đề giữa hai chúng ta, em mong rằng anh đừng liên lụy đến người khác.”

“Chẳng lẽ người khác mà em vừa nói, là bạn học cũ kiêm mối tình đầu ư?” Lời anh vừa dứt, giọng điệu cô khẽ chùng xuống, không tin được nhìn anh:

“...Em quả nhiên là không đoán sai”.

“Em đoán gì nào? Em cảm thấy anh sẽ gây ảnh hưởng gì không tốt với anh ta sao?”

“Lẽ nào bữa ăn tối nay của anh không có chút liên quan nào đến Bùi Thành Vân ư? Hoặc có thể thật sự là vì anh ấy.”

“Thư Quân”, người đàn ông điển trai đáng vẻ tựa Satăng đột nhiên mỉm cười, “Có lẽ em cảm thấy vô cùng tự hào đến mức tự tin với trực giác của mình, thế nên mới dám đến đây để chất vấn anh”.

“Mong anh thẳng thắn trả lời em.”

“Tùy em thôi.”

Anh xoay người, dường như không muốn tiếp tục đôi co với cô nữa, kéo hộp thuốc lá và bật lửa ở đầu giường, miệng ngậm điều thuốc, anh vừa châm lửa vừa nói:

“Cứ cho là anh làm gì bất lợi cho anh ta, vô tình bị em phát hiện, thì có lẽ em có thể nghĩ cách gì đo ngăn anh mà”.

Giọng điệu thờ ơ hời hợt như vậy khiến Thư Quân đứng chết trân trong giây lát.

Cô không phân rõ được anh có nghiêm túc không. Biểu cảm ẩn giấu đằng sau làn khói trắng ấy càng trở nên mơ hồ khiến cô bắt đầu cảm thấy hoài nghi và kinh hãi.

Một lúc sau cô mới mở miệng, thanh âm run rẩy.

“Châu Tử Hoàn, anh đừng có nói bừa. Huống hồ, Bùi Thành Vân không chọc anh, anh chẳng có lý do gì để làm thế cả”.

Đáp lại lời cô là giọng cười trầm.

Tâm trạng người đàn ông đang đứng trước mặt cô đây dường như không tệ, đứng cách bởi chiếc giường, anh nhướng đuôi mắt. “Nếu như anh nói rằng anh ta thật sự cản trở anh thì sao? Em cũng đã nói đó, chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi, lẽ nào em không biết anh là người thế nào?”.

Cô tắc nghẹn khôn nói nên lời.

Cô đương nhiên biết anh là người thế nào, càng rõ thủ đoạn của anh. Những gì cản trở anh, nếu anh muốn loại bỏ thì e rằng chẳng cần phải chớp mắt. Để đạt được mục đích thì dù là phải trả giá đắt đến đâu anh cũng không tiếc.

Cô đứng cuối giường, đầu gối tựa vào thành giường vững chắc nhưng không hề cảm thấy đau. Cô im lặng một hồi rồi nói:

“Anh muốn làm gì Bùi Thành Vân?”.

“Nếu em đã hiểu anh như vậy, vì sao không thử đoán xem? Hay là chống mắt mà xem thì càng hay.”

“Em nói rồi, không liên quan đến anh ấy, tốt nhất anh đừng lôi kéo anh ấy vào.”

“Em đang ụ hiếp anh à?”

“...Không phải”, cô ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng dưới ngọn đèn nhìn anh, “em đang cầu xin anh”.

Nói câu này biểu hiện của cô vô cùng bình thản, tận sâu trong đôi mắt sáng trong biểu lộ ra ý khấn cầu.

Ngón tay Châu Tử Hoàn kẹp điều thuốc vô tình co lại, ánh lửa lướt qua phần da giữa hai ngón tay toát lên cảm giác cháy bỏng tê dại.

Anh chau mày nhưng không cúi đầu nhìn mà nghiêng người gẩy tàn thuốc còn sót vào gạt tàn thủy tinh trên đầu giường.

Động tác đơn giản nhưng lại tốn một khoảng thời gian khá dài. Gương mặt điển trai khẽ chùng xuống dưới ánh đèn, mái tóc đen trước trán vẫn còn ướt, gương mặt nhìn nghiêng bị sống mũi thẳng cùng đường vòng

cung của khớp hàm dưới ngang ngạnh khắc họa nên một bức tượng hoàn mỹ. Mắt anh vẫn cụp cuống như đang chăm chú nhìn vào ánh lửa dần tắt lụi trong chiếc gạt tàn.

Máy điều hòa giữa phòng lan tỏa ra từng luồng gió lạnh. Thư Quân cảm thấy lạnh toát, dường như cảm giác lạnh lẽo tỏa ra từ đáy lòng.

Ngoài cử động của ngón tay, Châu Tử Hoàn im lặng gần như không nhúc nhích khiến cô chẳng tài nào đoán được những toan tính trong lòng anh.

Thư Quân đợi khá lâu để có được đáp án, chính vào lúc nghĩ rằng từ bỏ thì anh đứng phắt dậy, xoay người lại nhìn cô. Châu Tử Hoàn lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm tựa biển khơi sau cơn mưa thoảng qua.

Người phụ nữ này, trong ấn tượng của anh, cô chưa từng cầu xin anh điều gì. Đây là lần đầu tiên, lại là vì người khác. Hồi lâu sau, đối mặt với ánh mắt phảng phất vẻ thỉnh cầu của cô, anh trầm giọng nói:

“Anh hiểu rồi.”

Câu nói “anh hiểu rồi” rốt cuộc mang ý nghĩa gì chứ? Thật ra trong lòng Thư Quân chẳng thể nắm bắt được. Thế nhưng hiện giờ cô chỉ có thể chọn lựa tin tưởng anh, tin anh thật sự không có hành động gì quá đáng với Bùi Thành Vân. Nhưng cũng chính vì việc này mà mối quan hệ giữa anh và cô như rơi vào tình trạng càng bế tắc hơn nữa.

Chẳng những tối đó không nói gì với nhau mà thậm chí liên tục mấy ngày sau đó, những lúc không thể không gần nhau thì anh dường như cũng thiếu hứng khởi với cô, chẳng còn chònh ghẹo, châm biếm cô hoặc lấy việc dằn vặt cô ra làm niềm vui nữa.

Thật ra đây cũng là việc tốt, nhưng Thư Quân phát hiện ra tâm trạng của cô còn tồi tệ hơn trước đây nữa.

Phía công ty do sắp đặt lịch làm việc dày đặc từ trước cho cô nên không thể không thay mặt cô khước từ tham dự một hoạt động quy mô lớn. Trái lại Từ Bội Bội vừa chụp quảng cáo từ Nhật Bản trở về, vất vả cực nhọc vừa xuống máy bay liền chạy nhào đến ngay hiện trường.

Sau đó giới truyền thông đưa tin tức liên quan, Từ Bội Bội xuất đầu lộ diện, “sát hại” vô số phim chụp ảnh. Sau này gặp riêng nhau tại công ty, Từ Bội Bội vờ thể hiện sự tiếc nuối thay cho Thư Quân, bởi lẽ chương trình hoạt động tối hôm đó có sự tham gia của vài nhạc sĩ nổi tiếng, còn Thư Quân lại bỏ lỡ dịp giao lưu cùng họ.

Đến khi công chúa chim công cao ngạo nhanh nhẹn rời đi Tiểu Kiều phẫn nộ nói:

“Có gì hay đâu chứ, thật là. Có cần thiết phải cố ý đến đây để nói những lời này không?”.

“Đừng giận, đừng giận.” Thư Quân an ủi trợ lý, nói bốn cột:

“Ít ra hiện giờ cô ấy còn chủ động nói chuyện với chị, đổi lại là trước đây làm gì có chuyện đó chứ!”.

“Chị Thư, chị tốt quá!”

“Chứ không thì thật sự bị cô ta làm cho tức mà chết rồi, chứ để cô ấy khoe khoang làm gì?” Thư Quân cười nói.

“Đúng thế. Mấy ngày nay em thấy chị cứ buồn bã không vui, cứ ngỡ chị vì chuyện này mà không vui chứ.”

“Sao có thể thế được.” Thư Quân nghĩ, có lẽ chỉ có bản thân cô biết vì sao gần đây cô không vui. Thật ra cô cũng có dự vọng riêng của mình. Mỗi khi Châu Tử Hoàn nhắc đến Bùi Thành Vân, trong lòng cô không phải là không có cảm giác muốn báo thù. Cô còn nghĩ rằng, dựa vào đâu mà Châu Tiểu Mạn lại có thể sống trong hồi ức của người đàn ông đó lâu đến như vậy. Còn cô ở trước mắt anh thì phải chung thủy mãi không thay lòng. Vì thế mà cô mang trong lòng chút cảm giác xấu xa vừa đáng xấu hổ lại vừa hèn hạ, kiềm chế bản thân không tìm đến anh để nói lời giải thích.

Mãi đến khi bị sự hiểu lầm về việc Bùi Thành Vân lôi kéo vào, cô mới bắt đầu cảm thấy ân hận và lo lắng.

19. Chương 19

Chương 19: Tuyên bố chia tay

Tận đáy lòng dường như trống rỗng, tựa như rơi vào chiếc động đen tối, tất cả cảm xúc bị hút vào trong đó.

Vài ngày sau, cổ tình chọn ngày rảnh rỗi, Thư Quân lại đến bệnh viện.

Bùi Thành Vân vừa được đưa đi làm xét nghiệm, quay về gặp cô, thái độ của anh không còn quyết liệt như lần trước nữa, ngược lại còn tự nhiên chào hỏi cô.

Cô vô cùng kinh ngạc vì anh đã trở nên tiêu tụy, người gầy rộc đi, hốc mắt sâu hoắm có lẽ do không ngủ đủ, ánh mắt ủ rũ, mơ hồ kèm theo chút mệt mỏi.

Anh chẳng thể nằm ngửa được, phần lớn thời gian đều phải nằm nghiêng dựa vào đầu giường, dưới góc nghiêng như vậy mới có lợi cho nhịp đập bình thường và con tim hô hấp.

Về chuyện tối đó đuổi cô về, Bùi Thành Vân không nhắc đến nửa lời, chỉ hỏi thăm cô gần đây có khỏe không.

“Sao cứ phải lo cho em chứ? Em khỏe lắm” , Thư Quân nói, “còn anh, tình hình sức khỏe thế nào rồi?”

Anh dường như cũng chẳng muốn giấu cô nữa, chỉ nói:

“Thật ra trước đây ở nước ngoài anh đã phẫu thuật một lần rồi, gần đây chỗ đó lại có chút vấn đề”.

Anh vừa nói vừa chỉ vào lồng ngực. Thư Quân để ý thấy giờ thì cả ngón tay anh cũng dường như trắng bệch không chút sức lực, móng tay không còn chút độ sáng bóng khỏe mạnh nữa.

“Em nghe nói còn phải tiếp tục phẫu thuật nữa, phải không?” Cô hỏi.

“Ừ.”

Anh dừng lại, thần sắc bình tĩnh, “Anh không muốn chịu sự giày vò nữa”.

“Sao lại gọi đó là giày vò cơ chứ? Lẽ nào anh định cứ thế này mãi sao?”

“Nhưng cho dù phẫu thuật thì đã sao nào, nửa cuộc đời sau này vẫn chẳng rời khỏi bệnh viện được.”

Anh nhắm nghiền mắt, dường như kiềm nén cảm xúc, hơi thở trở nên không ổn định, nghỉ ngơi một lúc mới mở to mắt nhìn cô, cười chế nhạo:

“Vả lại phẫu thuật rủi ro cao, nói không chừng một đi không trở lại”.

Nói ra những lời lẽ không may mắn này, nghe xong con tim Thư Quân không tránh khỏi chùng xuống.

Cô vốn dĩ định đến để khuyên anh phẫu thuật giờ lại thành ra không biết nên mở lời như thế nào. Sắp đến giờ cơm tối, Bùi Thành Vân nửa thật nửa đùa chê cơm ở bệnh viện không ngon miệng. Thư Quân liền nói:

“Anh muốn ăn gì, em ra ngoài mua”.

“Thật ư?”

Anh vuốt lồng ngực khẽ cười, nói:

“Lâu rồi không ăn tôm tẩm ớt xào, chẳng biết bây giờ có không?”.

Cô vốn rất lo lắng anh ăn không ngon miệng, người mà đã bệnh tật thế này rồi thì nói hai câu thôi cũng mệt mỏi cực độ.

Vừa nghe xong cô liền đồng ý ngay, cầm ví tiền xuống lầu mua. Kết quả, đi dạo một vòng quanh mấy nhà hàng gần bệnh viện thì nhận được điện thoại của Bạch Hân Vy.

Dừng xe tạm trước cửa bệnh viện, Bạch Hân Vy đưa đồ từ trong xe cho Thư Quân.

“Sao không tự mình đem lên cho anh ấy?” Thư Quân hỏi.

“Tớ không rảnh.”

Gương mặt Bạch Hân Vy không chút biểu cảm, dặn dò cô:

“Cậu cứ nói là của cậu mang đến, đừng nhắc đến tớ”. Thư Quân nhìn mấy chiếc đĩa CD cùng với chiếc máy CD tinh xảo, trong lòng khẽ thở dài, nói:

“Có lẽ tớ cũng chẳng thể nào khuyên anh ấy phẫu thuật”.

Bạch Hân Vy sững người, rồi lại như không mấy để tâm :

“Vậy thì thuận theo ý trời vậy”.

“Rõ ràng cậu vẫn còn quan tâm đến anh ấy, vì sao lại không chịu đích thân đến thăm anh ấy chứ ?”

“Đó là việc vô bổ chẳng có ý nghĩa. Tớ đã từng làm mấy năm trời rồi. Vì đợi anh ấy mà tớ lãng phí quá nhiều thời gian, giờ đã đến lúc tớ nên thức tỉnh rồi”.

“Có lẽ cậu tiếp tục kiên trì thì sẽ được như ý nguyện”.

“Cảm ơn lời lẽ tốt lành của cậu”.

Bạch Hân Vy ngắm nhìn Thư Quân với bộ dạng nghiền ngẫm dường như có phần tiếc nuối.

“Trước đây sao tớ không phát hiện ra cậu biết ăn nói đến thế chứ. Thật ra tớ cảm thấy cậu sẽ là người bạn rất thích hợp, chỉ tiếc là hai chúng ta khi còn đi học chẳng có cơ hội kết giao”.

“Đúng thế, sau đó thì cậu coi tớ như kẻ thù viễn tưởng, có muốn làm bạn lại càng khó hơn.”

Thư Quân nói đùa rồi nghiêm túc lại, thẳng thắn nói:

“Thật ra tớ nghĩ, có lẽ cậu trước nay luôn nhìn nhận đúng, hoặc có thể là, với Bùi Thành Vân cậu quan trọng biết nhường nào, cả bản thân anh ấy cũng chẳng ý thức được”.

“Giờ nói những lời này có phải hơi muộn rồi không?” Bạch Vân Hy vẫy vẫy tay, khởi động xe, tiếp đó lại nhớ ra, hỏi:

“Lúc này trong điện thoại cậu nói gói hộp mang về cái gì vậy ?”.

“Bùi Thành Vân nói muốn ăn tôm tẩm ớt xào”.

Người đẹp ngồi trong chiếc xe danh giá khẽ chau mày:

“Bệnh của anh ta phải kiêng mà”.

Quay về phòng bệnh Thư Quân lắc lắc chiếc hộp cách nhiệt trong tay, đem đến trước giường mở từng ngăn ra.

Trước khi để Bùi Thành Vân lộ vẻ nghi ngờ, cô vội nói: “Thức ăn cay anh không ăn được, ăn chút gì đó nhạt thôi”.

Bùi Thành Vân hướng ánh nhìn sang chiếc túi khác trong tay cô, hỏi “Đó là gì vậy?”.

“Ồ, đĩa nhạc, đem đến cho anh giải sầu mà”.

Cô đặt máy CD và đĩa nhạc trên đầu giường, giúp anh cắm điện. Ăn cơm xong, thời gian thăm bệnh cũng sắp hết, cô nói:

“Việc phẫu thuật, anh suy nghĩ lại đi, còn không em sẽ nhờ người hỏi thăm tình hình, tìm vị bác sỹ tốt nhất nhé ?”

Người đàn ông trên giường dường như mệt mỏi, nằm nghiêng người không nói gì. Hàng lông mi dài và rậm chẳng khác gì so với thời niên thiếu, dù rằng hiện giờ anh đang bệnh nhưng vẻ điển trai ấy vẫn chẳng thay đổi.

Khi anh nhắm mắt thần sắc anh lạnh lùng, nếu như kết hợp với tính cách tồi tệ thì thoảng tái phát rất dễ khiến Thu Quân nhớ đến người thanh niên ngạo mạn trước đây.

Cô không khỏi thở dài, hồi ức như thoảng chốc trở lại vài năm trước đó. Khi đó, thái độ của anh rất tệ, anh không thích giao tiếp với người khác, thậm chí cố ý che giấu cảm xúc tâm trạng của mình, những việc làm này đều là cách tự bảo vệ bản thân anh, cũng là bảo vệ những người anh thật sự quan tâm.

Có lẽ anh cũng sớm biết sẽ có ngày này, phải đối mặt với sinh ly tử biệt. Nhớ nhung càng nhiều đau khổ sẽ càng sâu đậm hơn. Bất luận là với bản thân hay với người khác thì đó cũng đều là sự mất mát khó mà chấp nhận được.

Thu Quân thu dọn đồ đạc chuẩn bị về, đến cửa thì nghe thấy âm thanh vọng lại từ bên giường. Giọng điệu anh hơi chán chường và mệt mỏi nhưng vẫn hỏi cô:

“Lúc này em gặp Bạch Hân Vy à?”

Ngữ điệu của Bùi Thành Vân thiếu đi giọng điệu nghi vấn, dường như trong lòng đã sớm xác định được đáp án.

Thu Quân lặng đi không nói gì, trả lời không đúng câu hỏi:

“Thật ra anh và cô ấy mới là một cặp hiểu nhau. Cơ hồ chỉ có cô ấy mới biết anh thích nhạc gì, cô ấy nhớ rằng hiện tại anh không thể ăn thức ăn gì”.

“...Ý em là gì?”

“Chẳng có gì.”

Thu Quân lắc đầu, vẫn mỉm cười:

“Anh nghỉ ngơi thoải mái đi, hôm khác em lại đến”.

Thế nhưng mấy ngày tiếp sau đó cô vô cùng bận rộn. Từ sau khi ký hợp đồng, Thu Quân cùng G&N chính thức bắt đầu hợp tác. Người phụ trách chủ yếu về việc thương lượng thảo luận với Thu Quân là Giám đốc Lý cùng với cô trợ lý Trương. Ý tưởng quảng cáo được lấy cảm hứng từ tác phẩm nhiếp ảnh kỳ một trong tạp chí thời trang cuộc sống quốc tế nổi tiếng.

Đích thân giám đốc ý tưởng giới thiệu, giải thích cho Thu Quân cho đến khi Thu Quân hiểu được tinh thần vượt trội mà quảng cáo yêu cầu mới thôi.

“Phải khỏa thân nửa người trước ống kính ư?”

Sau khi nghe xong, Thu Quân gặng hỏi vấn đề quan trọng nhất.

“Chỉ là hở lưng mà thôi. Chúng tôi muốn dùng đường cong mềm mại trên cơ thể phái nữ kết hợp cùng phong cách sang trọng độc đáo của bộ sản phẩm trang sức mùa này. Hai điểm này tựa như vừa mang tính mâu thuẫn lại vừa mang hình tượng hài hòa, đạt đến được độ cảm nhận thị giác sâu sắc cùng mục đích tạo ấn tượng. Về chuyện này cô không phải lo lắng gì cả, chúng tôi sẽ bảo đảm chụp cô thật xinh đẹp, đến khi tung ra thị trường, tin chắc rằng sẽ khiến bản thân cô cảm thấy kinh ngạc”

Giám đốc ý tưởng dương dương tự mãn, miêu tả đại khái, Thu Quân vẫn do dự:

“Đây là lần quay quảng cáo đầu tiên của tôi, tiêu chuẩn cao vậy, nhất thời tôi không tiếp nhận nổi”.

“Ý tưởng này mang tính thẩm mỹ và hơi thở nghệ thuật cực kỳ cao. Khán giả xem xong sẽ không có bất kỳ sự liên tưởng không tốt đẹp hoặc không đứng đắn nào cả”.

Giám đốc vẫn cố gắng thuyết phục cô, hồi sau lôi ra một cuốn tạp chí, lật một trang trong đó ra đưa cô xem

“Cô xem hiệu quả giống hệt thể này, đẹp biết bao”.

Thật vậy, nữ diễn viên nước ngoài với thân hình mềm mại cùng làn da trắng nõn nà, nằm nghiêng người trên thảm cỏ xanh rờn, mái tóc màu nâu uốn cong xòa trên sóng lưng trần, toàn bộ đường cong trên cơ thể được phác họa gần như tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời. Đôi giày cao gót kiêu diễm là phục sức duy nhất

từ trên xuống dưới của cô, cặp chân dài khê chéo ra phía sau, chiếc giày đỏ rực cùng làn môi đỏ mọng gợi cảm tựa như những trái sơ ri chín đỏ điểm xuyết trên nền bánh ga tô trắng như tuyết.

Thật sự quá đẹp.

Nicole cũng có mặt tại hiện trường, không phát biểu và có ý kiến gì với những lời nói của giám đốc, gương mặt lộ ra biểu cảm thương thức chân thành.

Thư Quân đặt cuốn tạp chí xuống, nói:

“Đợi tôi gọi một cú điện thoại đã”

Cô tìm một góc khuất, gọi điện cho Châu Tử Hoàn. Điện thoại vừa gọi thông cô liền nói:

“Chúng ta lập tức hủy hợp đồng được không? Anh có thể không để tâm đến việc em khóa thân trước mặt người khác nhưng em thì không chấp nhận được, cho dù là chụp hình có đẹp đến đâu cũng không được. Em thấy hay là anh tìm người khác đi, có lẽ nên tìm một ma nơ canh thân hình đẹp thì tốt hơn”

Cô nói liền một mạch, đầu dây bên kia tĩnh lặng trong hai giây, mới nghe thấy Châu Tử Hoàn nói:

“Giờ anh qua đó!”

“Anh cũng đến để khuyên em sao? Vậy thì không cần đâu.”

Cô nói dứt khoát thể hiện lòng quyết tâm. Châu Tử Hoàn ngắt luôn điện thoại:

“Sao thế, có việc phải đi à?”

“Bữa khác tôi lại đến”

Châu Tử Hoàn nói rồi đứng phắt dậy.

Chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện kiêm chuyên gia khoa não lại nhìn vào tờ phim trong tay, nhắc nhở:

“Lần trước là vì mắt anh đã hồi phục, vì thế tôi đề nghị chọn biện pháp trị liệu tương ứng, mong rằng cục máu đông có thể tự tan rã. Thế nhưng, gần đây thị lực của anh lại mờ trở lại, theo như kết quả chụp phim cho thấy, vẫn cần phải phẫu thuật lần nữa, nếu không khó mà bảo đảm tình trạng như lần trước sẽ tái diễn. Thế này đi, anh về suy nghĩ và sắp xếp thời gian chúng ta cùng thảo luận kỹ càng lại. Dù gì phẫu thuật não cũng nguy hiểm chẳng kém gì những phẫu thuật khác, vẫn sẽ có rủi ro. Anh suy nghĩ kỹ đi rồi tính tiếp”.

Châu Tử Hoàn nói:

“Cám ơn nhiều, tôi sẽ nhanh chóng trả lời bác sĩ”.

Khi anh đến phòng hóa trang thì giám đốc ý tưởng vẫn đang thuyết phục Thư Quân từ góc độ nghệ thuật.

“Đưa phương án B cho tôi xem xem.”

Anh đi lại sau lưng giám đốc rồi nói.

Vị giám đốc quả thật kinh ngạc, tất cả các cuộc quảng cáo phát ngôn trước đây vị sếp lớn của tập đoàn chưa bao giờ trực tiếp can dự, thậm chí hỏi qua.

Thông thường sau khi chụp xong mẫu quảng cáo sẽ gửi về phòng chuyên môn ở đó có các chuyên gia phụ trách công việc này, trên thực tế không cần thiết phải tốn công Châu Tử Hoàn phải đích thân đến.

Giám đốc Lý ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Châu Tử Hoàn. Châu Tử Hoàn vừa liếc mắt nhìn rồi ngồi ngay vào chiếc ghế của nữ diễn viên chính, trông thấy sắc mặt cô không vui.

Anh quay sang hỏi giám đốc ý tưởng:

“Có phương án thứ hai không?”.

“Có.”

Giám đốc trả lời, liền ra lệnh cho trợ lý đi lấy. Tờ văn bản chậm rãi lật ra trong tay của Châu Tử Hoàn, giám đốc nói:

“Bộ này là dự phòng, nói về hiệu quả chủ yếu vẫn là ý tưởng sáng tạo”.

“Hủy bỏ.”

Người đàn ông có quyền hạn tuyệt đối ấy bình thản thốt lên hai chữ.

“Sao ạ?”

“Tôi cho rằng ý tưởng để Thư Quân xuất hiện khỏa thân trước ống kính là không hợp lý.”

Châu Tử Hoàn đóng tập tài liệu trong tay một tiếng bộp, trả lại cho trợ lý, “Tôi không thích”.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử, cả phòng ý tưởng đều nhất trí chọn phương án sáng tạo cổ điển tuyệt diệu đã bị sếp lớn phủ nhận chỉ bằng một câu nói, và lại cũng chẳng có “đất” để thương lượng.

Yêu cầu của sếp chính là, người phát ngôn Thư Quân cần phải có trang phục hợp lý, tránh tiếp xúc bất kỳ hình thức khỏa thân nào hoặc “làm hỏng hình tượng”.

Cụm thành ngữ “làm hỏng hình tượng”, giám đốc phỏng đoán rằng, liệu có phải không được phép thiết kế cho Thư Quân bất kỳ động tác hoặc biểu cảm gợi cảm nào chăng? Vậy thì hiệu quả nghệ thuật chụp ảnh chẳng phải là giảm đi rất nhiều ư?

Sếp lớn nhanh chóng nhìn thấu tâm can của anh ta, đồng thời tốt bụng thay anh ta để ra ý tưởng chủ đạo cho toàn bộ quảng cáo:

“Lấy ý tưởng thanh lịch mà đoàn trang làm chủ đạo”.

Được thôi, Giám đốc Lý suy ngẫm, tuy là điều này có chút xa rời so với ý tưởng lúc đầu của bản thân anh nhưng rất cuộc cũng vẫn phù hợp với đoạn quảng cáo trang sức thông thường.

Không hơn không kém, chỉ có điều cách chụp và góc chụp phải tốn nhiều công sức hơn thôi, mong là có được cảm giác mới mẻ.

Cùng với sự chuyển động cực nhanh trong não bộ, Giám đốc Lý không khỏi liếc nhìn nữ diễn viên quảng cáo chính đang đứng trước mặt mình, trong lòng cảm thấy nuối tiếc.

Anh nghĩ, chỉ nhìn dáng vẻ bề ngoài và khí chất thôi, Thư Quân đã rất thích hợp với phong cách bắt mắt, gợi cảm, lãng lơ.

Nếu như theo ý tưởng nhiếp ảnh của mình, thì nhất định sẽ mê hoặc lòng người.

Buổi trưa Châu Tử Hoàn mời tất cả nhân viên phụ trách trường quay dùng cơm, do trợ lý Phi Uy đảm nhiệm còn anh dẫn Thư Quân đến một nhà hàng gần đó.

Thời hạn ba tháng chớp mắt đã đến, chỉ còn sót lại vài chục ngày, bọn họ dường như hoàn toàn ăn ý, lựa chọn cách giao tiếp mới.

Lần trước vì chuyện của Bùi Thành Vân mà dẫn đến mâu thuẫn, lại qua mấy ngày liền chiến tranh lạnh.

Hôm nay gặp lại nhau, cả hai đều im lặng không dă động gì đến chuyện đó nữa.

Cảnh tượng yên ắng, Thư quân vừa ăn vừa nghĩ bản thân cô ở bên cạnh Châu Tử Hoàn mấy năm nay cũng coi như đã luyện thành công sự trầm lặng, điều này chẳng biết có được xem là “thu hoạch” duy nhất chăng?

Cô chọn cho mình món cơm trộn pho mát, ăn đến nửa chừng thì cô khách sáo đề nghị:

“Phiền anh đưa em hũ gia vị”.

Bột pho mát, tiêu xay cùng những hũ gia vị khác đều được đặt trong giá gỗ tinh xảo vừa vịn ở bên tay của Châu Tử Hoàn.

Châu Tử Hoàn đặt dao đĩa xuống liếc cô một cái,giơ tay ra đưa rồi lại đột nhiên ngừng lại.

“Sao thế?”

Cô trông thấy ngón tay anh ngừng lại giữa chừng, rồi nhanh chóng rút lại, còn ngỡ anh không hài lòng về thái độ kiêu cách vừa rồi của cô.

“Tự lấy đi.”

Quả nhiên, anh cự tuyệt phục vụ cô, ánh mắt lạnh lùng dừng ở nơi khác, cũng chẳng nhìn cô.

Cô bĩu môi, trong lòng vô cùng coi thường hành vi không có chút ga lăng này. Hoặc cũng có thể anh còn nhớ cuộc tranh cãi lần trước không chừng!

Vốn dĩ cô còn định chê vi pho mát trong cơm không đủ dậy mùi, nhưng đối mặt với bộ dạng dửng dưng lạnh lùng của Châu Tử Hoàn, chỉ qua loa ứng phó cho xong bữa.

Buổi chiều thử vài lần hóa trang, nhóm nhân viên đều là những nhân tài làm việc chuyên nghiệp, cuối cùng cũng nhanh chóng tạo dựng được hình ảnh cho cô.

Gần đây công ty sắp lịch làm việc cho Thư Quân dày đặc.

Ngoài việc quay, chụp hình quảng cáo ra còn hẹn vài người nhạc sỹ để bàn về ý tưởng sáng tạo cho ca khúc mới, tiếp đó phải tham gia một chương trình đại nhạc hội tại một thành phố nhỏ.

Thành phố này nổi tiếng là nóng như lò lửa, hơi nóng của mùa hạ nơi đây đã trở thành “cực hình”.

Từ sân bay bước ra, đón tiếp họ ngoài những fan hâm mộ ra chính là những luồng khí oi bức xộc thẳng đến khiến người ta ngạt thở.

Đêm đến nhiệt độ dần dần hạ xuống nhưng vẫn ngột ngạt.

Hướng hồ lại là hoạt động ngoài trời, dưới khán đài là một biển người, trên đầu và bốn phía đều gần những bóng đèn phản chiếu cực lớn.

Trên sân khấu cô hát xong hai ca khúc, trở ra sau cánh gà toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Đây là lần đầu Thư quân tham gia đại nhạc hội, khi cô nghe phía dưới có người gọi tên mình cô thấy cảm động biết bao. Cô nghĩ, thành quả tốt cuộc cũng đến ngay trong sự vô tình.

Năm đó cô an nhàn sống bên anh trai, khi cô dùng tiền anh kiếm được từ việc viết lời ca khúc đóng tiền học, không nghĩ rằng mình cũng có thể có chút thành tích từ lĩnh vực này?

Tiếc là anh Hai không nhìn thấy.

Nghĩ đến Thư Thiên, cô mới chợt ý thức được rằng nguyện vọng của bản thân thật sự đã trở thành hiện thực.

Ngoài việc gần đây diễn ra làn sóng tin đồn nhưng sau đó tên của anh trai thật sự không còn bị người khác lôi ra bàn tán nữa. Mà những bí mật ấy đến nay cũng chẳng còn bị những thế lực lưng sục đào bới moi ra nữa.

Cuối cùng mưa thuận gió hòa rồi.

Dù rằng hiện giờ ai ai cũng biết rằng cô chính là em ruột của Sở Thư Thiên, nhưng cũng chẳng ai để cập đến vấn đề này trong cuộc phỏng vấn với cô nữa.

Đó đều là công lao của Châu Tử Hoàn.

Điều này Thư Quân hiểu rất rõ, hoàn toàn chẳng thể phủ nhận được.

Có lẽ do định mệnh sắp đặt cô và anh, ngay từ lần đầu gặp mặt ở Lệ Giang tất cả mọi việc dường như đã được thượng đế an bài.

Vì cô trông giống Châu Tiểu Mạn đã đem lại cho tâm hồn và thể xác anh sự an ủi, Còn anh đã thay cô giải quyết những phiền phức không ngờ được trước đây, hoàn thành nguyện vọng nhỏ nhất cũng là khao khát nhất của cô.

Vậy thì khi những việc đó đã hoàn thành rồi thì sao? Có phải đã đến lúc phải chia ly rồi không?

Tham gia xong lễ hội âm nhạc và trở về thành phố C thì vừa đúng ngày mừng bảy tháng Bảy âm lịch.

Tại sân bay cô nhìn thấy có người đàn ông trẻ tuổi ẵm bó hoa hồng to quỳ gối trước mặt người bạn gái cầu hôn.

Nữ nhân vật chính ấy thoáng chốc mừng rơi nước mắt, những giọt lệ làm nhòe cá màu phấn mắt cùng mascara, quanh quầng mắt lưu lại hai vết trũng sâu tựa như gấu trúc.

Thư Quân vẫn nhận ra người con gái hạnh phúc đó là người ngồi chung chuyến bay với cô. Hai người đụng mặt nhau bên ngoài nhà vệ sinh trên máy bay.

Cô dừng lại liếc nhìn cảnh tượng đám đông náo nhiệt xung quanh, tận mắt trông thấy cô gái gật đầu, chiếc nhẫn lồng vào ngón tay, đôi tình nhân lãng mạn ôm hôn nhau. Cô gửi lời chúc phúc trong lòng mình rồi vội vã rời đi.

Thành phố tràn ngập không khí ngày lễ, bên đường cứ cách vài mét có một người bán hoa hồng, người dạo phố lúc này cũng đông hơn thường ngày.

Lâu lắm rồi Thư Quân không dạo phố, cả đoạn đường chỉ lắng nghe Tiểu Kiều cùng hai đồng nghiệp khác bàn luận thông tin giảm giá trên thị trường, kết quả là cô ngủ thiếp đi giữa chừng.

Tối về đến nhà cô rửa mặt qua loa rồi lên giường ngủ bù. Mãi đến khi tiếng động mở cửa dưới lầu vọng lại xuyên qua cửa sổ của một chủ hộ nào đó thì cô mới choàng tỉnh, mơ mơ màng màng lôi điện thoại ra xem giờ thấy vẫn chưa đến mười hai giờ.

Đêm hôm khuya khoắt thế này cô nổi giận trùm kín đầu nghĩ có nên gọi điện thoại cho bảo vệ tòa nhà không thì nghe thấy có người mở cửa bước vào phòng, âm thanh mở khóa cửa làm cô hoảng sợ, chút cảm giác ngái ngủ sót lại cũng bay tận chín tầng mây.

Thư Quân bật dậy chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài sau đó cửa phòng ngủ mở ra.

Có lẽ bộ dạng cảnh giác của cô thật sự làm trò hề cho đối phương hoặc cũng có thể tâm trạng anh hôm nay rất vui vẻ, chỉ thấy Châu Tử Hoàn nhượng nhượng mảy lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày vừa qua.

“Anh còn ngờ là em sẽ lôi vũ khí phòng vệ ra nghênh đón anh nữa chứ. Xem ra ý thức phòng vệ của em vẫn chưa đủ, cứ ngồi trên giường như thế nếu thật sự có trộm vào nhà thì làm thế nào?”

Anh vừa nói vừa tiến lại gần, cô bực dọc nằm vật xuống tiếp tục lấy chăn che kín mặt, nói giọng ủ rũ:

“Em chẳng thấy trộm đáng sợ”.

“Ý em muốn nói, so với kẻ xấu chuyên hoạt động về đêm anh còn đáng sợ hơn nhiều, đúng không?”

Cô im lặng ra ý thừa nhận, Về chuyện vì sao đã khuya vậy anh đột nhiên đến, cô chẳng hỏi han cũng chẳng định hỏi.

Lúc tiếng nước vọng ra từ nhà tắm cô phát hiện lúc này bản thân cô hoàn toàn không muốn ngủ nữa. Châu Tử Hoàn từ nhà tắm bước ra, hai người họ bắt đầu ôn lại những cuộc vận động mà lâu rồi họ chưa làm. Chẳng nói rõ được là ai chủ động, cũng chẳng rõ được gần đây cô có ý định cự tuyệt hay không. Cho dù là có đi chăng nữa, hoặc có lẽ chỉ là một chút ý định lóe lên rồi vụt tắt.

Trong giai điệu âm nhạc mơ hồ đứt đoạn bên ngoài của sổ, cô nhận lấy cơn hoan lạc cuồng phong dưới thân thể anh đầy mãnh liệt, hai bàn tay chẳng hề đẩy anh ra.

Châu Tử Hoàn tối nay dường như có uống chút rượu thế nên rất hưng phấn. Đáy mắt trong đêm tối như một bó hoa lửa sáng rực rõ lấp lánh, anh cắn vùng cổ, bả vai và cả phần đùi, không bỏ qua bất kỳ vùng nào có thể khiến cô phải run rẩy.

Sau khi kết thúc, anh nằm sấp trên người cô, hơi thở thấp trầm xen lẫn mùi còn lạnh thoang thoảng.

“Anh nhớ em.”

Anh nói, làn môi ẩm áp sát bên tai cô. Cô dường như không kiềm chế được, im lặng kéo lấy vai anh, không nói lời nào, chỉ cắn mạnh vào cổ anh. Còn anh bị đau khê nhúc nhích rồi chẳng có bất kỳ động tĩnh nào nữa, dù mặc cô cứ thế mà ra sức cắn.

Cô cắn xong cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm, ngón tay vô tình lướt qua tại nơi nào đó trên vai anh, nơi đó có một dấu vết nụ hôn cực nhỏ.

Mà cô nhớ rất rõ vừa rói không hôn anh ngay tại đó.

Trong lòng đau đốn như có lưỡi dao cứa vào.

Cô nhìn vết cắn sâu ấy, nói với anh:

“Lẽ tình nhân vui vẻ”.

Nửa đêm hôm đó, Châu Tử Hoàn chịu đựng từng cơn, từng cơn đau đầu ập đến, trần trọc không ngủ được.

Đó là di chứng để lại sau cơn say rượu. Ban ngày anh ra ngoài tiếp khách hiếm khi uống nhiều đến vậy.

Vốn dĩ anh không quen uống rượu vào buổi trưa, việc lần này hoàn toàn tùy theo chủ ý của khách hàng. Thêm vào đó người mời tiệc cũng rất nhiệt tình, dùng bữa xong còn sắp xếp đi KTV tiếp tục “giao lưu tình cảm”.

Vì thế mà dưới tác dụng của vô số loại rượu pha lẫn nhau, Châu Tử Hoàn ngồi trong sảnh bao âm u phát hiện ra lý trí và giác quan của mình trở nên tê liệt. Vậy mà tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, ở đây đều là những nhân vật có máu mặt.

Anh uống tới đáp lễ, chẳng ai chịu nhường ai cả.

Lúc này đây, người mời tiệc gọi đến vài tiếp viên hầu rượu góp phần làm cho không khí thêm vui vẻ.

Châu Tử Hoàn còn nhớ cô gái ngồi cạnh mình còn rất trẻ, gương mặt ẩn giấu dưới lớp phấn hồng toát ra vẻ đẹp kiều diễm mà dịu dàng dưới ngọn đèn, làn tóc bóng sáng thanh xuân trẻ trung. Thật ra thì cả ánh mắt của cô cũng thiếu đi sự lồi đời lẳng lơ như những đồng nghiệp của mình, nhưng ở cô có chút gì đó ngây dại thuần khiết hoàn toàn không phù hợp với không khí hiện tại.

Anh hoài nghi bản thân đã uống quá nhiều rượu, lại còn suy đoán xem đây có phải là nữ học sinh kiêm nhân viên phục vụ mới vào nghề chẳng. Thế là anh vẫn uống rượu, tùy tiện hỏi:

“Xưng hô thế nào đây?”.

Cô gái đáp:

“Em tên Phương Vân”.

Một giọng nói tiếng phổ thông cực chuẩn, rõ từng chữ, lời lẽ nhẹ nhàng thốt ra từ làn môi đỏ hồng.

Trong tình huống thế này, lại làm nghề này có lẽ chẳng ai để lại tên thật của mình. Thế nhưng khi anh nghe thấy tên cô ta anh không khỏi sửng sốt.

Phương Vân... một sự trùng hợp.

Anh mỉm cười, lướt nhìn đối phương nhưng chẳng rõ vì sao trong lòng anh có một cảm giác bài xích với cô ấy.

Cô gái ấy ngồi dựa sát vào anh, nhân lúc nghiêng người anh cầm lấy ly rượu khê khàng nhích sang một bên. Chẳng những không muốn uống rượu cùng cô mà cả nói chuyện cũng không.

May mà khách mời tiệc nhìn ngay ra vấn đề liền ân cần thay anh đổi một tiếp viên khác. Còn cô gái tên Phương Vân về mặt lộ chút ái ngại nhưng vẫn thuận theo ý khách, đổi sang ngồi cạnh một vị khách khác tiếp tục hầu chuyện mua vui.

Mãi đến khi cuộc ăn nhậu xã giao kết thúc thì Châu Tử Hoàn đã say khướt. Anh chẳng nhớ rõ bản thân anh đã uống bao nhiêu rượu, thậm chí còn chẳng nhớ rõ mình làm thế nào đi ra khỏi cửa KTV.

Khi tỉnh dậy anh phát hiện ra mình đang nằm trên giường tại quán rượu. Cô gái trẻ nằm bên cạnh với làn môi xinh đẹp kiều diễm đặt trên bả vai anh.

Anh vỗ trán đứng dậy đánh thức Phương Vân. Có lẽ do gương mặt cô không xinh đẹp, cô gái toát chút tự ti ảm ức, vừa mặc quần áo vừa giải thích:

“Lúc hết tiệc ngài gọi em đến hầu ngài”.

Anh chẳng nhớ gì nữa nhưng cứ cho là có đi chẳng nữa, lúc đó người anh gọi có lẽ chẳng phải là cô ấy.

Anh không nói gì thêm, chỉ nhặt quần áo dưới đất lên rồi rút vài tờ tiền.

Phương Vân nói: “Nhiệm tổng đã trả tiền rồi”, có lẽ là thật sự mới vào nghề không lâu, ham muốn cùng đạo đức nghề nghiệp đang giằng xé dữ dội, vì thế mà ánh mắt cô hơi do dự, bàn tay chia ra theo bản năng rồi nhanh chóng rút lại.

Nhiệm tổng là người mời tiệc lần này thật sự chăm sóc mọi người rất chu đáo. Châu Tử Hoàn chẳng nói lời nào trước khi ra về để lại tờ tiền trên bàn.

Sau khi rời khỏi quán rượu, anh gọi tài xế đến đón. Nằm nghiêng người ở băng ghế sau lại nghĩ ngợi hơn hai tiếng đồng hồ, lúc này anh mới cảm thấy đã rã rượu.

Đêm đã khuya, người tài xế im lặng hồi lâu lên tiếng hỏi:

“Châu tổng, giờ ngài muốn đi đâu?”.

Anh nhắm hờ mắt, nói địa chỉ theo phản xạ. Sau đó thì đến căn hộ này trông thấy người phụ nữ ngồi trên giường với gương mặt cảnh giác vì tiếng động lúc nửa đêm.

Anh tựa vào cửa nhìn cô, bỗng dưng thấy buồn cười, dường như anh đã tạm thời quên đi những gì khiến anh không vui trước đó.

Sau đó anh đi đến bên giường dưới ánh mắt anh gò má thuần khiết cùng thân thể mềm mại trắng trẻo ấy khiến tâm trạng anh trở nên vô cùng phấn chấn còn hơn cả lúc vừa mới tiến vào cửa. Đã sống từng ấy năm lẽ đương nhiên anh hiểu rằng điều này có ý nghĩa gì.

Có lẽ là men rượu vẫn chưa hoàn toàn tan biến vì thế mà lần đầu tiên anh bày tỏ thành thật suy nghĩ của lòng mình.

Anh nói:

“Anh nhớ em”.

Thế mà câu nói thật lòng đó của anh đổi lại là vết cắn mạnh của cô, ngay phần tiếp giáp giữa cổ và bả vai.

Anh cứ ngỡ cô không hải lòng chuyện gì nhưng liền sau đó cô chỉ trở mình cứ thế lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Mãi đến gần sáng, Châu Tử Hoàn cố chút ngái ngủ.

Anh xoay người ngón tay theo thói quen sờ soạng gò má người bên cạnh.

Kết quả ngón tay vô tình chạm vào giọt nước ẩm ướt khiến anh kinh ngạc:

“Sao thế?”.

Anh xác định cảm giác mát lạnh đó chính là những giọt nước mắt.

Thế là anh ngồi dậy kéo Thư Quân quay về phía mình.

Thư Quân nhắm nghiền mắt, khóe mắt mơ hồ ngấn lệ.

“Không sao.”

Cô nhỏ tiếng đáp.

“Rốt cuộc là em làm sao?”

“Nằm mơ thấy ác mộng.”

“Thế nên giật mình tỉnh giấc à?”

“Vâng”

Anh như yên tâm lại tiếp tục nằm xuống, cười nhạo cô:

“Thật là khờ, đáng sợ đến đâu cũng chỉ là giấc mơ thôi mà.”

“Vâng.”

Cô xoay người, lưng đối diện với anh, giọng nhẹ nhàng mơ hồ:

“Đúng là khờ thật”.

Gần như vờ ngủ cả đêm giờ thì giọt nước mắt cũng vô tình bị Châu Tử Hoàn nhận ra.

Trái lại Thư Quân cảm thấy thoải mái đôi chút, tính thần thả lỏng, cơn mệt mỏi rốt cuộc ập đến với cô. Cô ngủ một mạch đến khi mặt trời nhô cao.

Vừa may hôm nay không có chương trình gì, cũng chẳng cần đến công ty, điều duy nhất Thư Quân không ngờ đến chính là Châu Tử Hoàn cũng hiếm khi rời rảnh thế này. Khi cô tỉnh giấc thì anh vẫn ngủ rất say. Cô lẳng lặng đi vào nhà tắm tiện tay vứt bộ quần áo tối qua của Châu Tử Hoàn vào máy giặt.

Rửa mặt xong, cô suy nghĩ rồi lại lôi tất thủy quần áo ra ngoài gấp qua loa rồi đặt trên đầu giường để người nằm trên giường mở mắt ra trông thấy ngay.

Sau đó cô đi chuẩn bị bữa sáng. Ba rọi xông khói, trứng Ốp la, bánh mì nướng, mỗi người một phần.

Đúng lúc máy nướng bánh mì phát ra tiếng động giòn tan, Châu Tử Hoàn khoác bộ quần áo thường ngày xuất hiện trước cửa nhà bếp.

“Tránh ra.”

Cô mang chiếc đĩa đi vòng qua anh, ngồi xuống bàn ăn.

Bánh mì nướng thơm mềm, trứng chiên đẹp mắt, ba rọi xông khói nhập khẩu lần trước Nicole cho cô, nghe nói giá rất đắt.

Ánh mặt trời phản chiếu ngoài cửa sổ, lúc này nhiệt độ trong phòng hơi cao nhưng Thư Quân không mở điều hòa mà vẫn cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt.

Cô khẽ cụp mắt, xem chừng như đang chuyên tâm thưởng thức bữa sáng của mình.

Đối diện với thái độ cố tình lạnh nhạt ấy, Châu Tử Hoàn không khỏi lướt nhìn cô một lượt.

Vừa may lúc đó điện thoại anh reo lên, Trần Mẫn Chi gọi. Anh xoay người lục tìm bình nước trong tủ lạnh, vừa uống vừa đi ra lan can nghe điện.

Trần Mẫn Chi báo cáo tình hình liên quan đến việc dự án phát triển bất động sản lớn nhất hiện nay của G&N tạm thời đang gặp phải một số vấn đề và trở ngại.

Một cuộc điện thoại kéo dài mười mấy phút, khi anh ngắt điện thoại trở lại phòng thì Thư Quân đã dọn dẹp bàn ăn xong, vọng lại từ trong nhà bếp là tiếng nước sôi sùng sục.

Dáng hình mảnh mai, mềm mại đứng bên bồn rửa bát, mái tóc dài khẽ uốn cong xoa trên bờ vai tựa như không hề có sự chăm sóc nhưng lại toát lên dáng vẻ lười nhác gợi cảm.

Anh dừng bên cửa trong giây lát rồi nói:

“Anh phải đi đây”

Người đối diện anh vẫn xoay lưng lại với anh, chẳng hề có chút phản ứng gì. Anh nhíu mày hỏi:

“Có nghe anh nói không vậy?”

“Nghe thấy rồi..”

Thư Quân tắt vòi nước vừa lau đĩa vừa nói.

Anh thấy có cảm giác bức mình khó hiểu, có lẽ là việc của công ty hoặc cũng có thể do thái độ kỳ lạ của cô buổi sớm mai.

Nhưng giờ thì anh chẳng có thời gian đôi co với cô, taxi xé đã đợi dưới lầu. Anh thu dọn rồi chuẩn bị rời đi lúc này mới nghe thấy tiếng cô nói sau lưng:

“Sau này đừng đến đây nữa”.

Bàn tay dừng lại ở nắm đấm cửa, anh xoay người lại hỏi:

“Là ý gì vậy?”.

“Chúng ta chia tay đi.”

Người phụ nữ ấy vẫn đang đứng trong bếp, trên gương mặt thuần khiết dường như bình tĩnh lạ thường, cô đã ra quyết định cuối cùng cho mối quan hệ này, cô nói:

“Em cảm thấy cứ thế này chẳng hay ho gì cả”.

Cánh cửa mở nửa vơi đóng lại một tiếng phịch, có điều âm thanh hơi lớn như ra ý thông báo rằng tâm trạng của kẻ phát ra tiếng động không được vui.

“Cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa đâu, hai mươi mấy ngày mà em cũng không đợi được ư?”

Châu Tử Hoàn quay trở lại, từng bước từng bước tiến lại gần cô, ánh mặt trời chiếu ngang trên gương mặt nhìn nghiêng của anh, rọi sáng vàng trăn đang không vui vẻ.

Rốt cuộc là ai không đợi được nhỉ?

Lời định nói ra Thư Quân gặng gượng nuốt vào trong.

“Nói đi, điều gì khiến em không thể chờ đợi được.”

“Chẳng có gì”

Cô lạnh lùng phủ nhận.

“Vậy thì, cái gì mà chẳng có gì hay ho?”

“Chính là vì cách thức hiện tại hai người ở bên nhau”

Cô kiểm không ra lý do nào hợp lý hơn. Ánh mắt cô rơi xuống bả vai anh, dừng lại giây lát rồi lại di chuyển, nghĩ đến nơi ấy đã được trang phục che phủ, cô hận là tối qua không cần sâu thêm một chút.

Thế nhưng trong tích tắc cổ cảm thấy mình thật đáng thương. Trước đây dù rằng không có chứng cứ gì nhưng cô vẫn cho rằng anh còn có người bạn tình khác nữa, trong lòng cảm thấy khó chịu. Quan hệ bạn tình khi tốt đẹp khi tồi tệ vậy mà cũng cũng duy trì khá lâu. Kết quả là hiện tại khi tất cả đều sắp đi đến điểm tận cùng thì cô lại để tâm đến điều đó.

Bởi lẽ anh ép sát cô, hơi thở từ cao đè rạp xuống, cô hoảng hốt cảm thấy hơi thở khó khăn, vì vậy giờ tay đẩy anh ra định né tránh.

Thế nhưng anh không chịu buông tha cô, hai tay anh nắm chặt tay cô, dùng lực rất mạnh khiến cô chẳng thể vùng ra được:

“Giờ anh không có thời gian đùa giỡn với em. Vả lại về việc em nói, anh hoàn toàn không đồng ý. Anh nhận thấy hiện giờ cực kỳ thú vị, làm sao đây?”

“Không có thời gian thì anh mau rút đi cho tôi! Mau ra khỏi đây đi.”

Cô không thoát được sự kìm kẹp của anh, bị anh kẹp giữa bồn rửa bát chẳng thể nào xoay người được, cảm thấy trong lòng rối bời, những giọt mồ hôi toát ra trên trán, cô bắt đầu không thể kiềm chế được cảm xúc.

Cô nhấc chân đá vào đùi anh, chẳng màng mạnh hay nhẹ, làn môi bị hàm răng cắn trắng bệch, ánh mắt giận dữ hỗn loạn, thốt lên:

“Rút về bên người phụ nữ của anh đi, chỗ của tôi mãi mãi không hoan nghênh anh!”.

“Người phụ nữ nào?”

Châu Tử Hoành sững sờ, cơn đau thốn trên bàn chân anh khẽ nhúu mảy chụp chặt lấy cô:

“Em nổi cơn điên gì vậy!”

“Đúng thế! Là tôi phát điên đây, mà lại còn điên khủng khiếp nữa!”

Cuối cùng cô bắt chấp hình ảnh của bản thân lớn tiếng hét lên.

“Chứ không thì sao lại thích kiểu người như anh, sao lại còn lẫn lộn bên anh đến tận bây giờ! Tôi chẳng phải điên đâu, chỉ có phát điên vì phải nhìn cách đối xử của anh! Châu Tử Hoành, tôi hận anh!”

Rõ ràng là cô mất khả năng kiểm soát cảm xúc của mình, có lẽ là do bị dồn nén trong không gian hẹp khiến cô cảm thấy hoảng loạn, hoặc cũng có thể là nổi tức giận dồn nén trong lòng quá lâu vừa may tìm được cái cớ để bùng phát ra ngoài.

Nói xong cô cảm thấy đầu óc thoáng chốc trống rỗng, thậm chí không tài nào nhớ nguyên vẹn những lời mình vừa nói.

Châu Tử Hoành im lặng nhìn cô, còn sông lưng cô bị ép tỳ vào mép bồn rửa lạnh lẽo, thở hổn hển, lòng bàn tay ướt cuộc cũng vùng thoát ra khỏi tay anh.

Hai con người đen tuyền khẽ lấp lánh cử động, dường như đang chăm chú ngắm nhìn ánh mắt sâu thẳm chưa từng có từ trước đến nay tựa biển khơi ấy cứ thế im lặng lướt qua cô, sau đó xoay người.

Cô bình tĩnh lại, lúc này mới phát giác ra bởi lẽ cảm xúc bùng phát cùng hành động không ngừng tranh đấu vừa rồi của cô khiến vài sợi tóc tơ rũ trên gò má, lưng chiếc áo vải bông mỏng bị nước đọng thấm nhòe cả một mảng, bộ dạng tả tơi lúc này của cô thật giống một người đàn bà chanh chua.

Chẳng thể ngờ được rằng duy trì mối quan hệ lâu như vậy, rốt cuộc tư thế kết thúc lại khó coi như vậy. Hai người đang lặng lẽ nhìn nhau thì bỗng tiếng chuông điện thoại gọi đến ngắt ngang.

Thư Quân nhanh chóng di chuyển ánh nhìn, sải bước nhanh như để thoát khỏi sự đè nén trong không gian nhỏ hẹp đó, đứng bên cửa sổ khẽ điều chỉnh lại hơi thở rồi mới nhận điện thoại.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ người đứng thẳng, nghe điện thoại một lúc

Đã gần đến giữa trưa, mặt trời bên ngoài chói chang gay gắt nhưng cô chẳng cảm thấy chói mắt hoặc có lẽ không cảm nhận được sự oi bức.

Châu Tử Hoành hai tay cho vào túi quần ngắm nhìn bóng dáng đang chuyên tâm ấy với vô vàn tâm sự mãi đến khi cô nói xong điện thoại xoay người lại.

Còn cô chỉ liếc nhìn anh một cái rồi đi thẳng về phòng thay quần áo vài phút sau thu dọn xong xuôi vẫn thấy anh đứng đó.

Cô im lặng di chuyển ánh nhìn đổi giày ra ngoài.

Lúc đến bệnh viện, Quách Lâm đang thay Bùi Thành Vân làm thủ tục xuất viện. Tuy nhiên thần sắc anh rõ ràng là không mấy tốt

“Thôi đi, tính cách họ Bùi, cậu còn chẳng hiểu nữa ư”

Thư Quân khuyên nhủ Quách Lâm, hai người ra ngoài nói chuyện phiếm, lúc này mới cùng nhau quay trở lại phòng bệnh.

Thư Quân gần đây bận rộn, thêm vào đó là việc nhanh chóng xúc tiến đẩy mạnh thương hiệu cùng việc đánh bóng tên tuổi, nếu như thường xuyên xuất hiện tại một khu vực công cộng nào đó, đặc biệt những nơi nhạy cảm như bệnh viện, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của giới truyền thông, thậm chí còn dẫn đến cố tình suy đoán không đứng đắn. Vì thế nên cô không khỏi không để mắt, đa số tìm hiểu bệnh tình của Bùi Thành Vân đều phải thông qua điện thoại của Quách Lâm.

Cô chỉ không ngờ là lần này Bùi Thành Vân chẳng những khước từ cuộc phẫu thuật mà hiện giờ còn yêu cầu xuất viện về nhà nữa.

“Hai ngày trước mới bị đưa đi cấp cứu. Tớ đã gọi giúp cậu ấy y tá riêng yêu cầu bảo đảm sau này phải ở cạnh cậu ấy hai tư trên hai tư tiếng. Thế nhưng tiểu tử chết tiệt này ,sống chết cũng không đồng ý, nói thế nào cũng không nghe. Cứ nhất quyết khước từ. Giờ thì tớ chẳng biết rốt cuộc cậu ta muốn làm gì nữa?”

Quách Lâm đứng trước cửa phòng bệnh, thấp giọng thổ lộ cơn thịnh nộ.

“Trước đây học chung với nhau cả ba năm trời cậu ta cũng chẳng chịu chơi với những bạn học khác, cũng khá xa lạ với chúng ta. Tính tình cậu ta vốn xưa nay là vậy.”

Thư Quân khẽ kêu than, thương lượng:

“Chi bằng mình vào bàn bạc với cậu ấy. Sau khi xuất viện thì làm thế nào, bọn mình cố gắng nghĩ cách tiện cả đôi đường”.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, Thư Quân một mình trở về căn nhà trống trải không bóng người. Cô đảo mắt nhìn một lượt quanh căn nhà, từ ghế sofa đến phòng ngủ, từ đầu giường đến ban công. Căn hộ hơn tám mươi mét vuông được cô đảo một vòng không chủ đích, chỉ không bước vào nhà bếp. Cô hoài nghi bản thân mình thời gian gần đây sẽ không phải nương tựa nơi này nữa, dù sao cuối cùng kết cục giữa cô và Châu Tử Hoàn quá khó coi, cô thà rằng không tiếp tục nhớ đến nữa.

Cô hơi thất thần, cuối cùng nhìn vào đôi bàn tay trống trải lúc này mới nhớ ra mình nên làm gì. Cô tìm lấy một chiếc túi để quần áo, những vật dụng cá nhân của nam giới gói ghém lại. Sau đó xả cho mình một bồn nước ấm, cởi bỏ y phục ngâm mình vào đó.

Thật ra thời tiết oi bức thế này vốn không thích hợp tắm nước ấm, nhưng cô nhắm nghiền mắt, mồ hôi vã ra nhễ nhại.

Cứ thế kiên trì đến khi cả bể nước dần dần mát lạnh.

Cuối cùng ra khỏi phòng tắm cô gần như đứng không vững cảm thấy hoa mắt, choáng váng đầu óc, tức ngực khó thở, đầu óc như chưa minh mẫn trở lại. Cô nhân lúc này, gọi điện thoại cho Châu Tử Hoàn. Âm thanh bên đầu dây ồn ào, chắc là lại đang ở nơi náo nhiệt mua vui nào đó mượn rượu giải khuây rồi.

Đối mặt với lời đề nghị yêu cầu gặp mặt của cô, trong giọng nói gọi cảm ấy mang chút thanh âm lạnh lùng:

“Anh chưa thể kết thúc sớm được”.

“Vậy em đợi anh.”

Đầu óc cô choáng váng không phân biệt rõ trong giọng điệu của anh còn lẫn chút cảm xúc lạnh lùng.

“Tùy em.”

Điện thoại tắt rất nhanh. Trước khi điện thoại tắt cô loáng thoáng nghe thấy tiếng phụ nữ nũng nịu kéo dài:“Châu tổng...”.

Xem như cảm anh không đến chỗ ở của cô thì cô đi thẳng đến biệt thự của anh đợi. Kết quả là đến nửa đêm Châu Tử Hoàn mới mò về, trên người sực nức mùi rượu nhưng lý trí vẫn còn rất tỉnh táo. Ánh mắt anh sục sạo nhìn túi đồ trên bàn trà, vẻ mặt lạnh lùng:

“Đồ vật không cần thì vứt luôn đi, chẳng cần phải cất công mang đến đây đâu!”.

Thư Quân nhìn anh im lặng hồi lâu:

“Em có chuyện muốn nói với anh”.

“Nói đi.”

Anh vô cùng chán chường ngồi xuống ghế sofa, ngón tay day day chân mày, nhắm mắt tập trung.

“Thật ra là chuyện hồi sáng”, cô nói, “em nghĩ đề tài đã bị cuộc điện thoại ngắt ngang hiện giờ phải tiếp tục thôi, cho đến khi có kết quả”.

“Anh không muốn cãi nhau với em.”

Giọng anh thấp trầm, lạnh lùng.

“Em cũng chẳng muốn cãi nhau với anh nữa, em đã nghĩ, chúng ta chia tay đi.”

“Điều gì khiến em nghĩ đến việc lập tức rời xa anh?”

“... Em có lý do của em.”

Cô không thừa nhận, cũng chẳng muốn thừa nhận trước mặt anh. Vết hôn trên bả vai anh là yếu tố châm ngòi cho ngọn lửa.

Trên thực tế lúc này đây, cô chính vì tình cảm mơ hồ của bản thân từ trước đến nay cùng với lòng tự tôn đã bị coi thường đến tận cùng mà cảm thấy nhục nhã. Vì thế mà cô không tài nào cho phép bản thân cô tự rước rắc rối vào thân nữa. Đã biết rõ trong lòng anh luôn có hình bóng một người phụ nữ đã khuất, biết rõ rằng mình chính là vật thế thân của người phụ nữ ấy, nhưng cô đã vì hàng loạt lý do mà chẳng hề rời bỏ anh dù chỉ một lần.

Mãi đến tối qua, khi cô biết anh đã có quan hệ thân mật cùng người phụ nữ khác, bỗng chốc cô thấy suy sụp.

Cô bắt đầu nhớ về những ngày tháng trước đây. Lúc đó, dù rằng anh có được cô nhưng anh cũng vẫn còn những người bạn tình khác, nhưng anh vẫn luôn giữ gìn vẻ bề ngoài tuyệt hảo, chưa từng để cô phát giác ra bất kỳ dấu vết của người phụ nữ khác trên người anh.

Sự tôn trọng cơ bản và ăn ý này có lẽ là một trong những nguyên nhân duy trì mối quan hệ của bọn họ lâu dài

Vậy mà hiện giờ, rốt cuộc tất cả đều không giống trước đây nữa.

Hoặc cũng có thể là ngay từ lúc cô phát hiện ra sự tôn tại của Châu Tiểu Mạn thì giữa họ đã có vết rạn nứt không gì cứu vãn được.

Vết thương đó dường như lớn dần trong lòng cô, trần trở không thể lành, thời gian đó cũng xảy ra hàng loạt những mâu thuẫn càng ngày càng sâu sắc, lúc nào cũng khiến cô cảm nhận cảm giác đau đớn không diễn tả bằng lời được.

Mãi đến hôm nay, cuối cùng cô đã chịu thừa nhận, chuyển đi Lệ Giang là một quyết định sai lầm - khiến cô gặp sai một người trong một thời điểm sai lầm. Thậm chí cô chẳng có cách nào quen biết anh sớm hơn, cả cuộc đời này cũng chẳng thể nào được. Châu Tiểu Mạn đã được sắp đặt chặn trước đầu cô và lại còn sớm hơn cô cả hai mươi mấy năm trời. Đó là khoảng thời gian dài đằng đẳng mà bất luận thế nào cô cũng chẳng thể đuổi kịp được.

Châu Tử Hoàn chẳng nói gì chỉ mở to mắt, có lẽ là do uống rượu ánh mắt như càng sâu càng đen hơn, đáy mắt hiện ra ánh sáng le lói. Hai bàn tay cô co lại trong túi áo, hít một hơi nói:

“Những việc anh đã làm với giới truyền thông về chuyện của anh trai em, em thật sự rất cảm ơn anh, em cũng biết thời gian hẹn ước vẫn chưa đến, nếu anh nhất quyết không đồng ý, thì dù anh giận cá chém thớt cũng đáng đời em thôi. Nếu như danh tiếng đã chẳng còn, em có thể rút khỏi làng giải trí, dù gì công việc này em cũng chẳng thích chút nào”.

“Trong lòng em anh là con người như vậy thôi sao” môi anh co giật, dường như đang mỉm cười nhưng vẫn là một tảng băng lạnh giá, nói khẽ:

“Anh sẽ không uy hiếp em nữa”.

“Cảm ơn anh.”

“Cuối cùng anh chỉ muốn biết một chuyện, em muốn rời xa anh có phải là vì anh ta không?”

Anh dừng lại, lần đầu tiên anh thốt lên cái tên đó:

“Bùi Thành Vân?”.

Cô im lặng nhưng chẳng hề phủ nhận.

Hiện giờ Bùi Thành Vân cần có người bên cạnh quan tâm chăm sóc, là cô chủ động dũng cảm đón nhận trách nhiệm này, nhưng chẳng phải xuất phát từ tình yêu, cô chỉ cảm thấy cần phải làm như vậy.

Còn Bùi Thành Vân cùng người đàn ông trước mặt cô lúc này khó mà tồn tại song song trong cuộc sống của cô được. Dù là ngồi yên không cử động hơi rượu từ cơ thể Châu Tử Hoàn dường như vẫn không ngừng tỏa ra.

Thật ra thị lực của Châu Tử Hoàn đã giảm nói chuyện cũng chẳng muốn, nhưng thái độ thừa nhận ngấm ngầm của cô đã chọc anh nổi cáu. Anh nhíu mày, ánh mắt nhìn chăm chăm cô một lúc rồi hỏi:

“Vì thế tối nay em mới đến đây để thương lượng với anh, hay là em cầu xin anh?”

Làn môi khẽ run rẩy trong giây lát, cô nói:

“Nếu như anh cảm thấy về sau tốt hơn”.

Đôi mắt anh khẽ nhíu lại dường như muốn nhìn cô rõ hơn chút nữa:

“Đây là lần thứ hai em vì anh ta cầu xin anh”.

“Đúng vậy, hiện giờ em mong anh để em ra đi.”

“Anh ta thật sự quan trọng với em thế sao?”

“...”

“Em sẽ hối hận, Thư Quân à. Nhưng mà giờ thì, em có thể đi rồi.”

Nụ cười thờ ơ, hơi hợt ấy nhoen trên làn môi mỏng manh trở nên lóa mắt dưới ánh đèn. Anh vẫn giữ nguyên ánh nhìn lý trí tinh tảo, cuối cùng tuyên bố đầy khai ân:

“Em được tự do rồi”.

Cuối cùng thì Thư Quân cũng rời khỏi khu biệt thự. Trong đêm tối tĩnh lặng chỉ có ánh đèn đường bầu bạn. Trên đường đi cô lướt ngang qua căn hộ chị Tương từng sinh sống, cô vẫn có tâm trạng liếc nhìn một cái. Căn biệt thự nằm riêng biệt giờ nhuộm màu đen tối, kể cả khu vườn bao quanh dường như cũng nặng mùi tử khí. Nhưng cô không thấy sợ hãi, dù rằng hiện giờ nhớ lại hình ảnh cuối cùng cái chết của chị Tương, cô đã chẳng cảm thấy đáng sợ nữa.

Tận đáy lòng dường như bỗng nhiên trống rỗng tựa như rơi vào chiếc động đen tối, tất cả cảm xúc đều bị hút vào trong đó...

Em được tự do rồi.

Tựa như bị trúng tà, bên tai cô câu nói cuối cùng của Châu Tử Hoàn cứ lặp đi lặp lại.

Thư Quân cứ thế đi hết đoạn đường cũng chẳng rõ mất bao nhiêu thời gian mới đi đến cánh cổng khu biệt thự. Vẫn là nhân viên bảo vệ nghiêm trang lần trước trông thấy cô khách sáo mỉm cười. Cô nhoen nụ cười đáp lại, sau đó mới phát hiện ra khóe môi mình đang giãn giãn, muốn nhướn lên một góc vòng cung nhỏ cũng thật sự vô cùng miễn cưỡng.

Nhân viên bảo vệ thấy vậy, ló đầu ra khỏi bụi cửa, ân cần hỏi thăm cô:

“Có cần tôi gọi xe giúp cô không?”.

Cô lắc lắc đầu.

Chàng thanh niên tốt bụng, đầy trách nhiệm rút trong túi ra một cuốn sổ điện thoại, lấy một số điện thoại trong đó cho cô:

“Đây là số điện thoại của tài xế taxi, cô có thể lưu lại sau này ra vào sẽ tiện hơn”.

Sau này? Nhờ vào ánh sáng bên ngoài cánh cổng, Thư Quân khẽ sững sờ nhìn người bảo vệ, hồi lâu lắc đầu nói:

“Tôi nghĩ không cần đâu, cảm ơn lòng tốt của anh”.

Âm tiết cuối hơi run rẩy xuất phát từ bản năng che giấu, cô xoay người sai bước.
Chẳng có sau này.
Đây có lẽ là lần cuối cùng cô đến đây. Tối nay cô đã có được sự tự do.
Điều đó đồng nghĩa với việc cuối cùng cô đã thật rời xa anh.

20. Chương 20

Chương 20: Nhận thức mới mẻ

Dường như Châu Tử Hoàn còn hiểu rõ cô hơn cả chính cô nữa.

Bùi Thành Vân hai ngày sau xuất viện, về nhà dưỡng bệnh được sự quan tâm chăm sóc của bạn bè. Còn anh rốt cuộc cũng chịu thỏa hiệp đồng ý để y tá riêng đến chăm sóc.

Khoảng thời gian này công việc của Quách Lâm quá bận, vì thế mà vẫn thường hẹn Mạc Mạc cùng đi đi về về nhà Bùi Thành Vân. Hôm ấy từ nhà Bùi Thành Vân về, Quách Lâm chợt nhắc:

“Này, cậu có cảm thấy gần đây Thư Quân hơi lạ ko?”

“Lạ chỗ nào?” Mạc Mạc thuận miệng hỏi.

“Cảm xúc.”

Anh nhìn cô một lượt.

“Tớ nói đầu óc cậu sao mà sơ sài thế, dù gì cũng là bạn thân, vậy mà ko nhận ra ư?”

“Đúng thế, tớ ko tinh tế như cậu, cậu xưa nay rất quan tâm đến Thư Quân mà!”

Mạc Mạc ko vui giơ tay ra đẩy gương mặt hướng về mình sang một bên. Nào ngờ Quách Lâm cười cười chụp lấy bàn tay cô, liếc mắt, nhướn nhướn đuôi mắt:

“Lời lẽ chưa thế, lẽ nào lời đồn giang hồ là thật sao?”

“Lời đồn nào?”

Lời vừa dứt, Mạc Mạc ân hận đến nỗi muốn cắn đứt lưỡi mình. Quả nhiên, Quách Lâm nhướn nụ cười ranh mãnh:

“ Mọi người đều nói cậu thương thâm tó, có thật thế ko?”

“Thật cái con khỉ cậu!” Cô giằng tay ra.

“Này, bạn học, cậu giận quá mất khôn rồi.”

“Rốt cuộc là ai lan truyền tin đồn!”

Dưới ánh hoàng hôn trắng xám mờ ảo, Mạc Mạc đang cắn môi, gò má xuất hiện tia ửng hồng đáng ngờ, bước chân càng lúc càng nhanh. Quách Lâm trong lòng khẽ xao động, tiến vài bước đã đuổi kịp nắm lấy bàn tay cô, bắt cô dừng lại đối mặt với anh.

“Cậu mắc cỡ? Việc này thật chẳng có gì ghê gớm cả.”

Cô vẫn tỏ thái độ trong sáng cởi mở, đáng vẻ lúc này thật hiếm thấy, khiến anh ta ko khỏi muốn chòng ghẹo cô.

“Họ Quách kia, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Đừng lồi lồi kéo kéo, nam nữ thụ thụ bất thân đó, hiểu chưa?”

“Ko trong sáng thì ko trong sáng.”

Giọng điệu anh đột nhiên trầm tình, nụ cười trong mắt cũng tắt dần, đang chăm chú nhìn cô, làm không khí thoáng chốc tô điểm màu sắc mờ ảo.

Trong lòng Mạc Mạc khẽ hốt hoảng, ngón tay cử động trong lòng bàn tay ấm áp đó, thoáng chốc càng bị nắm chặt hơn.

“...Cậu muốn gì?”

Một lúc sau cô khẽ cất giọng hỏi.

Quách Lâm ko trả lời nghiêng nghiêng người đặt nụ hôn lên trán cô. Cô ngẩn người ra, đến khi anh tiếp tục nhoãn nụ cười

“Hóa ra đôi lúc trông em thật ngốc.”

“Chẳng lẽ trong mắt anh em luôn thông minh sao?”

Cô chớp chớp mắt, hỏi một câu chẳng liên quan gì đến chủ đề vừa rồi.

Anh mỉm cười kéo cô đi về phía trước:

“Thật sự rất thông minh, thông minh đến mức tình cảm cũng che giấu rất giỏi.”

Cô nhìn chăm chăm bàn tay của hai người không nói gì.

Anh thở dài nói quá lời:

“Nếu em sớm bày tỏ tình cảm của mình với anh thì đâu đến nỗi độc thân đến giờ này.”

“...Đi chết đi.”

Cô ngẩn người giằng túi xách đập vào anh.

“Anh tưởng ko ai them em sao? Anh tự cao quá đấy!”

“Anh ko tự cao. Nhưng giờ anh thật sự tự hào, em lại vì anh mà ghen với Thư Quân cơ đấy.”

“Nhưng anh thật sự đối xử tốt với cậu ấy.”

“Với em thì sao?”

“Chẳng biết, hình như ko bằng.”

“Có lẽ vì c

ả 2 ta là người cùng chung chí hướng, tương đối giỏi che giấu.” Cô nhanh chóng chụp lấy trung tâm điểm, định quay lại chủ đề lúc nãy bị mất mặt:

“Xem ra là anh đã yêu thâm em.”

“Tùy em nói sao thì nói.”

Bản tính nam giới quyết định ko cố ý bàn cãi với phụ nữ về vấn đề này mà thường đi thẳng vào vấn đề để xác nhận sự thật:

“Dù sao thì giờ em đã là bạn gái của anh rồi. Thế nên, nếu như suy nghĩ như vậy sẽ khiến em vui hơn thì tùy em thôi.”

Quách Lâm đẩy bạn gái vào trong xe, chở cô về nhà.

“Ồ, em nhớ ra rồi”

Xe vừa chạy được nửa đường, Mạc Mạc chợt hoảng hốt nói, “từ hồi đó anh đã đặc biệt thích chòng ghẹo em rồi, khi nào cũng chống đối em, lẽ nào đó chính là biểu hiện của tình yêu?”

“VẬY anh cũng thích chòng ghẹo Thư Quân đó.”

Quách Lâm cố ý nói.

“Anh đừng đùa, ko suy nghĩ nữa.”

Mạc Mạc nói “vả lại em cũng chẳng tin anh. Tính cách của anh đâu đến mức kém cỏi thế chứ.”

Quách Lâm ko kiềm đc liếc nhìn cô, hít một hơi, nói:

“Anh nói phụ nữ như em sao mà thay đổi nhanh đến thế chứ, vừa nãy chẳng phải em ghen với Thư Quân đó ư?”

“Em làm gì có. Nhưng mà em lại thấy rất tò mò, lâu vậy rồi anh chẳng tỏ tình với em, hôm nay bị điều gì kích động thế?”

“Em nói chuyện dễ nghe chút được ko? Anh chợt thức tỉnh ra ko đc sao?”

“Là ai khiến anh tỉnh ra vậy?”

Quách Lâm ko nói gì, hồi lâu mới đáp:

“Đời người mong manh lắm, lúc có cơ hội thì nên nắm bắt để khỏi phải lướt qua rồi mới hối hận.”

Anh nhân lúc dừng đèn đỏ quay đầu lại ngắt ngang cô tiếp tục hỏi:

“Để dành câu hỏi mà hỏi chị em tốt của em đi, anh đảm bảo rằng Thư Quân gần đây ko bình thường.”

Mạc Mạc tin tưởng vào trực giác của Quách Lâm, tìm cơ hội thăm hỏi tình hình gần đây của Thư Quân.

“Tớ rất khỏe.”

Thư Quân nói.

Mạc Mạc ko tin, chăm chú nhìn cô một lượt.

“Quách Lâm quả là tinh ý hơn tớ, cậu ta ko nói tớ cũng chẳng để ý. Cậu nhìn cậu mà xem, ánh mắt u ám tối đen, cả ngày ủ rũ, buồn bã cứ như là thất tình ấy.”

Thư Quân cười nhạt, tiện miệng nói:

“Cứ cho là như vậy thì sao nào, ko có tình yêu cũng chẳng chết đâu.”

“Này, cậu bớt nói những lời cực đoan đi. Khẳng định là có vấn đề, nhưng trước đây cậu yêu ai nhỉ? Sao tớ chẳng biết gì cả?”

“Một người đàn ông.”

Thư Quân phát hiện ra mình ko muốn giấu giếm nữa.

Những năm trước đây cô vất vả che giấu chuyện này nhưng bây giờ mọi việc đã kết thúc, thời gian cũng chẳng thể làm nhòa đi mọi thứ. Cô suy ngẫm, có lẽ nói ra sẽ tốt hơn, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể nhanh “khỏi bệnh” hơn.

Mạc Mạc lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, liên tục than phục.

“Chia tay rồi mới nói tớ biết, sao cậu giỏi giữ bí mật thế nhỉ? Anh ta là ai? Sao lại chia tay? Bọn cậu quen nhau bao lâu rồi?”

Thư Quân không khỏi cười đau khổ, xem ra cô đã mở một đề tài chẳng hay ho gì, giờ thì cứ như đang bị phỏng vấn, chẳng ích lợi gì để cô quên đi Châu Tử Hoàn.

Thần sắc cô lạnh nhạt, giọng điệu lại càng nhạt hơn, tinh thần ủ dột:

“Anh ấy là ai vốn ko quan trọng, quan trọng là tớ và anh ấy ko hợp nhau”.

“Anh ta lằng nhằng à?”

Mạc Mạc nói với trực giác đầy sắc bén vốn có của phụ nữ. Thư Quân sững sờ rồi gạt đầu:

“Đoán trúng phúc rồi.”

Thật ra cũng chẳng phải hoàn toàn vì lý do đó, tuy là cô ko biết bản thân mình từ lúc nào dần dần bắt đầu yêu câu từ “duy nhất”, mà hai từ này đã từng là thứ cô thấy chẳng phải quan trọng nhất trước đây.

Thế nhưng ngoài điều đó ra thì giữa anh và cô, đã xảy ra quá nhiều chuyện lại còn cách nhau giữa những người đã khuất, còn có cả đoạn tình cảm e là đã khắc sâu chẳng dễ gì xóa mờ được.

Trải qua những việc này, bọn họ làm sao có thể coi như ko có chuyện gì tiếp tục được cơ chứ?

Tiến Mạc Mạc ra về, cô nhân lúc rỗi rãi đến thăm Bùi Thành Vân.

Cô mang đến cho anh vài cuốn sách, đều là những cuốn lần trước anh đã nhắc đến.

Có lẽ là vì tính tâm tu dưỡng và đối thuốc mới nên khí sắc anh đã khá lên nhiều so với trước, nhưng số lần phát bệnh vẫn thường xuyên, những cơn có thất cùng cơn đau tim lớn nhỏ giày vò anh, người càng gầy rộc đi, tinh thần thường chẳng minh mẫn, ngay cả khi nói chuyện cũng kèm theo hơi thở yếu đi.

Cô vẫn thường có ảo giác anh yếu đuối như vậy phẳng phất sẽ biến mất bất kỳ lúc nào.

Vì thế mà cô đối xử tốt với anh hơn một chút, bất kể yêu cầu nào cũng ra sức đáp ứng, cuối cùng Bùi Thành Vân cũng nói nửa đùa:

“Trước đây em đâu có tỉ mỉ thế này, lúc còn đi học tính tựa như gái giả trai ấy”.

“Nhưng ngoại hình của em xưa nay vẫn xứng là thực nữ, giờ thì đáng vẻ cùng nội tâm đều hợp nhất làm một.”

Anh hiếm khi có tinh thần ngồi thêm một lát, tâm trạng của cô cũng vì thế mà vui lên, hai người trò chuyện giết thời gian.

Thật ra chủ yếu toàn là cô nói, anh chỉ ngồi nghe, giữa chừng anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Cô nhớ lại lần gặp đầu tiên sau khi anh về nước, cô bất giác cười nói:

“Từ sau lần đó, em chẳng dám đi thang máy trung tâm thương mại của bọn anh nữa, tâm lý u ám vô cùng nghiêm trọng”.

“Anh chẳng ngờ rằng chúng mình lại gặp nhau trong tình huống đó.”

Người đàn ông thanh tú gầy rạc đang dựa lưng vào chiếc ghế dựa kê ho hai tiếng.

“Nếu như lần đó không gặp nhau, sau này anh có tìm em không?”

“Chắc là có.”

Bùi Thành Vân kê giường to mắt nhìn cô, “Thật ra anh rất ích kỷ, vì thế sẽ không kiềm được làm quấy rối cuộc sống của em”.

Thư Quân khẽ mỉm cười nói:

“Giữa chúng ta không cần phải nói những lời này. Nhưng anh là người ích kỷ em đã phát hiện ra từ lâu rồi”.

Cô đứng dậy đỡ anh, để anh nằm xuống giường rồi nhắc nhở anh uống thuốc, cô nói:

“Cũng muộn rồi, giai đoạn này anh cần phải nghỉ ngơi nhiều, em về đây”.

“Gần đây em không bận sao? Không đi chơi với bạn trai à?”

Thư Quân nghĩ, hôm nay thật là trùng hợp, ai ai cũng quan tâm đến đời tư của cô.

“Không.”

Cô nói, “Vừa chia tay rồi”.

Người đàn ông nằm trên giường khẽ sững người, chột mím cười:

“Vậy là anh ấy không có con mắt nhìn người”.

“Có phải anh đang an ủi em không?”

Cô cũng cười theo, “Nhưng em vẫn quen dáng vẻ anh trước đây hơn, vẫn thường hung tợn với em, tính khí tôi tệ thường xuyên không chịu chiều theo ý em nhưng lại rất chân thành”.

“Những ngày tháng trước đây em vẫn thường nhớ đến sao?”

Bùi Thành Vân khẽ nhắm mắt, hơi thở không đều. Thư Quân suy ngẫm đứng thẳng bên giường, nói:

“Có chứ đó đều là những hồi ức đáng trân trọng.”

Cô vô tình nói loáng thoáng ra lập trường của mình từ trước đến nay, chỉ là không biết Bùi Thành Vân nghe có hiểu không. Cô suy đoán anh là người thông minh, nhạy cảm như vậy lẽ tất nhiên anh sẽ hiểu.

Cô dứt khoát nói tiếp:

“Anh đã trở thành một phần quan trọng nhất trong ký ức, vì thế mà hiện giờ cũng trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của em cũng như Mạc Mạc và Quách Lâm vậy, bọn họ đối với em mà nói quan trọng hơn bất kỳ người nào”.

“Ồ!”

Bùi Thành Vân gật đầu đáp lại.

Cô trông thấy thần sắc anh uể oải, lo sợ rằng nói nữa thêm kích động anh, đành hỏi:

“Hay là anh nghỉ ngơi đi, có cần thêm gối không?”.

Anh lắc lắc đầu, còn chủ động nói tiếp để tài vừa rồi:

“Thật ra, anh đã biết từ lâu rồi, chúng ta không thể nào quay lại được nữa. Nhưng như những gì em vừa nói, anh ích kỷ, những gì anh đã buông tay anh muốn thử xem có thể nắm chặt lại lần nữa không, chứ không anh sẽ cảm thấy hối tiếc”.

Thư Quân im lặng, đã bao nhiêu năm rồi lần đầu tiên anh nói những lời này, dù rằng hai người họ đã từng thân thiết anh cũng rất kiêng lời biểu lộ tình cảm chân thật trong lòng.

Anh cố gắng điều hòa lại hơi thở rồi hỏi cô:

” Người đàn ông đó, là người như thế nào?”,

“Sao lại hỏi chuyện này? Đã chia tay rồi có lẽ anh ấy không quan trọng với em, việc này lại càng chẳng có ý nghĩa gì”.

“Em nói dối.”

Anh nhìn cô, “Anh nhận ra mà, đừng có nói dối anh”.

Thư Quân loạn nhịp chốc lát, bất giác mỉm cười:

“Xem ra anh vẫn là người hiểu em nhất”.

“Ồ, em nói đi.”

“Là người em yêu.”

Cô chẳng thể hiểu rõ bản thân vì sao phải nói thật lòng với Bùi Thành Vân.

Sự thật như vậy, trước nay cô luôn giấu kín trong lòng, tựa như cất giữ một bí mật được đặt tại một góc không dễ gì chạm vào, nơi đó rất an toàn rất khuất, được đặt cùng với ký ức của cô dành cho Thư Thiên, chưa bao giờ lộ ra để người thứ hai biết.

Vì thế Mạc Mạc không biết, Quách Lâm cũng không biết ngay cả Châu Tử Hoàn cô cũng chưa nói với anh.

Đúng vậy, cô yêu anh, bắt đầu từ khoảnh khắc thoáng qua khó hiểu, cô mong mình có thể trở thành duy nhất của anh.

Đó chính là tình yêu.

Trước đây thứ mà cô vẫn luôn né tránh tựa như một cái bẫy khiến cô cuối cùng vẫn cất bước tiến vào bên trong.

“Nói như vậy, đủ chưa?”

Bởi lẽ cô thật sự chẳng cách gì miêu tả rõ ràng về Châu Tử Hoàn.

Bùi Thành Văn khẽ nhúc nhích khóe môi hơi trắng tái, cô không phân định được có phải là nụ cười không.

Anh nói ” Đủ rồi”.

Giọng điệu cực thấp như chẳng còn sức lực.

“Anh không nên nói nhiều nữa.”

Cô nhắc nhở anh.

Thế nhưng bộ dạng cố chấp của anh trông thật đáng sợ, còn kiên định hơn bất kỳ ai, rất khó thuyết phục. Anh ngưng một lát mới nói:

“Vậy thì không nên chia tay”.Thư Quân thở dài nói:

“Hình như anh chẳng có tư cách khuyên em”.

“Trước đây anh sai rồi, nên giờ anh mới thấy hối hận.”

“Ý em nói là Bạch Hân Vy.”

“Gì cơ?”

Đáy mắt anh tựa như ánh sáng bỗng chốc lượn lơ sinh động. Khi cái tên đó được nhắc đến tia sáng ấy khẽ lóe lên.

Thư Quân nắm bắt ngay lấy vì thế mà tận đáy lòng càng khẳng định sự suy đoán ấy:

“Anh đã bó lỗ một lần rồi, lẽ nào thật sự để mình hối hận lần nữa ư?”

“Anh không hiểu em đang nói gì.”

Ánh sáng ấy lại tắt đi bởi lẽ Bùi Thành Văn lại tiếp tục nhắm nghiền mắt.

“Anh hiểu mà. Thật ra em đối với anh chỉ là một nguyện vọng chưa hoàn thành, chẳng phải thế ư? E là đặt trong lòng quá lâu vì thế anh gạt cả chính mình. Anh muốn bù đắp cho em, nhưng thật ra chẳng cần thiết. Thật đấy. Nhưng mà Bạch Hân Vy thì khác. Chúng ta đã quen nhau lâu rồi? Em hiểu cá tính của anh. Nếu như anh không có tình cảm với một người nào đó, anh sẽ chẳng để người đó ở bên anh, đúng ko?”

Người đàn ông không nói gì nữa, chỉ có lồng ngực khẽ phập phồng.

“Em cảm thấy anh nhiều năm rồi vẫn chẳng thay đổi chút nào. Anh đều vì cùng một lý do mà từ bỏ cả hai người phụ nữ, chỉ là bản thân anh không muốn thừa nhận mà thôi.”

Cô ngừng lại, ánh mắt dừng ngay trên gương mặt trắng bệch thanh tú ấy, cô nói dịu lại:

“thật ra người anh cần nhất lúc này là Bạch Hân Vy. Bùi Thành Văn, đừng giày vò bản thân mình cũng đừng dẫn dắt cô ấy nữa. Khi còn ở nước ngoài, cô ấy đã thay thế vị trí của em, cũng tựa như em có người đàn ông khác thay thế anh vậy. Vì thế mong là trước khi khuyên nhủ em, anh nghĩ cho mình trước có được

không? Việc anh luôn lo lắng bận tâm, dù rằng cuối cùng nó có xảy ra hay không cũng chẳng thể nào trở thành lý do ngăn cản bản thân anh tận hưởng niềm hạnh phúc. Làm vậy là xuẩn ngốc mà có thể anh sẽ chẳng còn cứu vãn được nữa. Đến lúc đó càng ân hận hơn bây giờ”.

Trước lúc rời đi, cô nói:

“Nếu như anh muốn, em sẽ gọi cô ấy đến thăm anh. được không?”.

Trên thực tế, trước khi có được đáp án của Bùi Thành Vân, Thư Quân đã tự ý liên lạc với Bạch Hân Vy.

“Thật chẳng ngờ cuối cùng cậu lại là người tác thành cho hai chúng tớ.”

Bạch Hân Vy sứt sứt, “Cứ xem như cậu nói là thật, nhưng con người anh ấy cố chấp như vậy, việc gì mà đã quyết định rồi làm sao dễ dàng thay đổi chứ?”

“Vậy thì phải coi bản lĩnh của cậu nữa, còn phải xem cậu có thật lòng muốn ở bên anh ấy không. Dù cho cuộc sống ấy rất khó chịu, đối lại là người thường chưa chắc đã làm được.”

“Vậy còn cậu? Đối lại là cậu, cậu có nguyện làm không?”

Bạch Hân Vy chợt có tâm trạng đùa cợt, càng thân thiện hơn với Thư Quân.

Thư Quân nhướn nhướn mày, cười rạng rỡ

” Tớ xưa nay vẫn là đứa vô tư, có lẽ tớ sẽ yêu bản thân mình hơn một chút”.

Thế nhưng hiển nhiên là Bạch Hân Vy không nghĩ lời nói của cô là thật, chỉ nói:

“Con người tớ không thích mắc nợ ai cái gì cả. Để trả ơn cậu, tớ sẽ tiết lộ sở thích của bố Châu Tử Hoàn cho cậu. Không chừng sau này cậu sẽ có lúc cần đến”.

Thư Quân bất giác cảm thấy kỳ lạ. Vì sao sau khi chia tay nhau rồi cái tên của người ấy vẫn xuất hiện thường xuyên trong cuộc sống của cô chứ? Càng muốn nhanh chóng thoát ra thì lại càng như hình với bóng, quả là oan hồn không dứt. Cô khéo léo khước từ lòng tốt của Bạch Hân Vy.

-Sao thế? Cậu coi thường việc lấy lòng à, hay là đã có được sự yêu mến của ông lão rồi? Tớ còn nghe nói ông nội anh ta cực kỳ khó chiều, cậu xác định mình có thể làm tốt không?.

“Lẽ nào người bạn gái nào của Châu Tử Hoàn cũng đều phải hầu hạ ông nội của Châu gia ư? Nếu như không phải vậy, thì tớ dựa vào đâu mà có đặc quyền ấy chứ?”

Cô gắng hời hợt phát hiện ra trong ngữ khí của mình thấp thoáng ý mỉa mai. May mà Bạch Hân Vy dường như chẳng để tâm, cô nhẹ nhàng nghịch ngợm sợi tóc mai trước vầng trán, nhìn Thư Quân mỉm cười tràn ngập cảm xúc.

“Không đặc biệt thì tớ sẽ chẳng nhắc cậu điều này. Cậu hiểu anh ta được bao nhiêu? Cậu đâu biết rằng mình chính là người duy nhất anh ấy quen cố định hơn nửa năm đúng không?”.

Hình như cảm thấy buồn cười, Bạch Hân Vy lắc lắc đầu, thở dài nói:

“ Tớ cứ ngỡ rằng cậu chịu quen một người như anh ấy là vì cậu đã nắm bắt rõ và có thể thu phục anh ấy. Thế nhưng hiện giờ tớ thấy, cậu mới chính là kẻ chậm hiểu nhất, quả là người luôn biết việc đã xảy ra rồi, có lẽ còn có một chuyện cậu vẫn chẳng biết, Trong nhóm bạn bè của anh ấy lưu truyền một câu nói, đó là chính miệng anh ấy nói ra trong một buổi tiệc riêng tư mấy năm trước đây. Nghe nói lúc đó anh ấy còn phong lưu, còn xầu xa hơn bây giờ nhiều, tốc độ đối bạn gái nhanh đến chóng mặt, Vì thế mà mọi người đều muốn biết rốt cuộc anh ấy sẽ nắm trong tay người phụ nữ như thế nào, ai ai cũng chờ xem chuyện hài hước. Kết quả là có một lần anh hài hước sau buổi nhậu. Nếu như có một ngày nào đó anh ấy thật lòng thì việc đầu tiên anh ấy sẽ làm là duy trì mối quan hệ ổn định lâu dài với đối phương, chỉ ít qua thời gian 6 tháng”.

Cái thời hạn cuối cùng mang đầy ý nghĩa mỉa mai đó khiến Thư Quân không khỏi bật cười, gương mặt lộ vẻ coi thường.

Bạch Hân Vy nhìn cô, nói:

“Cậu đừng cười. Chẳng phải chỉ một nhóm đâu, cậu có lẽ chẳng thể hiểu cuộc sống đời tư của những người ấy rồi cuộc thế nào đâu. Sáu tháng với người thường nghe ra rất bình thường, thế nhưng lúc Châu Tử Hoàn nói ra điều đó, tại bàn nhậu chẳng ai tin rằng anh làm được. Cũng chính là vì mọi người cảm thấy đó là chuyện “ngàn lẻ một đêm”, vì thế nên mới được lan truyền. Nhưng theo tớ biết, cậu và Châu Tử Hoàn đã quen nhau hai, ba năm rồi”.

Cuối cùng, Bạch Hân Vy nói, cười nửa đùa, “Nếu mà để bọn họ biết sự tồn tại của cậu, nói không chừng sẽ trở thành truyền kỳ”

Liệu có thể trở thành thứ gọi là “truyền kỳ” không Thư Quân vốn chẳng để tâm. Ngoại trừ anh chàng nho nhã ân cần Diệp Vĩnh Chiêu ra cô chưa từng tiếp xúc với bạn bè của Châu Tử Hoàn.

Thế nhưng thời hạn sáu tháng đó lại khiến cô nhớ lại một chuyện rất lâu trước đây.

Lúc đó, mối quan hệ bạn tình giữa cô và Châu Tử Hoàn vừa ổn định, lại vừa lúc bản thân không cẩn thận đánh mất chìa khóa nhà. Vì thế mà sau khi làm lại chùm chìa khóa mới, cô đưa một chùm cho Châu Tử Hoàn phòng khi lần sau bất cẩn có cái mà dùng.

Cô còn nhớ biểu cảm của Châu Tử Hoàn khi nhận chùm chìa khóa có hơi khác thường, cô còn đặc biệt cảnh cáo anh:

“Chưa được mời đến, không được tự ý mở cửa vào nhà”.

Anh mỉm cười, liếc nhìn cô với vẻ mặt rất coi thường:

“Ở chỗ em có đồ gì hấp dẫn sao?”.

“Có em đây.”

Nụ cười rạng rỡ, hai tay thuận thế quần lấy bả vai anh, dường như cố ý trêu anh khẽ hà hơi bên tai anh.

“Lẽ nào anh không cảm thấy em hấp dẫn?”

Đến khi cảm nhận được hơi thở cùng cơ thể thay đổi cô mới nhanh nhẹn trốn đi, nhìn về phía người đàn ông bị mình chòng ghẹo cười ha ha.

Châu Tử Hoàn cũng chẳng hề nổi cáu, chỉ nghiêm chỉnh gác đôi chân dài, một lúc sau chợt nói:

“Anh dẫn em đi nghỉ nhé!”.

Khả năng của anh khiến người khác phải kinh ngạc, không đến vài ngày sau đã để vé máy bay hộ chiếu trước mặt cô.

Lúc đó cô đang trong tình trạng thất nghiệp, dù sao cũng nhàn rồi, hướng hồ mục đích lại vô cùng hấp dẫn người khác.

Sau niềm vui phấn khích cô lại không hiểu, “Bình thường anh chẳng phải rất bận sao? Vả lại, đang yên lành vì sao lại muốn dẫn em đi chơi chứ?”.

Cô suy nghĩ kỹ lưỡng, cuối cùng nhận thấy chẳng phải sinh nhật cô, cũng chẳng phải sinh nhật anh, vả lại cũng chẳng có ngày kỷ niệm nào cả.

“Đi nghỉ mà cũng cần lý do sao?”

Đó là lý do Châu Tử Hoàn trả lời cô.

Đi nước ngoài, ở đó gần như chẳng có cơ hội gặp mặt người thân, quan hệ của hai người họ không đến mức bị lộ, thế là cô mau chóng cùng anh xuất phát.

Bọn họ ở Hawaii sáu ngày bảy đêm, thế nhưng hàng ngày ngoài bơi lội và tắm nắng ra thì dường như anh chẳng có hoạt động gì khác cả.

Lúc này cô mới biết Châu Tử Hoàn thật sự là người lười nhác, anh ghét đi dạo phố, ghét đi leo núi, thậm chí dường như ghét cả chốn đông người cùng không khí náo nhiệt.

Cô rất hoài nghi, nếu như có thể anh nhất định thích ở trong căn phòng khách sạn, dù gì trên ban công rộng lớn cũng có bể bơi ngoài trời.

Quần đảo Hawaii với tia nắng mặt trời âm áp, đắm mình trong bể nước vừa tận hưởng ánh nắng mặt trời vừa nhâm nhi rượu vang, lại có thể nhìn xuống bãi cát cách đó không xa cùng sóng biển tuyệt đẹp.

Thế là, trong suốt khoảng thời gian hiếm có đó, cô không may trở thành hạng mục tiêu khiến lớn nhất. Chỉ ít hơn một nửa thời gian đều bị anh ép ở trên giường, chơi trò vận động mà trước nay khiến anh “vui sướng không biết mệt”.

Vì điều này mà cô rất phiền muộn, không kiềm được oán trách:

“Sớm biết vậy chi bằng không đi, giường ở đây và ở nhà anh có gì khác nhau đâu, dù gì cũng lớn như nhau cả thôi. Thật là phí tiền!”

Mỗi dịch vụ trong khách sạn kiểu biệt thự này đều đắt đỏ đến mức kinh người, vậy mà hai người họ đã ở đó bốn ngày nhưng lại chưa từng có cơ hội khám phá đầy đủ khu vui chơi giải trí cùng những phong cảnh hữu tình, điều duy nhất làm là “đốt tiền”.

“Nếu em muốn đi chơi, có thể tự đi”

Dường như cảm nhận được sự chán chường phần nộ của cô, rốt cuộc anh động lòng trắc ẩn.

“Anh không đi cùng sao?”

Cô quyết chí không từ bỏ ý định tìm bạn đi cùng.

Anh ném máy ảnh cho cô, uể oải nghiêng người tựa vào đầu giường, nói:

“Em đi rồi chụp hình về cho anh xem là được rồi”.

Thế này cũng được coi là du lịch sao? Cô suýt nôn ra máu, không kiềm được tò mò nói:

“Nếu đã không có hứng thú thì thôi đi, sao phải chủ động rủ đi nghỉ chứ? Thái độ này của anh sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của người đi cùng lắm, biết chưa!”

“Chỗ này không phải là chỗ em thích sao?”

Anh nhặt lấy tờ tạp chí tiếng Anh ở đầu giường lật vài trang, mắt không ngước lên chỉ nhắc nhở cô:

“Nhớ đi theo đoàn du lịch, đem theo điện thoại, có gì thì liên lạc”.

“Yên tâm đi, sẽ không chạy mất đâu!”

Cô vẫy vẫy tay nhanh chóng bước ra cửa, lo sợ anh thay đổi ý định bắt cô trở lại giường.

Sau khi đã đi được một đoạn rất xa cô mới suy nghĩ, dường như trước đây cũng đã có lần cô từng nhắc đến Hawaii trước mặt anh.

Nhưng mà rốt cuộc có nhớ nhầm không cô cũng chẳng rõ nữa rồi. Cứ sốc thất nghiệp khiến tinh thần cô gần đây sa sút, đây chính là lúc tận hưởng phong cảnh tuyệt đẹp để tính thần phần chấn trở lại!

Hôm đó dưới sự giới thiệu của hướng dẫn viên du lịch, cô đi đến một ngọn núi gần đó, leo được giữa chừng thật sự rất muốn lôi máy ảnh ra chụp. Bởi lẽ từ góc chụp đó, ngoài chuyện có thể trông thấy vách đá cheo leo trên sườn dốc đối diện ra, còn có thể trông thấy mái nhà khách sạn phía xa xa cùng nửa cánh cửa sổ sát đất trong suốt. Cô đứng hướng về phía mặt trời lặn tay cầm kính viễn vọng, nheo mắt nhìn thử xem đằng sau cánh cửa sổ có bóng dáng thân thuộc chăng.

Khi mặt trời xuống núi, cô còn mãi vui chơi tiết mục ẩm thực ngoài trời rồi mới trở về khách sạn, Châu Tử Hoàn nhìn cô một cái, nói:

“Anh còn tưởng em bị anh chàng ngoại quốc nào lừa bắt đi mất rồi”.

Tạp chí trên tay anh đã đổi sang cuốn khác, vẫn là tạp chí toàn chữ tiếng Anh. Tay chân cô chưa rửa liền leo thẳng lên giường, mùi vị hải sản trên người khiến anh khê chau mày:

“Em có phải đã ăn hải sản sống không?”.

“Ồ, sao anh biết?”

” Phiên em đi tắm ngay đi”.

“Vì sao?”

Cô ngồi dậy, ngửi ngửi cánh tay mình, không vừa ý nói:

“Em không ăn đồ nướng, trên người vốn chẳng có mùi gì cả”.

“Anh cực kỳ nhạy cảm với mùi hôi đó.”

Mặt anh bắt đầu lộ vẻ khó chịu, dịch chuyển cơ thể sang phía đầu giường 2cm ”Quái dị.“

Để tránh cho anh khỏi ngã xuống đất cô miễn cưỡng bò dậy chuồn vào nhà tắm.

Thật ra ngày thứ hai cô còn hẹn trước với huấn luyện tập môn lướt sóng.

Thế nhưng trời lại chẳng thương tình, mấy trận mưa liên tiếp, hết trận này lại đến trận khác.

Mỗi lần cô ngỡ rằng trời bắt đầu sáng dần lên liền thoa kem chống nắng chuẩn bị ra ngoài thì y như rằng lại sắp có một cơn mưa lớn khác ập ập kéo đến.

Cô đứng ngoài ban công đi qua đi lại cúi gằm nhìn ai đó đang đứng sau lưng với tròng cười hả hê.

Vì thế hôm đó cô không đi được, cứ nghĩ đến liền muốn bỏ về dẫn đến tâm trạng chán chường.

Tâm lý không vui tự dưng cũng tìm đề tài nói chuyện phiếm.

Tối đó cô ăn hết sạch món sườn dê tươi đất đỏ, rồi cô chợt nói:

“Chi phí đi chơi lần này tại mình vẫn cứ chia đều ra, khi về em sẽ trả phần của em cho anh”.

Người đàn ông ngồi đối diện chẳng thèm để ý đến cô, đến nỗi vừa rồi cứ như cô đang nói chuyện với không khí vậy.

Sau đó, trong vòng hơn hai mươi tiếng đồng hồ, Châu Tử Hoàn vẫn chẳng buồn đáp trả cô. Cô đương nhiên biết là đã chọc giận anh, ngồi trên chuyến bay về nước, gương mặt lạnh lùng đến nỗi nữ tiếp viên hàng không cũng chẳng dám tiếp cận.

Đó là lần duy nhất hai người họ đi du lịch nước ngoài, cũng là lần duy nhất khiến anh phải tiêu một khoản tiền lớn cho cô.

Chợt lật lại những đoạn ký ức đẹp đẽ ấy, Thu Quân không kiềm được sụt sịt. Lần đó cô thừa nhận mình quá đáng. Để dỗ anh vui lên, cô chủ động lấy lòng anh “Vậy thì không trả tiền nữa, lấy sức lao động trừ nợ, được chứ?”.

“Vậy thì không chừng phải bù đắp khá lâu đấy”.

“Bao lâu cũng được, chỉ sợ lâu dần anh chán em trước thôi.”

Anh chẳng trả lời trực tiếp nhưng nhếch khóe môi cười cười, chỉ nói nước đôi:

“Em cũng thiếu tự tin quá rồi”.

Giờ thì Thu Quân rốt cuộc đã nhớ ra, khoảng thời gian kể từ lúc lần đầu cùng anh lên giường đến lúc đó cũng ngọt ngào gần sáu tháng trời.

Cô chưa từng hỏi Châu Tử Hoàn liệu anh đã từng dẫn người phụ nữ khác đi du lịch chưa.

Thế nhưng, gần như có thể khẳng định được rằng đó chẳng phải là hàng động mà Châu Tử Hoàn thấy hứng thú.

Cô chợt cảm thấy mơ hồ, chẳng biết lần du lịch Hawaii đầy bất ngờ đó liệu có liên quan gì đến lời đồn mà Bạch Hân Vy vừa nói chẳng?

Nhưng từ sau khi chia tay nhau, anh và cô thật sự không gặp lại nhau. Tất cả chương trình quay quảng cáo sau này vị sắp lớn cũng không lần nào “đại giá quan lâm” nữa.

Việc này ít nhiều khiến trợ lý Tiểu Kiều thất vọng.

Cô ấy ái mộ Châu Tử Hoàn đã lâu, từng có thời gian cô ấy vẫn thường để tên anh trên cửa miệng, giờ thì cũng đã có bạn trai nên cũng thuyên giảm đi phần nào. Nhưng ánh nhìn ngưỡng mộ trong phòng ghi âm lần đó vẫn không thể nào quên được.

Mãi đến khi clip quảng cáo và tuyên truyền quay xong thì sự tiếp xúc giữa công ty cô và G&N tạm ngừng một thời gian. Công ty cũng không để Thư Quân có dịp nghỉ ngơi, tiếp ngay sau đó lại có công việc mới để làm. Và lại trên thực tế, khi còn quay quảng cáo cô đã được sắp xếp cho tiến hành ghi âm thử ca khúc mới, còn lựa chọn vị trí quay MV nữa.

Bởi vì thời gian gần đây cô có được phản ứng tốt đẹp trên thị trường thêm vào đó cô cũng nhận được sự ca ngợi tán dương trong giới doanh nhân, công ty hiển nhiên sẽ càng tạo thêm sức chú ý hơn nữa, đồng thời tiền để sáng tác ca khúc mới.

Trở thành ngôi sao mới đầy triển vọng của công ty lẽ đương nhiên cũng kèm theo áp lực. Thư Quân theo chân các vị thầy giáo học thanh nhạc, vũ đạo. Mỗi ngày chỉ ngủ được ba, bốn giờ đồng hồ, có lúc là vì công việc sắp xếp quá dày, đôi lúc là do cô mất ngủ. Cô bắt đầu nảy sinh ý định từ bỏ, chỉ sợ bản thân mình bán mạng kiếm tiền lại chẳng còn mạng để hưởng thụ. Thế nhưng công ty cứ tăng bốc cô như bảo vật lại chỉ cho cô cả đồng tiền, muốn họ tha cho cô là chuyện hoàn toàn không thể nào.

Lại vừa hay sắp cô là người Hồng Kông rất mê tín phong thủy cùng tướng mạo. Có hôm còn mời một thầy phong thủy đến chơi, kết quả thầy trông thấy cô cứ nói diện mạo cô rất tốt, sẽ giúp ích nhiều cho sự nghiệp sau này của sắp.

Cô đã từng nghe đến Ông phu, Ông thê, Ông phụ thế hệ đời sau, nhưng chưa từng nghe nói đến sắp Ông. Mà vị thầy bói ấy còn một mực khẳng định rằng năm nay và năm sau, hai năm liền nước Pháp là đất may mắn của sắp, có thể nói thành tích năm nay chỉ là thua hoa trên gấm mà thôi.

Thế là, Thư Quân được coi là “ngôi sao may mắn”, MV cho ca khúc mới lần này sẽ được chọn quay tại Paris.

“Vì sao ông ấy không dứt khoát dời công ty đến Pháp luôn nhỉ? Vậy thì mới may mắn chứ.”

Thư Quân phiền muộn than trách với Mạc Mạc, gần đây cô mệt đến kiệt sức, thật sự chẳng muốn lặn lội đường xa đến nơi đất khách quê người vì thế mà đã chọn ra vài phong cảnh.

Thế nhưng đến phút cuối cùng cũng vẫn không thể không phục tùng mệnh lệnh, cô cùng đoàn người đặt chân lên chuyến bay quốc tế.

Thật ra cô không thích thành phố này với khí hậu ẩm ướt dù rằng trông nó rất trang nhã dưới cơn mưa, cô cũng chẳng ưa thích con người nơi đây, bọn họ đều xinh đẹp kiểu cách dường như mang chút cảm giác giới giang bầm sinh, có sáng kiến độc đáo nhưng có biểu hiện vô cùng ngạo mạn.

Vì thế mà khi công việc vừa hoàn tất cô kịch liệt đòi về nước ngay.

Trước khi xuất phát cô đã nói lời từ biệt cùng người bạn mới quen.

Đó cũng là người bạn duy nhất cô quen biết ở Paris, là một người thợ chụp hình tự do.

Lúc cô đang quay MV thì người đàn ông với bộ râu rậm tên Philips đang cầm máy ảnh chăm chú chụp đài phun nước ở quảng trường.

Cô chẳng hiểu những cột nước trắng toát ấy có gì đẹp đáng để chụp.

Kết quả, tác phẩm của anh khiến cô không khỏi kinh ngạc.

Anh đã tận dụng ống kính để nắm bắt được cái đẹp mà người thường không chú ý đến, anh rêu rao gần đây có ý định sang Trung Quốc đi tìm cảm hứng mới.

Hôm từ biệt anh, Thư Quân rất nhiệt tình mời anh đến Trung Quốc.

Kết quả là Thư Quân về nước không lâu sau thì Philips quả nhiên đã đến.

Cô mời anh sang nhà cô chơi luôn tiện dùng bữa tối.

Philips mang theo một bình rượu vang Pháp làm quà.

Việc này khiến Thư Quân Cảm thấy hơi khó xử.

Cô còn chưa kịp chuẩn bị quà gặp mặt để tặng vị khách lặn lội đường xa này. Sau bữa cơm tối, cô định tìm xem trong nhà có thứ đồ vật nào đặc sắc của trung Quốc để tặng cho Philips, nhưng chẳng ngờ rằng Philips rất có hứng thú với bộ búp bê Nga trong tủ bếp.

Hỏi ra mới biết, thú sưu tập búp bê Nga là một trong những sở thích lớn nhất của Philips. Trong căn hộ của anh tại Pháp cũng đã có hơn năm mươi bộ được gìn giữ rất cẩn thận.

Thư Quân do dự trong giây lát liền lấy bộ búp bê của mình trong tủ bếp ra.

Thật ra bộ búp bê Nga này là của Châu Tử Hoàn tặng cho cô. Quen nhau lâu như vậy cô dường như chưa nhận được quà của anh.

Món quà này là một ngoại lệ, bởi lẽ anh lấy quà người khác tặng lại cho cô mà thôi.

Mùa hè năm ngoái anh nhận lời đón tiếp một vị khách người nga. Vị khách đó là bậc thầy nổi tiếng gia công trang sức trong nước.

Bộ búp bê Nga này là chính tay ông ấy phun sơn làm ra.

Bức họa được ghép lại trên thân hình bảy con búp bê là truyền thuyết dân gian Nga mà ai ai cũng biết.

Thế nhưng Thư Quân cảm thấy đặc trưng của hàng thủ công mỹ nghệ này vô cùng kỳ lạ. Vì thế lúc nhận lấy món quà cô đặt ngay vào tủ chạn. Cô còn nhớ có một hôm Châu Tử Hoàn đến chơi đứng trước tủ chạn nghiên cứu hồi lâu.

Cô chẳng hiểu gì cả còn anh cứ trầm mặc một hồi chợt hỏi:

“Có phải em chưa bao giờ đụng đến nó không, bề mặt phủ một lớp bụi rồi”.

“Nếu như thứ anh tặng là kim cương thì em chắc chắc mỗi ngày sẽ lau ba lần”

Cô chỉ tiện miệng nói mà thôi, chẳng ngờ anh chẳng có chút hợp tác, biểu cảm lạnh tanh chết người:

“Anh không tùy tiện tặng kim cương”.

“Chẳng lẽ trước giờ chưa từng sao?” Cô thật sự ngạc nhiên.

Dáng vẻ của anh rất trịnh trọng:

“Chưa”.

Cô sững sờ, cuối cùng đưa ra lời đánh giá:

“Hóa ra anh keo kiệt thế”.

“Anh chỉ tặng cho người xứng đáng thôi.”

Lúc anh nói câu nói này thái độ hơi lạ.

Hôm đó Châu Tử Hoàn chẳng nán lại bao lâu thì bỏ về, cô thầm cảm thấy nuối tiếc thay cho những người bạn gái của anh.

Vốn dĩ cứ tưởng là ông chủ kết vàng, nào ngờ cả thứ phụ nữ thích nhất anh cũng chẳng chịu tặng. Hiện giờ bộ búp bê này có người biết thưởng thức, Thư Quân vừa hạy “của người phúc ta”, dù gì cũng là hàng thủ công nổi tiếng, cũng đỡ phải đặt ở chỗ không biết trân trọng giá trị của nó.

Philips nhận lấy món quà vui mừng hơn hở.

Nào ngờ chỉ sau một đêm, anh lại chủ động tìm đến. Anh ta trả lại bộ búp bê đó, lắc đầu nói bằng tiếng anh.

“Đồ vật đắt tiền thế này, tôi không thể nhận được”.

“Chỉ là một món quà kỷ niệm mà thôi”

“Không.”

Anh đứng trước mặt Thư Quân lấy từng con búp bê ra, sắp xếp thứ tự từ lớn đến nhỏ đặt lên bàn trà.

Con búp bê nhỏ nhất vốn phải cất vào phía trong, trên thân bụng khắc họa hình ảnh những truyền thuyết trong dân gian, màu sắc sặc sỡ, từng nét bút từng nét vẽ đều rất tinh xảo.

Thư Quân không hiểu ngọn ngành, trông thấy Philips nhướng nhướng mày, nhắc con búp bê lên chỉ cho cô xem.

Hóa ra dưới đáy búp bê Nga lại có con dấu sống, sau khi vặn ra thì lộ ra khoang bụng trống chính giữa. Philips lôi vật ẩn giấu bên trong búp bê đặt lên lòng bàn tay, đưa ra trước mặt Thư Quân, rồi nói:

“Thứ này quý giá quá, trả lại cho cô”.

Thư Quân không khỏi ngẩn người.

Nằm trong lòng bàn tay của Philips là viên kim cương rực rỡ lóa mắt, kích thước cùng mặt cắt hoàn toàn toàn mỹ.

Rõ ràng vẫn nằm lẳng lẳng tại đó, dưới ánh đèn đang lóe sáng óng ánh.

“Tôi... trước giờ chẳng biết gì cả.”

Cô lúng búng thấp giọng, ánh mắt không khỏi nhìn chăm chăm, hồi lâu sau mới kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Philips lần nữa.

“Cô hoàn toàn không biết nó được giấu bên trong?”

Philips kinh ngạc như không thể tin được,

“Cô chưa bao giờ mở con búp bê này ra ư?”.

“Chưa”

Lúc này cô gần như hiểu ra hôm đó vì sao Châu Tử Hoành đột nhiên nhắc đến con búp bê này, thế nhưng ai mà ngờ được anh lại tặng quà bằng cách này cơ chứ.

“Thật là khó tin quá!”

Sau khi nghe kể đó là món quà của người khác tặng cô, Philips lắc đầu quầy quậy, chụp bàn tay Thư Quân giao lại viên kim cương cho cô:

“Cô sơ suất quá, lần sau thì phải giữ gìn nó cẩn thận mới được”.

“Liệu có phải là đồ giả không?”

Lời của Châu Tử Hoành vẫn còn văng vẳng bên tai, anh nói anh chỉ tặng cho người xứng đáng.

Vì thế mà Thư Quân cẩn trọng nhắc thứ đồ vật phát sáng chẳng ra sao ấy đặt ngay trước mắt lật tới lật lui quan sát kỹ lưỡng.

Philips cười rộ:

“Là thật đó. Thật ra tôi cũng có nghiên cứu trang sức, nó...”

“Chờ đã.”

Thư Quân ngắt lời anh, “Philips, sở thích của anh thật là nhiều”.

“Cảm ơn lời khen. Tôi muốn nói là, tôi thích nghiên cứu loại kim cương quý giá. Nếu tôi nhớ không lầm thì viên kim cương này chính là bộ sản phẩm quý giá trong cuộc bán đấu giá tại Thụy Sĩ. Nghe nói, cuối cùng đã được một người Trung Quốc mua được”

“...Không thể nào.”

Viên kim cương này lại có nguồn gốc sâu xa như vậy, Thư Quân không khỏi ngạc nhiên.

“Xin cô hãy tin tưởng trí nhớ của tôi.”

Philips chỉ vào đầu mình, nói dí dỏm:

“Những thứ đồ vật tuyệt diệu xinh đẹp tôi chỉ trông thấy một lần thì hằng đêm trong giấc mộng đều có bóng hình của nó.”

“Nó rất quý?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy thì nó có giá trị kỷ niệm gì chứ?”

Thư Quân tò mò hỏi.

Thông thường những sản phẩm trang sức trong cuộc bán đấu giá sẽ được trao cho người ra giá cao nhất. Bất kể lúc đó có phải là Châu Tử Hoàn mua được hay không, điều cô muốn biết là vì nguyên do gì khiến Châu Tử Hoàn trở thành chủ sở hữu của nó.

Philips suy ngẫm rồi nói với cô:

“Theo tư liệu thì viên kim cương này do bậc thầy kim cương đệ nhất thế giới tên là Gareth O’Brien năm 2004 tự tay chế tác. Vào ngày viên kim cương tạo thành hình dáng vừa đúng dịp kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới của ông và vợ mình. Vì lẽ đó ông đã đặt tên cho nó là “Phút xao lòng mãi mãi”, để cảm ơn thượng đế hai mươi năm trước đã an bài hai vợ chồng ông lần đầu vô tình gặp mặt mà có tiếng sét ái tình”.

Năm 2004.

Thư Quân hồi tưởng lại, dường như chính năm đó, cô cùng Châu Tử Hoàn lần đầu gặp mặt tại Lệ Giang.

“Cô sao vậy?”

Philips hỏi.

“Ồ, không có gì”

Cô chau mày, “Tôi chỉ hơi hoài nghi thôi. Dường như có một số việc chẳng phải như tôi đã suy nghĩ”.

“Vậy cũng bình thường thôi. Sự thật và việc đi tìm đáp án đều cần có thời gian mà. Nhưng rồi tất cả mọi việc rồi sẽ xuất hiện cả thôi.”

Philips tốt bụng an ủi cô, Thư Quân đến ngân hàng mở một dịch vụ bảo hiểm tài sản, cuối cùng thì viên kim cương giá trị đã tìm được vị trí an toàn hợp lý của nó, chứ để nó trong căn hộ của cô, cô thật sự không an tâm.

Còn bộ búp bê Nga ấy vẫn tặng cho người bạn lận lộn đường xa đó.

Philips hai ngày sau rời thành phố C.

Ở sân bay anh ta nói với cô:

“Người tặng cô viên kim cương đó, có phải muốn cầu hôn cô không?”.

“Suy nghĩ này thật lãng mạn quá!”

Thư Quân mỉm cười, “Chi tiếc rằng tôi cũng chẳng biết người đó có ý gì nữa!”.

“Ồ, bất kể như thế nào tôi cũng chúc cô may mắn.”

Philips hôn lên gò má cô, “Cô rất đáng yêu”.

“Cảm ơn anh”

Cô không hôn lại, chỉ dang tay ra ôm lấy anh.

Kết quả là cảnh tượng đó ngày hôm sau đã bị giới báo chí đăng tít.

Nữ minh tinh nổi tiếng cùng chàng trai ngoại quốc điển trai hôn từ biệt ở sân bay, tư thế thân mật như ở chốn không người tuyên bố một mối quan hệ mật thiết.

Vượt khỏi sự kinh ngạc của cô, lần này Nicole chẳng hề nổi cơn tam bành chỉ nhân giờ uống trà chiều tiện miệng hỏi:

“Em và Châu Tử Hoàn chia tay rồi sao?”.

Thư Quân mắc nghẹn ngậm cà phê rõ to, ho hai tiếng rồi trả lời:

“Em và Châu Tử Hoàn chưa bao giờ ở bên nhau cả”.

Nicole ngược mắt nhìn cô, thái độ bình thản ra vẻ không tin được câu đáp án “thật giả khó phán” này. Thư Quân nói:

“Vả lại em và Philips chỉ là bạn bè tốt, giới truyền thông vô vị quá rồi”.

“Công chúng cần có sự dẫn dắt hợp lý, để bọn họ giữ nguyên sự liên tưởng về cuộc sống của em, đôi lúc cũng chẳng phải chuyện xấu” Nicole nói với giọng thờ ơ.

Thư Quân không khỏi lấy làm lạ nói:

“Trước đây rõ ràng chị chẳng nói như thế”.

“Châu Tử Hoàn là người thế nào, em trước đây mãi chẳng có tư cách xuất hiện tin đồn cùng anh ấy. Lời ăn tiếng nói và hành động của một người cùng giá trị của bản thân cô ấy không cân bằng, vậy thì chỉ có thể mang đến cho chính cô ấy những ảnh hưởng mặt trái của nó mà thôi. Cứ nghĩ mà xem, nếu như lúc đó bị làm rùm beng lên, rất có thể danh tiếng của em sẽ còn trở nên khó khăn đến mức nào? Thế nhưng bây giờ thì khác rồi. Em hiểu mà!”

“Ý chị nói là... hiện giờ em cần làm rùm beng lên bằng chuyện tình cảm của mình ư?”

“Không nhất thiết phải cố tình làm, nhưng chỉ cần tất cả đều trong sự hợp lý thỏa đáng. Như vậy với em mà nói cũng có thể có lợi ai cũng có ham muốn đào sâu cuộc sống đời tư của người khác cả. Em là thần tượng của công chúng, để công chúng thỏa mãn chút đỉnh, điều này sẽ càng kích thích công chúng quan tâm đến em hơn nữa.”

Thư Quân phải mất một thời gian mới tiêu hóa hết ý nghĩa những lời nói đó. Gương mặt không khỏi toát lên biểu cảm bài xích.

“Chuyện đời tư của em không phải là một công cụ, em cũng không muốn để nó bày ra trước mặt công chúng. Việc này em sẽ không làm đâu.”

“Đây chỉ là chút ít kinh nghiệm của chị thôi.”

Nicole lại liếc nhìn cô, ra vẻ thờ ơ.

“Chị chẳng có bất kỳ ý gì ép buộc hay xúi giục em cả. Loan truyền tin đồn tình cảm của một người nghệ sĩ cũng chẳng phải sở thích xưa nay của chị. Về điểm này em có thể yên tâm. Chị chỉ muốn em hiểu rằng, lúc nào nên làm những việc gì thì có lợi mà không có hại. Em phải luôn chú ý nhé.”

Chẳng ngờ rằng hai ngày sau liền có một hoạt động công khai, sau hoạt động đó là cuộc phỏng vấn.

Trước đó, buổi họp báo tuyên truyền cho Thư Quân, đến lúc đó các ký giả có thể sẽ nhắc đến cảnh tượng được chụp tại sân bay, dù gì đó cũng là tít tấc mới ra lò vẫn còn đang rất hot.

Thư Quân ngồi trên ghế chuẩn bị hóa trang. Cùng thời điểm đó, Trần Mẫn Chi hiện đang ở trong phòng phẫu thuật tại bệnh viện thành phố C đã gần nửa tiếng đồng hồ.

Người đàn ông trẻ tuổi tựa lưng vào tường nói:

“Hay là em ngồi xuống nghỉ một lát đi, đi tới đi lui không thấy mệt sao?”.

“Bác sĩ nói ca phẫu thuật này có rủi ro, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, em làm sao mà ăn nổi với công ty?”

Đây dường như là lần đầu tiên, Trần Mẫn Chi để lộ ra sự lo lắng trầm trọng và tâm trạng bất ổn không phù hợp với con người của cô. Châu Tử Dương nhìn cô, vẫy tay về phía cô:

“Qua đây nào”.

Trần Mẫn Chi không chút do dự, trong lòng đầy ắp nỗi niềm tâm sự bước tới chỗ anh, đến trước mặt Châu Tử Dương liền bị anh kéo lấy bả vai.

“Ngồi xuống nghỉ đi.”

Châu Tử Dương như nỡ ra lệnh ép cô ngồi xuống ghế. Còn bản thân mình ngồi xuống ngay cạnh cô.

“Giờ em căng thẳng như vậy nhưng chẳng giúp gì được ca phẫu thuật bên trong đó cả”.

“Vì sao nhìn anh chẳng thấy lo lắng gì cả?”

Trần Mẫn Chi hoài nghi nghiêng đầu hỏi Châu Tử Dương không nghĩ gì khẽ mỉm cười:

“Vì anh ấy là anh Hai của anh, anh tin rằng anh ấy trước giờ luôn may mắn”.

“Thế nhưng nếu mà chẳng may... thì sao?”

Trần Mẫn Chi cắn môi, “Là em nói, chẳng may...”.

“Vậy thì anh sẽ tiếp quản công ty, có lẽ còn kinh doanh tốt hơn cả anh ấy nữa.”

Châu Tử Dương cố ý nói đùa để giảm căng thẳng, Trần Mẫn Chi khẽ cụp mắt không nói gì. Thấy cô như vậy, anh đành đổi đề tài, hỏi:

“Chuyện giữ gìn bí mật với bên ngoài đã chuẩn bị thế nào rồi? Em biết đó, giá cổ phiếu của công ty cùng tình hình kinh doanh, tốt nhất đừng để nhận được bất kỳ ảnh hưởng không tốt nào”.

“Em đều sắp xếp hết cả rồi, việc này ngoài em và anh ra, chẳng còn người thứ ba biết đâu.”

Châu Tử Dương nghe xong im lặng một lúc rồi chợt hỏi:

“Em có quen Thư Quân không?”

Trần Mẫn Chi gật đầu:

“Em có quen”.

“Việc phẫu thuật của anh Hai, cô ấy cũng biết ư?”

“...Trên thực tế thì, Châu tổng và Thư Quân hình như chia tay rồi.”

Khi nói việc này, Trần Mẫn Chi có chút hoài nghi, dường như không xác định được có nên tiết lộ cuộc sống tình cảm của sếp không.

Thật ra trước khi phẫu thuật, cô đã từng hỏi Châu Tử Hoành một lần, có cần phải báo với Thư Quân không.

Kết quả là tuy rằng Châu Tử Hoành không chỉ trích cô nhiều chuyện, nhưng sắc mặt anh lúc đó vô cùng lạnh lùng.

Dù rằng đôi mắt đã chẳng thể nhìn thấy gì nhưng vẫn kiên quyết không lan truyền tin tức cho bất kỳ ai, đặc biệt là Thư Quân.

Cô vốn có đề nghị tốt bụng muốn Thư Quân đến chăm sóc cho sếp, nhưng lại bị dánh vể lạnh lùng khước từ không chút nương tình của sếp.

Vì thế mà cô suy đoán giữa hai người họ đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng. “Chia tay...”

Châu Tử Dương mỉm làn môi mỏng im lặng hồi lâu, chợt nói:

“Em có thấy gần đây anh Hai anh gần như chẳng có bóng hồng nào vây quanh nữa không?”.

“Ồ, em đã sớm phát hiện rồi”.

Cảm nhận của Trần Mẫn Chi về mặt này là trực tiếp nhất, bởi vì cô đã rất lâu rồi không thấy Châu Tử Hoàn chọn lựa những món đồ tặng cho người khác.

“Vậy thì em nghĩ xem đó là vì sao?”

“Ồ?”

“Hay là nói trắng ra, em cho rằng là vì Thư Quân ư?”

Trần Mẫn Chi nghi hoặc nhìn cậu hai nhà Châu gia, trong lòng nghĩ hôm nay anh ấy quả thật có nhiều câu hỏi quá, vả lại từng câu từng câu đều nhạy cảm đến mức khiến cô thấy khó xử.

Cô chẳng biết nên trả lời thế nào, một lúc sau mới miên cưỡng gật đầu:

“Chắc là vậy. Em đoán thế”.

Chỉ mong rằng về công ty anh đừng truyền những lời nói này đến tai sếp là được.

Hoạt động hôm đó bắt đầu đúng giờ, vô số phóng viên làng giải trí đều tụ tập quanh đó. Ánh đèn huỳnh quang ngay tại trường quay lóe sáng.

Ngoài Thư Quân trực thuộc DMI ra, công ty đối thủ lớn nhất của bọn họ phải kể đến là hai vị nam nữ minh tinh nổi tiếng trước mặt đây.

Quả nhiên, sau khi hoạt động kết thúc liền sắp đặt ngay cuộc phỏng vấn ngắn gọn.

Thư Quân ngồi hàng ghế sau Từ Bội Bội, mười mấy chiếc micro nhất loạt đưa đến trước mặt cô, ánh đèn flash từ máy chụp hình gần như lóe sáng không ngơi nghỉ.

Tiểu Kiều đứng phía xa trong lòng vô cùng tự hào, thật ra cô ấy cũng như những người đồng nghiệp khác, xưa nay chưa bao giờ nghĩ đến câu chuyện “cổ tích” tiếp nối Từ Bội Bội nổi tiếng sau một đêm lại diễn ra với Thư Quân.

Đặc biệt là xảy ra với người ngay bên cạnh cô ấy.

Thế nhưng tâm trạng ngẩng cao đầu của cô ấy lúc này đây khác hoàn toàn với tâm tình của Thư Quân. Ký giả hỏi một số việc liên quan đến album rồi lại nói đến quảng cáo phát ngôn mới nhất gần đây của cô, thăm hỏi cảm giác của cô hợp tác cùng G&N.

Thư Quân kiên nhẫn biểu lộ chiêu thức nhoen nụ cười thay cho câu trả lời. Sau đó liền có người nhắc đến sự việc ở sân bay. Cô vội vàng phủ nhận:

“Người ngoại quốc bị chụp hình cùng tôi chỉ là một người bạn bình thường. Tôi lấy tình hữu nghị nước chủ nhà tiên anh còn anh cũng đặt nộ hôn từ biệt theo lễ nghi của nước Pháp. Chẳng ngờ rằng một việc rất đổi bình thường như vậy lại được đồng đạo các bạn giới truyền thông viết thành câu chuyện dài như vậy. Trí tưởng tượng của mọi người thật là phong phú quá, nhưng thật sự thì oan cho tôi quá, lại còn bị công ty quở trách nữa”.

Cô hơi khó xử, lại chau mày ra vẻ nũng nịu khiến mọi người không khỏi bật cười. Thế là có người hỏi tiếp:

“Vậy hiện nay chị có bạn trai chính thức nào chưa? Mọi người đều rất quan tâm đến việc này. Chị bằng nhân tiện hôm nay chị chia sẻ với mọi người một chút”.

“Tôi mong là có, tôi vẫn đang trong quá trình tìm kiếm đối tượng, nhưng tạm thời vẫn chưa thấy xuất hiện.”

“Vậy thì nói về tiêu chuẩn người tình trong mộng của chị nhé”.

“Chuyện này chẳng có tiêu chuẩn gì đáng nói cả”.

Thư Quân tiếp tục kiên nhẫn cười đáp.

“Thế nhưng dù gì cũng phải có tiêu chuẩn chứ, ví như người có phẩm chất tốt. Chị cho rằng bạn trai hay chồng của mình chỉ ít phải hội tụ những điểm như thế nào?”

Giới truyền thông hiện nay tất cả đều tung tin lan truyền và khó đối phó thế này ư?

Thư Quân than thở trong lòng. Cô lại mong bọn họ quan tâm nhiều hơn đến sự nghiệp của cô. Dù rằng đó chẳng phải là điều cô vô cùng yêu thích nhưng chí ít cũng tốt hơn đề tài hiện giờ.

Trong lòng cô căng thẳng chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nhóm người này, thế là thuận miệng đáp trả “ít ra thì phải chung thủy, trong lòng dù có duy nhất mình tôi”.

“Ồ...”

Có người liếc gật đầu ra ý tán thành.

Thế nhưng con tim Thư Quân khê loạn nhịp. Đây chẳng phải là đáp án cô muốn nói mà chính là khát vọng thật sự tận đáy lòng cô. Cô cảm thấy trạng thái của bản thân hôm nay có hơi nguy hiểm. Rõ ràng là dự định đối phó qua loa với giới truyền thông, nào ngờ lại bị ép nói ra những lời thật lòng.

Gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười không đổi, cô chỉ mong cuộc phỏng vấn tồi tệ này sớm đi vào kết thúc.

Chính vào lúc đó, cô nghe thấy giọng một nữ ký giả vọng lại giọng điệu nhanh, nhả chữ rõ ràng:

” Vài ngày trước tin tức hôn nhân chớp nhoáng của một nữ ngôi sao Hồng Kông XXX cô đã nghe nói chưa? Cô có suy nghĩ nào về chuyện tiếng sét ái tình?”

Thư Quân liếc nhìn sang liền nhận ra ngay nữ ký giả ấy, chính là người phỏng vấn cho tờ tạp chí lần trước vô cùng ăn ý với cô.

Chẳng rõ cô ấy đã đổi cương vị từ khi nào, ngôi hàng ghế đầu tiên tại trường quay.

Cô rất có cảm tình với nữ ký giả này, mà hoạt động tuyên truyền hôm nay bởi lẽ cũng khá nặng ký vì thế mà Nicole cũng có mặt. Lúc này cô ấy đang khoanh hai tay trước ngực, quan sát cô từ xa.

Thư Quân nhìn nữ ký giả đó, rồi lại liếc ánh mắt sang nhìn Nicole. Cô suy nghĩ, nụ cười trên gương mặt dần tắt, trái lại biểu lộ thần sắc thành thật:

“Mọi người quan tâm đến cuộc sống tình cảm của tôi hình như còn nhiều hơn cả sự nghiệp của tôi nữa. Tuy rằng, điều này khiến tôi có chút không vui nhưng tôi cũng vẫn cảm ơn mọi người. Mọi người thật lòng quan tâm đến tôi, dù là cách quan tâm và hy vọng của tôi hoàn toàn không giống nhau. Thế nên, tôi cũng chẳng dối lừa mọi người nữa. Hiện nay tôi thật sự chưa có bạn trai. Trước đây đã từng có cũng chẳng phải là mối tình lãng mạn hay tiếng sét ái tình gì cả. Chỉ là đúng lúc khi anh ấy cần tôi nhất thì tôi phát hiện ra rằng tôi đã yêu anh ấy và tôi cũng đã có được cảm giác anh cần đến tôi. Còn về việc chia tay sau này, rất nhiều nguyên nhân tôi chẳng tiện nói ra. Đó là những trải nghiệm tình cảm của tôi. Hôm nay dứt khoát nói rõ ràng một lần, mong rằng lần sau gặp mặt mọi người đừng hỏi những câu hỏi tương tự như vậy nữa, có được không?”

.Đoạn đối thoại dài vừa xong, cả trường quay yên tĩnh trong vài giây, vài người đồng thanh cười gật đầu nói:

“Được”.

Bọn họ rút cuộc cũng đã chịu buông tha cho cô, vả lại nụ cười trên khuôn mặt cũng dường như thành thật hơn trước đó rất nhiều.

Cuộc phỏng vấn kết thúc, Tiểu Kiều giơ ngón tay cái lên:

“Chị Thư, chị cừ lắm. Chưa bao giờ có người nghệ sĩ nào trả lời giới truyền thông như vậy cả!”.

Thư Quân tắc tắc lưỡi:

“Lát về chẳng biết có bị Nicole ”sạc” không?”.

Tiểu Kiều thật thà nói:

“Chẳng biết nữa, chị nói xong thì chị ấy xoay người bỏ đi”.

Trần Mẫn Chi rất mệt mỏi, vừa rồi vô tình ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy mới phát hiện ra bản thân tựa vào vai của Châu Tử Dương. Có lẽ để làm dịu sự ngượng ngập của mình, cô tìm đề tài khá quan trọng trò chuyện.

“Anh nói xem, có nên báo cho Thư Quân không?”

Đây chính là câu hỏi kìm nén trong lòng cô.

Châu Tử Dương nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt lóe sáng,

“Em cho rằng cô ấy cần thiết phải biết sao?”.

“Em thấy không cần.”

“Vậy thì làm theo trực giác của em đi.”

Châu Tử Dương nói:

“Trực giác của phụ nữ thường khá là chuẩn”.

“Anh cũng tán thành với suy nghĩ của em sao?”

“Anh chỉ muốn bù đắp lại lỗi lầm lần trước đây của mình, thuận tiện cứu vãn tình cảm anh em.”

Anh cười nhạt nói phóng đại. Trần Mẫn Chi cầm chiếc điện thoại vẫn đang do dự, Châu Tử Dương dứt khoát đề nghị:

“Nêu em sợ anh Hai la rầy, chi bằng đợi ca phẫu thuật kết thúc, nếu thấy anh ấy nổi cơn tam bành thì đừng ”giương nòng súng” lên nữa”.

“Vậy nếu lỡ như...”

“Vậy thì lúc đó em thông báo với Thư Quân nhé.”

Công ty quảng cáo gửi đến mấy bức ảnh quảng cáo trang sức mẫu, Thư Quân vừa bước ra khỏi phòng ghi âm đã bị gọi sang xem.

Thật ra người xây dựng hình tượng cùng thợ chụp hình đều cực kỳ giỏi, hình cô vô cùng đẹp, ngay cả Thư Quân xem xong cũng sửng sốt.

Hóa ra mình xuất hiện dưới ống kính với một dáng vẻ hoàn toàn khác. Cuối cùng có người chọn ra một bức, đánh giá:

“Bức này có cảm xúc nhất”.

Lời vừa thốt lên gần như đều đạt được sự tán đồng của mọi người.

Trong bức ảnh Thư Quân nằm trên chiếc giường trắng như tuyết, trên người mặc chiếc váy ống ôm ngực bằng tơ tằm đơn giản, trang phục mềm mại bó sát người toát lên thân hình duyên dáng quyền rũ. Cô đeo chiếc vòng cổ cùng đôi hoa tai bằng đá quý xanh lục, phục sức trang nhã cùng với tấm lưng trắng muốt toát lên vẻ rạng rỡ không gì sánh bằng. Còn cô, với đôi mắt bên nhắm bên mở, dáng vẻ nằm ngủ thoải mái, mái tóc dài đen dày xõa ra khắp giường đang đón lấy tia sáng ban mai mơ huyền, nửa gò má được phủ bởi lớp ánh sáng vàng kim nhạt. Tựa như người đẹp vừa thức giấc với tư thái lười nhác chào đón buổi sớm mai.

Gương mặt cô mang một biểu cảm mơ hồ khó hiểu pha trộn với nét ngây thơ cùng sự gợi cảm. Hai điểm khí chất và mỹ cảm này vốn dĩ không song song tồn tại ở phái nữ nhưng lại hòa hợp tuyệt vời trong biểu cảm của cô. Phong cách gợi cảm khêu gợi này dường như lướt xuyên qua bức ảnh mỏng manh đó đón nhận lấy những trang sức sang trọng tinh tế, dễ dàng nhanh chóng thấp lên ngọn lửa ham muốn ở người bên cạnh.

Chính vào lúc mọi người lần lượt khen ngợi thưởng ngoạn, Thư Quân nhớ ra rằng, thật ra trong cả chùm ảnh duy chỉ độc nhất một bức này vì lúc đó nhận lời đề nghị của Châu Tử Dương kể cả tư thế ngủ cùng biểu cảm của cô đều cần phải tìm cảm giác và góc độ chụp.

Cô nhớ lúc đó anh nói với cô:

“Chính là cảm giác mỗi sáng mới thức dậy”.

Thật ra cô rất thắc mắc, dáng vẻ ngủ mơ màng liệu có mang lại hiệu quả tốt không?

Thế nhưng bây giờ đã chứng minh rằng hiệu quả tốt đến tột cùng.

Cô ngằm nhìn chăm chăm bức ảnh đó hồi lâu. Đây cũng là lần đầu tiên cô biết mình ngủ say tỉnh dậy lại có dáng vẻ như thế này.

Người ngoài đều khen ngợi cô phong cách, sắc thái biểu cảm đa dạng. Cô chỉ cười chẳng nói gì trong lòng chợt thức tỉnh, đó là cảm giác bị một vật gì đó đột ngột đập vào.

Dường như, Châu Tử Hoàn còn hiểu rõ cô hơn cả chính cô nữa.

Sự nhận thức này đến đột ngột khiến tận đáy lòng cô không khỏi khẽ run rẩy.

Mãi đến khi chuông điện thoại reo lên, Thư Quân mới miễn cưỡng thu dọn lại mở cảm xúc, cái tên lóe sáng trên màn hình khiến cô do dự trong giây lát.

Cô bước đến chỗ yên tĩnh, trước mặt là bức tường thủy tinh ngăn cách quang cảnh ồn ào của đoàn xe như mắc cửi trong hoàng hôn dưới tòa nhà mười mấy tầng lầu. Cô nhận lấy điện thoại bình thần chào hỏi đối phương:

“Chào em, Mẫn Chi, có chuyện gì không?”

21. Chương 21 End

Đoạn kết

Mùa hè nắng nóng oi bức khiến người đã bước sang hồi kết, khí hậu thành phố C vẫn chưa trở nên mát mẻ và dễ chịu, tiếp đó là bước sang “lập thu” đầy đáng sợ, rõ ràng cho thấy một đợt nắng nóng rồi cuộc cũng nhanh chóng ập đến.

Ngày thứ hai sau khi ghi âm xong ca khúc mới Thư Quân đón chuyến bay rời đi để đến một thành phố ven biển phía nam Trung Quốc.

Trần Mẫn Chi đã viết rõ ràng tường tận địa chỉ trong tin nhắn nhưng vẫn tốn không ít thời gian của Thư Quân, chạy vạy ngược xuôi hỏi thăm vài người bản địa, cuối cùng mới lần mò được đến nơi.

Sau khi đến nơi cô nhanh chóng hiểu ra, bởi vì nơi đây là bãi biển tư nhân người nước ngoài không được phép vào, ngay cả khu vực lân cận đường như cũng thưa thớt người, chẳng trách khó tìm đến vậy.

Dựa vào lời căn dặn đặc biệt của Trần Mẫn Chi trước đó, Thư Quân nhanh chóng tiến vào khu dân cư riêng biệt cao cấp.

Bãi cát trắng tinh rộng rãi, sóng biển mang chút hơi nước lạnh lạnh chạng vạng tối.

Từng làn sóng từ xa cuộn cuộn đánh vào bờ cát trắng rồi lại lặng lẽ lùi ra xa.

Vị mặn của không khí lẫn trong làn gió, nhưng vẫn vô cùng mát mẻ.

Điểm tận cùng của biển dường như cứ thế lan ra tận chân trời, áng mây đỏ hồng phía tây rực rỡ trên bầu trời xanh biếc.

Nơi đây yên tĩnh, tráng lệ, một nơi tựa như trong giấc mộng huyền ảo, chỉ tiếc là Thư Quân lúc này không có tâm trạng thưởng ngoạn.

Để tiện đi lại ngay cả giày cô cũng tháo ra cầm trên tay.

Cô đi vài trăm mét cuối cùng trông thấy căn nhà nằm trơ trọi xa xa cùng dáng hình quen thuộc.

Thế nhưng người đó chẳng hề chú ý đến cô, thậm chí đến khi cô tiến đến ngay trước mặt, anh vẫn nằm nghiêng người thoải mái trên chiếc ghế dưới mặt trời, mặt hướng ra biển, không nhúc nhích. Anh mặt trời xế chiều sót lại hắt trên mái tóc ngắn vừa mọc dài ra của anh, trên sông mũi cao đeo cặp mắt kính đen.

Đôi mắt lồi cuồn nay đã hoàn toàn bị che khuất.

Làn môi mỏng khẽ mím lại, đường nét cơ hàm nghiêm nghị là điểm Thư Quân cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cô đứng ngay cạnh anh chợt phát hiện ra đã lâu rồi không gặp mà bản thân cô chẳng thể nào quên được hình bóng của anh.

Từ vầng trán xuống đến cằm, dường như, từng đường cong cô nhắm mắt lại đều có thể phác họa được.

Mà rõ ràng trước đây cô chẳng hề cố tình quan sát diện mạo của anh.

Thế nhưng có vài thứ chỉ là nhớ vậy thôi, cứ thế in đậm trong đầu, khắc sâu tận trong ký ức.

Trước đó anh có lẽ đã nghe thấy tiếng bước chân của cô, nhưng cô đứng tại đó vẫn chẳng phát ra tiếng động gì. Điều này rất cuộc khiến người đàn ông trầm mặc điển trai đó có chút phản ứng.

Trông thấy anh khẽ đứng thẳng dậy từ chiếc ghế dựa, nghiêng mặt về phía cô đứng, hỏi:

“Mặt trời đã xuống núi rồi sao?”,

“Vẫn chưa”, cô đáp lời anh, “nhưng cũng sắp rồi. Em nghĩ là giờ cơm tối cũng sắp đến rồi, em đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn”.

Đó là Trần Mẫn Chi trong cuộc điện thoại thông báo tình hình của anh ấy.

Thư Quân theo sau Châu Tử Hoàn, lặng lẽ dõi theo bước chân chậm rãi từng chút từng chút của anh, trong lòng chợt trào dâng nỗi đau xót xa.

Cô còn nhớ những gì mình nói trong cuộc phỏng vấn ấy.

Lúc cô đem lòng yêu anh chính là lúc anh cần cô nhất. Người đàn ông mạnh mẽ đến mức dường như chẳng có gì là không thể làm được, cô cứ ngỡ rằng lần đó là lần duy nhất anh yếu đuối trong cả cuộc đời của anh.

Thế nhưng chẳng thể ngờ rằng, hiện giờ anh lại vẫn không nhìn thấy gì nữa.

Nhưng lần này thì có lẽ anh chẳng cần cô nữa rồi,

Anh có người giúp việc, có người chuyên hầu hạ, nâng đỡ anh.

Kể từ khoảnh khắc nhận ra giọng điệu của cô, anh chẳng nói một lời nào với cô, lạnh lùng đến mức như người qua đường.

Nhưng dù sao anh vẫn chưa đuổi cô đi ngay lập tức, bởi lẽ anh chẳng nói gì nên những người giúp việc đều nghiêm nhiên coi Thư Quân là vị khách đồng thời chuẩn bị cả cơm tối cho cô.

Xem ra Châu Tử Hoàn đã quá quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh căn nhà này, ăn xong bữa cơm thì tự mình về phòng, chẳng hề yêu cầu sự giúp đỡ của người khác.

Những người làm thuê trong nhà đều vô cùng im lặng, phần lớn thời gian chỉ cắm đầu làm việc.

Đối với nữ khách đột ngột xuất hiện này, điều duy nhất họ làm là bỏ qua những lễ nghi chào hỏi, dâng trà mời nước, gương mặt chẳng để lộ chút dấu vết tò mò hay thăm dò nào cả.

Chỉ khi Thư Quân muốn vào phòng ngủ thì bị một người giúp việc chặn lại.

Đối phương nói với giọng điệu khách sáo và uyên chuyển:

“Ông Châu sắp phải đi tắm, cô có thể chờ một lát rồi mới vào không?”.

Thư Quân chưa kịp đáp trả thì cánh cửa trước mặt chợt mở ra.

Châu Tử Hoàn đứng bên cửa, nói nhạt:

“Em vào đi”.

Với giọng điệu thờ ơ ấy có thể đoán ra được rằng câu nói đó nói với cô.

Thư Quân tiến vào phòng mới phát hiện ra bên trong hơi u ám, cô tìm thấy công tắc tiện tay bật đèn lên.

Dưới tia sáng rực rỡ đó cô mới có thể trông thấy rõ biểu cảm của anh. Tuy là, kể từ khi cô xuất hiện, anh trước sau vẫn giữ nguyên gương mặt không chút biểu cảm chẳng nhận ra được vui buồn hay tức giận.

“Em đặc biệt đến đây để xem chuyện hài ư?”

Người đàn ông sờ soạng chiếc sofa rồi ngồi xuống, mở miệng hỏi giọng hờ hững.

“Ở đây có chuyện hài cho em xem sao?”

Gương mặt điển trai ghen người không chút biểu cảm:

“Vậy thì lẽ nào là đến đây để thương hại anh sao?”.

“Được cả người trong nhà hầu hạ, anh có gì mà đáng thương hại chứ?”

Thư Quân nói “Xảy ra chuyện lớn vậy, sao không nói với em?”

“Cô Thư, hình như cô đã quên bản thân mình chẳng còn quan hệ gì với tôi nữa rồi.”

Rốt cuộc cô trông thấy vẻ mỉa mai quen thuộc trên khóe môi anh. Thư Quân nhẫn nhịn, quyết định khoan chấp nhận những việc này, chỉ nhắc nhở anh:

“Em nghe Trần Mẫn Chi nói, trước khi chúng ta chia tay anh đã quyết định phẫu thuật. Lúc đó sao không cho em biết?”.

Thái độ Châu Tử Hoàn nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời cô:

“Vậy thì có lẽ anh thấy việc đó chẳng cần thiết. Hoặc cũng có thể là”, anh cười giấu cợt, “giống như những gì em đã biết, bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác có tư cách biết chuyện này hơn em”.

“Thế nhưng Trần Mẫn Chi nói, bên cạnh anh ngoài em ra thì đã rất lâu rồi chẳng có người phụ nữ nào gần anh cả.”

Thư Quân trầm mặc hồi lâu mới nói ra sự thật.

Quả nhiên, cô dường như trông thấy cảm xúc trên gương mặt Châu Tử Hoàn có chút thay đổi nhỏ. Nhưng anh nhanh chóng mím chặt khóe môi, giọng điệu trở nên càng lạnh lùng không thấu tình người.

“Nếu như em đến đây chỉ là để nói những chuyện nhảm chán này, vậy thì giờ em có thể đi được rồi, nhân lúc trời còn chưa tối.”

“Trời đã tối sẫm rồi.”

Cô nhỏ nhẹ đính chính.

Trông thấy gương mặt bỗng chốc cứng nhắc của anh, Thư Quân lúc này mới thừa nhận tâm địa của mình chẳng hoàn toàn thiện lương, hoặc có thể là ở cùng anh quá lâu nên cô mới trở thành bất lương.

Cô dường như đã làm anh nổi cáu rồi.

Bởi lẽ anh giận đến mức cơ hàm co chặt lại, đứng dậy chuẩn bị tiễn khách. Cô lại cướp lời nói trước:

“Anh đưa tay anh ra”.

Châu Tử Hoàn dường như sững sờ.

Cô dứt khoát tiến về phía trước chụp lấy bàn tay phải của anh, đặt vào lòng bàn tay anh một thứ đồ vật.

Cô hỏi:

“Đây có phải là thứ anh tặng cho em không?”.

Viên kim cương góc cạnh tuyệt mỹ khúc xạ những ánh sáng mơ huyền.

Châu Tử Hoàn bình thần nói:

“Thật thứ lỗi, anh vừa mù chưa lâu, dựa vào cảm giác mò mẫm của bàn tay chẳng biết là vật gì cả”.

Lời vừa dứt, anh liền thả lỏng tay ra. Viên kim cương rơi xuống thẳm lặn đến bên chân Thư Quân.

Cô không nói gì, chỉ khom người nhặt lên rồi cất lại vào trong túi.

Cô nói:

“Châu Tử Hoàn, giữa chúng ta hình như có chút hiểu lầm, anh không nhận thấy cần phải nói rõ sao? Em chỉ có hai ngày nghỉ phép, mong rằng thái độ của anh ngày mai khá lên chút, không uổng công em vượt ngàn dặm xa xôi chủ động đến tìm anh”.

Để đến đây cần phải tốn bao nhiêu quyết tâm và dũng cảm, e là ngoài cô ra chẳng có người thứ hai hiểu được. Thế nhưng cô cũng chẳng rõ nguyên nhân thúc đẩy cô quay về bên anh là gì nữa.

Tối hôm đó, Thư Quân ở lại qua đêm.

Bởi lẽ chẳng nhận được lời căn dặn đặc biệt nào của chủ nhà, vì thế người giúp việc đành dẫn Thư Quân đến phòng khách, cũng còn may trong phòng tắt thấy đèn tiện nghi.

Thế nhưng bãi biển về đêm chuyển lạnh, Thư Quân ngủ đến nửa đêm thì bị cái lạnh làm tỉnh giấc. Lúc này mới phát hiện ra cửa sổ quên đóng, để lộ khe hở khá rộng, luồng gió lạnh ẩm ướt cứ thế gào thét, rèm cửa bị gió thổi cuốn thốc lên.

Thế nhưng cô cuộn tròn mình trong chăn lười nhúc nhích.

Gần đây công việc sắp đặt căng thẳng bận rộn lại cả ngày ngồi tàu xe vất vả khiến cô mỗi một buồn ngủ đến lạ thường, thêm vào đó là cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ cùng Châu Tử Hoàn khiến tinh thần cô càng thêm ức chế.

Xoa xoa cánh tay lạnh ngắt, đầu óc Thư Quân này sinh suy nghĩ: Chi bằng tối nay chết còng ở đây, cho gã đàn ông xấu xa bất lương ấy bị kiện ra tòa vì án mạng, vả lại, nếu anh còn chút lương tâm có lẽ sẽ vì cái chết của cô mà tỏ ra chút ăn năn cũng nên!

Thế nhưng ngay lập tức cô cảm thấy mình chắc là phát khùng rồi mới có suy nghĩ xuẩn ngốc như vậy.

Trên thế gian này chỉ có một mình Châu Tiểu Mạn, còn những người khác cho dù cam tâm tình nguyện hy sinh mạng sống cũng chưa chắc đã để lại ấn tượng gì trong lòng Châu Tử Hoàn.

Bởi vì anh chính là người như vậy.

Với tình yêu thì được anh xem như báu vật, còn đã không yêu e là cũng chẳng bằng hạt bụi nữa.

Cô chẳng thể nào quả quyết rằng liệu mình có sự ưu đãi đặc biệt không, nhưng trên thực tế thì cô thà rằng tận hưởng năm tháng tuyệt vời này đồng thời phác họa sâu sắc trong cuộc sống của người đàn ông này bằng sức mạnh của những năm tháng đó.

Vì thế trước khi để bản thân lạnh đến mức không chịu nổi, Thư Quân chuẩn bị đứng dậy đóng cửa sổ, tiện tay tìm kiếm xem còn tấm chăn nào dày hơn không.

Thế nhưng đúng lúc đó, cô nghe thấy có tiếng động khe khẽ vọng lại từ cánh cửa.

Cô nằm ngủ đối diện cánh cửa, khi cô trở mình quan sát thì thấy cửa được hé mở ra thêm chút, đèn ngủ ngoài hành lang mở ảo rọi vào, bên ngoài không một bóng người. Lúc này Thư Quân hú hồn. Cô nhanh chóng ngồi dậy, chính vào lúc ở trên giường do dự nên hay không ra ngoài xem thì nghe thấy tiếng bước chân từ xa tiến đến gần.

Một người phụ nữ giúp việc mặc áo ngủ gỗ vào cánh cửa đang khép hờ, dường như sợ kinh động đến người khách, bà ta cố ý đứng ở cửa phát ra chút tiếng động, gọi một tiếng:

“Cô ơi”.

Thư Quân liền trả lời. Nhờ vào ánh đèn mờ mờ bên ngoài, người giúp việc ôm một tấm chăn bước sang đắp cho Thư Quân, nhoẻn nụ cười giải thích:

“Đêm tối bờ biển lạnh, đắp tấm chăn này có lẽ sẽ ấm hơn chút”.

Gương mặt đối phương còn chút nhập nhèm ngái ngủ, Thư Quân nhìn bà ta nói:

“Cảm ơn bà đã lo lắng”.

Nửa đêm sau đó Thư Quân ngủ rất sâu, sáng sớm hôm sau tỉnh giấc tinh thần đã căng tràn.

Ăn xong bữa sáng, cô tìm thấy Châu Tử Hoàn đứng ở ban công, mặt anh hướng ra ngoài, chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì.

Có lẽ do ngủ đủ giấc, tâm trạng Thư Quân cũng khá lên, cô vươn vai hướng về phía mặt trời, sáng khoái nói

“Nếu như tâm trạng của anh hôm nay tốt hơn hôm qua thì chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện”.

“Nói chuyện gì chứ?”

Thái độ của anh vẫn chẳng thay đổi, giọng điệu vẫn bình thản, dáng vẻ cũng vẫn không khác như hôm qua công kích, chầm chọc, cạnh khóe.

Thư Quân hướng ánh nhìn ra áng mây màu cam trên mặt biển phẳng lặng, nói:

“Thật ra em vẫn luôn tò mò, em và Châu Tiểu Mạn thật sự rất giống nhau sao?”.

Đây là lần đầu tiên cô bình thản chủ động nhắc đến cái tên đó, đến cả bản thân cô cũng kinh ngạc. Tâm trạng lúc này của cô bình thản đến vậy, phẳng phất như đang bàn luận về một người bạn rất bình thường.

“Không giống.”

Thoáng chốc, Châu Tử Hoàn đáp trả.

Hai từ đó Anh nói đầy khẳng định, giòn tan, theo như cô hiểu anh thì chẳng giống với lời nói dối.

“Kể cả lần đầu gặp mặt, anh cũng không cảm thấy giống ư?”

Thư Quân vẫn chưa quên lời của Châu Tử Dương.

Lời cô vừa dứt, người đàn ông cuối cùng cũng quay đầu lại.

Tuy là đôi mắt anh không nhìn thấy đồng thời bị Cặp mắt kính đen che khuất nhưng trong thoáng chốc, Thư Quân cảm thấy mình đang bị ánh mắt quen thuộc ấy nhìn chăm chú.

Nhưng anh nhanh chóng quay người lại đối diện với bãi biển rộng lớn, lạnh nhạt nói “Có một chút”.

Thư Quân vô tình cắn môi:

“Vậy sau này thì sao?”.

“Hai người diện mạo không giống, tính cách càng không. Khí chất là thứ thoát ần thoát hiện, sao có thể định nghĩa được chứ?”

Anh như hơi mất kiên nhẫn, không kiềm được nói chầm biểm;

“Em đã tốn thời gian mấy phút của anh rồi, chỉ là để bàn luận hai người có phải là chị em song sinh ư?”

.Anh vốn tiện miệng nói vậy, nhưng cô nghe lại cảm thấy buồn nôn, bởi lẽ nghĩ đến mối quan hệ giữa Thư Thiên và Châu Tiểu Mạn, bị anh hình dung như vậy lại càng thấy giống như loạn luân.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng gạt hình ảnh đó ra khỏi tâm trí, quyết định nói thẳng với anh:

“Em để tâm đến việc em là vật thể thân của người khác!”.

“Anh chưa bao giờ nói thế cả.”

Châu Tử Hoàn cười lạnh.

“Nhưng anh cũng chưa bao giờ phủ nhận.”

“Có lẽ là do em vẫn thiếu lòng tin với anh.”

Anh dường như đứng lâu rồi, xoay người đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói;

“Cô Thư, em không có gì quan trọng hơn để làm sao?”.

“Ý anh là gì?”

Cô đi vào nhà theo anh. “Lúc đầu em van xin anh buông tha cho em, lẽ nào chẳng phải là vì người đó?”

“Em vì chính em.”

Cô chợt dừng bước, bình tĩnh nói.

Anh sờ soạng bên giường rồi ngồi xuống, dường như không ngờ đến câu trả lời đó, ngưng một lát mới mở miệng hỏi:

“Vậy thì sao bây giờ lại trở về?”.

“Em nói rồi, có lẽ giữa hai ta có hiểu lầm.”

“Ví dụ?”

“Ví như anh từng nói với người bạn rằng, vượt qua mối quan hệ cố định sáu tháng, thì anh sẽ chấp nhận người phụ nữ đó, có phải không?”

“Vậy thì sao nào?”

“Vậy em thì sao? Còn kim cương là chuyện thế nào nữa? Những lời anh đã nói anh không quên đó chứ!”

Thật ra hỏi những điều này, Thư Quân thấy cần phải dùng cảm vô cùng.

Bởi lẽ cô còn chưa xác định được, tất cả chỉ là suy đoán của cô mà thôi.

Mà đứng ngay trước mặt Châu Tử Hoàn - người cô tự cho mình là ý trung nhân của anh, thì đó là một việc cả cuộc đời này không thể tha thứ được.

Vì thế cô nghĩ, nếu anh phủ nhận tất cả điều này, vậy thì cô sẽ lập tức bỏ đi, không nán lại dù chỉ một giây, cả cuộc đời này cô sẽ không còn dịp gặp lại anh nữa.

Nhưng Châu Tử Hoàn lại chẳng nói gì, chỉ khẽ mím môi, xem chừng khiến người khác không tài nào hiểu được.

Cô đợi rồi lại đợi, cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã mất luôn rồi, vả lại lòng tự trọng không cho phép cô tiếp tục chờ đợi nữa. Cô nhắm nghiền mắt lại, gương mặt lộ ra nụ cười tự giễu, cất bước đi ra ngoài.

“Em muốn đi đâu?”

Anh nghe thấy tiếng bước chân của cô, hỏi.

“Về nhà.”

Cô ngừng biểu cảm phức tạp nhìn anh.

Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy đây chính là lần cuối.

Vì thế phải khắc sâu bóng hình anh trong ký ức. Cũng may là anh không trông thấy, cô mới có thể không chút sợ hãi biểu lộ cảm xúc của mình, chứ không như trước đây lúc nào cũng không được quên bảo vệ chính mình, vì thế mà lúc nào cũng phải che giấu.

“Giờ này mới hỏi những điều này, em không cảm thấy đã muộn rồi sao?”

Châu Tử Hoành lặng lẽ nói, “Hiện giờ anh như vậy, anh thà đi tìm người phụ nữ khác chứ không tìm đến em”.

“Vì sao?”

Anh không nói gì, sắc mặt lạnh lùng.

Cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đồng thời lại có chút vui mừng khó hiểu, nhất thời không kiềm được phá tan không khí nghiêm túc

“Anh không phải là tự ti đó chứ?”

“Anh chẳng việc gì phải trả lời câu hỏi này cả.” sắc mặt anh quả nhiên lại trở nên lạnh lùng.

Cô vẫn không buông tha:

“Vậy anh trả lời những câu hỏi kia đi”.

“Lẽ nào Trần Mẫn Chi không nói với em sao, anh đã tu tâm dưỡng tính lâu rồi”.

“Nhưng mà trước đây em vẫn thường nói đùa về những người phụ nữ khác của anh, anh cũng chẳng nói gì mà!”

“Anh cứ ngỡ rằng đó là một trong những niềm vui cuộc sống của em.”

Anh sầm mặt lại, ngữ khí bình thản không phân rõ được đó có được xem là châm biếm không.

Cô không kiềm được cười chế giễu ngược lại:

“Tình sử của anh có thể viết thành mấy cuốn sách ấy, nhưng em cũng chẳng biến thái đến mức lôi nó ra làm niềm vui đâu!”.

“Em chẳng phải xưa nay tảng bộp mình là không để tâm đó sao, anh lần nào cũng thuận theo ý em mà thôi.”

Cô bị anh ép đến mức chột không nói nên lời, không thể không thừa nhận rằng trong mối quan hệ trước đây, anh và cô mỗi người đều tồn tại vấn đề rất lớn.

“Thật ra lần này em đến đây, chỉ là để làm rõ một việc”, anh mở miệng ôn tồn nói, “chính là muốn biết anh có thật lòng với em không? Em có phải là người duy nhất không?”.

Hóa ra anh đều đã rõ cả.

Cô chột ngượng ngùng nhưng dường như thấy thoải mái hơn.

Lâu nay cô vẫn kìm nén không dám đối mặt với vấn đề này, tuy rằng nghìn dặm xa xôi đến đây, nhưng cô lại không dám nói thẳng ra.

Lúc này đây, nó đã được anh nói ra một cách đơn giản, nhẹ nhàng, hơn nữa còn mang chút nghiêm túc không hề chế giễu.

Cô định thần lại, vốn dĩ định để anh trả lời nhưng nhất thời không để ý đầu gối đập vào thành giường, phát ra tiếng “cộp”.

Cô đau đến mức hít một hơi sâu, còn anh liền đứng ngay dậy đi về phía cô hai bước rồi chột dừng lại.

Anh trầm mặc, cô vừa xoa đầu gối vừa nhìn anh, ngưng trong giây lát mới đứng thẳng dậy đi đến trước mặt anh.

Cách cặp mắt kính sâu đen, cô chăm chú nhìn anh, kết quả là bất ngờ giờ tay ra.

Anh né tránh theo phản xạ, cô ngừng lại nghiêng đầu nhìn anh.

“Mắt của anh thật sự không việc gì rồi, đúng không?”

Phảng phất như vô cùng giận dữ, cô xoay người bỏ đi, cánh tay đã bị nắm lấy, lập tức cả người đều bị đè xuống chiếc giường mềm mại. Cô không nhúc nhích nhìn anh chăm chăm, khoảng cách gần như vậy, cuối cùng cũng đủ để cảm nhận rõ rệt ánh nhìn của anh.

“Anh lừa em.”

Thế nhưng trên thực tế phát hiện ra bản thân mình cũng chẳng giận dữ gì cả.

“Là Trần Mẫn Chi gạt em trước”

“Vây cũng là do anh chỉ dẫn thôi”

“Chứ không em làm sao chịu chủ động tiến vào cửa? Tiếc là bị bại lộ sớm quá, anh còn chưa kịp hưởng thụ sự chăm sóc của em nữa.”

“...Cái gì?”

“Lần trước em đã trả lời báo chí, anh có xem phát sóng lại rồi.”

Người đàn ông đè trên cơ thể cô nhắc khéo môi mỉm cười, “Thật ra khoảng thời gian đó, anh cũng rất thích”.

“Tâm lý của anh không bình thường rồi!”

Cô vừa giận vừa lúng túng, muốn đẩy anh ra nhưng sau nhiều lần thử rốt cuộc vẫn thất bại.

Hơi thở của anh gần như vậy bao trùm lấy toàn thân cô, quen thuộc khiến cô khẽ run rẩy tận đáy lòng.

Cô cắn môi gượng tay ra, khẽ khàng rút cặp mắt kính đen trên sống mũi cao xuống nhìn thấy bóng hình của mình trong đôi con ngươi sâu đen đó.

“...Này, những câu hỏi vừa rồi anh vẫn còn chưa trả lời em!” Trước khi bờ môi ấm áp của anh lướt xuống, cô vừa né tránh vừa nhắc nhở anh.

“Anh nghĩ trước khi em đến đây đã có câu trả lời rồi, nếu không em sẽ chẳng đến.”

Anh cúi rạp bên tai cô, huyết sát xác nhận, “Anh nói đúng không?”.

“Cứ... cho là thế đi.”

Đó là vùng nhạy cảm nhất, cô né tránh không được đành im lặng để mặc anh ác ý đùa giỡn, lý trí cũng theo đó mất đi.

“Vây thì được rồi.”

“...Được gì mà được...”

Cô khó khăn đáp trả, một bàn tay của anh đã luồn trong lớp áo.

“Suyt, đừng nói gì”,

Anh đặt nụ hôn lên môi cô, kèm theo thái độ dịu dàng trước nay chưa từng có, tựa như đối với viên ngọc bị mất vừa tìm lại được, lại tựa như cô chưa từng bỏ đi mà thật ra chỉ là bị anh giấu đi thôi.

Trước khi người phụ nữ dưới thân anh mất cả lý trí, anh thấp giọng nói với cô: “Em còn rất nhiều thời gian để từ từ cảm nhận anh yêu em biết nhường nào. Thế nên giờ thì... im lặng thôi”.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-gio-thoang-qua-toi-yeu-em>